

Huyết Thù Sát Lệnh

Contents

Huyết Thù Sát Lệnh	1
1. Chương 1: Huyết Hận	2
2. Chương 2: Trầm Kha	6
3. Chương 3: Gân Cửa Tử Lại Gặp Cửa Sinh	10
4. Chương 4: Tình Vương Tình Hận	12
5. Chương 5: Ân Trọng Tình Vương	18
6. Chương 6: Đa Tình Khách	27
7. Chương 7: Bồng Lai Tiên Cảnh	31
8. Chương 8: Mê Hồn Hương	36
9. Chương 9: Tai Biến	43
10. Chương 10: Mấy Nẻo Đường Tình	48
11. Chương 11: Kỳ Ngẫu	55
12. Chương 12: Thù Chưa Trả Nợ, Tình Cứ Bám Mãi Theo	59
13. Chương 13: Giọt Lệ Yêu Đường	65
14. Chương 14: Vinh Lợi Tự	71
15. Chương 15: Ân Tình Khó Trọn Vẹn Đôi Đường	77
16. Chương 16: Tiên Hạc Thần Kỳ	86
17. Chương 17: Hạ Sơn Với Trọng Trách Nặng Nề	92
18. Chương 18: Bên Tình Bên Hiếu Bên Nào Nặng Hơn	94
19. Chương 19: Hồng Y Ma Nữ	101
20. Chương 20: Liễu Kết Mối Thù Của Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách	107
21. Chương 21: Nén Con Cầm Thù	115
22. Chương 22: Ác Chiến Trên Đỉnh Băng Sơn	120
23. Chương 23: Tương Kế Tự Kế	129
24. Chương 24: Hoàng Miên Phần	132
25. Chương 25: Băng Lân Y	137
26. Chương 26: Đoạt Lại Cửu Long Chân Kinh	142
27. Chương 27: Thoát Tử	146
28. Chương 28: Hy Sinh Trình Tiết Cứu Người Yêu	151
29. Chương 29: Tái Xuất Trung Nguyên	157
30. Chương 30: Trận Ác Đấu Cuối Cùng	162

Huyết Thù Sát Lệnh

Giới thiệu

Bình minh vừa ló dạng, mặt trời như gấc chín đỏ xuống không gian một màu vàng nhạt, những sợi n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-thu-sat-lenh>

1. Chương 1: Huyết Hận

Bình minh vừa ló dạng, mặt trời như gấc chín đỏ xuống không gian một màu vàng nhạt, những sợi nắng lấp lánh chiếu lên những hạt sương mai còn đọng lại trên lá cây, óng ánh như kim cương, một trang sức quý hiếm.

Giữa không gian huyền ảo đó, tại đỉnh Hạc Phong Vân, hai đấu thủ đã quần nhau hơn hai mươi chiêu song thắng bại vẫn chưa rõ phân.

Thù Thiên Hận rút kiếm và hừ lên tức tối :

- Lâm Kiếm Hùng, ta không ngờ ngươi là một quân vô liêm sỉ.

Lâm Kiếm Hùng buông tiếng cười lạnh lạnh, rít giọng :

- Thù Thiên Hận, ta nghĩ mi cùng ta đồng sư môn nên tha cho tội chết. Bốn Chương môn oai vọng như trời đất, mi dám buông lời bất kính như thế...

Thù Thiên Hận nạt to :

- Thù đoạt vợ, dày dạn con ta, không cho ta nhận mặt đứa con yêu, ngàn năm sau ta vẫn còn căm hận.

Vừa nói thanh trường kiếm trên tay ông vạch thành một hình cánh cung, chớp nhoáng xia nhanh vào đối thủ.

Lâm Kiếm Hùng sớm đã để tâm giới bị ánh kiếm vừa chớp lóe, y không một chút chậm trễ, ngọn gậy trên tay cấp tốc phát mạnh trở ra đón lại. Cùng với ánh xanh loang loáng một tiếng “coong” thánh thót ngân vang.

Đôi đối thủ đồng thời thối lui ba bước.

Vừa dừng bộ, thân hình Thù Thiên Hận lập tức nhoáng động, ánh kiếm theo sát với thân hình, một lượng hào quang xanh biếc tỏa giăng lóa mắt nhất tề xia thẳng vào đối phương.

Lâm Kiếm Hùng hừ lên một tiếng như sấm động, thanh gậy trên tay múa tít như chiếc chong chóng, đoạn điểm thẳng vào màn kiếm khí xanh rờn.

Một âm thanh quái dị vang lên, hai người cùng thối hậu năm bước.

Thù Thiên Hận sắc mặt rần rần, thân hình vừa chớp động, thế kiếm Hoa Mai đã lao đến như làn chớp xẹt.

Lâm Kiếm Hùng khẽ nhíu mày, ngọn gậy cấp tốc xoay tròn tạo thành một màn bóng gậy nhưng cứng rắn tựa vách sắt tường đồng, chặn ngay lấy thế kiếm của đối phương.

Hai người sấp mặt, kẻ công người thủ khoanh khắc đã trên năm mươi chiêu.

Chiêu thế công thủ của song phương đều thần tốc, hung mãnh như sao giăng điện chớp.

Thù Thiên Hận hừ lên một tiếng lạnh nhạt, cung mệnh thanh trường kiếm trên tay, hào quang lóe ngời rực rỡ, uy mãnh như thốt giao long từ trên không bổ trút xuống, xĩa vào các yếu huyệt hậu thân đối thủ.

Vừa thấy đối phương chớp động thân hình, Lâm Kiếm Hùng lập tức hú to một tiếng, nhắc cao thân hình, ngọn gậy trong tay đồng thời tung mạnh, chín thức Kỳ Côn từng chiêu nối tiếp tung ra như mưa cuồng gió dữ.

Thù Thiên Hận dễ đâu chịu kém, vận khí đơn điền thét lên một tiếng long trời, chín chiêu theo ngọn kiếm vũ lộng liên miên chẳng dứt.

Trong khoảnh khắc, hai người đã quay quần thêm ba mươi chiêu nữa.

Rồi từ đấy chiêu thế của song phương từ nhanh đến chậm, mỗi chiêu xuất thủ đều nhằm vào chỗ yếu hại của đối phương, toàn là những tuyệt học hữu hãn của thế gian. Thêm năm mươi chiêu nữa, sự hơn kém đã bắt đầu tỏ tường.

Chiêu thế của Thù Thiên Hận công ra tuy kỳ diệu và hiểm hung nhưng nội lực đã dần dần suy giảm.

Lâm Kiếm Hùng là đệ tử chân truyền của Đông Hải lão nhân, nội lực triền miên vô tận, càng đấu càng chiếm thế thượng phong, lần lần tiến đến thế áp đảo đối phương.

Thù Thiên Hận tức giận tràn hông, buông chuỗi cười căm phẫn, thét lên một tiếng trợ uy, tay kiếm chuyển qua tả thủ, hữu chưởng quật mạnh tới trước với mười thành lực đạo.

Kình phong như tam sơn ngũ nhạc ùn ùn ập xuống đỉnh đầu kẻ địch.

Lâm Kiếm Hùng ung dung khẽ phát ống tay áo trái.

Phàng!

Sau tiếng nổ to như sét động ấy, Thù Thiên Hận dội lui ba, bốn bước, thù người nhìn Lâm Kiếm Hùng đứng vững như cột cổ thụ ngàn năm.

Lâm Kiếm Hùng nhếch môi cười âm trầm, ngọn gậy bủa nhanh tới trước, phủ chụp xuống đỉnh đầu Thù Thiên Hận.

Vội soạt bước lách mình, Thù Thiên Hận lùi sang cạnh bảy tám bước.

Chưa vững cước bộ, Thù Thiên Hận đã thấy chưởng kình từ lòng bàn tay trái của Lâm Kiếm Hùng thoát ra như bão trút.

Ông kình mang khiếp hãi, hữu chưởng hỏa tốc nhắc lên đối kháng.

Nhưng đã chậm...

Chưởng lực chưa nhả ra, “bình” một tiếng, người ông loạng choạng thối lui năm bước, miệng phún ra một vòi máu tươi.

Hình ảnh người vợ yêu kiều thoáng hiện lên tâm não ông, vội quay người nhảy xuống triền núi thoáng sau mắt dạng.

Lâm Kiếm Hùng trở lên tràng cười đắc thắng, chậm rãi ly khai khỏi đỉnh Hạc Phong Vân đi về hướng tây.

Vừa đi y vừa hồi tưởng câu chuyện trước khi nhận lời thách thức của Thù Thiên Hận...

Biết thế nào Thù Thiên Hận cũng trả thù nên Lâm Kiếm Hùng ngày đêm luyện tuyệt kỹ võ công của Đông Hải lão nhân truyền dạy, một mặt thu phục dưới trướng những anh hùng hào kiệt võ lâm, đương đầu với sức kháng cự của những kẻ có mưu đồ chống đối với Hỏa Long phái.

Và rồi chuyện gì đến phải đến, ngày hôm qua đang lúc uống trà tại đại sảnh, lo kế hoạch cho mai hậu, thì trưởng lão Hồ Đắc Lập bối rối bước vào thưa.

- Chưởng môn nhân, nguy rồi!

Lâm Kiếm Hùng cau mày, đôi mắt sáng quắc nhìn Hồ Đắc Lập thét to :

- Chuyện gì?

- Vừa rồi tại hạ gặp Thù Thiên Hận trong A Mi tửu quán, Thù Thiên Hận có gởi cho tại hạ bức thư, y bảo tại hạ hãy đem về cho Chương môn.

Vừa nói Hồ Đắc Lập bước đến trước mặt Lâm Kiếm Hùng, hai tay kính cẩn dâng bức thư lên.

Đôi mày rậm nhíu lại, đôi mắt lóe lên hai luồng hung quang sáng rực, Lâm Kiếm Hùng gần giọng thốt :

- Tên vô lại đó lại thách đấu à?

Hồ Đắc Lập gật đầu :

- Bẩm vâng, Chương môn!

Đọc lướt qua, Lâm Kiếm Hùng ném bức thư xuống nền sảnh nói :

- Hãy gọi đại thiếu gia vào đây.

Hồ Đắc Lập dạ khê một tiếng, cúi đầu quay lưng bước ra ngoài đại sảnh.

Lát sau, Lâm Kiếm Hổ đi vào, vòng tay kính cẩn :

- Phụ thân gọi con!

Uống một hớp trà nóng, đặt ly xuống bàn, Lâm Kiếm Hùng nói :

- Kiếm Hổ! Con có biết việc gì đang xảy ra không?

- Thưa phụ thân, dường như có một kiếm khách từ Hồi Cương sang thách đấu cùng phụ thân.

Lâm Kiếm Hùng hỏi :

- Nhưng con có biết gã ấy là ai không?

Lâm Kiếm Hổ đáp nhanh :

- Theo như lời của Hồ trưởng lão nói lại thì kiếm khách đó là Thù Thiên Hận, trước kia cùng phụ thân là đồng sư môn.

Lâm Kiếm Hùng gật nhẹ đầu :

- Không sai! Nhưng hấn là tên phản bội, thông dâm với người kẻ mẫu con sinh ra Lâm Thiếu Phong.

Lâm Kiếm Hổ hừ một tiếng bất mãn, hỏi lại :

- Phụ thân! Thật có chuyện như vậy sao? Lâu nay con...

Lâm Kiếm Hùng ngắt lời con :

- Sự thật đúng như thế, cho nên lâu nay cha cấm không cho đứa con hoang đó luyện võ công và dạy mẹ nó vì tội dâm loạn. Do vậy, từ nay con phải đề phòng vì kẻ thù của gia đình ta đã lộ diện.

Lâm Kiếm Hổ trấn an cha :

- Phụ thân yên tâm! Với võ học do phụ thân truyền thụ, con há sợ y sao. Hơn nữa, thuộc hạ của phụ thân toàn là các cao thủ sắc nhọn của võ lâm hiện tại, mưu sĩ như mây đàn, gã làm gì được chúng ta chứ.

Lâm Kiếm Hùng trầm ngâm giây lát khê thốt :

- Dù vậy con chớ nên mất cảnh giác. Con phải nhớ rằng, hiện tại chúng ta có hai kẻ thù chính, một bên ngoài và một bên trong.

- Kẻ thù bên ngoài con đủ sức để đối phó, nhưng...

Lâm Kiếm Hùng ngắt lời :

- Nhưng phải đề phòng nguy biến khi bọn họ liên kết với kẻ thù bên trong. Tuy chúng chỉ là những tay võ lâm ẩn náu trong các sơn trang, nhưng cũng rất đáng ngại. Theo ý cha, muốn giết kẻ thù bên ngoài trước tiên phải diệt kẻ thù bên trong.

Lâm Kiếm Hồ vội hỏi :

- Phụ thân muốn nói đến gã Hồi Cương Thù Thiên Hận phải chăng?

- Không sai! Cả đến thằng nhóc con Lâm Thiếu Phong và mụ dâm phụ lăng loàn trác nết Kim Bạch Yến nữa.

- Lâm Thiếu Phong còn nhỏ, võ công không có, không khác gì công tử bột trời gà không chặt, còn Kim kế mẫu quanh năm suốt tháng đọc kinh niệm Phật thì có gì nguy hiểm mà phụ thân lo ngại.

Lâm Kiếm Hùng lắc đầu thở dài thốt :

- Phòng bệnh hơn chữa bệnh! Đó là điều tâm niệm của cha, con nên thuộc nằm lòng. Mọi việc hối hận sẽ muộn đấy con ạ! Tất cả đều phải cảnh giác dù một tiểu tiết.

Rót thêm trà vào ly, Lâm Kiếm Hùng uống cạn rồi tiếp :

- Vào sáng mai đúng lúc mặt trời mọc, tại đỉnh Hạc Phong Vân, cha phải tỉ thí cùng Thù Thiên Hận.

- Con sẽ đi cùng phụ thân.

- Khỏi! Cha đi một mình, bởi mình đông người sẽ mất tiếng với võ lâm thiên hạ, khiến người ta cười chê.

Vừa lúc đó có một người chạy vào gọi lớn :

- Phụ thân! Cha đi tỉ thí với người nào vậy?

Chàng thiếu niên này chính là Lâm Thiếu Phong, con của Thù Thiên Hận và Kim Bạch Yến.

Lâm Kiếm Hùng vừa nhác thấy Lâm Thiếu Phong đã ùng ùng nổi giận, phóng chân đá một cước.

Thân hình Lâm Thiếu Phong bay bổng lên, rồi rơi xuống nền sảnh, đánh bịch một tiếng, hai khố miệng của chàng ta rỉ hai dòng máu tươi.

Lâm Thiếu Phong lồm cồm bò dậy, đôi mắt tròn xoe nhìn Lâm Kiếm Hùng với vẻ kinh hoàng tột độ.

Thực ra từ trước đến nay, mặc dù bị bạc đãi nhưng Lâm Thiếu Phong nào hay biết mình không phải là con ruột của Lâm Kiếm Hùng.

Chàng ta đâu biết chuyện quá khứ của hai mươi năm về trước, Lâm Kiếm Hùng và Thù Thiên Hận là hai huynh đệ trong sư môn.

Lúc Đông Hải lão nhân qua đời giao lại chức Chương môn cho đại đệ tử Lâm Kiếm Hùng thì Thù Thiên Hận đang yêu vị sư muội là Kim Bạch Yến.

Lâm Kiếm Hùng lấy quyền Chương môn Hỏa Long phái ép buộc Kim Bạch Yến làm tiểu thiếp trong lúc nàng đã có thai với Thù Thiên Hận gần năm tháng.

Cuộc ép duyên này đã làm rạn nứt tình huynh đệ giữa Thù Thiên Hận và Lâm Kiếm Hùng.

Hơn bốn tháng sau Kim Bạch Yến hạ sinh được một bé trai kháu khỉnh, tức là Lâm Thiếu Phong ngày nay.

Tuy là vợ Lâm Kiếm Hùng, nhưng tình cảm giữa Thù Thiên Hận và Kim Bạch Yến không cắt đứt được, họ vẫn hẹn hò lén lút ân ái với nhau, Lâm Kiếm Hùng biết được khiến thù hận giữa hai người càng tăng tiến.

Lâm Kiếm Hùng là một con người tàn độc hiểm hung, đã nhiều lần tìm cách ám hại Thù Thiên Hận nhưng không được, nên phải công khai mở cuộc tỷ đấu để tranh tài.

Cuộc tỷ đấu mười lăm năm trước Thù Thiên Hận đã bị bại, chàng ta rời khỏi sư môn đến đất Hồi Cương tầm sư học đạo, rồi mười lăm năm sau về lại Hỏa Long bảo phục hận.

Song Thù Thiên Hận cũng như mười lăm năm trước, phải ôm mối hận nghìn thu ra đi.

Bây giờ Lâm Thiếu Phong đã mười tám tuổi, nhưng Lâm Kiếm Hùng lúc nào cũng thù ghét, đối xử với chàng một cách tàn nhẫn, đánh đập hành hạ như một con chó ghẻ, không cho luyện võ công, sợ ngày sau Lâm Thiếu Phong theo cha ruột trả thù y.

Kim Bạch Yến thấy con bị hành hạ tàn nhẫn bao năm trời dưới bàn tay độc ác của Lâm Kiếm Hùng, suốt mấy năm liền tụng kinh niệm Phật để cầu nguyện cho đứa con thoát nạn khổ hình.

Cái tin Thù Thiên Hận từ đất Hồi Cương mang kiếm trở về Hỏa Long bảo gởi thư tử đấu cùng Lâm Kiếm Hùng làm chấn động quần hùng võ lâm Trung Nguyên.

2. Chương 2: Trầm Kha

Người duy nhất mục kích được cuộc đấu giữa hai cao thủ Thù Thiên Hận và Lâm Kiếm Hùng là một thiếu nữ áo vàng, họ Thượng Quan tên Linh Lan.

Thượng Quan Linh Lan sau khi tình cờ chứng kiến cuộc tỷ thí nọ, rời khỏi đỉnh Hạc Phong Vân sau khi đôi đối thủ ngừng đấu đã lâu, nàng chậm chậm đi xuống chân núi rồi ngồi nghỉ mát trên bờ sông, cạnh chân núi Hạc Phong Vân.

Nàng bỗng thấy từ xa hai hán tử áo đen vác một chàng thiếu niên đi tới.

Thượng Quan Linh Lan kinh ngạc, vội núp vào bụi rậm gần đó để quan sát.

Hai hán tử áo đen mặt mày hung ác, thân hình vạm vỡ cử chỉ đúng là môn nhân Hỏa Long phái.

“Chúng vác chàng thiếu niên kia đến đây để làm gì?”

Thượng Quan Linh Lan thầm nghĩ như thế, trong lúc ấy hai hán tử hắc y đến mé sông, chúng đặt thiếu niên nằm yên trên tảng đá.

Tên hắc y hán tử râu rậm quanh hàm nói :

- Trước đây hán tử là nhị thiếu gia của Hỏa Long phái, nhưng chỉ chốc lát nữa đây thân xác hán tử trở thành mồi ngon cho bọn cá.

Tên hán tử đầu trọc thốt tiếp :

- Hồ trưởng lão giao chúng ta làm việc này thật tàn nhẫn. Thằng bé này là con của Thù Thiên Hận và Kim Bạch Yến nên Lâm chưởng môn không yêu thương hán tử, trừ mấu thân của hán tử quanh năm suốt tháng chỉ biết tụng niệm để cầu siêu độ thoát cho con mình.

- Người lớn hành động càn quấy, bao nhiêu tội lỗi lại úp chụp lên một người vô tội. Thật đáng thương thay!

- Lâm chưởng môn đã có ý định giết Lâm Thiếu Phong từ lâu nhưng chưa có dịp, nay Thù Thiên Hận sang đây tử đấu rửa nhục, chính là nguyên nhân để Lâm chưởng môn giết Lâm Thiếu Phong, đứa con riêng của người vợ kế. Lâm phu nhân hay tin này chắc bà ta tự vẫn.

- Chắc chắn là bà ta chẳng biết đâu. Nếu có ai hỏi đến mọi người sẽ nói Lâm Thiếu Phong mất tích.

- Lâm Thiếu Phong bị Lâm chưởng môn cấm không cho luyện võ công, chỉ vì sợ đứa bé này lớn lên trả thù cho cha.

- Cuộc đời thật kỳ quái! Đã chiếm đoạt người yêu của sư đệ lại tàn nhẫn với đứa con của người ta. Tàn độc thật!

Tên hán tử đầu trọc cười hi hi thốt :

- Nếu Lâm chưởng môn không giết Lâm Thiếu Phong, sau này hán tử cũng theo cha ruột để trả thù. Theo lời đồn đại thì Lâm Kiếm Hổ cũng chưa chắc đã là con ruột của Lâm chưởng môn.

Tên hán tử râu rậm trợn mắt ra vẻ kinh mang.

- Có thật không?

- Nghe nói vậy thôi!

Tên hán tử râu rậm chau mày :

- Nói phải có bằng chứng nếu không là mất đầu đó! Công việc của chúng ta hôm nay là do Hồ trưởng lão giao phó, không biết có phải đây là lệnh của Lâm chương môn hay không.

- Không nói ra nhưng ai cũng đoán ra được, bởi Hồ trưởng lão là người thân tín nhất của Lâm chương môn. Mọi việc hệ trọng, ngoài Hồ trưởng lão ra thì Lâm chương môn không sai phái cho ai cả.

- Chúng ta ném nó xuống cho xong việc.

Tên hán tử đầu trọc thở dài, chau mặt thốt :

- Nó đang bị thương, ném xuống sông là sẽ chết ngay, cần gì phải giết chết trước như lời dặn của Hồ trưởng lão.

- Cũng được!

Cả hai định khiêng Lâm Thiếu Phong ném xuống sông, chợt nghe tiếng quát lạnh lạnh :

- Ngừng tay!

Tiếng quát như dội động từng không, hai hán tử vội quắc mắt nhìn về phía vừa phát ra tiếng quát, trông thấy một thiếu nữ áo vàng lướt tới như đằng vân, một mùi hương thơm lảng lảng tỏa ra, quyến vào không khí khiến hai gã ngất ngây.

Trước vẻ đẹp diễm lệ của thiếu nữ, hai gã hán tử đứng như trời trồng, chẳng nói được tiếng nào.

Thiếu nữ áo vàng chẳng ai khác ngoài Thượng Quan Linh Lan nhoẻn miệng cười, tiếng oanh vàng cất lên :

- Hai vị thiếu hiệp! Ở đây là nơi hoang vu vắng vẻ, chẳng có ai ngoài ba chúng ta. Tôi có chuyện này muốn nói cùng hai vị, không biết hai vị có đoái hoài tới chăng?

Tên hán tử đầu trọc bây giờ mới sực tỉnh, đôi mắt hau háu nhìn đôi ngực của nàng đang nhấp nhô theo hơi thở, gã thốt theo nhịp tim đập loạn xạ :

- Có điều gì cô nương cứ nói, nếu được bọn tại hạ sẽ chiều theo ý cô nương.

Thượng Quan Linh Lan cười lẳng lơ, buông giọng ồm ồm :

- Tôi biết là nhị vị theo lệnh của Hồ trưởng lão thi hành độc kế của Lâm Kiếm Hùng truyền, giết chết đứa con riêng của vợ hán. Nhưng chàng thiếu niên ấy có tội tình chi mà phải chết thảm như vậy. Thành ra tôi đề nghị hai vị hãy tha mạng cho chàng thiếu niên kia để lấy đức cho con cái sau này.

Tên hán tử râu rậm cười hề hề thốt :

- Với điều kiện...

Thượng Quan Linh Lan vội ngắt lời :

- Điều kiện chi hai vị cứ nói. Nếu được tôi sẽ chấp nhận ngay.

Tên hán tử râu rậm càng thêm tím mặt, lửa dục càng trào sôi trong dòng máu gã, hô hố cười vang :

- Nếu cô nương chịu ngủ với chúng ta một đêm.

Thượng Quan Linh Lan nghe xong đỏ bừng đôi má, nư giận trào sôi. Song nàng kịp dẫn chế, khẽ nhún mào làm duyên, vành môi cong rộng nở nụ cười.

- Tôi đã có chồng rồi, mong hai vị tha cho. Hiện tại tôi có vàng mang theo trong người, mong hai vị nhận lấy.

Tên đầu trọc nghe đến vàng thì đôi mắt sáng lên, mừng rỡ thốt :

- Được! Được! Chúng tôi chấp thuận.

Tên râu rậm nghe đồng bọn ưng chịu, cũng gật đầu theo.

Thượng Quan Linh Lan ném bọc vàng về phía hai hán tử nọ.

Hai gã mở ra xem rồi cất bước về hướng cũ, không một lần ngoái đầu lại.

Thượng Quan Linh Lan tiến nhanh đến cạnh Lâm Thiếu Phong, cúi xuống bế thốc chàng lên chạy như bay về hướng nam.

Khi tỉnh dậy, Lâm Thiếu Phong thấy mình đang nằm trên một chiếc giường tre. Chàng gương người ngồi dậy, cảm thấy ê ẩm thân hình, đảo mắt nhìn quanh sàn nhà làm bằng toàn cây, trang trí thật đơn sơ, giữa nhà có đặt chiếc bàn và bốn chiếc ghế đều bằng mây đan lát rất đẹp, chứng tỏ chủ nhân là người rất khéo tay.

Bỗng một bóng vàng thoáng nhanh qua cửa sổ rồi đứng lại ở cửa ra vào.

Lâm Thiếu Phong nhìn sắc diện, thấy tóc nàng cuốn theo cánh phượng, mi thanh mục tú, hình dung mười phần mỹ lệ, da trắng như tuyết, môi son nhỏ nhắn hơi hé nụ cười, như phô ra đôi hàm răng đều đặn trắng như ngà.

Nụ cười của nàng đẹp như đào lý, càng tăng thêm vẻ duyên dáng của khuôn mặt trái soan đầy đặn.

Vì bên ngoài trời sáng, nên ở bên trong chàng nhìn ra, thân hình nàng hiện ra dưới làn vải mỏng những đường cong tuyệt mỹ.

Lâm Thiếu Phong cứ ngẩn người ra nhìn nàng không chớp mắt, giây lát chàng mới bước xuống giường vòng tay thi lễ :

- Tại hạ là Lâm Thiếu Phong, chẳng hay vì sao tại hạ ở chốn này?

Bóng vàng ấy chính là Thượng Quan Linh Lan, chậm rãi bước vào trong khe cất tiếng :

- Công tử đã khỏe chưa?

Lâm Thiếu Phong gật đầu. Thượng Quan Linh Lan từ từ ngồi xuống chiếc ghế mây bên cạnh, thuật sơ lại sự việc vừa qua, đoạn kết luận.

- Bây giờ công tử không thể trở về Hỏa Long bảo.

Lâm Thiếu Phong nghe xong bàng hoàng đến độ không cơ man nào đứng vững được, ngồi phịch xuống giường, nước mắt trào đầy ra khóe mắt.

Chờ cho Lâm Thiếu Phong dứt cơn khích động, Thượng Quan Linh Lan mới lên tiếng :

- Quân tử ba năm trả thù chưa muộn, công tử cứ tạm thời ở tại đây dưỡng bệnh, khi nào khỏe khoắn hãy lên đường tầm sư học đạo, lúc đó rửa thù vẫn còn kịp.

Lâm Thiếu Phong vẫn chưa tin lời nói của thiếu nữ áo vàng là sự thật, bởi chàng vẫn đinh ninh rằng Lâm Kiếm Hùng và Kim Bạch Yến chính là cha mẹ ruột của mình.

Bỗng nhớ đến ơn cứu tử của nàng, Lâm Thiếu Phong vội đứng bật dậy vòng tay thi lễ :

- Ôn cô nương cứu mạng tại hạ muôn phần cảm kích, chẳng bao giờ dám quên. Xin cô nương cho biết quý danh mỹ tánh để khắc dạ ghi tâm, sau này có cơ hội tại hạ nguyện đền đáp.

Thượng Quan Linh Lan vội vàng đứng lên đáp lễ :

- Công tử chớ khách sáo! Chúng ta tuy bè bạn gặp gỡ, nhưng nếu công tử không chê nơi này cứ tạm thời ẩn náu một thời gian sẽ tính liệu.

Lâm Thiếu Phong vội hỏi :

- Chẳng hay song thân của cô nương nơi đâu để tại hạ được gặp mặt...

Thượng Quan Linh Lan lắc đầu nhỏ giọng :

- Mẫu thân tôi bị bệnh qua đời lúc tôi lên tám...

- Còn phụ thân cô nương?

- Thân phụ tôi đã bị lão tặc Khuư Quang Hộ sát hại cách đây ba tháng.

Lâm Thiếu Phong lặng lẽ thở dài ảo não, thương thay cho thân phận nàng cô cút. Chàng nói :

- Tại hạ thật có lỗi, đã nhắc lại viễn cảnh thương tâm của cô nương.

Thượng Quan Linh Lan khẽ lắc đầu, ánh mắt chợt long lên căm hận :

- Phụ thân tôi là Thượng Quan Phùng Nguyên, là Trang chủ Vạn Xuân các ở đất Tô Châu. Người vì giữ bí kíp Cửu Long chân kinh của sư tổ Phi Hồ Thủy Trúc nên đã ẩn tích tại đây. Và ba tháng trước, Khuư Quang Hộ đã tìm ra tung tích cha tôi...

Lâm Thiếu Phong liền hỏi :

- Khi ấy cô nương có mặt chăng?

Thượng Quan Linh Lan lắc đầu rơi lệ :

- Lúc đó tôi đi hái thuốc, khi về thì trông thấy cha tôi nằm trên vũng máu bên ngoài sân, cha tôi lúc đó bị thương trầm trọng lắm, hơi thở chỉ thoi thóp và thốt được mấy lời “Khuư Quang Hộ đã đoạt Cửu Long chân kinh”, rồi cha tôi tắt thở.

Lâm Thiếu Phong lại hỏi tiếp :

- Tại sao Thượng Quan tiên bối nắm giữ Cửu Long chân kinh mà không địch nổi họ Khuư kia? Tại hạ nghe nói Cửu Long chân kinh là võ học vô địch thiên hạ cơ mà?

- Cửu Long chân kinh được sư tổ ghi chép bằng tiếng Ấn Độ, do đó cha tôi không luyện tập được. Có lần cha tôi theo đồ hình trong chân kinh tập luyện, suýt chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma.

Lâm Thiếu Phong vội nói :

- Tại hạ có học qua tiếng Ấn Độ, nếu tìm được Cửu Long chân kinh, cô nương chắc có thể luyện được những tuyệt học ghi trong đó.

Thượng Quan Linh Lan cười khổ :

- Tôi đã truy tìm Khuư Quang Hộ hơn ba tháng nay rồi nhưng chẳng gặp, song dù nếu gặp được hẳn chắc gì lấy lại được Cửu Long chân kinh. Võ công của cha tôi còn bại dưới tay hắn thì tôi làm gì được hắn.

Lâm Thiếu Phong an ủi :

- Thượng Quan cô nương, như tại hạ đây chỉ là một thư sinh ốm yếu...

Nói đến đây, chàng bỗng nhớ đến những trận đòn thừa sống thiếu chết của Lâm Kiếm Hùng, những bạc đãi mà không một người cha ruột nào đối xử với con cái như thế, thêm nữa ông ta không cho chàng học võ công, chàng mù mờ nhận ra rằng những sự việc hai hán tử đã nói với nhau mà Thượng Quan Linh Lan nghe được đã kể cho chàng có thể là sự thật. Nhưng ai là người có thể nói ra sự thật đó? Chỉ có mẹ chàng. Song làm sao chàng dám trở lại Hỏa Long bảo để gặp mặt mẹ chàng, bởi theo lời thuật của nàng, kẻ chủ mưu giết chàng chính là Lâm Kiếm Hùng.

Chàng còn đang suy tư, chợt nghe Thượng Quan Linh Lan nói :

- Lâm công tử, hiện tại công tử chẳng có một chút võ công, mà trên giang hồ biết bao cạm bẫy chông gai, nếu công tử không về nhà, tôi xin phép hướng dẫn công tử một vài ngón võ căn bản để công tử phòng thân, chẳng hay công tử có đồng ý không?

Học võ công là niềm mơ ước của Lâm Thiếu Phong, nay nghe nàng nói như thế không chút chần chừ, chàng gật đầu ưng thuận liền.

3. Chương 3: Gân Cửa Tử Lại Gặp Cửa Sinh

Trải qua sáu tháng khổ luyện cùng Thượng Quan Linh Lan, Lâm Thiếu Phong từ một người không biết gì về võ công, nay đã thuần thục được nhiều chiêu thức, tương đương với hạng hai trong võ lâm hiện tại.

Cùng với sự tiến bộ của võ học, tình cảm giữa hai người càng sinh sôi nảy nở, ngoài những giờ luyện tập võ công, họ sẵn thú hái hoa, kể cho nhau nghe những chuyện quá khứ của mình và trái tim họ đã cùng nhịp đập, rồi tình yêu đến tự lúc nào mà họ chẳng hề hay biết.

Giờ chia tay đã đến, họ bịn rịn như chẳng bao giờ muốn rời nhau, song nguồn gốc thân thể mình cần phải giải tỏa, Lâm Thiếu Phong ngậm ngùi cất bước rời khỏi căn nhà cây ghi bao kỷ niệm yêu thương.

Bây giờ Lâm Thiếu Phong đã trở thành một chàng trai vạm vỡ, khí sắc hào hùng, nhưng vẻ mặt đượm một màn sương lạnh.

Chàng chậm chậm rời khỏi thung lũng Tuyền Châu, bao nhiêu ký ức quá khứ bỗng trào dâng trong tâm khảm, chàng ngửa cổ hú lên một tràng đầy bi phẫn, thanh âm rền vang khắp hốc đá, rừng cây, khiến chim muông xào xạc cất cánh bay toán loạn.

Năm ngày sau chàng mới tìm về được Hỏa Long bảo.

Ba gã hán tử canh cổng vừa thấy Lâm Thiếu Phong xuất hiện trước mặt liền reo lên mừng rỡ :

- Nhị thiếu gia đã trở về! Nhị thiếu gia đã về!

Trong Hỏa Long bảo, ngoài Lâm Kiếm Hùng, Lâm Kiếm Hổ, Hồ trưởng lão và hai gã hán tử đạo nọ thì mọi người đều cho rằng Lâm Thiếu Phong mất tích chứ họ đâu biết rằng chàng đã bị sát hại.

Phần chàng, chàng muốn trở về đây là mục đích gặp mẹ chàng để hỏi về nguồn gốc chàng, người cha ruột chàng là ai? Lâm Kiếm Hùng hay Thù Thiên Hận?

Lâm Thiếu Phong mỉm cười với ba gã nọ rồi nói :

- Phụ thân ta có nhà không?

Gã hán tử đứng bên mé trái vòng tay thốt :

- Bẩm nhị thiếu gia, Chương môn nhân đi vắng.

- Vậy đại ca ta?

- Bẩm, đại thiếu gia đang đọc sách.

- Các người hãy giữ yên lặng, chớ nên khích động.

Gã đứng bên mé hữu ngạc nhiên hỏi :

- Bẩm nhị thiếu gia, tại sao...

Lâm Thiếu Phong gạt ngang :

- Người chớ hỏi lời thôi.

Ba gã tíu tít tránh sang bên, nhường lối cho Lâm Thiếu Phong bước vào.

Chàng vừa đến sân rộng, đưa mắt nhìn vào đã thấy Lâm Kiếm Hổ đứng ngay trước ngưỡng cửa đại sảnh. Chàng giả vờ chạy đến thốt :

- Đại ca, tiểu đệ vừa thoát nạn trở về đây! Đại ca vẫn khỏe chứ?

Lâm Kiếm Hổ sững sờ như đang trong mộng, bởi y cứ nghĩ Lâm Thiếu Phong đã chết theo sự báo cáo của hai gã hán tử, là đã giết và ném xác chàng xuống dòng Ngân Giang. Y nhìn chàng cười khẩy :

- Mi còn sống đấy ư?

Lâm Thiếu Phong cũng sững sờ chẳng kém, vì xưa nay Lâm Kiếm Hổ chưa bao giờ gọi chàng bằng mi. Chàng như hiểu rõ sự việc, vận công lên đôi tay, sẵn sàng chờ đợi bất chắc xảy ra.

Lâm Kiếm Hồ quát vang :

- Mi không phải là con ruột của cha ta, mi là đứa con hoang giữa mẹ dâm phụ và tên ác đồ họ Thù kia.

Lâm Thiếu Phong đã chuẩn bị tinh thần, thế mà khi nghe Lâm Kiếm Hồ vừa thốt ra những lời trên chàng cũng kinh động dữ dội, không tin vào tai mình. Chàng gay gắt hỏi :

- Đại ca nói thật chẳng?

Lâm Kiếm Hồ không trả lời câu hỏi của chàng, nạt to :

- Mi không đủ tư cách gọi ta là đại ca.

Dứt lời, lồng trong tiếng quát, Lâm Kiếm Hồ nhảy xô tới, vung mạnh một quyền.

Tuy đã đề phòng, nhưng Lâm Thiếu Phong không thể nào tránh được ngọn quyền nhanh tựa chớp của Lâm Kiếm Hồ vừa kích ra.

Chàng ôm ngực hự lên một tiếng nặng nề, loạng choạng thối lùi về sau bảy tám bước, miệng ọe ra một búng máu tươi.

Chàng vừa vững bộ đã thấy Lâm Kiếm Hồ bay người đến, tung một cước như trời giáng vào mặt.

Lâm Thiếu Phong vội hụp xuống nhưng đã chậm. Chàng kêu ối lên một tiếng, bắn người lui sau gần trượng, ngã nhào xuống đất bất động.

Lâm Kiếm Hồ lướt người tới như đường tên bật nỏ, hữu thủ vỗ mạnh xuống ngay đầu Lâm Thiếu Phong.

- Ủi chao!

Lạ lùng thay, tiếng kêu thảm thiết ấy lại phát ra từ cửa miệng của Lâm Kiếm Hồ.

Y lão đảo thối bộ mấy bước liền, trân trối nhìn đối phương là một lão già tuổi độ thất tuần, chiếc áo tro vá trăm mảnh, mặt đỏ, râu rồng, mày rộng, mắt to, vai mang chiếc hồ lô màu xanh, dáng dấp ngả nghiêng như đang say rượu.

Nư giận tràn hông, Lâm Kiếm Hồ không kiềm chế, rít giọng :

- Lão già khốn kiếp, mi là ai, tại sao nhúng vào chuyện của gia đình ta?

Ngửa mặt cười một tràng khanh khách, lão già áo tro hắt mặt hừ nhạt :

- Nhóc con, khôn hồn giữ mồm giữ mép, nếu không lão phu vả cho tét miệng bây giờ.

Lâm Kiếm Hồ gằn giọng :

- Chắc mi chưa biết nơi đây là chốn nào chứ gì?

Lão già áo tro sầm ngay nét mặt :

- Ôn con chó hỗn láo, đến như cha mi còn không dám thất lễ với ta như thế.

Dường như đoán ra đối phương là ai, Lâm Kiếm Hồ vồn vã vòng tay :

- Chẳng hay tiền bối là Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách chẳng?

Lão già áo tro chính là Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách cười khẩy :

- Nếu đã biết ta là ai, nhóc con không ngăn cản lão phu mang tiểu tử kia đi chứ.

Vừa nói ông vừa đưa tay chỉ vào Lâm Thiếu Phong đang nằm hôn mê trên đất.

Lâm Kiếm Hồ cảm giận đối phương đến cực độ nhưng không biết làm thế nào hơn, vì y biết rõ Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách là một tay võ công thượng thừa, một đời hành hiệp vì chính nghĩa cứu nhân. Lão chu du khắp mọi miền đất nước, và tuyệt học của lão chính là Tửu Vũ thần công, môn võ công có một không hai trong thiên hạ.

Trong lúc Lâm Kiếm Hồ đang suy tư, Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách đưa mắt chăm chú nhìn Lâm Thiếu Phong nằm bất động trên đất, đoạn lẩm bẩm một mình :

- Khá lắm. Quý hóa lắm! Tư chất khí khái quả là tinh hoa của võ lâm.

Rồi ông đưa mắt nhìn Lâm Kiếm Hồ :

- Nhóc con liệu hồn giữ lấy thân, nên tu tâm dưỡng tánh, nếu không sẽ toi mạng đấy con ạ!

Dứt lời ông tiến đến cạnh Lâm Thiếu Phong, cúi xuống cấp chàng vào nách, tiến ra cổng rồi mắt hút sau vòm cây rậm lá...

* * * * *

Từ đây, đêm ngày Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách đem hết bí quyết ra truyền thụ võ công cho Lâm Thiếu Phong, song ông không cho chàng gọi ông là sư phụ, bởi xưa kia ông đã có lần thề là không bao giờ nhận đệ tử, nay vì hoàn cảnh của chàng nên ông dạy võ công cho chàng để hành sự, chứ ông không có ý định gì khác hơn.

Ba tháng sau...

Khi thấy chàng đã thuần thục những môn võ công mình truyền dạy, Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách cất giọng ôn nhu khẽ bảo cùng Lâm Thiếu Phong :

- Thiếu Phong lão đệ! Vì chỉ luyện tập trong ba tháng nên lão đệ hỏa hầu hãy còn kém, khá chuyên cần luyện tập công lực sẽ gia tăng. Trên nẻo giang hồ lắm đầy chông gai, cạm bẫy mắc giăng, lão đệ phải lưu tâm. Ba tháng quả duyên đã hết, lão huynh mong lão đệ bảo trọng lấy thân. Ân thù phải vẹn tổ đôi đường, lão đệ luôn phải giữ bản sắc anh hùng xả thân vì đại nghĩa.

Lâm Thiếu Phong vội quỳ lạy dưới đất, ngậm ngùi đáp :

- Lão huynh đã cứu mạng và truyền dạy tuyệt nghệ, hai trọng ân ấy tiểu đệ quyết khắc ghi, chứ không mong có ngày báo đáp.

Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách cất giọng hiền từ :

- Lão đệ mau đứng dậy và hãy ghi nhớ những điều ta đã nói, sửa soạn rời đi thôi!

Lâm Thiếu Phong kính cẩn đáp :

- Tiểu đệ xin tận tâm ghi nhớ!

Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách bật cười ha hả :

- Tuyệt! Tuyệt! Hạ sơn được rồi đo!

Dứt lời, thân hình ông đã bước đi nhanh, khinh công Tiết Tiết Cao Thăng như đằng vân lưu thủy, chớp mắt đã khuất dạng vào rừng trúc...

Lâm Thiếu Phong trầm ngâm đứng đó một hồi, đoạn chàng phi thân xoẹt đi, tựa làn khói mỏng và rời khỏi Vô Danh cốc...

4. Chương 4: Tình Vương Tình Hận

Thế đài chia ra làm ba tầng: Đỏ, Xanh và Vàng, mỗi tầng đều treo hoa kết đèn hết sức cầu kỳ tráng lệ.

Phía trước thế đài là một chiếc sân rộng, ngày mười sáu tháng sáu hôm ấy chính là ngày khánh tiết đúng chu bách niên khai phá của phái Hỏa Long.

Lâm Kiếm Hùng - Chủ môn đời thứ năm của phái Hỏa Long - thống lãnh tất cả các đệ tử trong bản phái, cho xây cất thế đài bên cạnh khuôn viên của Hỏa Long bảo, để tiếp rước bốn phương anh hùng cùng các cao thủ các phái đến khánh hạ trọng lễ.

Sắp đến gần giờ Ngọ, tiếng đại hồng chung bên thềm dài vang lên chín lượt, các quý khách tham gia buổi khánh hạ đều theo thứ ngôi lặng im ngồi vào bàn tiệc.

Dưới đài, ban lễ nhạc đã bắt đầu tấu lên điệp khúc chào mừng buổi tiệc yến liên hoan sắp mở màn...

Hỏa Long chương môn Lâm Kiếm Hùng rời ghế đứng dậy, đưa mắt từ từ quét khắp đài, rồi chấp tay sang sàng cất lời :

- Tệ phái đệ nhất bách chu niên khánh tiết, hân hạnh được hội yến với các môn phái anh em, cùng chư vị anh hùng thân hữu quang lâm để chia vui cùng tệ phái, toàn thể môn hạ của bốn phái Hỏa Long thật vô cùng cảm kích, mượn chén rượu nồng buổi tiệc đơn bạc để tỏ tấm thân tình, có chi sơ sót xin chư vị bằng hữu rộng dung!

Tiếng vỗ tay rộn ràng khắp thềm dài rộ lên, như chúc tụng lời nói của Lâm Kiếm Hùng.

Cùng thời gian ấy, Lâm Thiếu Phong đã ẩn hiện trên một tàng cây cổ thụ xa xa ở phía tây, theo dõi biến cuộc.

Chàng trầm nhủ: “Với tình hình này ta khó bề thao túng được. Trước khi đến đây, ta đã vào bảo tìm khắp nơi, chẳng thấy mẹ ta đâu cả, hay là y đã giam giữ mẹ ta nơi nào. Hỏi các tỷ nữ, chúng nhân đệ tử cũng không ai biết rõ”.

Chợt khi ấy từ xa vọng lại mấy tiếng hú quái dị.

Lâm Thiếu Phong vận mục quang nhìn xuống sân rộng trước thềm dài, từ không trung xẹt đến bốn bóng người như làn điện chớp, thoáng mắt đã đến khoảng sân rộng.

Chàng chăm chú nhìn xung quanh bốn bóng người nọ từ tả sang hữu: trắng, xanh, đỏ, vàng khác biệt nhau, thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt người nào cũng xấu xí cực cùng. Bốn quái vật chân vừa chấm đất đều ngửa mặt phát lên một tràng cười âm trầm lạnh lẽo nghe như tiếng quỷ rú dưới u minh!

Lâm Kiếm Hùng sau cơn thẳng thốt, trầm giọng quát lên :

- Loài quái vật nửa người nửa quỷ kia cười chi thế?

Quái nhân áo trắng đứng mút về phía tả, nhe hai chiếc răng nanh trắng hếu, cười sắc lạnh :

- Bốn chúng ta là người của âm ti diêm thế, được phái đến đây để câu hồn các ngươi về địa ngục.

Lâm Kiếm Hùng cả giận quát to :

- Láo xược! Các ngươi đúng là kẻ dưới tay của Nghiêm Lôi hai mươi năm trước. Ta với y có mối thù không đội trời chung, hôm nay các ngươi tìm đến thật là đúng lúc.

Quái nhân áo trắng bật cười lãnh lút :

- Lâm Kiếm Hùng ngươi nên tự xử hay để bọn ta ra tay?

Lâm Kiếm Hùng giận dữ ngắt lời :

- Bọn quỷ sứ kia, khẩu khí bọn mi sao ngông nghênh tự đại quá.

Mộ Dung Bạch, ngoại hiệu Thiết Hồ Lâm Đoan của Không Động phái đứng bật dậy xen vào :

- Lâm chương môn! Chớ nhiều lời với bọn chúng, để tại hạ dạy chúng một bài học nhớ đời.

Dứt lời thốt, Mộ Dung Bạch khê hất người, thân ảnh y tựa đường chớp giật, chỉ nháy mắt đã đứng đối diện với quái nhân áo trắng nọ.

Chân vừa chấm đất, lòng với tiếng quát, tay phải y đẩy mạnh về phía trước một chương.

Quái nhân áo trắng nhấc cao thân ảnh đồng thời tay phải lia mạnh, cùng theo đó một tiếng rú khiếp hãi vang lên, ngay huyết mi tâm của Mộ Dung Bạch một ngọn điệp kiếm mỏng như lá lúa, dài độ ngón tay trở cắm sâu lổ một nửa, máu tươi rịn trào...

Tất cả quần hùng có mặt đều kinh mang táng đờm.

Quái nhân áo trắng với một chiêu độc đao hạ sát một tay cao thủ xuất sắc của Không Động phái, đắc ý ngửa cổ buông một chuỗi cười đắc thắng, tiếng cười rung chuyển cả ngọn Phong Sơn hùng vĩ đứng bên cạnh.

Quần hào trên thể đài nghe lạnh da lưng, mồ hôi nhỏ giọt.

Trên cây cổ thụ, Lâm Thiếu Phong cũng ớn ớn rùng mình.

Lâm Kiếm Hùng gầm lên một tiếng như sét động bay người xuống, chân vừa dính đất, quái nhân áo xanh đôi mắt quắc long lên trắng dã, người đã bắn tới, song chưởng cùng thốc lên ngực và đẩy mạnh trở ra...

Lâm Kiếm Hùng sát cơ vút bùng lên sắc mặt, rống to lên một tiếng, lướt người vút lên cao, ngọn gậy từ trên bủa xuống một chiêu Kim Long, đồng thời tiếp nối một ngọn Kinh Long như sét cuộn.

Quái nhân áo xanh chợt cảm thấy gậy phong ừn ừn như thác lở sóng tràn, gã kinh mang thất sắc, từng bước từng bước thụt lùi, quên cả chuyện phản ứng.

Quái nhân áo trắng, đỏ, vàng đồng thanh hô lên một tiếng rập ràng, những ngọn diệp kiếm vun vút tủa ra từ ba đôi tay bay ra như bầy ong lia tổ.

Lâm Kiếm Hùng vút rú lên một tiếng, ngọn gậy trên tay vội quét một vòng ra bốn hướng. Lạ lùng thay, bao nhiêu ngọn diệp kiếm loạn bay giữa không khí đều bị hút dính lên thân gậy. Liền theo đó, y lại vung mạnh ngọn gậy trở ra, bao nhiêu ngọn diệp kiếm dính trên đầu gậy vù vù bay tạt ra, ghim dính trên mình bốn quái nhân nọ khiến chúng thọ thương gào thét vang trời, phóng nhanh khỏi chiến cuộc, hướng về cây cổ thụ đang có Lâm Thiếu Phong núp trên đó.

Bốn quái nhân vừa phóng qua, Lâm Thiếu Phong liền nhảy xuống chen lấy lối tiến của Lâm Kiếm Hùng.

Vừa nhác thấy chàng, Lâm Kiếm Hùng lầm tưởng là một u hồn còn vất vưởng, vội giật lùi mấy bước.

Sau vài giây định thần, Lâm Kiếm Hùng quát hỏi :

- Đứa con hoang còn sống đấy ư?

Lâm Thiếu Phong nhếch môi cười lạnh nhạt :

- Tại sao ông cố tình giết tôi?

Trỗi lên một chuỗi cười rùng rợn, Lâm Kiếm Hùng gằn giọng :

- Mi không đáng để sống!

Dứt lời, y quét mạnh cây gậy về phía trước.

Lâm Thiếu Phong hoảng kinh nhảy lùi về sau mấy bước.

- Nhóc con chạy đâu?

Kèm với tiếng quát, Lâm Kiếm Hùng tả thủ tổng mạnh một chưởng.

Bình!

Lâm Thiếu Phong bị kinh phong đập vào ngực nghe đến “bình” một tiếng, chàng loạng choạng lui về sau hơn mười bước, hộc ra một vòi máu tươi.

Chàng vội lao người phóng tuốt vào rừng.

Giọng cười sắc lạnh âm u của Lâm Kiếm Hùng vẫn bám sát phía sau lưng :

- Ranh con! Mi dù có thông thiên cũng chẳng thoát khỏi cạm bẫy này, khôn hồn mau trở ra nộp mạng!

Lâm Thiếu Phong chẳng đếm xỉa đến lời dọa nạt của đối phương, càng tận lực phóng nhanh về phía trước, bất kể gai góc rừng sâu.

Bất thần nơi chân chàng vấp phải vật chướng ngại, đang lúc chạy nhanh không sao gượng được chúi nhủi té nhào ra trước.

Lâm Thiếu Phong nhúc rêm cả châu thân, rên khê lên một tiếng, định lồm cồm chỗi dậy để tiếp tục chạy thoát thân, tay chàng vừa quơ ra trước bỗng chạm phải một vật chi rất lớn và nhám xù làm chàng giật bắn cả người, nhóng mắt ra trước nhìn kỹ hóa ra đó là một con chim ưng khổng lồ đang ngủ say.

Lâm Thiếu Phong lòng nghe rung động, nhưng chợt nghĩ đến một nơi ẩn mình vô cùng cẩn mật mà không ai ngờ và có thể khám phá ra được. Chàng chẳng một chút cân phân lợi hại, nhanh như chớp chui ngay xuống đôi cánh rộng lớn của chim ưng ẩn mình.

Chàng vừa chui vào dưới cánh của chim ưng, một ngọn kinh lực đã từ phía sau lưng ào ào ập tới.

Lâm Thiếu Phong ngằm than dài ảo não :

- Hết rồi!...

Con chim ưng khổng lồ đang lúc ngủ vùi chợt bị ngọn kinh phong ập tới, liền mở mắt thức dậy ngay, đôi cánh vụt giương xòe ra, móng chân quặp lấy thân hình Lâm Thiếu Phong, ngược cổ gáy lên một tiếng thật quái lạ, đoạn vỗ cánh băng mình lên không trung, kẹp theo Lâm Thiếu Phong lũng lảng dưới những chiếc móng cứng sắc dị thường.

Lâm Thiếu Phong cảm thấy thân hình lơ lửng trên không trung, tựa như đang vãn giá vũ, mở mắt nhìn xuống phía dưới thấy Lâm Kiếm Hùng giận dữ lồng lộn như điên, tổng bừa một chưởng lên không trung cầu may.

Con ưng khổng lồ lại rướn cổ phùng lông, gáy lên một tiếng quái lạ, liệng mình ra khỏi cụm rừng, đập cánh bay nhanh về hướng đông...

Bay mãi, bay mãi... cuối cùng con ưng khổng lồ lượn quanh giữa không trung một vòng, cất cổ gáy dài ba tiếng, đoạn cất cánh và hạ xuống, bắt thần lao vút đến một phiến đá to phía dưới chân.

Lâm Thiếu Phong sợ đến hồn bất phụ thể, kêu ồ lên một tiếng nhắm híp mắt không dám nhìn.

Đang trong thời gian mà chàng buột miệng kêu lên sợ hãi, chàng chợt cảm thấy mười chiếc móng nhọn đem ngòm của con quái ưng vụt nổi lỏng khỏi thân hình và người chàng nhẹ nhàng rơi êm trên phiến đá.

Con ưng lại gáy lên một tiếng thật to, còn khê quay đầu lại nhìn chàng mới vỗ cánh bay đi, trong khoảnh khắc bóng chim đó khuất dần vào cuối chân trời xa lắc.

Bao nhiêu sự việc xảy ra một cách đột ngột khủng khiếp, Lâm Thiếu Phong sững sờ như đang trải qua một cơn ác mộng.

Giây lát sau, chàng mới thở dài một tiếng và lồm cồm chỗi dậy ngồi trên phiến đá, hướng về phía chim ưng bay đi, lạy không bay lạy, lằm bằm như vãi van :

- Không hiểu vị tiên bối nào đã ra ơn cứu mạng, Lâm Thiếu Phong này dù chết cũng chẳng dám quên.

Vái xong, chàng khoanh chân ngồi xếp bằng trên phiến đá, ngược mắt nhìn lên khoảng cao, suy nghiệm lại chuyện đã qua...

Lúc ấy vầng trăng thượng huyền đã lơ lửng treo trên đỉnh đầu, bầu trời không ánh mây trôi, trong vắt như vừa được gội sạch qua ánh trăng xanh vắn vặt, soi rõ cảnh vật chung quanh.

Lâm Thiếu Phong nhìn sơ qua địa thế, thấy mình hiện đang ở trên một đỉnh núi thật cao, bốn phía núi đồi trùng điệp như dính liền với chân trời, chàng vừa nhác nhìn qua thể núi thì nhận ngay ra là vùng Tây Bắc cách Phong Sơn mấy trăm dặm đường.

Chàng sức nhớ đến con ưng khổng lồ vừa rồi đã quặp chàng bay đi, trong thoáng mắt đã vượt qua mấy trăm dặm núi rừng, nhất định phải là một con thần ưng đã thông linh tánh, nhưng chẳng hiểu là do vị kỳ nhân nào nuôi dưỡng.

Bất thần vắng vắng từ không trung đưa lại một giọng tiêu thật du dương...

Lâm Thiếu Phong đoán hướng tiếng tiêu ở phía bắc, chàng liền chậm chậm thả bộ xuống triền núi. Đi miết, đi miết chàng trông thấy quái nhân áo trắng đang thổi tiêu dưới cội cây cổ thụ.

Đến gần mười bước, Lâm Thiếu Phong núp vào một bụi cây rậm rạp lắng nghe tiếng tiêu thốt khi trầm khi bổng. Định thần nhìn kỹ, chàng nhận ra quái nhân áo trắng nọ chính là một trong bốn quái nhân đã đại náo tại Hỏa Long bảo.

Chàng đang chú tâm nghe, chợt giọng tiêu ngừng hẳn, tiếp liền đó là một giọng quát lạnh lạnh.

- Ai? Xuất đầu lộ diện, nếu không ta cho một chưởng bây giờ.

Lâm Thiếu Phong sau phút định thần, biết tránh cũng không khỏi liền bước ra khỏi bụi rậm, tiến đến quái nhân áo trắng.

Khi chàng còn cách năm bước, quái nhân áo trắng mới nhận ra chàng là người đã chặn lối Lâm Kiếm Hùng khi cùng đồng bọn chạy trốn. Giờ này gã mới nhận ra chàng không những là mất sao may kiếm mà còn môi hồng mặt ngọc, pha lẫn khí thế hào hùng oai lẫm khác thường, lòng thầm thiện cảm. Song gã lại thét hỏi :

- Người là ai? Tên họ là gì?

Lâm Thiếu Phong thầm rung động tinh thần, bởi tại thế đài chỉ có một chiêu một đầu đưa Thiết Hổ Lâm Đoan Mộ Dung Bạch về bên kia thế giới, chàng liền cất giọng :

- Tại hạ là Thù Thiếu Phong, cha mẹ hiện tại nơi nào chẳng biết. Chẳng hay tiền bối là ai để tại hạ được ngưỡng mộ.

Quái nhân áo trắng khẽ nhú mày hỏi lại :

- Tại sao trưa nay ngươi lại cứu bọn ta?

Dưới ánh trăng, Thù Thiếu Phong thấy trong đôi mắt quái nhân áo trắng đen như nhung, lóe lên một tia nhìn dịu dàng. Chàng bảo khẽ :

- Tại hạ và Lâm Kiếm Hùng có mối thù sâu tựa bể, cao tận non, tiếc là không giết được hần.

Quái nhân áo trắng buột miệng kêu lên :

- Là kẻ thù!

- Không sai! Tại hạ thế phải giết hần cho bằng được, vì hần đã một lần sai thuộc hạ giết tại hạ, may nhờ có một người cứu trợ và trưa nay nếu không có chim ưng cứu nạn thì tại hạ cũng đã ra người thiên cổ rồi.

Thù Thiếu Phong vừa nói vừa nhìn đối phương, thấy đối phương cứ chăm chăm nhìn mình, chàng lấy làm ái ngại tiếp lời :

- Tiền bối, đã biết rõ tên họ của tại hạ, vậy tiền bối cũng phải cho tại hạ biết họ tên chứ?

Quái nhân áo trắng chẳng đáp trả lại, tay phải nhấc lên, từ bàn tay lông lá ấy thoát ra một luồng kinh lực trầm mãnh, ập thẳng đến lồng ngực chàng trai.

Thù Thiếu Phong không ngờ đối phương tập kích, nên bị ngọn chưởng phong quét trúng, chàng hự lên một tiếng nặng nề thối lui về sau mấy bước xa.

Quái nhân áo trắng ngơ ngàng, nhào người theo dõi Thù Thiếu Phong, thế là chàng nằm gọn trong lòng quái nhân, gã lo lắng cho tay vào vạt áo để tìm thuốc trị thương cho chàng.

Bất thành linh Thù Thiếu Phong đưa tay lên mặt quái nhân áo trắng cào nhẹ. Một lớp da mỏng rơi khỏi gương mặt, lộ ra một sắc đẹp mỹ miều thoát tục.

Thì ra quái nhân áo trắng là một thiếu nữ tuyệt sắc, bị lộ diện, đôi mi không khỏi đỏ bừng khi chàng trai xa lạ nằm trong lòng mình.

Thù Thiếu Phong tung mình đứng phắt dậy cười khanh khách :

- Té ra là một người đẹp, tại hạ đành thất lễ, thất lễ!

Thiếu nữ áo trắng lồng trong tiếng quát, đôi tay nàng từ từ đẩy nhẹ về trước.

Thù Thiếu Phong thầm giật mình nhưng khi nhìn thấy nàng xuất thủ chậm chạp như thế, thầm hiểu rằng nàng không cố ý hại mình. Chàng không vùng tay chống trả thốt :

- Cô nương muốn giết tại hạ chăng?

Song chàng cũng thủ thế, sẵn sàng chờ đợi.

Đôi bàn tay thiếu nữ vừa nhích động ra trước, lập tức có hai luồng kinh phong quất thẳng vào chàng.

Thù Thiếu Phong cấp tốc dùng thế Tiết Tiết Cao Thăng vượt qua khỏi khí kinh của cô gái.

Thân hình còn đang lơ lửng, chàng vội đạp chân quay người trở lại đáp nhanh xuống đất, đồng thời vùng mạnh một chiêu Địa Hỏa Càn Khôn chưởng của Thượng Quan Linh Lan hướng dẫn.

Thiếu nữ áo trắng ngang nhiên đứng yên một nơi chẳng né tránh, tay phải một chiêu Thập Minh U Chưởng phong kín lấy thế công của Thù Thiếu Phong, tay trái tiếp nổi một chiêu Công Hoa Long Chưởng Chop vút vào lồng ngực chàng trai.

Thù Thiếu Phong hỏa tốc cất người né tránh, đồng thời tung chưởng phản công.

Trong khoảnh khắc, hai người quần nhau dữ dội trên ba mươi hiệp vẫn không phân thắng bại.

Thù Thiếu Phong cảm nhận chiêu thế của đối phương kiện toàn quý củ, song lúc quyền chưởng gần chạm đến người chàng là thấu hồi lại ngay, chứng tỏ là nàng chẳng cố ý hại thương chàng, nếu không chàng chẳng sống qua mười hiệp.

Cùng lúc đó xuất hiện đằng sau bạch y thiếu nữ là ba nàng vận áo xanh, đỏ và vàng, cũng là tuyệt thế giai nhân.

Thù Thiếu Phong thầm đoán ba nàng nọ chính là ba quái nhân cũng tham gia trận đánh tại Hỏa Long bảo.

Thanh y thiếu nữ nói lớn :

- Hoài sư tỷ! Chính hần là nhị thiếu gia trong Hỏa Long bảo đấy.

Người được gọi là Hoài sư tỷ chính là bạch y thiếu nữ đang giao đấu cùng Thù Thiếu Phong, vội dừng tay đáp lời :

- Linh nhị sư muội, có thật thế chẳng? Tại sao y lại cứu bọn mình trưa nay?

Thanh y thiếu nữ tiếp nói :

- Đúng là chính hần. Bởi cách đây một năm, em và sư phụ đến Hỏa Long bảo gặp hần, em nghe đệ tử của Lâm Kiếm Hùng gọi hần là nhị thiếu gia, hần chính là Lâm Thiếu Phong.

Bạch y thiếu nữ hỏi lại :

- Nhưng mà, nhưng mà tại sao y lại cứu chúng ta?

- Điều đó em không biết. Song sư tỷ chắc còn nhớ, lần đó sư phụ đã bị Lâm Kiếm Hùng dùng Bạch Lê có tẩm thuốc độc, may nhờ có người trợ cứu nếu không sư phụ đã chết.

Nghe hai thiếu nữ đàm thoại như thế, Thù Thiếu Phong mới chợt nhớ ra, năm trước Nghiêm Lôi cùng thanh y thiếu nữ có mặt tại ngày sinh nhật lần thứ năm mươi của Lâm Kiếm Hùng.

Chàng nhìn thanh y thiếu nữ thốt :

- Nhược Y cô nương, một năm trước tại hạ là con của Lâm Kiếm Hùng, nhưng bây giờ tại hạ không phải là con của hần.

Thanh y thiếu nữ Linh Nhược Y trợn tròn đôi mắt nhìn chàng :

- Người nói láo! Cha mi đã dùng thủ đoạn hại sư phụ ta, hôm nay chính mi phải trả.

Thù Thiếu Phong dẫn giọng :

- Nhược Y cô nương chớ có hồ đồ, nếu như tại hạ không nghĩ kẻ thù của Lâm Kiếm Hùng chưa hẳn là kẻ thù của tại hạ thì tại hạ không nhẫn nhịn đâu. Được, nếu tại hạ là con của Lâm Kiếm Hùng thì đã sao?

(Thiếu trang 84, 85 quyển 1)

- Hẳn chính là con của Lâm Kiếm Hùng, tức thì là kẻ thù của chúng ta. Sư tỷ quên cái hận của sư phụ một năm trước đây rồi sao, đến nỗi giờ này sư phụ vẫn chưa phục hồi lại công lực. Sư tỷ đã yêu hẳn rồi chẳng?

Thù Thiếu Phong day qua bạch y thiếu nữ nói :

- Hoài cô nương! Tại hạ cảm nhận được thiện ý của cô nương, còn ả kia muốn gây hấn, cô nương đừng nên xen vào, tại hạ đủ sức...

Bạch y thiếu nữ khoát tay lia lịa ngắt lời :

- Không thể như thế được! Công tử đã ra tay chống lại Lâm Kiếm Hùng, tất nhiên công tử không phải là con của hắn, nếu không...

Linh Nhược Y cướp lời :

- Đâu phải chuyện con con đó mà sư tỷ quên mối thù của sư phụ hay sao?

Quay sang Thù Thiếu Phong, Linh Nhược Y cười gay gắt :

- Mi mau nạp mạng!

Thân hình nàng liền theo đấy khẽ rùng mình, bàn tay ngọc chớp nhoáng lên như điện chớp.

Thù Thiếu Phong dám đâu chậm trễ, sử dụng khinh công kỳ ảo Tiết Tiết Cao Thăng của Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách, toàn thân bỗng nhiên gấp lại và bật thẳng trở lên, lúc người đang lơ lửng trên không ứng dụng ngay một ngọn Địa Hỏa Càn Khôn chưởng của Thượng Quan Linh Lan chỉ dẫn, tổng mạnh vào đỉnh đầu của đối thủ.

Linh Nhược Y cũng nhắc động thân ảnh, quát lên một tiếng, song chưởng vũ lộng như thoi đưa.

Thù Thiếu Phong không khỏi rối trí thất thần, vội vã đáp lẹ xuống đất tránh tầm chưởng phong của thiếu nữ áo xanh.

Chàng vừa vững cước bộ, đã cảm thấy một luồng áp lực nặng nề như tòa núi ép lại, cơ hồ khiến chàng ngạt cả hơi thở.

Chàng hự lên một tiếng thảm não, hất bắn người lên cao dự trượng và rơi bịch xuống đất, máu hai bên khóe miệng không ngớt rỉ trào, vài giây sau nằm bất động.

Linh Nhược Y đắc ý cười to, từ từ tiến đến Thù Thiếu Phong định bồi thêm cho chàng một chưởng nữa.

Nhưng...

Bạch y thiếu nữ đã nhanh hơn, chớp động thân hình bay đến chỗ Thù Thiếu Phong và nàng như một con ó cắp gà con kẹp chàng vào nách chạy đi như biến, chẳng mấy chốc sau đã mất hút trong rừng sâu.

5. Chương 5: Ân Trọng Tình Vương

Bình minh vừa ló dạng, bạch y thiếu nữ ngó trước nhìn sau không thấy các sư muội mình đuổi kịp, liền chọn một bãi cỏ xanh mềm như nhung, nhẹ nhàng đặt Thù Thiếu Phong xuống, dùng tay áo quạt nhẹ mồ hôi lấm tấm trên trán, thở phào nhẹ nhõm.

Lúc bấy giờ Thù Thiếu Phong đã tỉnh hẳn, vội vàng vòng tay tạ lễ :

- Đa tạ Hoài cô nương đã cứu mạng, ơn này Thù Thiếu Phong có thác cũng chẳng dám quên.

Bạch y thiếu nữ nhẹ mỉm cười, sóng mắt hiện lên vẻ thẹn thùng :

- Ân nghĩa ấy có đáng chi, Hoài Nhu Thục này còn sống được đến bây giờ cũng nhờ ơn cứu tử của Thù công tử.

Thù Thiếu Phong chậm rãi cất lời :

- Chúng ta tuy như mây trời lênh đênh giữa vũ trụ, nhưng tại hạ hy vọng rằng, đây không phải là lần cuối cùng chúng ta gặp lại nhau. Góc biển chân trời tuy khó hẹn được ngày hội ngộ song...

Bạch y thiếu nữ tức thị là Hoài Nhu Thục ôn tồn ngắt lời :

- Tuy chúng ta như ngẫu nhiên gặp gỡ, chẳng hẹn được ngày gặp mặt, chỉ cần trong lòng khắc ghi, sợ chi núi đổi biển dời. Công tử bảo trọng!

Dứt lời trong khoảnh khắc bóng nàng mất hút vào những từng cây rậm rịt.

Thù Thiếu Phong đứng ngậy người ra như tượng đá trong công viên vắng lặng, chàng nín thở như vừa đánh mất một vật gì quý giá.

Mùi hương thoang thoảng phát ra từ người nàng còn quanh quẩn đâu đây, khiến Thù Thiếu Phong vẫn còn ngậy ngất như lúc đang nằm trong lòng nàng.

Buồn bã, Thù Thiếu Phong lầm lũi đi mãi, đi mãi vào khu rừng phía trước mặt.

Độ nửa ngày đường chàng mới thoát ra khỏi cụm rừng, bỗng chàng loáng thoáng nghe như tiếng sấm nổ đi đùng, chàng đoán hướng chạy về phía có tiếng nổ, vừa chạy chàng thăm đoán nơi ấy có một trận giao tranh khốc liệt bởi hai cao thủ thượng thặng giang hồ, bởi những tiếng nổ ấy phát ra ngắt quãng mà liên tục tạo thành một tràng âm thanh.

Chàng chạy được tới nơi, thấy đôi đối thủ dang động thủ tới hồi khẩn trương, chàng phi thân lên một ngọn cây cao, thông mắt nhìn xuống trận cuộc, bất giác chàng ồ lên một tiếng đầy kinh ngạc :

- Lâm Kiếm Hổ và Linh Nhược Y.

Đúng. Song phương đang giao đấu chính là đôi đối thủ Linh Nhược Y và Lâm Kiếm Hổ. Nguyên Hoài Nhu Thục cấp Thù Thiếu Phong chạy trốn, Linh Nhược Y phân phó hai sư muội là thiếu nữ áo đỏ Tiêu Mỹ Thoa và nàng áo vàng Mai Mục Tuyền truy lùng Thù Thiếu Phong, còn phần nàng định trở về Tiên Sa động để trình báo cho sư phụ sự việc Hoài Nhu Thục cứu mạng Thù Thiếu Phong, nhưng trên đường đi nàng gặp Lâm Kiếm Hổ.

Còn phần Lâm Kiếm Hổ, cũng theo lệnh cha là Lâm Kiếm Hùng truy kích, bắt cho kỳ được Thù Thiếu Phong để chặt đầu, hầu ngăn chặn sự trả thù mai hậu.

Chúng ta trở về với trận đấu, khi Thù Thiếu Phong phóng mắt nhìn xuống, Linh Nhược Y đưa tay chỉ ngay mặt Lâm Kiếm Hổ giận dữ quát :

- Lâm Kiếm Hổ, hôm nay mi khó lòng thoát khỏi tay bốn cô nương.

Dứt lời, tay phải nàng nhanh như chớp vạch tròn một vòng, một luồng kinh phong theo đó lao nhanh ra, tỏa phủ vào mười hai huyệt đạo yếu hại trên cơ thể Lâm Kiếm Hổ.

Vội vã xoay người tránh sang một phía, Lâm Kiếm Hổ tránh khỏi ngọn chưởng kinh mãnh của thiếu nữ áo xanh.

Linh Nhược Y ngạc nhiên buột miệng ả lên một tiếng, song chưởng đồng thời tung ra kinh phong như sóng cuộn đại dương ào ào ập tới.

Hét lên một tiếng thị uy, Lâm Kiếm Hổ nhanh như cắt xoay người tránh ngọn Công Hoa Long Chưởng của Linh Nhược Y, đồng thời quật chéo ra một chiêu Lân Huyết chưởng.

Sầm! Một tiếng nổ mường tượng như dậy trời bùng núi, song phương đồng thời lùi về phía hậu bốn bước hơn.

Linh Nhược Y cả giận, hừ to một tiếng, nhắc cao hữu thủ, một chiêu Long Châu Hóa Chưởng lập tức bủa ra như sấm sét.

Lâm Kiếm Hổ dừng dừng cười nhạt :

- Té ra Long Châu Hóa Chưởng, chỉ có bấy nhiêu thôi à!

Miệng thốt, tay áo gã đồng thời phát động, hóa giải liền luồng kinh phong vô song Long Châu Hóa Chương của Linh Nhược Y.

Hai mắt gã long lên đầy dục tính :

- Linh cô nương! Nếu cô nương chịu bằng lòng nâng khăn sửa túi cho tại hạ, tại hạ sẽ tha thứ cho tội chết.

Linh Nhược Y buông giọng cười sắc lạnh :

- Lâm Kiếm Hổ, mi muốn chết?

Lâm Kiếm Hổ xua tay cười ha hả :

- Người đẹp như cô nương tại hạ chẳng nỡ ra tay hạ thủ, bỏ phí một cánh hoa đầy nhựa sống.

Linh Nhược Y ngửa mặt cười lạnh lạnh, vừa dứt tiếng cười nàng phát tay áo rộng thò năm ngón tay như chiếc móc câu, nhảy xô tới chụp vạt vào đầu vai đối thủ.

Lâm Kiếm Hổ tỏ ý khinh miệt :

- Rượu kính chẳng uống, uống rượu phạt, con nhãi mi quả số đã đến nơi!

Gã sấn bước lên, song chương cấp thời đẩy ra phía trước. Đôi luồng kinh lực theo lòng bàn tay liền đó thoát ào ra hung mãnh, kẹp theo những tiếng ầm ầm như sóng động ập thẳng vào đối phương.

Linh Nhược Y bị hất lùi hơn ba bước mới gượng vững thân mình, mặt tái như chàm đỏ, lòng chẳng ngớt khiếp thảm.

Lâm Kiếm Hổ buông tiếng cười lồng lộng, quát to :

- Vừa rồi là Trụ Phong Thần Quỷ chương, bây giờ mi hãy ném thêm một ngọn Thiên Huyền Tôn Giả chương của Lâm Kiếm Hổ này!

Lời vừa kịp dứt, gã đã tổng mạnh tới trước một chương như trời giáng.

Linh Nhược Y kinh hoàng định nhảy sang mé tả tránh né nhưng đã chậm, nàng hự lên một tiếng nào nùng, loạng choạng thối lui sáu bảy bước, cổ nện không cho máu trào ra khỏi miệng, song vài giây sau cũng phải bật ra thành vòi, từ từ khụy xuống.

Lâm Kiếm Hổ trở lên một tràng cười hô hô, thanh âm như vang động đến mây trời, chấn rung xào xạc cả cỏ cây bốn phía.

Trên ngọn cây cao, Thù Thiếu Phong lòng chẳng ngớt khiếp thảm, không ngờ Lâm Kiếm Hổ phát huy nội lực của bản thân hùng hậu đến thế.

Chàng muốn nhảy xuống đánh liều một phen, nhưng suy đi tính lại thì chẳng dám, vì cảm thấy mình không thể đấu lại gã.

Chờ cho Lâm Kiếm Hổ bỏ đi một lúc khá lâu, Thù Thiếu Phong mới nhảy xuống đất từ từ tiến đến bên Linh Nhược Y. Chàng cúi xuống đưa tay lên mũi nàng thăm dò, nhận thấy nàng còn thoi thóp thở, vội thò tay vào túi móc ra hai hoàn thuốc trị thương nhét vào miệng nàng.

Một lát sau, Linh Nhược Y rung động rèm mi, rồi mở choàng mắt ra, nàng trở mắt sững sờ khi thấy Thù Thiếu Phong ngồi bên cạnh đang tư lự nhìn mình. Nàng liền bật người ngồi dậy.

Thù Thiếu Phong khê giọng hỏi :

- Cô nương cảm thấy trong người như thế nào?

Linh Nhược Y đáp một cách bẽn lèn :

- Không còn chi đáng ngại nữa!

Chỉ trong thời gian nháy mắt, mà trên khuôn mặt nàng liên tiếp thay đổi bốn, năm sắc thái khác nhau.

Khê lâu sau nàng đột ngột hỏi, với giọng thật lạnh lùng :

- Lâm Thiếu Phong, ta cùng người có thù hận, tại sao người không thừa lúc ta hôn mê mà hạ sát?

Thù Thiếu Phong cười lạnh nhạt :

- Thù Thiếu Phong này không phải là con người tiểu nhân, suốt đời chưa hề biết thừa nguy của người để động thủ.

Linh Nhược Y cười khẩy một tiếng :

- Phải chăng người thấy ta đẹp và trở nên yêu ta, không đành sát hại.

Thù Thiếu Phong cắt đứt lời nói dối phương bằng một tiếng hừ rõ to, giọng gay gắt :

- Tại hạ chưa khi nào mang ý nghĩ hèn hạ ấy. Giờ đây cô nương có thể đi.

Vụt xiu mặt than khẽ một tiếng đượm đầy u oán, Linh Nhược Y thốt trong cơn bức tức :

- Người hãy giữ lấy lời, lần sau gặp lại ta không như vậy đâu.

Thốt vừa dứt, nàng quay lưng bước đi một cách chậm rãi, dường như là trong đôi mắt buồn đen lầy chầm chầm lẫn tròn ra hai giòng lệ u hờn.

Thù Thiếu Phong khẽ thở dài một tiếng, ngẩng mặt nhìn trời. Chàng cảm thấy bất hạnh đã dồn dập đến với đời mình, từ nay trong những chuỗi ngày dài nối tiếp, chàng làm sao chịu đựng nổi sự cô đơn, hiu quạnh.

Bất giác chàng quát to một tiếng cảm phẫn, cắn răng cất bước.

Thốt nhiên một giọng nói lạnh như băng giá vang lên :

- Lâm Thiếu Phong, mi đứng lại ngay!

Thù Thiếu Phong giật mình ngẩng lên nhìn, trông thấy Hồ Đắc Lập trưởng lão của Hỏa Long phái.

Kẹp với tiếng quát ngạo nghễ, Hồ Đắc Lập vung vẩy ngọn phát trần, đồng thời tung người lên lao tới.

Thù Thiếu Phong vừa định cất người lên, chợt cảm thấy một luồng tiềm lực từ ngọn phát trần xô tới, lập tức tâm huyết rạo rực, vội thu thế rút lui.

Thù Thiếu Phong lạnh lùng quát :

- Hồ trưởng lão, tại sao tự dưng ông muốn sát hại ta?

Hồ Đắc Lập cười sắc lạnh :

- Mi chẳng biết sao? Lâm chương môn đã treo giải thưởng một ngàn lạng vàng nếu ai chặt được đầu mi.

Thù Thiếu Phong nghiêng răng rít giọng :

- Hồ Đắc Lập, người chính là người đã bí mật thi hành ác kế của Lâm Kiếm Hùng cố giết chết ta. Nếu không nhờ một kỳ nữ cứu mạng thì ta đã mất xác dưới sông Ngân Giang rồi. Ta chưa kể tội người ra thì thôi, giờ đây người còn muốn lấy đầu ta chỉ vì ngàn lạng vàng, người quả thật hết muốn sống.

Hồ Đắc Lập vung ngọn phát trần lên, thản nhiên đáp :

- Đứa con hoang, cuộc đời là vậy. Nếu lão phu không lấy đầu mi thì đứa khác cũng cắt con ă. Một ngàn lạng vàng chứ ít ỏi sao.

Dứt lời lão trở lên một tròng cười hô hô và tiếp lời :

- Ta đã phát tài rồi! Ha ha... ha ha...

Thù Thiếu Phong vừa nghe dứt tiếng cười liền thấy bóng Hồ Đắc Lập nhấp nhোáng, theo bản năng chàng vung mạnh hữu thủ công ra một chiêu Địa Hỏa Càn Khôn chương, uy lực cũng khá hùng mãnh.

Ngờ đâu, luồng kinh lực vừa phát ra, Thù Thiếu Phong chợt nghe cánh tay phải tê dại.

Chàng cực kỳ kinh hãi, vừa định quay người lại, bỗng giọng nói lạnh tanh của Hồ Đắc Lập vang lên từ sau lưng :

- Mi đứng im, nếu không lão phu sẽ bẻ gãy cánh tay ngay.

Thù Thiếu Phong cả kinh thất sắc, nhận thấy cánh tay phải của mình đã bị bàn tay lạnh lẽo của Hồ Đắc Lập nắm chặt.

Thù Thiếu Phong sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: “Thế là hết!”

Thù Thiếu Phong chợt nghe vài nơi yếu huyết tê dại, tiếp theo mấy mươi đại tiểu huyết, kinh mạch khắp toàn thân như có vô số sâu con đang cắn bò.

Đây là phép Thác Cốt chí cao vô thượng, đừng nói Thù Thiếu Phong chưa từng gặp, đến như nghe cũng chưa từng nghe qua.

Thù Thiếu Phong đau đớn đến mức toàn thân co rúm lại, trán đầm mồ hôi, nghiêng răng trào trợn, cổ nhện cơn đau đang hành hạ thể xác.

Hồ Đắc Lập trối lên một tràng cười man dại :

- Nhóc con, trước khi chết hãy chịu đựng cực hình nhé.

Bất giác một tiếng quát lạnh lạnh :

- Hồ Đắc Lập, tại sao ngươi dùng hình phạt tàn ác kia với Lâm Thiếu Phong?

Hồ Đắc Lập giật mình xoay người lại, bất giác lão cũng sờ trước vẻ đẹp kiều ảo của thiếu nữ áo đỏ, vài giây sau lạnh lùng quát :

- Nhãi con, mi là ai?

Thiếu nữ áo đỏ trầm giọng thốt :

- Ngươi không thể giết y.

Hồ Đắc Lập quát hỏi :

- Vì sao?

- Nếu y chết thì ngươi cũng phải chết.

- Mi là cái thá gì mà buông lời ngông cuồng như thế chứ hả. Hãy tiếp lão phu một chiêu rồi mới nói chuyện sau!

Lời vừa thoát dứt khỏi cửa miệng, chiêu phát trần trên tay lão đã quấy động tứ hướng tám bề, tạo thành một luồng gió với tốc độ kinh hồn, mừng tượng dạt núi tróc rừng.

Thiếu nữ áo đỏ điềm nhiên đứng thẳng, bàn tay hữu trắng như ngọc chuốt, khẽ vạch một vòng tròn rồi đẩy nhẹ về phía trước, lập tức kiềm tỏa ngay kinh lực của chiếc phát trần.

Hồ Đắc Lập chợt dạ, trợn mắt nhìn sững thiếu nữ áo đỏ, vì rằng một chiêu Bạt Phong Tróc Sơn vừa rồi lão đã dốc đến tám thành lực đạo, đỉnh ninh đối phương nếu chẳng chết cũng phải trọng thương, ngờ đâu nàng ta chỉ nhẹ nhàng vạch ra một chưởng đã hóa giải được.

Trong lúc Hồ Đắc Lập đang cơn thẳng thốt, thiếu nữ áo đỏ buông tiếng cười đắc thắng :

- Lão già chưa chết, chắc giờ đây ngươi không còn khua môi múa mép nữa chứ?

Hồ Đắc Lập hừm lên một tiếng giận dữ :

- Nhãi con, mi dám vô lễ với Hồ trưởng lão như thế ư, tội đáng phanh thây trăm khúc.

Thiếu nữ áo đỏ nhếch môi miệt thị :

- Nơi Hỏa Long bảo mặc tình ngươi xưng hùng xưng bá, nhưng nơi đây chẳng phải là chốn ngươi muốn làm gì thì làm. Hôm nay bốn cô nương sẽ dạy cho ngươi một bài học để dẹp bớt khí ngông cuồng và biết lễ phép với bốn cô nương.

Hồ Đắc Lập tức tối rống lên như cọp đói :

- Con tiện tì kia, mi hết muốn sống rồi chắc?

Thiếu nữ áo đỏ nét mặt nghiêm trầm :

- Bồn cô nương thấy người tuổi già sức yếu, hơn nữa sợ vợ con phải sống cảnh cô phụ sau này, nếu không mạng người chẳng qua nỗi hôm nay.

Hồ Đắc Lập thoáng đổi sắc, cười sắc lạnh :

- Mi tự phụ như thế chắc hẳn bản thân đầy tuyết học, hãy chuẩn bị tiếp chiêu là vừa.

Thiếu nữ buông tiếng cười âm trầm :

- Số người là như vậy!

Sau một tiếng quát to, từ bàn tay nỏ nà của nàng đã cuốn tới một luồng chưởng phong khổng lồ, với một tốc độ vượt ngoài ý tưởng.

Hồ Đắc Lập dám đầu chậm trễ, vội vận công trút vào chiếc phát trần loang mạnh trở ra đối kích.

Hai luồng sức mạnh tông vào nhau tạo, thành một tiếng nổ như sét động, dư kinh bay thoát ra ngoài khiến xung quanh cây cỏ trở cảnh liệt gốc.

Tà áo đỏ của thiếu nữ không gió mà phát phơ, nhưng thân hình vẫn vững tựa như cột cổ thụ.

Hồ Đắc Lập thân hình rung động, lắc lư mấy lượt mới dừng, khí huyết trợn trào trong nội thể.

Lão rất đổi kinh mang, vội nhắm mắt vận công để trấn áp khí huyết đang dâng lên gần cổ họng.

Thiếu nữ áo đỏ lại quát lên một tiếng lạnh lạnh, ngọn chưởng thứ hai có tên Kỳ Lang ngũ chưởng đã như ngọn Thái Sơn hất ngược trở ra.

Hồ Đắc Lập đã hết dám khinh thị, chiếc phát trần trong tay cuốn theo một luồng gió lốc vèo ra đón lại.

Phảng! Phảng!

Đùng! Đùng!

Chưởng phong cùng gió khí đôi bên liên tiếp va chạm nhau, gây nên những loạt tiếng nổ đinh tai nhức óc, khoảnh khắc đôi bên đã nắm hiệp qua tay.

Sắc thái ngạo nghễ của Hồ Đắc Lập đã dần dần tiêu tán, thay vào đó là một vẻ khiếp hãi cực cùng!

Lão không ngờ đối phương chỉ là một thiếu nữ với thân hình nhỏ nhắn ra dáng một tiểu thư đài các, nhưng nội lực cực kỳ hùng hậu.

Tình hình trước mắt không khéo lão sẽ thảm bại dưới tay của nàng và sự việc này nếu đến tai Lâm Kiếm Hùng thì lão không mặt mũi nào gặp mặt y, rồi còn tai tiếng với bên ngoài võ lâm giang hồ nữa!

Trong phút chốc sát cơ của lão bỗng phùng xông lên đỉnh óc...

Riêng phần thiếu nữ áo đỏ, sau năm hiệp giao tay cũng âm thầm khiếp hãi cho tài nghệ đối phương.

Vì thế chưởng của nàng lúc công ra đều bị chiếc phát trần của đối phương lấp nẻo chặn đường, không sao thi triển cho hết uy lực.

Hồ Đắc Lập sầm mặt cười ác hiểm :

- Nhài con mi đã tận số hôm nay!

Lồng trong giọng cười ghê rợn, chiếc phát trần trên tay lão đã lia tròn một vòng và thành linh với một tư thế lẹ làng, xia thẳng vào người thiếu nữ áo đỏ quát to :

- Nhài con, mi biết được chiêu này chăng?

Nhìn thấy chiếc phát trần của đối phương rất khác thường, gió khí đang đi ngang bỗng chuyển hướng ngóc lên và trùng trùng chụp trở xuống, thiếu nữ áo đỏ rất đổi kinh mang, vội nhấc người lên cao hơn ba trượng vừa vận tránh khỏi luồng gió khí của chiếc phát trần vừa quật tới.

Hồ Đắc Lập rống lên :

- Mi chạy đâu?

Đôi chân nhún nhẹ trên mặt đất, thân ảnh tựa một con sơn ưng to lớn, lão bắn theo thiếu nữ áo đỏ.

Chờ cho đối thủ phi lên vừa đúng tầm, thiếu nữ áo đỏ hữu thủ lia mạnh một ngọn Long Châu Hóa Chưởng.
Bình!

Hồ Đắc Lập chợt cảm thấy cánh tay trái tê dại, vội xà người đáp xuống cất giọng :

- Thù một chưởng, Hồ Đắc Lập này sẽ trả!

Dứt lời lão phóng đi vùn vụt, lát sau mất dạng.

Thiếu nữ áo đỏ liền đến bên cạnh giải khai huyết đạo cho Thù Thiếu Phong, đoạn nói :

- Lâm Thiếu Phong, ta với người ân nghĩa đã trả đền, người hãy đi đi. Hơn nữa, vì hôm nay ta cảm thấy người đã bị thương do lão họ Hồ gây ra, ta không nỡ động thủ. Người nên nhớ rằng người của Tiên Sa động không bao giờ quên mối thù năm xưa do Lâm Kiếm Hùng gây ra.

Từ nãy đến giờ Thù Thiếu Phong mục kích trận đấu giữa Hồ Đắc Lập và thiếu nữ áo đỏ, chàng thâm thán phục vũ lực của nàng và giờ đây nàng lại tha mạng khiến chàng vô cùng cảm mến.

Thì ra thiếu nữ áo đỏ là một trong bốn nàng đệ tử của Nghiêm Lôi.

Thù Thiếu Phong vòng tay cảm tạ :

- Đa tạ cô nương đã cứu mạng! Tại hạ xin cô nương cho biết phương danh để ghi tạc vào tâm khảm.

- Người cứ gọi ta là Mỹ Thoa được rồi!

Té ra nàng là Tiêu Mỹ Thoa, đứng hàng thứ ba trong nhóm tứ phụng của Tiên Sa động.

Trầm ngâm giây lát, Thù Thiếu Phong mới dứt lời :

- Mỹ Thoa cô nương, như hôm qua cô nương đã rõ, tại hạ là Thù Thiếu Phong chứ không phải là Lâm Thiếu Phong như cô nương đã lầm tưởng. Tại hạ có một uẩn khúc nhưng chưa tiện giải bày, cô nương hiểu cho.

Tiêu Mỹ Thoa bật cười thốt :

- Ta chẳng cần biết người là Lâm Thiếu Phong hay Thù Thiếu Phong, theo lời của nhị sư tỷ ta, người chính là nhị thiếu gia của Hỏa Long bảo. Sư phụ ta đã phân phó cho bốn chị em tứ phụng ta, hễ cứ gặp vợ chồng Lâm Kiếm Hùng và hai đứa con trai của y là bất cứ giá nào cũng phải bắt sống cho kỳ được đem về Tiên Sa động, còn những người khác của Hỏa Long bảo coi như là vô tội. Người là một trong bốn người đó.

Thù Thiếu Phong định tĩnh tinh thần, giây lát mới nói :

- Tại hạ đã nói là tại hạ đang mang một uẩn khúc chưa tiện nói ra.

- Thì người cứ nói ra đi!

Thù Thiếu Phong lắc đầu chán ngán :

- Xin cô nương bỏ lỗi cho, tại hạ không thể.

Tiêu Mỹ Thoa vội hỏi :

- Vậy tại sao hôm nọ người chặn đường ngăn cản Lâm Kiếm Hùng truy đuổi bốn chị em bọn ta?

- Là vì... là vì...

- Vì sao?

Thù Thiếu Phong lại lắc đầu chẳng đáp, khiến Tiêu Mỹ Thoa không khỏi vừa kinh ngạc vừa lạ lùng, đôi mày như mực kẻ vệt nhứ lại, trầm tiếng hỏi tiếp :

- Người có biết rằng bản cô nương chỉ cần nhấc tay một cái là tính mạng người chẳng còn chăng?

Thù Thiếu Phong bật cười sang sảng :

- Tại hạ đại khờ gì mà chẳng biết.

Tiêu Mỹ Thoa vội cướp lời :

- Đã biết thì tại sao không nói rõ lý vì lẽ gì người cứu bốn chị em bọn ta.

Thù Thiếu Phong khẽ thở dài :

- Tại hạ chẳng phải là con ruột của Lâm Kiếm Hùng!

Tiêu Mỹ Thoa sững sờ trước lời thốt của Thù Thiếu Phong, thầm nhủ: “Có lẽ y sợ ta hạ thủ nên không dám nhận mình là con của Lâm Kiếm Hùng?”

Nhưng rồi nàng lại nghĩ khác: “Song y lại vì lý do gì cứu chị em ta?”

Nàng bật thành lời :

- Người nói láo! Chính Linh nhị sư tỷ đã xác nhận người là nhị thiếu gia Lâm Thiếu Phong.

Thù Thiếu Phong chau mày, đoạn gật đầu :

- Không sai! Một năm trước đây, tại hạ chính là nhị thiếu gia Lâm Thiếu Phong con trai của Lâm Kiếm Hùng, nhưng cách vài ngày nay, tại hạ không còn là Lâm Thiếu Phong mà là Thù Thiếu Phong.

Tiêu Mỹ Thoa hừ khan một tiếng :

- Họ Thù? Tại sao người lại chọn họ Thù?

Thù Thiếu Phong rít lên từng tiếng một :

- Tại hạ đang mang một mối huyết thù nên tại hạ chọn họ Thù.

Tiêu Mỹ Thoa lại càng kinh ngạc hơn, nàng chẳng biết đâu là sự thật, đâu là giả dối. Chính miệng nhị sư tỷ mình đã nói chàng là Lâm Thiếu Phong, nhưng chàng lại cho là không phải. Vậy đâu là sự thật? Nàng thầm nghĩ như thế rồi thốt hỏi :

- Kẻ thù của người là ai?

- Lâm Kiếm Hùng!

Tiêu Mỹ Thoa cảm thấy như toàn thân tê dại. Ba tiếng Lâm Kiếm Hùng thoát ra từ cửa miệng của Thù Thiếu Phong khiến nàng như vừa nghe một tiếng sét đánh ngang đỉnh đầu.

Nàng hỏi tiếp :

- Người nói thật chứ?

Thù Thiếu Phong chẳng chần chừ đáp ngay :

- Không sai! Tại hạ chẳng biết nói dối bao giờ.

Tiêu Mỹ Thoa suy nghĩ giây lát, đoạn thốt :

- Ta tạm thời tin lời của người, nếu sau này bốn cô nương tìm hiểu ra người đã dối trá thì chớ trách ta tàn độc.

Thù Thiếu Phong lắc đầu thở dài :

- Tại hạ thật ra thân thể chưa rõ ràng lắm, nếu sau này tại hạ điều tra ra sự thật, hy vọng rằng lần sau gặp lại cô nương tại hạ sẽ có giải phân.

Như chợt nhớ ra, Tiêu Mỹ Thoa khẽ hỏi :

- À! Tại sao Hồ Đắc Lập lại muốn giết người?

Thù Thiếu Phong sực tỉnh, buông một chuỗi cười như điên dại.

Thấy lạ, nàng hỏi :

- Người cười cái chi?

Thù Thiếu Phong cười khở :

- Đó, cô nương cũng thấy tận mắt Hồ Đắc Lập còn muốn giết tại hạ thì không lẽ tại hạ là con của Lâm Kiếm Hùng. Và giả dụ tại hạ chính là con Lâm Kiếm Hùng thì họ Hồ kia dám giết tại hạ chẳng?

Tiêu Mỹ Thoa gật đầu tán đồng :

- Người nói đúng. Nếu người không phải là Lâm Thiếu Phong thì tôi thành thật xin lỗi.

Rồi nàng đổi giọng ôn nhu :

- Thù thiếu gia. Giữa chúng ta giờ đây không còn thù oán gì nữa, chúng ta có thể kết bạn được không?

Thù Thiếu Phong cười nhẹ :

- Mỹ Thoa cô nương! Được kết bạn với cô nương tại hạ dám đâu chối từ, nhưng cô nương đừng gọi hai tiếng thiếu gia vì bây giờ tại hạ không còn là thiếu gia của Hỏa Long bảo nữa.

Tiêu Mỹ Thoa lên nhìn chàng âm thầm khen ngợi: “Khí thế chàng cũng hào hùng, thần khí cũng tinh anh, quả là một mỹ nam tử”.

Trầm tư giây lâu nàng mới nói :

- Thù công tử! Con người ai không có lỗi lầm mong công tử bỏ qua!

Thù Thiếu Phong giọng ôn hòa :

- Mỹ Thoa cô nương! Cô nương không có lỗi chi cả, chẳng qua đó là sự hiểu lầm.

- Một hiểu lầm tại hại!

Đôi mày xinh xinh khẽ nhíu lại, kèm với nụ cười duyên sau khi thoát của nàng khiến trái tim Thù Thiếu Phong chợt xao động.

Trước sắc đẹp như tiên nữ lạc trần gian của Tiêu Mỹ Thoa, thần trí chàng như mụ lại.

Tiêu Mỹ Thoa lại dong đưa ánh mắt, vành hồng e ấp nụ cười, làm Thù Thiếu Phong càng nhịp loạn buồng tim.

Sau một lúc định tĩnh tinh thần, Thù Thiếu Phong mới cất giọng :

- Mỹ Thoa cô nương! Chúng ta như bèo mây gặp gỡ, phải chăng là duyên. Lần đầu tiên gặp mặt, lòng riêng đã cảm thấy yêu...

Nghe khẩu khí úp mở của chàng, tâm tư Tiêu Mỹ Thoa như trầm hẳn xuống, đôi mi chớp chớp liên hồi...

Bỗng bên mé tả thành linh vọng lại một chuỗi tiếng động ào ào thật khê, Tiêu Mỹ Thoa mặt liền đổi sắc vụt nói to :

- Thù huynh chạy mau, có lẽ tứ sư muội đã đến!

Thù Thiếu Phong không chút chần chừ, lao nhanh về hướng tây mất dạng.

Khi chàng vừa dứt bóng. Tiêu Mỹ Thoa xoay người lại, thiếu nữ áo vàng cũng vừa vịn rơi nhẹ bên cạnh mình.

Thoảng thấy tứ sư muội mình là Mai Mộc Tuyền, Tiêu Mỹ Thoa không khỏi giật mình, lưng toát mồ hôi thấm nhũ lấy mình: “Chuyện vừa rồi không hiểu Mộc Tuyền có thấy hay không?”

Nàng kín đáo đưa mắt liếc Mai Mộc Tuyền, thấy tứ sư muội dáo dác nhìn tứ hướng, thầm lo lắng trong lòng.

Mai Mộc Tuyền sau khi quét mắt nhìn khắp bốn phía và cuối cùng quay lại hỏi :

- Đường như sư tử đang nói chuyện cùng gã họ Lâm kia.

Tiêu Mỹ Thoa cố giữ vẻ bình thường, gạt nhanh đầu thốt :

- Chị vừa giao đấu với Hồ Đắc Lập trưởng lão của Hỏa Long phái, chứ nào phải là Lâm Thiếu Phong.

Mai Mộc Tuyền nhú mày nghi ngờ :

- Chắc chị giấu em.

Tiêu Mỹ Thoa trầm nghĩ: “Hay là sư muội mình cũng phải lòng chàng rồi?”

Trong lúc đó Mai Mộc Tuyền lén lút đưa mắt theo dõi ánh mắt của Tiêu Mỹ Thoa, thoáng thấy ánh mắt đối phương biểu lộ sự lo âu và loáng thoáng nhìn về phía tây, vốn là một tay thông minh lanh trí, nàng lao đi như điện xẹt về hướng nhìn của Tiêu Mỹ Thoa.

6. Chương 6: Đa Tình Khách

Trời gần chập choạng tối, Thù Thiếu Phong cố gia tăng cước trình vì đã thấy thấp thoáng bóng nhà trước mặt, đây là ngoại ô Trùng Dương thành.

Đột nhiên...

Từ phía sau lưng chàng vọng lại một giọng quát to tựa sấm nổ :

- Đứng lại!

Kẹp với tiếng quát, một luồng kinh phong từ sau ập tới chàng.

Thù Thiếu Phong hỏa tốc dừng ngay lại, với tay quạt chéo ra sau một chưởng.

Bình!

Ầm!

Kinh lực đôi bên được dịp tông thẳng vào nhau, nổ lên một tiếng chát óc.

Thù Thiếu Phong không kèm được bước chân, té nhủi tới trước mấy bước dài, hai mắt lồm đồm hoa sao.

Thù Thiếu Phong vội vã xoay người lại, nhìn thấy trước mặt mình độ chừng năm bước chân, đối phương là thiếu nữ áo vàng mà chàng đã gặp cùng Linh Nhược Y, Hoài Nhu Thục và Tiêu Mỹ Thoa cách hai ngày trước tại một rừng hoang, chàng đoán ra ngay nàng là tứ sư muội trong nhóm tứ phụng của Tiên Sa động, tuy nàng phong tư mỹ lệ tuyệt trần nhưng sắc mặt lạnh lùng như sương băng giá lạnh.

Chàng nhẹ thở phào hỏi :

- Tại hạ cùng cô nương xưa nay oán ân chẳng vướng, có sao bỗng nhiên cô nương lại đánh trộm vào lưng tại hạ như thế?

Thiếu nữ áo vàng chẳng ngoài ai khác là Mai Mộc Tuyền, mặt lạnh như tiền, ánh mắt ngời sát khí :

- Ta muốn giết mi!

Thù Thiếu Phong không kèm được cơn giận :

- Cô nương và tại hạ xưa nay vốn chẳng quen biết, tại sao cô nương muốn giết tại hạ. Có lẽ cô nương đã nhận lầm người rồi chăng.

Mai Mộc Tuyền nhích môi lạnh nhạt :

- Hừm! Mi phải chết bởi vì mi là nhị thiếu gia Lâm Thiếu Phong của Hỏa Long phái.

Thù Thiếu Phong bình tĩnh đáp trả :

- Tại hạ họ Thù chứ không phải họ Lâm. Nhị sư tử của cô nương đã hơi hồ đồ rồi đó!

Đôi mày kiếm của chàng vụt cau lại, tỏ ra khó chịu.

Mai Mục Tuyền tuy đã có cảm tình với chàng từ lúc gặp chàng lần đầu, song lệnh sư phụ ban ra như núi, nên nàng phải gạt bỏ tình riêng sang một bên quát nạt :

- Mi chớ nhiều lời! Mỗi thù năm xưa của sư phụ ta đã gởi trên mình mi, hôm nay bản cô nương không thể bỏ qua cơ hội này.

Thù Thiếu Phong đã vô phương dằn chế, nạt lại :

- Mi đã làm gì được Thù Thiếu Phong này chứ.

Mai Mục Tuyền sạm mặt :

- Nằm xuống nè!

Lời vừa thoát khỏi bờ môi mọng đỏ, tiếp liền đó bàn tay ngọc chuốt nhoáng lên như sét giật, một luồng chưởng kinh theo đó ào thoát ra, ập thẳng vào người Thù Thiếu Phong với tốc độ không tưởng.

Thù Thiếu Phong dấm dàu đón thẳng, vội vàng nhảy sang bên ba bước.

Chàng vừa vững cước bộ, Mai Mục Tuyền hú lên một tiếng trợ uy, tung người lên cao, bung một cước như trời giáng vào ngực đối phương.

Thù Thiếu Phong hoảng kinh, không ngờ nàng tấn công chớp nhoáng như thế, vội hụp người xuống đất lăn tròn sang một phía.

Chàng vừa lồm cồm đứng dậy đã thấy năm ngón tay phải nàng cụp lại như vuốt quỷ, chụp vút vào vai trái chàng.

Thù Thiếu Phong thấy đối phương đã sử dụng ngón đòn lang độc, hãi hùng lo sợ, hai tay tung bừa ra hai chưởng.

Mai Mục Tuyền vụt biến ngay sắc mặt, cấp tốc vụt lùi lại phía sau, quát lên một tiếng lạnh lạnh, song chưởng vũ lộng như thoi đưa, kinh khí không ngớt tông thẳng vào người Thù Thiếu Phong.

Chàng kinh mang táng đĩnh, cảm nhận được thiếu nữ áo vàng trước mặt võ công cao thâm khó lường, vội tung người lên không trung, dùng tuyệt học khinh công Tiết Tiết Cao Thăng, người bay lên cây sào cao gần mười trượng ở hướng bắc, đoạn chàng tức tốc nhảy tiếp qua cây cao thứ hai, thứ ba rồi hạ người xuống đất trốn chạy như bị ma đuổi.

Chàng chạy như thế cho đến khi hơi thở bị nghẹn ở cuống họng, từ từ khụy xuống bất tỉnh nhân sự, chẳng biết chuyện gì xảy ra chung quanh mình.

Chẳng biết bao lâu sau Thù Thiếu Phong mới choàng tỉnh trở lại, chàng cảm thấy đôi môi mình đắng đắng, biết ngay đã có ai nhét thuốc trị thương vào miệng mình.

Chàng chỗi người đứng dậy, đưa mắt nhìn lên bầu trời, vầng trăng chiếu lòa khắp núi rừng bên cuối trời tây.

Chợt chàng nghe một giọng đàn vô cùng quái đản trong gió vọng đến, giọng đàn khi trầm khi bổng, lúc chậm chạp lúc lúc hối thúc, khiến Thù Thiếu Phong bị cuốn hút ngay.

Thù Thiếu Phong đón hương tiếng đàn, lần mò bước đi.

Đến một khe suối nhỏ, Thù Thiếu Phong chợt thấy một bóng mỹ nhân bạch bào, gương mặt được bịt kín cũng bằng một vuông lụa màu trắng, trông thật là thoát tục.

Trông dáng người thon thon bên cạnh chiếc đàn tranh, Thù Thiếu Phong phán đoán đối phương là một giai nhân tuyệt thế khó ai sánh bằng.

Thù Thiếu Phong chưa kịp định thần, chợt nghe vang lên một giọng nói thật trong trẻo nhưng không kém phần lạnh lùng :

- Người trong người đã thư thái rồi chứ?

Thù Thiếu Phong vội vòng tay thoát :

- Chẳng hay tiền bối đã cứu mạng, xin nhận một lạy của văn sinh gọi là đáp trả.

Nữ nhân áo trắng cười khúc khích :

- Ta tuổi còn trẻ, người nói như vậy hóa ra muốn ta già đi chẳng?

Thù Thiếu Phong vòng tay tiếp lời :

- Tại hạ tên Thù Thiếu Phong, đã thất lễ cùng ân nhân, mong ân nhân thứ tội.

Giọng cười của nữ nhân áo trắng bặt mặt lại vang lên, thanh âm êm tai đến nỗi tựa như tiếng ngọc va vào nhau, kèm với tiếng nói như giọng hót hoàng oanh :

- Thù Thiếu Phong! Thù Thiếu Phong! Tên nghe rất kêu. Người có biết ta là ai không?

Thù Thiếu Phong lắc đầu đáp nhẹ :

- Xin thứ tội cho, tại hạ không sao biết được.

Thiếu nữ áo trắng bặt mặt cười nhạt nói :

- Thù Thiếu Phong! Người nghe ta đàn như thế nào?

Thù Thiếu Phong chẳng chút suy nghĩ đáp liền :

- Hay lắm! Tuyệt lắm! Nhưng có điều trong tiếng đàn của ân nhân man mát một nỗi buồn khó tả.

Thiếu nữ áo trắng bặt mặt giọng oanh liên tiếp :

- Thù Thiếu Phong! Người đoán đúng được một phần...

Thù Thiếu Phong cười lạt :

- Thế còn...

Chàng còn đang ấp úng, thiếu nữ áo trắng bặt mặt tỏ vẻ :

- Sao người không nói tiếp?

- Một phần nữa là ân nhân đã lọt lưới ái tình chẳng?

- Thù Thiếu Phong! Người quả thật rất thông minh!

Thiếu nữ áo trắng bặt mặt thốt xong, nhủ thầm: “Chàng không những cốt khí cương cường, mà bao nhiêu thiên khí của trời đất đều đúc kết vào bản thân chàng, quả chàng là một anh hùng vô song trong thiên hạ chưa dễ thấy qua, khiến mình vừa thấy đã...”

Giọng nàng ôn tồn êm dịu bật thành lời :

- Thù Thiếu Phong! Người và ta như biển trời ít khi gặp được. Huống chi người hiện giờ mang huyết hải thâm cừ, có cần đến ta giúp ích điều gì chẳng?

Thù Thiếu Phong kinh ngạc nhủ thầm: “Nàng làm sao biết ta thân mang huyết thù?”

Câu hỏi ấy cứ vất vưởng trong tâm trí chàng, khiến chàng thờ người ra không sao đáp được.

Thiếu nữ áo trắng bặt mặt cười nhẹ và tiếp lời :

- Ta biết rõ người bị một cô gái áo vàng truy sát rất gấp, nhưng người không bị cô gái ấy giết đâu, bởi vì cô ta cũng đã yêu người.

Thù Thiếu Phong nghe xong sững sờ đứng như tượng phỗng, chẳng biết đối phương là ai làm sao hiểu rõ mọi chuyện.

Chàng ngẫm nghĩ giây lâu, khe buông tiếng thở dài :

- Tại hạ thân trọng mang huyết thù, muốn rửa sạch, song le tại hạ chỉ là một thư sinh ốm yếu. Nếu ân nhân bỏ chút thì giờ dạy bảo, tại hạ nào dám quên ơn!

- Ta cùng người chưa duyên nhưng đã gặp gỡ. Nếu không thành, nếu không thành... công, âu đó cũng là số phận của người... Thù Thiếu Phong! Người hãy theo ta.

Dứt lời nàng ôm cây đàn vào lưng, nhẹ nhàng đứng dậy, thoăn thoắt gót sen.

Thù Thiếu Phong không chút chần chừ, vội lao theo bén gót.

Thù Thiếu Phong trông bước đi thanh thản, nhẹ nhàng của nàng, áo vờn bay trước gió nhưng như cười gió vờn mây, chàng phải vận dụng tối đa tuyệt học Tiết Tiết Cao Thăng mới theo kịp nàng.

* * * * *

Một tháng đi qua như mây trôi nước chảy, Thù Thiếu Phong suốt ngày đều tại thạch cốc khổ luyện Quan Âm Thiết Diện chương, chàng nhờ có căn cơ, cộng thêm sự chuyên tâm khổ luyện, do đó võ công chàng tiến triển thần tốc.

Giữa một đêm trăng tỏ, Thù Thiếu Phong đang lúc luyện Quan Âm Thiết Diện chương, chợt nghe một giọng nói thật khẽ nhưng rõ ràng từng chữ một vọng vào tai.

- Thù Thiếu Phong! Chiêu thế cùng khẩu quyết Quan Âm Thiết Diện chương ngươi đã rành rẽ, chỉ có hỏa hầu còn kém mà thôi. Ngươi nên siêng năng tập luyện thêm, tự nhiên công lực sẽ gia tăng, đêm nay ngươi có thể rời nơi đây được rồi.

Giọng nói ấy thoáng ngừng giây phút rồi tiếp :

- Trên nẻo giang hồ gai chông mờ mịt, không thiếu cạm bẫy gian trá hiểm hung, ngươi luôn luôn tiểu tâm.
- Tại hạ xin khắc ghi lời vàng của ân nhân!
- Một tháng quả duyên đến đây đã dứt, mong hãy bảo trọng, ân thù hai ngã phải vẹn tỏ đôi đành mới là quân tử. Ngươi ghi nhớ lấy, sửa soạn rồi đi thôi.

Thù Thiếu Phong vội quỳ lạy dưới đất ngậm ngùi đáp :

- Ân nhân đã cứu mạng cùng truyền dạy tuyệt nghệ, hai trọng ân ấy tại hạ quyết khắc ghi mãi và báo đáp có ngày. Suốt một tháng trời gần gũi bên ân nhân, tuy cách nhau gang tấc nhưng mừng tượng diệu với chân trời, tại hạ chẳng bao giờ chiêm ngưỡng được đại dung, khẩn mong ân nhân cho tại hạ được biết rành tên tuổi để tạc ghi vào tâm khảm!

Giọng nói nữ nhân lúc này lại khe khẽ vang lên :

- Ngươi mau đứng dậy! Giữa ngươi và ta không phải là danh phận thầy trò, ta chỉ điểm cho ngươi đôi pho chương pháp có đáng chi đâu, đã lâu rồi ta không dùng đến tên, ngươi cứ tạm gọi ta là Bắc Yêu vậy.

Thù Thiếu Phong từ từ đứng dậy, nhủ thầm với lòng mình :

- Hai mươi năm trước có một nữ nhân ngoại hiệu Bắc Yêu Phi Cơ, thanh danh rúng động giang hồ, chẳng lẽ là ân nhân của ta hiện giờ chăng?

Chàng bật thành tiếng nói to :

- Tiên sinh có phải là Bắc Yêu Phi Cơ mà hai mươi năm trước phương danh đã lẫy lừng khắp giang hồ đấy chăng?

Nữ nhân nọ vụt cười khanh khách :

- Ta còn nhỏ tuổi hơn ngươi, gọi ta là tiên sinh có lẽ tổn thọ mất, ta không dám nhận đâu! Ngươi muốn trông thấy mặt ta lắm ư, hãy đợi đấy! Thời gian không lâu lắm đâu! Thù Thiếu Phong! Ngươi hãy ly khai nơi này là đúng lúc rồi đó.

Thù Thiếu Phong thấy lòng mình bàng hoàng như vừa mất đi một cái gì quý giá. Chàng nhấc bước rời khỏi thạch cốc, bước xuống sườn núi với nỗi lòng nặng trĩu...

Chàng vừa đi vừa hồi tưởng lại chuyện ngày qua, một người con gái bí mật chưa hề biết qua mặt này, dùng phép truyền âm nhập nội truyền thụ cho chàng một thân võ công siêu việt, nhưng chẳng hiểu vì sao nàng lại không cho chàng thấy mặt? Nàng tự xưng là Bắc Yêu, phải chăng là Bắc Yêu Phi Cơ? Nhưng Bắc Yêu Phi Cơ đã từng nổi danh hai mươi năm về trước, so về tuổi tác nàng đến nay phải hơn bốn chục tuổi xuân, có sao lại bảo là nhỏ tuổi hơn chàng?

Thế nàng là ai?

Truyền nhân của Bắc Yêu Phi Cơ chăng?

Chàng lầm lũi bước đi trong sự miên man nghĩ ngợi, đến đổi đặt chân lên đường cái quan từ lúc nào chẳng biết. Chàng tần ngần dừng lại nghĩ tiếp: “Lần này ta tái xuất giang hồ, công việc trọng yếu nhất là giết cho được Lâm Kiếm Hùng, tiếp đến là tìm cho ra cha mẹ chết sống ra sao, cùng hạ lạc nơi nào”.

Cuộc hành trình đã quyết định, chàng dùng hết tốc lực khinh công rẽ đường bằng mình về phía Hỏa Long bảo.

Trời lúc ấy vào canh ba, trên quan đạo vắng lặng đến khiếp người.

Với trình độ công lực hiện tại, Thù Thiếu Phong lướt đi như một u hồn, lòng chàng rất phấn chấn, không ngờ chỉ một thoáng thời gian luyện tập nơi thạch cốc, võ công đã tiến triển một cách phi phàm đến thế.

Thù Thiếu Phong vì cao hứng, giữa cổ phát lên một chuỗi hú dài lanh lảnh, giọng hú hào hùng lồng lộng giữa không gian, lan tỏa ra khắp bốn phía sơn lâm mờ mịt, âm ba ngân dài như bất tuyệt!

Hùng tâm ngất ngất bốc dậy ở nội tâm, Thù Thiếu Phong dừng chân, nắm chặt quyền vung thẳng vào không khí khe nguyền :

- Ta phải báo thù cho phụ thân. Lâm Kiếm Hùng, máu ngươi phải rửa sạch.

Thuận tay chàng phẩy động đầu quyền, kinh phong vận theo đó ào thoát ra hung mãnh, lao thẳng đến một cội cổ thụ trước mặt.

Rắc!

Ầm!

Cội cổ thụ to lớn ngã ầm xuống đất, cành lá bay văng lá tả...

Thù Thiếu Phong như phát tiết được lửa thù trong tâm khảm, lặng người chẳng yên vì không ngờ nội lực mình kinh hồn đến thế.

Bất thần...

7. Chương 7: Bồng Lai Tiên Cảnh

Một luồng gió lạ từ sau ập tới, Thù Thiếu Phong vội vã quay người lại, nhận ra ngay người vừa đánh lên mình là Lâm Kiếm Hồ, lập tức nhắc bàn tay hữu lên, chưởng kinh chưa thoát khỏi lòng bàn tay, chàng hự lên một tiếng nặng nề, hất cao người về phía sau và lệt tòm xuống một địa huyết...

Người chàng rơi nhanh xuống mỗi lúc càng lạnh, chừng nửa tuần trà sau, người chàng đánh bịch một tiếng, hôn mê trầm trầm...

Khi chàng tỉnh dậy, thấy mình nằm trên một phiến đá xanh, chàng tập trung nhãn lực đảo mắt nhìn quanh, trong động tối đen không sao nhìn rõ cảnh vật trước mắt.

Thù Thiếu Phong đưa tay lần mò, ba mặt là vách đá, sau lưng như là một con đường hầm.

Chàng ngược lên nhìn chỉ thấy bầu trời là một điểm nhỏ, cảm nhận rằng mình không phi thân lên khỏi địa huyết được, liền cất bước tiến vào.

Đường hầm hết sức giá lạnh, Thù Thiếu Phong đi được vài mươi trượng, không khí càng lạnh, bèn vận công hộ vệ khắp châu thân.

Chàng rẽ qua năm khúc quanh, chợt phát hiện ra tia sáng yếu ớt phía trước mặt.

Chàng giật mình ngưng bước, lia ánh mắt về phía phát ra ánh sáng mù mờ đó.

Bất giác chàng trông thấy một phụ nhân vận áo quần đều trắng toát, chàng linh cảm như một bóng ma hiện về, rùng mình rón gáy thẫm nhủ :

- Người này là ma hay là quỷ? Hay là người? Chuyện này chắc ta chết mất!

Thù Thiếu Phong thần thờ nhìn phụ nhân áo trắng nhưng không sao thấy được gương mặt đối phương như thế nào.

Thốt nhiên phụ nhân áo trắng thét hỏi :

- Người đến đây làm gì?

Thù Thiếu Phong ớn lạnh da lưng, thụt lùi mấy bước liền, ấp úng :

- Tại hạ bị đánh rơi xuống huyết động này, không sao lên được.

Tiếng phụ nhân áo trắng lại vang lên, nghe âm thanh thật quái rợn :

- Ai đánh ngươi?

- Lâm Kiếm Hồ!

Phụ nhân áo trắng lại hỏi tiếp :

- Lâm Kiếm Hồ là người như thế nào hử?

Thù Thiếu Phong đáp nhanh :

- Lâm Kiếm Hồ là đại thiếu gia của Hỏa Long bảo.

Phụ nhân áo trắng khẽ rung mình, trầm tư giây lâu lại hỏi :

- Có phải Lâm Kiếm Hồ là con của Lâm Kiếm Hùng chăng?

Thù Thiếu Phong gật đầu trả lời ngay :

- Chính phải!

Phụ nhân áo trắng im lặng hồi lâu mới cất tiếng nói :

- Tại sao gã ta đánh ngươi?

Thù Thiếu Phong đáp :

- Lâm Kiếm Hồ muốn giết tại hạ để sau này không thể trả thù cha y.

- Cha gã và ngươi có mối thù?

- Không sai! Lâm Kiếm Hùng đã đoạt vợ của phụ thân tại hạ. Tại hạ thề sẽ trả cho được mối thù đó nhưng hôm nay đã mất vận...

Phụ nhân áo trắng cướp lời :

- Mẹ ngươi có phải là Kim Bạch Yến?

Thù Thiếu Phong không trả lời mà hỏi lại :

- Tại sao tiền bối biết rõ họ tên của mẫu thân tại hạ?

Phụ nhân áo trắng buông một chàng cười cảm phần, đoạn trầm giọng :

- Chuyện đó ngươi sẽ biết sau, bây giờ hãy tiến vào đi.

Thù Thiếu Phong kinh hoàng, không biết có nên bước vào hay không, chàng chau mày suy tính :

- Đã phước thì không gặp họa, mà họa thì có tránh cũng phải đến. Ta cứ vào xem!

Nghĩ xong chàng từ từ tiến bước vào, cách phụ nhân áo trắng chừng lối năm bước chàng thấy gương mặt của phụ nhân mà kinh khiếp, người không ra, người ngơ ngơ không ra ngơ ngơ. Đôi mắt thì lõm sâu, chàng đoán đối phương đã bị mù. Đôi chân chỉ còn tới đầu gối, thì ra phụ nhân áo trắng đã bị cụt cả hai chân.

Thù Thiếu Phong còn đang bần thần, phụ nhân áo trắng khẽ hỏi :

- Người phải chăng là Thù Thiếu Phong?

Thù Thiếu Phong bàng hoàng không tin vào tai mình, tại sao bà ta lại biết rõ ràng tên họ mình như thế?

Chàng vòng tay nói :

- Tại hạ chính là Thù Thiếu Phong, dám hỏi tiền bối là ai?

Phụ nhân áo trắng bật cười ha hả :

- Tên ta đã mất cách đây hai mươi năm về trước, bây giờ người cứ gọi ta là Xú bà bà được rồi.

- Nhưng phải có lý do chứ?

Phụ nhân áo trắng nạt to :

- Bé con, người mà cũng dám truy hạch ta nữa à?

- Thù Thiếu Phong này đã vào đường cùng rồi, có chết cũng vậy thôi!

Dứt lời chàng vùng tay phát mạnh một chưởng tới trước, kinh phong như ngọn gió lốc, ào ào đến người đối thủ.

Phụ nhân áo trắng khê khoa nhẹ bàn tay một vòng, lập tức hóa giải chưởng lực của Thù Thiếu Phong.

Chàng biến sắc, ngạo khí bùng dậy, quát to tựa sấm sét :

- Tiền bối hãy chuẩn bị!

- Hãy yên tâm hạ thủ đi bé con!

Song chưởng chàng liên vùng lên, rồi hỏa tốc đẩy về phía trước, tả thủ một chiêu Địa Hỏa Càn Khôn chưởng, hữu thủ bồi tiếp một chiêu Quan Âm Thiết Diện chưởng.

Phụ nhân áo trắng chẳng thèm tránh né, tay phải đưa thẳng ra phía trước, bàn tay xòe ra, hoa tròn hai vòng, lập tức từ lòng bàn tay khăng khieu ấy tỏa ra một luồng kinh phong, đẩy dạt song chưởng của Thù Thiếu Phong sang một phía.

Sau tiếng nổ ầm, Thù Thiếu Phong bị thối lui về sau ba bước, găng gượng lắm chàng mới vững cước bộ, máu tươi rỉ bên khóe mép rồi nhỏ giọt xuống đất.

Phụ nhân áo trắng bật cười lạnh lạnh :

- Bé con còn muốn động thủ nữa không?

Thù Thiếu Phong cười khẩy, ngạo nghễ nói :

- Tiền bối không giết được tại hạ đâu. Tiền bối muốn tại hạ xuất thủ nữa ư?

- Phải! Ta xem bé con công lực đến cỡ nào.

Thù Thiếu Phong nghiêng răng tung mạnh ra một chưởng.

Chiêu Quan Âm Thiết Diện chưởng lần này Thù Thiếu Phong đã dùng tới mười thành công lực.

Nhưng khi chưởng phong đến gần phụ nhân áo trắng chừng ba tấc đột nhiên tiêu tán mất.

Thù Thiếu Phong vô cùng sửng sốt, không ngờ đối phương chẳng ra tay mà đã kiềm tỏa được kinh lực của mình. Chàng thâm nhủ :

- Người này quả khí công siêu việt thật!

Liền khi đó một luồng kinh lực ôn nhu nâng người Thù Thiếu Phong lên khỏi mặt đất và bay đến cạnh phụ nhân áo trắng đánh bịch một tiếng.

Chàng nằm chổng gọng trước mặt phụ nhân áo trắng.

Thù Thiếu Phong kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, với võ công của đối phương, đừng nói trông thấy ngay như nghe qua cũng chưa từng.

Chàng lồm cồm chỗi dậy :

- Võ công tiền bối quả là siêu đẳng!

Phụ nhân áo trắng cười khở :

- Thế mà ta vẫn còn thua một người.

- Là ai?

- Lâm Kiếm Hùng!

Thù Thiếu Phong vội hỏi :

- Tiền bối đã cùng Lâm Kiếm Hùng giao đấu rồi ư?

Phụ nhân áo trắng gật đầu :

- Ủ! Hai mươi năm về trước ta đã bị hắn đánh trọng thương, đâm mù hai mắt ta, rạch mặt ta và chặt đứt đôi chân nữa, rồi y ném ta xuống huyết động này.

Buông tiếng thở dài, phụ nhân áo trắng nói tiếp :

- Ta hận hắn đến khi nằm dưới cửu tiên mới thôi, nhưng đôi mắt ta đã mù lòa nên không sao tìm hắn trả thù được. Ta ở đây luyện cũng đã gần hai mươi năm chẳng, định hôm nay sẽ rời khỏi huyết động để tìm hắn nhưng vừa bước chân đi thì người tìm đến. Giờ đây sẵn dịp có người đây, ta đào tạo người trở thành một người võ công tuyệt thế, sau đây người tìm cách trả thù cho ta được chăng?

Thù Thiếu Phong mừng còn hơn được vàng, còn có cơ hội nào tốt hơn hôm nay, vòng tay gật đầu :

- Tại hạ thuận ý!

Phụ nhân áo trắng mỉm cười :

- Bé con hãy ngồi xuống đây đã, trước tiên ta phải xem toàn thân kinh mạch của người có thông suốt hay không.

Thù Thiếu Phong liền vòng lại ngồi xuống.

Phụ nhân áo trắng đưa tay sờ khắp người Thù Thiếu Phong một hồi, đoạn cất tiếng :

- Nội công của người cũng khá hùng hậu, với tuổi tác như người hiếm người có được như vậy. Hôm nay người đã gặp được kỳ duyên mới hội ngộ cùng ta. Bây giờ ta sẽ truyền dạy cho người môn võ công gọi là Nghịch Thiên thần công, đây là một thần công theo tà phái, song người phải thề nguyện với ta là không được tiết lộ với bất cứ ai, kể cả vợ hoặc người yêu của người.

- Tại hạ xin thề!

- Tốt lắm! Bằng không người sẽ chết vô địa táng dưới tay Xú bà bà này.

Rồi bà đổi giọng lạnh lùng tiếp :

- Người hãy chống tay xuống đất và đưa thẳng chân lên trời, nhắm mắt ngưng thần, thần quy hư, hư quy tâm, tâm không được tạp niệm, và trước tiên dồn chân nguyên đả thông Sinh Tử Huyền Quan.

Thù Thiếu Phong y lời, búng người quét một cái, hai tay chống thẳng xuống đất, người chàng thẳng bằng, hai chân trực chỉ lên trời.

Phụ nhân áo trắng điểm lên huyết Bách Hội và cùng ba mươi sáu đại huyết của chàng.

Ngay khi phụ nhân áo trắng điểm vào huyết Bách Hội, Thù Thiếu Phong liền cảm thấy một luồng nhiệt khí xông lên đỉnh óc, rồi xuống huyết Tương Đài, Kỳ Môn, Hoa Cái...

Toàn thân Thù Thiếu Phong bỗng nóng bừng, trán vã mồ hôi như hạt đậu và xông vào thất tinh mạch rồi ô ạt xuống Khí Hải, đoạn lên Phân Hồn, Mệnh Môn rồi đến Thiên Linh.

Thù Thiếu Phong chợt nghe phụ nhân áo trắng hét lên một tiếng cực lớn, rồi chàng cảm thấy xây xẩm ngã khụy xuống bất tỉnh nhân sự.

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, Thù Thiếu Phong nghe mùi hương thoang thoảng, mở choàng cặp mắt ra nhìn, thấy mình nằm trên thạch giường màu đỏ như máu, còn phụ nhân áo trắng mặt trắng như tuyết.

Chàng thầm đoán mùi hương nơi miệng mình là hoàn dược quý hiếm, làm công lực bản thân trở nên hùng hậu.

Phụ nhân áo trắng khẽ thở nhẹ một tiếng, hai tay buông thông xuống thốt :

- Thù Thiếu Phong, kinh mạch toàn thân ngươi đã nghịch thiên, công lực dư trăm năm tu luyện, uống thêm viên Vạn Thử Cầu Hoàn này nữa, công lực bé con thuộc vào loại sắc nhọn của võ lâm. Nhưng bé con phải nhớ một điều, đừng gần gũi người khác phái nếu không bé con sẽ thân tàn ma dại, khi ấy có cứu cũng chẳng kịp.

Thù Thiếu Phong vòng tay quỳ gối :

- Đệ tử tuân mạng!

Phụ nhân áo trắng cười lên ha hả :

- Ta có phải là sư phụ bé con đâu mà tự xưng mình là đệ tử chứ hả? Vạn Thử Cầu Hoàn là một dược thảo ngàn đời chỉ có một. Hơn nữa trong võ lâm Trung Nguyên chỉ có một mình ta có mà thôi, ngoại trừ một người.

Thù Thiếu Phong kinh ngạc hỏi :

- Người ấy là ai?

- Sư phụ ta, Đông Hải lão nhân...

- Phải chăng người đã chết?

- Không sai! Ta vì Vạn Thử Cầu Hoàn mà giết sư phụ... ta hối hận... ta hối hận...

Hai dòng lệ tuôn trào ra khóe mắt khi phụ nhân áo trắng nói, bà nấc lên từng chập, từng chập rồi trong cơn hôn mê đó, bà nói với Thù Thiếu Phong như tâm sự đời mình...

Thù Thiếu Phong nghe xong tự dưng chàng bật khóc thành tiếng, khóc như chưa bao giờ được khóc, phải chăng chàng khóc vì thói quen hay thực sự đây là lần khóc đầu tiên?

Khi Uyển Quân Chiết Sầu tức là phụ nhân đã tường thuật lại đời mình và mọi chuyện của sư môn cho Thù Thiếu Phong nghe xong, bà liền bảo chàng đẩy mình đang ngồi trên một chiếc xe lăn hai bánh bằng gỗ lim đến một bức tranh bằng đá tạc treo trên vách.

Uyển Quân Chiết Sầu gỡ bức tranh này xuống, Thù Thiếu Phong liền thấy ánh sáng chói chang từ lỗ hổng soi vào.

Bà bảo Thù Thiếu Phong đẩy mình vào, khi qua khỏi lỗ hổng nọ Thù Thiếu Phong ngạc nhiên vô cùng tận, bởi cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến chàng trợn mắt há mồm, không tin vào đôi mắt mình nữa.

Vì đó là một thâm cốc, hình dạng như một chiếc nón úp ngược, bốn mặt là những ngọn núi cao vách đá trơn trượt, dưới thung lũng kỳ hoa dị thảo đua nhau khoe sắc, những cánh bướm muôn màu đua liệng nhõn nhõ, tạo thành một không cảnh trữ tình, êm đềm khác nào chốn đào nguyên, xa lìa mọi tục lụy.

Đi được một đoạn lót bằng đá xanh, Uyển Quân Chiết Sầu đưa tay chỉ xuống phía dưới thung lũng :

- Bé con, người có thấy gì không?

Thù Thiếu Phong đưa mắt nhìn theo hướng chỉ tay của Uyển Quân Chiết Sầu, bất giác chàng ngẩn người ra, vì dưới thung lũng có một hồ nhỏ, giữa hồ là một tiểu lâu nước trong xanh, đôi bạch nga lượn lờ bình thản trên sóng nước lăn tăn.

Tiểu lâu được làm bằng những hạt châu lấp lánh như những vì sao trên trời...

Thù Thiếu Phong buột miệng khen :

- Đây là chốn Bồng Lai tiên cảnh!

Uyển Quân Chiết Sầu gật gù đầu, ra chiều đắc ý :

- Đúng! Đó là Bồng Lai tiên cảnh! Bé con hãy nhảy xuống trần mình dưới hồ đúng cạn chén trà.

8. Chương 8: Mê Hồn Hương

Thù Thiếu Phong chẳng chút chần chừ, lao mình xuống ngay.

Bùm!

Nước văng tung tóe trắng xóa cả một khoảng trời.

Thù Thiếu Phong rú lên một tiếng thảm thiết vì hồ nước ấy lạnh đến khủng khiếp.

Chàng liền vận Nghịch Thiên thần công mà Uyển Quân Chiết Sầu vừa truyền thụ, chỉ tích tắc sau người chàng bình thường trở lại, như không có khí lạnh nào bên người...

Uyển Quân Chiết Sầu nhắm tính đúng thời gian, dùng Hư Nhu Thần Lực nâng chàng khỏi hồ tuyết lạnh bay vút lên cạnh mình.

Bà chụp lấy Thù Thiếu Phong một cách nhẹ nhàng và đặt chàng xuống đất, Thù Thiếu Phong thẳng thốt như mình vừa trải qua một cơn mơ kỳ dị.

Uyển Quân Chiết Sầu liền vỗ vào ba mươi sáu đại huyệt của Thù Thiếu Phong và đưa cho chàng hai hoàn thuốc màu xanh rồi thốt :

- Hãy uống vào mau!

Thù Thiếu Phong lập tức nhận hai hoàn thuốc và cho vào miệng ngay.

Uyển Quân Chiết Sầu nói gấp :

- Ngồi xuống vận công!

Thù Thiếu Phong y lời ngồi xếp bằng xuống đất vận công điều khí, lát sau chàng thấy tinh thần sảng khoái một cách kỳ lạ...

- Đứng lên!

Tiếng quát của Uyển Quân Chiết Sầu như một mệnh lệnh, khiến Thù Thiếu Phong bật dậy liền và chàng nghe bà nói :

- Bây giờ ta truyền cho ngươi một môn võ công, song ta chưa đặt tên, bé con muốn gọi nó là gì cũng được. Môn võ công này gồm có năm chiêu mà ta đã sáng tạo trong hai mươi năm trời nay, uy lực khôn cùng và biến hóa vô tướng.

Dứt lời Uyển Quân Chiết Sầu biểu diễn ba chiêu cho Thù Thiếu Phong xem, cùng lúc đọc khẩu quyết.

Chàng vốn thông minh sẵn có, chỉ một lần coi và nghe qua đã thuộc nằm lòng...

Trong ba ngày ở huyệt động, Thù Thiếu Phong luyện tập miệt mài môn công mà Uyển Quân Chiết Sầu truyền dạy.

Khi bình minh vừa ló dạng, từ huyệt động bắn lên một bóng xanh, người thanh niên đó chẳng ai khác lạ chính là Thù Thiếu Phong.

Quỳ trước miệng huyệt động, nước mắt chàng rơi xối xả :

- Uyển Quân tiên bối, văn sinh sẽ gọi tên môn công tiên bối truyền dạy là Huyết Sát Lệnh. Sau khi huyết cừ tẩy sạch, văn sinh sẽ trở lại đây hầu hạ tiên bối suốt đời!

Ánh dương quang như quả gấc chín đã ló rạng ở cuối chân trời, báo hiệu cho một ngày mới bắt đầu.

Thù Thiếu Phong chậm rãi đứng lên, tung mình lướt về hướng đông như một vật khói mờ...

Gần đến giờ Ngọ, Thù Thiếu Phong đến cạnh một ngôi miếu hoang trong rừng vắng, chợt nghe một giọng quát lạnh lạnh :

- Đứng lại!

Thù Thiếu Phong vội ngừng chân, bởi tiếng quát như nhát búa ngàn cân đập vào tâm khảm.

Thù Thiếu Phong sau phút định thần nhìn kỹ đối phương là ai, té ra là một thiếu nữ nhan sắc mỹ miều, vóc dáng cân đối, không phải là tiên nữ nhưng đứng tựa tựa như một mỹ nhân thoát tục.

Thù Thiếu Phong hừ lạnh :

- Bạch y cô nương, tại hạ cùng cô nương vốn đâu quen biết, có sao lại chặn lối?

Bạch y thiếu nữ cười khẩy trả treo :

- Ta muốn thì sao?

Thù Thiếu Phong dần lòng thót :

- Bạch y cô nương, chúng ta vốn xa lạ, cô nương không nên bức người quá đáng.

Bạch y thiếu nữ nhếch môi cười nhạt :

- Chúng ta tuy ngẫu nhiên gặp gỡ, song ta muốn khảo sát võ công của người đến mức độ nào.

Thù Thiếu Phong vẫn nhẫn nhịn đáp lời :

- Tại hạ chỉ là một nho sinh nghèo khổ, yếu đuối. Cô nương chọn lầm người rồi!

Bạch y thiếu nữ vẫn phớt tỉnh như thường, cười lạnh lùng nói :

- Nhìn qua mi, ta thấy người võ công thuộc vào hàng cái thể. Người không che mắt được ta đâu.

- Song tại hạ không muốn cùng cô nương động thủ.

Bạch y thiếu nữ gằn giọng :

- Người không muốn nhưng ta lại muốn!

Thù Thiếu Phong nhếch môi cười nhạt :

- Cô nương chớ quá tự thị rồi chuốc khổ vào thân.

Bạch y thiếu nữ cười lạnh lạnh :

- Chà! Nghe lớn lối dữ quá ta? Đừng tưởng ta khen anh hùng cái thế mà lên mặt dạy đời.

- Tại hạ không dám!

Bạch y thiếu nữ chau môi :

- Rượu mời không uống, uống rượu phạt?

Lời vừa thốt dứt, tay phải nàng nhấc lên, từ bàn tay nòn nà như ngọc chuốt ấy thoát ra một luồng kinh phong dữ dội, áp thẳng vào người Thù Thiếu Phong.

Như tích chế sẵn sàng đối phó, Thù Thiếu Phong nhẹ vung bàn tay tả, lập tức liền phong tỏa kinh lực của đối phương.

Bạch y thiếu nữ đã thâm rung động, hần học nghiêng rằng :

- Khá khen cho người đã dùng tà thuật áp đảo ta.

Thù Thiếu Phong vòng tay nghiêm mặt :

- Tại hạ thành thật xin lỗi, mong cô nương bỏ qua.

Bạch y thiếu nữ như chạm tự ái, mím môi rít lên :

- Đừng vờ đạo đức giả, người chính là một tên ngụy quân tử.

Thù Thiếu Phong lại cười to :

- Cô nương hơi quá lời!

- Bỏn cô nương sẽ cho người biết thế nào là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Lồng trong tiếng quát, đôi bàn tay nòn nà đã tổng mạnh về phía trước.

Thù Thiếu Phong không phóng chưởng trả lại, đề khí nhắc người lên cao dư ba trượng, vừa vặn luồng chưởng kinh của đối phương lướt vào qua chân.

Rắc!...

Cùng với tiếng động vừa vang lên, cây cổ thụ sau lưng chàng xa chừng mười trượng to lớn hai người ôm gầy gọn làm đôi, ngã ào xuống đất, lá cành rơi bay văng.

Thù Thiếu Phong chân vừa chấm đất đã nghe thiếu nữ quát vang, tay phải vung lên, một luồng kinh phong xô ra ào ạt, chàng lập tức dùng môn khinh công Tiết Tiết Cao Thăng lướt vọt lên cao và bắn ra xa trận cuộc.

Thiếu nữ áo trắng bỗng dừng tức tối, tay phải một chiêu Kim Cang Đại Lực chưởng và tả thủ tiếp nối một ngọn Thiên Long thập bát chưởng.

Thù Thiếu Phong một lần nữa lạng người tránh né như tia chớp lóe.

Thấy chưởng kinh của mình đã mấy lần đánh trật mục tiêu, Bạch y thiếu nữ giận tràn hông thét lên một tiếng như sấm động, đôi tay vũ lộng như thoi đưa, trên dưới như màng lưới nhện, vững tựa xích sắt tường đồng.

Lần này Thù Thiếu Phong dễ đâu nhẫn nhịn thét vang :

- Cô nương muốn đánh tạ hạ cho kỳ được hay sao?

Lời còn đọng trên môi, Thù Thiếu Phong vung tay phản công...

Ầm! Ầm!

Bình! Bình!

Những tiếng nổ như xé cả màng tai tới tấp vang lên...

Bạch y thiếu nữ càng đấu càng kinh ngạc, cảm thấy chiêu thế của tràng trai biến hóa dị thường, song mỗi khi gần chạm vào nàng đều tiêu hồi lại ngay, lòng mừng thầm không giận, vụt hét lên :

- Hãy đem tuyệt học ra ứng dụng, nếu không người sẽ bỏ mạng đấy!

Lồng trong tiếng quát là cả tiếng sấm chưởng ồ ạt tiếng về phía Thù Thiếu Phong.

Chàng đã vô phương kiềm chế, giơ tay hỏa tốc phản đòn.

Sau một tiếng hự, nàng bạch y thiếu nữ lăn tròn ra xa.

Thù Thiếu Phong vốn tánh thuần hậu, theo bản năng chàng nhào người theo đỡ cô gái.

Thấy nàng nhắm nghiền đôi mắt, môi hồng rịn trào máu tươi thành dòng. Thù Thiếu Phong tự trách lấy mình: “Ta chưa biết nhẫn nhục, đã vô cớ hại người đến thế này!”

Bạch y thiếu nữ hiển nhiên nằm gọn trong lòng của chàng, bất thần vung tay chụp vào mặt Thù Thiếu Phong, dường như có một làn phấn trắng theo tay nàng ụp xuống.

Thù Thiếu Phong nóng ran cả cơ thể, dục tính trong lòng chàng đột nhiên bùng bùng thúc động, không sao đè nén nổi, chàng lơ mơ đoán ra rằng đã bị thiếu nữ dùng Mê Hồn Hương ám hại mình, chàng vô phương

không chế và dục tình càng thêm nung đốt, bỗng bênh chơi vui giữa một cảm giác mê loạn, đôi tay bản năng của tự nhiên lần lần gỡ từng mảnh áo của thiếu nữ...

Thế là chàng hành động thác loạn trong sự vô thức của trí thần.

Giữa lúc chàng còn mê chìm đắm trong nỗi cực lạc bỗng thiếu nữ nọ khẽ đẩy chàng ra.

Như chợt tỉnh, Thù Thiếu Phong quơ vội áo quần mặc vào.

Đúng lúc đó Lâm Kiếm Hổ xuất hiện, gã hừ mạnh trong cổ họng :

- Hay cho đôi tình nhân thác loạn giữa ban ngày ban mặt.

Thiếu nữ áo trắng cũng đã mặc xong quần áo, thấy sự hiện diện đột xuất của Lâm Kiếm Hổ, thẹn thù đôi má nhưng gượng cười và đáp :

- Lâm Kiếm Hổ, người không nên xen vào chuyện của tôi.

Lâm Kiếm Hổ cười chua chát :

- Hoành Dung, cô quên sự giao ước của cha ta và Tống bảo chủ rồi sao?

Thì ra bạch y thiếu nữ là Tống Hoành Dung, con gái của Tống Ngược Sinh, Kiếm bảo Bảo chủ.

Hai họ Tống và Lâm đã kết giao sui gia cách ba tháng trước.

Lâm Kiếm Hổ rất yêu thương nàng, song Tống Hoành Dung lại chẳng đoái hoài tới y, xem y như là người xa lạ.

Tống Hoành Dung cười mỉm :

- Đó là lời cha tôi nói trong lúc uống rượu, khi ấy người đã say rồi. Ta nào yêu thương người. Lâm Kiếm Hổ, hãy rút xéo đi cho khuất mắt ta. Bằng không...

Lâm Kiếm Hổ cảm giận chẳng biết trút vào đâu, vụt xoay thẳng về phía Thù Thiếu Phong thét trong căm hận :

- Thù Thiếu Phong, mọi chuyện đều do mi gây nên, hôm nay dù chấp cánh cũng khó thoát tay ta con ạ.

Thù Thiếu Phong sau khi giao hợp cùng Tống Hoành Dung, bỗng nhiên công lực hoàn toàn biến mất, chàng như chợt nhớ ra lời của Uyển Quân Chiết Sầu đã nói: “Bé con phải nhớ một điều là đừng gần gũi người khác phái, nếu không bé con sẽ thân tàn ma dại”.

Giờ đây những lời ấy như ngàn chiếc búa nặng cân gõ lên đỉnh não, chàng đứng như trời trồng, nhận biết ngay mình đã hoàn toàn mất hết võ công.

Cùng lúc đó, Lâm Kiếm Hổ hữu thủ xoay vòng tròn tống mạnh về phía Thù Thiếu Phong một chưởng.

Chàng giờ đây như người bình thường chẳng có chút võ công, đứng trơ ra chịu đòn.

- Lâm Kiếm Hổ dừng tay!

Vừa thốt, Tống Hoành Dung vừa nhảy bổ đến đứng chắn ngang trước mặt Thù Thiếu Phong, đồng thời vụt nhanh ra một chưởng chống đỡ.

Lâm Kiếm Hổ tức giận hừ lên một tiếng lớn, nghiêng răng dần giọng :

- Hoành Dung, ta không ngờ mi trở mặt đến thế. Hãy xem đây!

Kẹp với tiếng quát đầy phẫn uất, Lâm Kiếm Hổ chập đôi song chưởng tống mạnh trở ra một ngọn Trụ Phong Thần Quỷ chưởng.

Tống Hoành Dung dễ đâu chịu kém, xuất ngay một chiêu Thiên Long thập bát chưởng nhanh dường điện giật.

Hai luồng chưởng lực tông thẳng vào nhau, phát ra một tiếng nổ long trời lở đất, khiến Thù Thiếu Phong phải chạy ra xa ngoài trận đấu.

Chàng mãi mê nhìn đôi đối thủ quần quật nhau gần năm mươi chiêu mà vẫn bất phân thắng bại.

Chợt chàng nghe Tống Hoành Dung hét to gọi mình :

- Thù huynh hãy chạy mau!

Thù Thiếu Phong chẳng đợi nàng giục lần thứ hai, vội quay người lủi nhanh vào rừng rậm.

Vừa chạy Thù Thiếu Phong vẫn còn nghe bên tai những tiếng nổ ì ùng như sấm động...

Thù Thiếu Phong vừa chạy lòng đau nhói từng khúc, châu thân ê ẩm chẳng sót một bộ phận nào, lồng ngực sôi lên sùng sục.

Đến khi không còn nghe tiếng nổ vọng lại, Thù Thiếu Phong mới dám lơi bước chân, tâm tư trĩu nặng...

Màn đêm âm thầm nuốt dần lấy hình hài thất thế của chàng.

Hốt nhiên, Thù Thiếu Phong ký ức hiện về những lời Uyển Quân Chiết Sầu đã tâm sự cùng chàng trong cơn mê: “Lâm Kiếm Hùng, Thù Thiên Hận cùng ta và Bạch Kim Yên là đồng môn. Ta biết rõ Thù Thiên Hận và Kim muội muội yêu nhau tha thiết, chuyện ấy đã hai mươi năm qua rồi.

Ta vì tham vọng bóc mờ thiên năng, đã đánh cắp mười viên Vạn Thử Cầu Hoàn của sư phụ đã luyện trên ba mươi năm mới thành. Sư phụ ta buồn rầu mà chết, sau đó Lâm Kiếm Hùng thay sư phụ chấp chưởng chức Chưởng môn Hỏa Long phái.

Ý quyền, ý thế, Lâm Kiếm Hùng ép Kim sư muội làm tiểu thiếp, nhưng lúc đó Kim sư muội đã có thai, chắc là sau này sanh ra bé con đó.

Nhận chức Chưởng môn được mười ngày, Lâm Kiếm Hùng đã điều tra ra ta lấy mười viên Vạn Thử Cầu Hoàn, nên cùng ta giao đấu và sau trận đấu đó, hình hài ta như bé con thấy ngày hôm nay đây”.

Vàng trắng đã chênh lệch giữa lưng chừng trời, màu trời huyền ảo như bao trùm một màn sương lạnh.

Thù Thiếu Phong hú lên một tiếng đầy căm hận, pha lẫn bi thương thống thiết.

Nhưng giờ đây công lực chàng chẳng còn nên tiếng hú ấy chẳng vang động đâu xa, chỉ quanh quẩn bên tai.

Đôi chân chàng đạp nhẹ lên lá vàng rải rác dưới lối đi nghe xào xạc.

* * * * *

Trở lại với cuộc đấu giữa Lâm Kiếm Hổ và Tống Hoành Dung.

Khi Thù Thiếu Phong chạy đi rồi Lâm Kiếm Hổ định nhào người đuổi theo thì bị Tống Hoành Dung chặn lối. Y rít lên trong tức tối :

- Hoành Dung, không ngờ cô là một nữ yêu tặc. Con nhãi mi có biết thằng ranh kia với đại thiếu gia có mối thù gì chẳng?

Miệng kêu ủa lên một tiếng lạ lùng, Tống Hoành Dung đứng dừng nói :

- Ủa? Điều đó đâu dính lứu gì đến bổn cô nương. Nếu như ta không vị tình cha mi, mi khó thoát nổi tay ta hôm nay.

Trước lời lẽ miệt thị quá đỗi của Tống Hoành Dung, Lâm Kiếm Hổ dễ dãi chịu lép, quát lên một tiếng tựa rống gầm, thân ảnh nhấc cao, từng chiêu tiếp nối như mưa cuốn gió dữ...

Tống Hoành Dung cũng chẳng kém, phát chưởng phản công triền miên chẳng dứt.

Những tiếng nổ ì ùng tiếp nối vang lên, tạo nên một chuỗi âm thanh như sét động.

Giữa lúc đôi đối thủ quay quần bên nhau đến hồi ác liệt, bỗng một giọng quát như sấm động giữa từng không :

- Cả hai dừng lại ngay!

Rồi mấy bóng người đáp xuống trận trường, khiến Tống Hoành Dung và Lâm Kiếm Hổ dừng tay nhìn những người vừa mới đến. Hai người đều lộ vẻ hoang mang vì sự xuất hiện của Lâm Kiếm Hùng, Tống Ngực Sinh và mấy vị Hộ pháp của Hỏa Long phái.

Tống Ngực Sinh chạy đến bên con gái trầm giọng thét :

- Dung nhi, sao con lại đánh nhau với Lâm đại thiếu gia như thế?

Nàng ném một tia nhìn về phía Lâm Kiếm Hổ, giọng hằn học :

- Con không thích hắn, nhưng hắn cứ ve vãn con hoài.

Lâm Kiếm Hổ định mở miệng thốt, thấy cha ra dấu bảo dừng, liền đứng yên nhìn nàng với niềm căm tức. Lâm Kiếm Hùng thì nói với giọng ôn hòa :

- Tống bảo chủ, chuyện mấy đứa nhỏ chỉ là chuyện ngoài lề, không đáng quan tâm tới làm gì.

Y thật sự chẳng muốn làm mất lòng Tống Ngực Sinh, hơn nữa y đã giao hảo với họ Tống gần mười năm nay, nên tình bằng hữu của hai người cũng khá đậm đà thân mật, và ý đồ của y là mong muốn sự giúp đỡ của Tống Ngực Sinh để đạt được nguyện vọng xưng bá võ lâm thiên hạ.

Còn Tống Ngực Sinh thì trái lại muốn con gái mình làm dâu họ Lâm vang tiếng trong giang hồ. Y mắng :

- Con nha đầu này coi bộ được Lâm chưởng môn nuông chiều quá sinh nhõng nhẽo, cuồng ngạo chẳng coi ai ra gì cả, đang đứng trước đông người mà không biết giữ qui củ lễ phép chút nào hết.

Lâm Kiếm Hùng rặng rỡ nét cười :

- Ấy ấy, Tống bảo chủ chớ la mắng Dung nhi như thế, chẳng qua Dung nhi thử võ công người chồng tương lai mà thôi.

Rồi y quay qua Lâm Kiếm Hổ tiếp lời :

- Kiếm Hổ, thế nào? Con có tìm được thằng ranh kia không?

Nghe hỏi, Lâm Kiếm Hổ liền đáp :

- Thừa phụ thân, con đã gặp hắn song...

Tống Hoành Dung vội ngắt lời :

- Người làm sao là đối thủ của Thiếu Phong được mà hòng...

Lâm Kiếm Hổ nư giận tràn hông, đôi mắt bắn ra tia hung quang :

- Cô nói tôi không phải là đối thủ của hắn?

Tống Hoành Dung nở nụ cười trên ghẹo :

- Đương nhiên!

Tống Ngực Sinh vội can :

- Dung nhi, con đừng hỗn hào với Lâm thiếu gia như vậy.

Tống Hoành Dung xịu ngay nét mặt :

- Chưa chi cha đã bênh vực cho người ngoài rồi!

Tống Ngực Sinh càng giận, xẵng giọng :

- Con càng ngày ăn nói càng không ra gì cả, đây là lỗi tại cha nuông chiều quá đáng.

Tống Hoành Dung giọng trách hờn :

- Cha cứ đánh chết con đi... con nhỏ này không mẹ, ai mà bênh vực, che chở cho đâu, thà chết đi còn hơn.

Tống Ngực Sinh nén cơn giận, lắc đầu thở dài :

- Cũng vì tại cha quá chiều chuộng con nên thành thói quen búng bình thế này. Ôi, nếu mẹ con còn đến giờ, có lẽ con đâu đến nỗi như thế này!

Trong khoảnh khắc, hình ảnh của mẫu thân Tống Hoàn Dung, người vợ yêu quý của y tên là Mai Vân vẫn bỗng hiện rõ lên trí não. Vì một lầm lỡ khiến Mai Vân đã bỏ lão ra đi hơn mười bảy năm trời nay. Từ rừng rậm mênh mông đến đèo cao biển rộng, y đã lê gót chân khắp cùng nhưng không sao tìm thấy lại người vợ yêu quý, và từ đó tính tình y bỗng đổi thay thấy rõ.

Đang triền miên trong dĩ vãng đau thương, chợt y thấy Tống Hoàn Dung quay gót bỏ đi, y liền chạy theo gọi :

- Dung nhi... Dung nhi...

Nghe cha gọi, Tống Hoàn Dung càng chạy nhanh hơn...

Thấy cha con Tống Ngược Sinh đi rồi, Lâm Kiếm Hùng bèn day qua Lâm Kiếm Hổ bảo :

- Kiếm Hổ, con đã gặp thằng ranh kia rồi ư?

- Thưa phụ thân, nếu không nhờ Tống Hoàn Dung ra tay cứu trợ thì con đã bắt sống hẳn được rồi.

Lâm Kiếm Hổ nói xong liền đưa mắt nhìn ba gã Hộ pháp.

Lâm Kiếm Hùng như hiểu ý con, vội nói :

- Tam hộ pháp, ba vị đi truy tìm gặp gã ấy cho bốn Chương môn.

Ba gã Hộ pháp cung tay đồng thanh kính cẩn :

- Tuân lệnh Chương môn nhân!

Rồi ba gã túa ra ba hướng, lát sau biến mất...

Ba gã Hộ pháp đi rồi, Lâm Kiếm Hổ liền thuật lại mọi việc đã thấy cho cha nghe.

Lâm Kiếm Hùng nghiêng răng thét to :

- Con liều đầu này khôn kiếp thật, thế mà cha lâu nay cứ lầm tưởng nó là đứa con gái thùy mị nết na.

Lâm Kiếm Hổ nhướn miệng cười vui vẻ :

- Phụ thân, chuyện đó chỉ là chuyện nhỏ, đại sự mới đáng cho chúng ta bận tâm. Sau khi bình định được võ lâm, cha con họ Tống kia chỉ là cái gai nhỏ trước mắt phụ thân mà thôi.

Lâm Kiếm Hùng liền nguôi cơn giận, cười khẩy :

- Đúng như ý của cha! Nhưng...

- Nhưng sao phụ thân?

Lâm Kiếm Hùng trở lên một tràng cười hiểm ác rồi thốt :

- Con hãy kể mọi chuyện ấy cho Tống Ngược Sinh biết. Y sẽ sợ mang tiếng trên võ lâm giang hồ, thì lúc ấy ta bảo sao y phải nghe vậy.

Lâm Kiếm Hổ cũng nở nụ cười âm trầm :

- Ý của phụ thân thật là diệu kế!

Lâm Kiếm Hùng cười ha hả :

- Con hãy tiếp tục truy nã tên ranh ấy cho ta, không trừ một biện pháp nào khi bắt hắn. Giở mọi thủ đoạn nghe con!

Lâm Kiếm Hổ gật đầu cung kính :

- Thưa phụ thân hãy yên tâm.

Dứt lời, gã xoay người về hướng bắc nhấc chân cất bước...

Trông dáng dấp Lâm Kiếm Hồ càng lúc càng nhỏ dần theo tầm mắt, Lâm Kiếm Hùng ngửa cổ trời một chuỗi cười quái dị, đoạn quay phắt về phía nam tung người đi như gió cuốn...

9. Chương 9: Tai Biến

Thù Thiếu Phong trong lòng buồn bã, lầm lũi đi sâu vào rừng, gần nửa ngày đường mới thoát ra khỏi cụm rừng ấy và đến một quan lộ.

Chàng đang đi, bất chợt nghe một giọng quát :

- Đứng lại!

Thù Thiếu Phong hồn phi phách tán, bởi chàng đã nhận ra ngay tiếng quát ấy không ai khác ngoài Lâm Kiếm Hồ.

Chàng liền quay phắt người lại định thần nhìn kỹ, sau lưng Lâm Kiếm Hồ còn có thêm hai chục gã vận áo đen, hiển nhiên bọn chúng chẳng xa lạ gì chàng, vì chúng là chúng nhân đệ tử của Hỏa Long phái, chàng rúng động than thầm: “Hết đời ta! Chuyến này khó thoát chết rồi!”

Lâm Kiếm Hồ mặt bừng bừng nộ khí, hậm hực tiến tới quát to :

- Đứa con hoang, những lần trước may mắn mà thoát được, nhưng lần này con có chấp cánh cũng không trốn khỏi tay ta.

Cùng với tiếng quát, gã vận mười thành lực đạo vào hữu thủ đẩy mạnh ra phía trước.

Sau tiếng bình là một tiếng huych nặng nề, Thù Thiếu Phong bật ra sau hai trượng hôn mê luôn tại chỗ.

Lâm Kiếm Hồ bật cười ròn rợn, thoát động gót chân, ánh mắt rực ngời sát khí, chậm chậm, lầm lì xê lần đến Thù Thiếu Phong.

Thù Thiếu Phong vẫn hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, hơi thở vẫn còn thoi thóp.

Bằng vào giọng cười âm trầm cùng đôi mắt lóe ngời, Lâm Kiếm Hồ vung mạnh một chưởng về phía chàng trai bất hạnh.

Bất thần, một giọng quát lạnh lạnh vang lên như sấm động :

- Dừng tay!

Luồng chưởng lực của Lâm Kiếm Hồ vừa sắp chạm vào người Thù Thiếu Phong, đột nhiên gã cảm thấy cánh tay tê dại và kinh lực liền đó tản mất.

Lâm Kiếm Hồ thảm giạt mình, vội lật tay đánh chéo ra một chưởng, xoay nhanh người nghiêng răng quát to :

- Ai?

Từ không trung bỗng thoát xuống một bóng xanh, là một nữ lang tóc dài xõa ngang vai, tuổi tác hơn bốn mươi song vóc dáng đầy đặn, thuôn tròn, gương mặt như trái xoan, đúng là một giai nhân tuyệt sắc.

Nữ lang vận áo xanh vừa nhìn thấy Thù Thiếu Phong nằm lịm trên mặt đất liền buột miệng ồ lên một tiếng thảng thốt.

Nhìn thấy trang phục cùng phong thái ung dung của nữ lang nọ, Lâm Kiếm Hồ khe khẽ giạt mình.

Nữ lang áo xanh quắc mắt về phía Lâm Kiếm Hồ, dần giọng hỏi :

- Gã ấy chính là Thù Thiếu Phong?

Lâm Kiếm Hồ cười khẩy :

- Không sai! Hắn chết đi có gì dính dáng đến cô nương mà phải lo lắng đến như thế?

Nữ lang áo xanh xẵng giọng :

- Mi không được hỗn láo với bốn tiên tử. Mau biến đi cho thoáng mắt ta!

Lâm Kiếm Hồ giận dữ rít lên :

- Người chắc chưa biết ta là ai chứ gì?

Nữ lang áo xanh bật cười lạnh lạnh :

- Nếu ta đoán không lầm, mi chính là đại thiếu gia của Hỏa Long phái.

Lâm Kiếm Hồ thất kinh, xạm mặt gần giọng thốt :

- Bà là ai?

Nữ lang áo xanh lạnh lùng đáp :

- Chắc mi cũng đã nghe danh hai mươi năm về trước, giang hồ có xuất hiện một nữ nhân ngoại hiệu Bắc Yêu Phi Cơ.

Lâm Kiếm Hồ giật bắn mình thốt to :

- Bà... bà là Bắc Yêu Phi Cơ...

Nữ lang áo xanh đích thị là Bắc Yêu Phi Cơ, quắc mắt nhìn khắp chúng nhân Hỏa Long phái, cuối cùng dừng lại ở Lâm Kiếm Hồ, cất giọng cười ha hả :

- Nếu biết ta là ai, mi khôn hồn cút xéo khỏi nơi đây nếu không chó trách ta sao lang độc. Còn gã kia hãy để lại ta xử trí.

Lâm Kiếm Hồ đã từng nghe giai thoại lẫy lừng về Bắc Yêu Phi Cơ, dám đâu ngạo nghễ, liền đưa tay phát ra một cử chỉ báo hiệu cho đám chúng nhân Hỏa Long phái rút lui.

Sau khi Lâm Kiếm Hồ và bọn thuộc hạ đi khỏi, Bắc Yêu Phi Cơ cúi xuống kẹp Thù Thiếu Phong vào nách bay đi...

Khi Thù Thiếu Phong tỉnh lại, chàng thấy mình đang nằm trên một chiếc giường nệm trải màu hồng, gương người ngồi dậy, đảo mắt nhìn quanh căn phòng: tường, chăn màn, khăn che cửa cũng đều một màu hồng dịu mát.

Chàng há hốc miệng bàng hoàng, không biết nơi đây là đâu và ai đã cứu mình mang về đây? Vốn là chàng trai tuyệt đỉnh thông minh, Thù Thiếu Phong hiểu ngay mình đã gặp một kỳ ngẫu, vội bước xuống giường quỳ gối vòng tay thốt vu vơ :

- Tại hạ đã thọ ơn, kính mong ân nhân hiển hiện để tại hạ trông qua phương dung, mong có ngày báo đền.

Chợt trước ngưỡng cửa xuất hiện một nữ lang áo xanh tuyệt sắc, tiếp lời Thù Thiếu Phong :

- Nhóc con, ta chẳng cần mi báo ân đền đức đâu. Bốn tiên tử chẳng qua cứu mi là vì con gái mình mà thôi.

Thù Thiếu Phong vẫn giữ tư thế quỳ một gối xuống đất, nhẹ ngước mắt nhìn lên vội hỏi :

- Phải chăng tiền bối đã cứu mạng?

Nữ lang áo xanh Bắc Yêu Phi Cơ lạnh lùng cất lời :

- Từ ngày ngươi rời khỏi thạch cốc khiến con gái yêu của ta là Hạ Lan ngày đêm thương nhớ đến nỗi nằm một chỗ, không thiết ăn uống gì.

Thù Thiếu Phong kinh ngạc :

- Văn bối có quen biết lệnh ái bao giờ đâu.

Bắc Yêu Phi Cơ nạt to :

- Vậy một tháng trời trong thạch cốc ai đã truyền cho mi môn công Quan Âm Thiết Diện chương?

Bấy giờ Thù Thiếu Phong mới sực nhớ ra, thì ra một tháng trời trong thạch động trước đây, chàng được một người con gái tên Hạ Lan dùng phương pháp truyền âm nhập nội để luyện chương cho chàng.

Thù Thiếu Phong buồn bã nói :

- Nhưng bây giờ vãn bối đã mất hết công lực rồi!

Bắc Yêu Phi Cơ sửng sốt, ánh mắt lộ tràn kinh ngạc :

- Tại sao? Tại sao?

Thù Thiếu Phong xấu hổ cúi gầm mặt xuống :

- Tại vì... một thiếu nữ...

Bắc Yêu Phi Cơ dùng dằng dằng nổi giận :

- Công lao một tháng trời của con gái...

(Thiếu trang 15, 16 quyển 2)

- ... đáng để con đem lòng yêu thương. Người con nên yêu chính là sư huynh của con Bạch Long.

Hạ Lan lắc đầu :

- Y và con chỉ xem nhau như tình huynh muội...

Một giọng chua chát vang lên từ phía sau lưng Bắc Yêu Phi Cơ :

- Hạ Lan sư muội! Di mạng của sư phụ không lẽ sư muội bỏ qua hay sao?

Hạ Lan xoay người cười khẩy :

- Bạch Long sư huynh, tiểu muội đã nhiều lần nói với anh rồi. Chúng ta hãy xem nhau như anh em một nhà.

Bạch Long, người thanh niên vừa xuất hiện, lách mình bước vào trong, cầm tay Hạ Lan rung nhẹ :

- Em nhớ quên những ngày tháng vui đùa bên nhau của chúng ta sao?

Hạ Lan khẽ gỡ tay Bạch Long ra khỏi tay mình, nhỏ giọng :

- Dĩ vãng ấy em không bao giờ quên được. Nhưng anh phải nhớ rằng lúc cha em sắp đi, thần kinh người đã bị chấn động sau cơn trọng thương do Khưu Quang Hộ gây ra, anh nên hiểu lời hứa hôn lúc đó không có giá trị gì cả.

Bao nhiêu cảm phần Bạch Long dồn tất cả vào Thù Thiếu Phong, gã chỉ tay vào mặt chàng quát to :

- Nhóc con, vì mi mà gây ra mọi chuyện. Mạng mi phải đổi lấy sự đau khổ của Bạch Long này.

Gã dứt lời, song chưởng xoay vòng rồi đồng thời tổng mạnh trở ra...

Bình!

Thù Thiếu Phong hự một tiếng thê thảm, loạng choạng lùi về phía sau, té ngồi lên giường, miệng thổ máu tươi ứa cả vạt áo trước.

Hạ Lan nhảy bổ đến, vội thò tay vào túi áo lấy hoàn thuốc trị thương nhét vào miệng chàng, đoạn quay phắt người lại trở tay vào mặt Bạch Long hằn học thốt :

- Bạch Long, người dám đánh Thù Thiếu Phong. Nhất định hôm nay ta phải giết ngươi để trả thù cho chàng.

Nhìn thấy sắc thái Hạ Lan lóe bắn khí quang hung tợn, Bạch Long thâm rúng động, thụt lùi mấy bước, thốn thức gọi :

- Hạ Lan... em...

Hạ Lan gằn giọng :

- Mi phải chết mới được!

Bạch Long tâm thần rung động trước thái độ dữ dằn của Hạ Lan, tuy gã so về võ công hơn nàng một bậc, nhưng gã nào dám động thủ vì còn đó sự mẫu của gã - Bắc Yêu Phi Cơ.

Gã lúng túng :

- Sự muội...

Hạ Lan cắt ngang :

- Chúng ta không còn tình sư môn giữa nhau, từ nay trở đi ta coi mi là một kẻ thù không đội trời chung.

Bàn tay như ngọc chuốt của nàng tiếp theo lời nói tổng mạnh ra...

Bạch Long hoảng kinh trước tình thế đột ngột và hung hiểm ấy, nhưng gã vô phương chống đỡ.

Nhưng số mạng gã chưa thể dứt hôm nay, vì một bóng áo xanh đã nhoáng động, lao đến chắn ngang trước mặt gã...

Hạ Lan thấy mẹ mình hứng chưởng giúp cho Bạch Long, vội rút tay thu kinh lực về, khóc òa lên nước mắt :

- Mẹ! Mẹ còn giúp người dưng để đánh con gái mẹ à?

Bắc Yêu Phi Cơ thở nhẹ một tiếng, buồn bã thốt :

- Sao con si tình quá thế! Hắn chỉ là một kẻ sở khanh, đáng chi cho con phải hy sinh chứ. Còn đối với Bạch Long, con không thể bỏ được tình thân mười năm đồng song.

Đôi mắt đầm lệ. Hạ Lan ngược nhìn mẹ, thét thê thảm :

- Tình sư huynh của y với con tới nay không còn nữa. Y không phải là hạng người tốt trong mắt con.

Bắc Yêu Phi Cơ chép miệng thở dài ảo não :

- Bất luận sư huynh con thế nào, Bạch Long vẫn là người mà cha con đã chọn lựa và hứa gả, con không thể thôi thoát được.

Hạ Lan tức tối thét lên :

- Con van mẹ đừng nói tiếp nữa... Ngay mặt mũi cha con thế nào con cũng chẳng nhớ rõ, có thật chẳng cha con đã nói những lời như thế?

Bắc Yêu Phi Cơ sầm mặt, giọng nghiêm trang thốt :

- Lẽ nào mẹ dối gạt con! Cha con đã thật sự muốn gả con cho Bạch Long mà!

Hạ Lan nghe xong lời nói của mẹ mình càng khóc to hơn, nàng nói trong màn lệ nhạt nhòa :

- Cha ơi... cha có biết chẳng... cha đã hại con gái của cha phải khổ sở như thế nào không? Hiện giờ cha ở nơi nào? Sao cha không hiện diện nơi đây để chứng kiến sự khổ đau của con gái cha nè!

Dứt lời, Hạ Lan lao ra khỏi lòng Bắc Yêu Phi Cơ phóng đi như gió cuốn, khoảnh khắc sau mắt hút vào sau núi đồi chập chùng...

Bắc Yêu Phi Cơ vội giục :

- Bạch Long, sao mi chưa chịu chạy theo Hạ Lan năn nỉ về đây mà còn đứng trơ như tượng phỗng thế kia hả?

Bạch Long vòng tay cung kính :

- Bẩm vâng sự mẫu!

Đoạn gã quay người phóng vun vút, vừa chạy gã vừa suy nghĩ: “Âu Dương Hạ Lan, sẽ có một ngày mi phải nhụy tàn hoa rũa dưới tay Bạch Long này!”

Sau khi Bạch Long đi rồi, Bắc Yêu Phi Cơ dậm mạnh chân xuống đất :

- Lỗi con, mi còn chần chừ gì nữa chưa dứt đi cho rồi. Còn nữa, nếu không đem được con gái ta đưa về Trúc Sơn, ta sẽ lột da mi.

Thù Thiếu Phong chậm rãi đứng lên, ngược nhìn Bắc Yêu Phi Cơ một lát rồi mới nói :

- Vãn bối sẽ cố gắng...

Chàng rời khỏi Trúc Sơn trong khi trời thu lá vàng rơi rụng khắp sườn non đỉnh đồi.

Vượt qua bao đèo dốc, suối vực. Mười ngày sau, Thù Thiếu Phong bất ngờ gặp lại Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách và một nam nhân trung niên tuổi trạc ngũ tuần.

Thù Thiếu Phong tay bắt mặt mừng kể lại mọi chuyện cho Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách và nam nhân trung niên nghe, trừ câu chuyện tại Trúc Sơn.

Lời chàng vừa dứt, Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách gãi đầu gãi tai :

- Lão đệ sao vận quá sui!

Rồi ông day sang trung niên nam nhân tiếp lời :

- Âu Dương huynh đệ, có cách nào hồi phục lại công lực cho Thù Thiếu Phong không?

Té ra nam nhân trung niên nọ là Âu Dương Tâm, cha của Âu Dương Hạ Lan, mím môi suy nghĩ giây lâu mới thốt :

- Người đã luyện Nghịch Thiên thần công thì tuyệt đối không được giao hợp, tiểu hiệp đây vì trúng phải Mê Hồn Hương nên phải kích dâm cùng con yêu nữ họ Tống kia, lão đệ xem ra khó nghĩ đây.

Ông nhú mày đăm chiêu một lúc lâu :

- Nghe nói Thiên Hoa Thạch có thể hồi phục công lực được, song về trường hợp này không biết có công hiệu hay chăng?

Thù Thiếu Phong mừng rỡ hỏi ngay :

- Tiền bối có biết Thiên Hoa Thạch nằm ở đâu không?

Âu Dương Tâm đáp :

- Trong dãy Thạch Tùng sơn...

Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách vội vàng cướp lời :

- Thạch Tùng sơn trùng trùng điệp điệp, biết Thiên Hoa Thạch nơi đâu mà tìm.

Âu Dương Tâm trầm tư giây lát :

- Đúng! Nhưng phải kỳ chi mới được, luôn tiện đây lão đệ sẽ cùng đi với hai người. Đã chục năm bề quan luyện công, và cũng đã đến lúc truy tìm hung thủ để tẩy sạch huyết cừu.

Âu Dương Tâm lại buông thêm một tiếng thở dài nói tiếp :

- Mười năm về trước, lão phu rời khỏi Trúc Sơn không một tiếng tạ từ và cũng không hề quay lại chốn xưa, mang theo hận thù canh cánh bên lòng...

Thù Thiếu Phong kinh ngạc ngắt lời :

- Âu Dương tiền bối là phu quân của tiền bối Bắc Yêu Phi Cơ...

Âu Dương Tâm xua tay không cho chàng nói tiếp :

- Thiếu hiệp tạm thời đừng hỏi chi khác, chuyến đi Thạch Tùng sơn lần này tất nhiên gặp nhiều gian khổ, thiếu hiệp hãy nhận lấy thanh kiếm này coi như món quà tặng sơ giao. Thiếu hiệp là huynh đệ với Giang Hồ Phiêu Bạt lão huynh đây, lão phu rất lấy làm hạnh ngộ, vì cũng nghe sơ qua sự tình của thiếu hiệp do Phiêu Bạt lão huynh nói cho nghe qua ngày hôm kia. Thanh kiếm này nó có uy lực cùng sự hữu dụng không khác chi cây kiếm thần.

Thù Thiếu Phong kinh ngạc khước từ :

- Âu Dương tiền bối, như tiền bối đã nói, tiền bối đang mang một huyết cừu, văn bối thật chẳng dám nhận vật quan trọng như thế!

Âu Dương Tâm cười chua xót :

- Không! Lão phu tạm thời cho thiếu hiệp mượn dùng, đợi sau khi rời khỏi Thạch Tùng sơn, thuận đường sang Trúc Sơn đem thanh kiếm này trao lại cho Bắc Yêu Phi Cơ.

Đã hiểu rõ ý của Âu Dương Tâm, Thù Thiếu Phong vui vẻ gật đầu :

- Trách nhiệm ấy văn bối xin tận lực thi hành!

Dứt lời, chàng đón nhận thanh trường kiếm trên tay Âu Dương Tâm trao cho.

Âu Dương Tâm lại trang nghiêm nói tiếp câu chuyện :

- Còn một việc thứ hai nữa, là khi thiếu hiệp gặp được Bắc Yêu Phi Cơ, bảo bà hãy thủ tiêu đi lời ta hứa gả con gái cho Bạch Long.

Thù Thiếu Phong nghe xong thâm rúng động :

- Quả nhiên Hạ Lan và Bạch Long đã có sự hứa hẹn của người trên.

Âu Dương Tâm chợt buông tiếng thở dài, trước khi nói lời :

- Lúc đầu ta tưởng hần có thể tu tập thành một đấng kỳ tài làm rạng rỡ cho Trúc Sơn phái của ta, nên mới gả tiểu nữ cho hần. Nhưng hai ngày nay trên đường đi cùng Phiêu Bạt lão huynh, ta nghe trên giang hồ đồn đại hần hành động lắm điều thương luân hại lý, khiến ta thất vọng vô cùng, bởi thế nên mới quyết định hủy bỏ hôn ước trên. Hần quả là tên nghịch đồ!

Thù Thiếu Phong trịnh trọng gật đầu :

- Văn bối sẽ tuân lời dặn của tiền bối, bấm rõ lại với Bắc Yêu Phi Cơ tiền bối mọi chuyện như trên.

Âu Dương Tâm bỗng đưa mắt nhìn Thù Thiếu Phong chăm chú một lúc, thầm nhủ: “Tư chất, khí độ, nghi biểu đều hoàn hảo, thật là một kỳ tài hiếm có của võ lâm. Cốt cách thông tuệ, sau này ắt hẳn sẽ là một đóa kỳ hoa của Trung Nguyên”.

Ông nghiêm trang cất lời :

- Tiểu nữ năm nay mười bảy tuổi, võ công cũng khá cao, lão phu muốn đem chung thân của nó phó thác cho thiếu hiệp, mong rằng thiếu hiệp nghĩ tình lão phu mà chăm sóc yêu thương.

Thù Thiếu Phong rất dỗi sùng sờ, lưỡi chàng bỗng như lú lại :

- Điều ấy... văn bối... văn bối... điều đó...

Âu Dương Tâm nét buồn thoáng hiện rõ lên đôi mắt, giọng khẽ khàng :

- Sao, thiếu hiệp chê tiểu nữ của lão phu không xứng đáng chăng?

Thù Thiếu Phong càng thêm bối rối, chưa lựa được lời đối đáp cho xuôi, bất đồ từ trên cội tùng mà Âu Dương Tâm đứng tựa lưng bỗng vang lên một chuỗi cười sắc lạnh...

10. Chương 10: Mấy Nẻo Đường Tình

Mọi người cùng kinh hãi quay đầu, vừa vặn thấy một luồng sáng bạc lao vèo trở xuống...

Phụt!...

Sau âm thanh khô khan ấy, Âu Dương Tâm liền ngã xuống đất không một tiếng rên.

Nơi gáy ông cắm sâu một ngọn trường kiếm trắng toát, đầu chuôi vẫn còn rung rinh vì dư kinh.

Vì một chút ngỡ ngàng trước thái độ từ khước của Thù Thiếu Phong, ông mất đi sự linh thánh của tai mắt, thế kiếm từ sau phóng lên tới lại đột ngột nhanh chóng dị thường khiến Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách muốn ra tay cứu trợ cũng không kịp. Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách vài giây sau mới thét lên một tiếng to, vung chưởng quật vào cội tùng nọ.

Luồng chưởng kinh vừa quét phốt qua, cây cổ thụ lập tức gãy làm hai đoạn, giữa vùng cành lá tung bay một bóng người vọt đến như tên bắn bằng một khinh pháp tuyệt nhanh, cướp lấy thanh kiếm trên tay Thù Thiếu Phong.

Không ngờ có người hiện ra cướp lấy khí giới trên tay mình, Thù Thiếu Phong chỉ biết sững sờ đứng thừ người ra nhìn đối phương, không khỏi buột miệng kêu lên :

- Thì ra là người!

Người nọ nhìn Thù Thiếu Phong, âm trầm cất tiếng :

- Thù Thiếu Phong, mi ngạc nhiên lắm chẳng? Bạch mỗi hôm nay quyết chẳng buông tha kẻ thù đã đoạt vợ mình.

Thù Thiếu Phong mắt lóe ngời lửa giận, từng tiếng một gằn giọng :

- Bạch Long, người phát ngôn cần mình bạch một chút, chớ có nói càn bậy. Thù mỗi khi nào tranh giành Hạ Lan của mi đâu. Dù lúc này Âu Dương tiền bối có vì giận mi mà nói thế, phận làm đệ tử không thể có hành động như vậy.

Bạch Long đáp lại bằng một chuỗi cười hắc hắc :

- Nhưng y nhận làm sư phụ của ta, sao tráo trở chẳng giữ lời nói đã thốt ra, không còn xứng đáng là bậc trưởng thượng nữa, có giết cũng là đáng tội.

- Vậy thì sự phản thầy cũng khó sống hôm nay.

Thù Thiếu Phong tuy nói dữ ngoài miệng, chứ tình trạng bây giờ đã làm gì được ai, chẳng qua là chàng ý có Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách bên cạnh.

Bạch Long đáp lại bằng một chuỗi cười sắc lạnh :

- Thù Thiếu Phong, hôm nay đây mi phải trả món nợ tình cho ta.

Lời thốt vừa dứt, ngọn chưởng đã lồng theo tiếng quát ập vào lồng ngực Thù Thiếu Phong.

Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách hươ nhẹ hữu thủ.

Bình!

Đôi luồng chưởng chạm nhau vang lên tiếng nổ đinh tai buột óc.

Bạch Long bật lùi ba bước, hỏa tốc hữu thủ công tiếp một ngọn chưởng về phía Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách, tả thủ một chiêu kiếm nhắm hướng Thù Thiếu Phong quật tới.

Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách vừa vung chiêu đón đỡ kinh lực của đối thủ, vừa lo thay cho Thù Thiếu Phong.

Sầm!

Phụt!... Phụt!

Sau tiếng nổ sầm do hai luồng chưởng phong của song phương chạm vào nhau là hai tiếng phụt phụt lạ lùng vang lên.

Thù Thiếu Phong chưa kịp kinh hoàng đã thấy một thiếu nữ áo vàng xuất hiện trước mặt mình, dù đứng sau lưng nàng, nhưng chàng đoán biết nàng là Thượng Quan Linh Lan chứ chẳng ngoài ai khác.

Thì ra nếu không có phát chưởng của Linh Lan, có lẽ Thù Thiếu Phong bây giờ hồn lìa khỏi xác bởi kiếm khí trên tay Bạch Long quật tới.

Bạch Long rung động kinh mang, vội thu kiếm nhắc người lên cao.

Thượng Quan Linh Lan thân ảnh lướt đi như tia chớp, thể công của nàng quật chéo lên một chưởng.

Bình.

Bạch Long như con diều giấy đứt dây rơi bịch xuống đất, máu miệng ồng ộc vọt trào.

Thượng Quan Linh Lan khẽ rướn người tới, đoạt lấy thanh kiếm của Âu Dương Tâm trên tay Bạch Long ném trả về phía Thù Thiểu Phong.

Té ra nàng đã mục kích từ đầu nên biết rõ thanh trường kiếm thuộc về ai.

Thù Thiểu Phong đưa tay đón bắt ngọn kiếm, xê bước đến bên cạnh Bạch Long thét to :

- Bạch Long, nếu mi còn vọng động ta sẽ cho máu mi rưới tại đây!

Bạch Long nghiêng răng trèo treo :

- Nếu chẳng phải con yêu cái kia trợ giúp, hửn mi đã banh xác rồi, không còn đứng đấy mà lớn lối nữa.

Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách vội xen lời :

- Loại bất nghĩa phản phúc ấy, chẳng sớm giết phất cho rồi, để Âu Dương Tâm lão đệ an lòng mà nhắm mắt. Thù Thiểu Phong hãy giết tên khốn ấy cho lão huynh thay người bạn già mà báo hận.

Miệng thốt người ông đã xê đến cạnh, điểm luôn một hơi mấy trọng huyết của Bạch Long.

Quá đau đớn, Bạch Long dẫy dựa rên rỉ liên hồi, tuy thể miệng vẫn không ngừng chửi mắng.

Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách nhè nhẹ thở dài :

- Một đời lão phu chẳng thích giết người, cũng chẳng chịu gieo rắc hận thù, nhưng với hạng người bất nhân bất nghĩa, giết thầy phản bạn như mi lão phu hôm nay quyết chẳng dung tha.

Biết mình khó thoát, Bạch Long liền xuống giọng van xin :

- Tại hạ vô tri, nhất thời mạo muội, khẩn mong chư vị cho tại hạ có cơ hội hối cải quay đầu, ân trọng ấy xin kết cỏ ngậm vành trong muôn một.

Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách nghe những lời thống thiết của Bạch Long trong lòng bất nhẫn muốn tha, Thượng Quan Linh Lan thấy thế vội tiến lên ngăn trước :

- Tên này giảo quyết vô cùng, gã đã một lần định cưỡng hiếp tiểu nữ nhưng không thành, gã này mà còn sống càng thêm mầm họa của võ lâm, thưa lão tiền bối!

Bạch Long vừa định đáp lại, chợt thấy Thượng Quan Linh Lan nhắc chuông bỏ xuống, gã vội nhắm mắt than dài :

- Thôi hết đời ta!

Cùng khi ấy, bất thần từ giữa rừng không vang xuống một giọng quát lạnh lạnh, kẹp theo một luồng chưởng phong đánh bật thể chưởng của Thượng Quan Linh Lan sang một phía.

Thượng Quan Linh Lan giựt mình kinh hãi, trước mặt đã xuất hiện một nữ lang áo xanh, sắc diện tuyệt thế của một mệnh phụ phu nhân.

Thù Thiểu Phong cùng Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách không hẹn đồng thanh kêu lên :

- Bắc Yêu Phi Cơ.

Bạch Long đang nhắm mắt chờ chết, nghe gọi như thế mừng rỡ, mở choàng đôi mắt gọi lớn :

- Sư mẫu mau giải cứu đồ đệ!

Chậm rãi quét đôi mắt nhìn khắp trận trường, Bắc Yêu Phi Cơ chợt thấy Âu Dương Tâm nằm chết trên vũng máu, mặt bà liền biến sắc, chân tay lẩy bẩy phát run...

Câu chuyện mười năm về trước bỗng dường như quay trở lại...

Mười năm trước đây họ là đôi vợ chồng đầm ấm, mặn nồng, sống yên tĩnh trên ngọn Trúc Sơn đẹp xinh như tiên cảnh.

Rồi một hôm Khưu Quang Hộ đến gây hấn đánh Âu Dương Tâm trọng thương, ông thề trong lòng đến khi nào giết được kẻ thù mới trở về mái uyên ương...

Tuy buồn người chồng biệt ra đi không hẹn ngày về, nhưng trước xác chết thê thảm của kẻ cùng mình đã trải qua bao thời gian ân tình ấm lạnh, chia sẻ xẻ bùi, hỏi sao lòng bà chẳng động mỗi khi thương!

Từng hạt nước mắt của bà nối tiếp nhau cuộn cuộn trào rơi khỏi khóe mắt...

Trước sự đau đớn của bà, mọi người cũng xúc động, lặng tiếng im hơi.

Thù Thiếu Phong rụt rè lên tiếng :

- Xin tiền bồi bình tâm!

Bắc Yêu Phi Cơ vụt nhớ lại thái độ của mình đang là cái đích của ánh mắt mọi người, bà vụt đưa tay áo lau nhanh nước mắt, nhìn thẳng vào mặt Thù Thiếu Phong, mím môi dẫn lời :

- Thù Thiếu Phong, ai đã giết chết chồng ta?

Thù Thiếu Phong trở tay về phía Bạch Long đáp :

- Tiền bồi cứ hỏi gã đồ đệ thân mến của mình thì rõ.

Bạch Long tiếp nối liền câu nói của Thù Thiếu Phong :

- Xin sư mẫu giải tỏa huyết đạo cho đồ đệ, mọi việc đồ đệ sẽ đảm bảo sau.

Bắc Yêu Phi Cơ tay vung vẩy như điện chớp, thoáng mắt đã giải mở các huyết đạo cho gã đồ đệ tử tin cẩn.

Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách, Thượng Quan Linh Lan song song tiến lên định ngăn trở, nhưng Thù Thiếu Phong khoát tay ra dấu bảo dừng.

Được giải mở xong huyết đạo, Bạch Long thừa cơ bắt phòng của mọi người vung chưởng thét to như cộp rống :

- Đồ đệ quyết vì sư phụ báo thù.

Lòng theo giọng quát của gã, một ngọn chưởng kinh đã quét thốc vào lưng Thù Thiếu Phong nhanh như cơn gió lốc.

Thế chưởng vừa rồi gã đã dốc mười hai thành công lực, lại tấn công vào lúc bất ngờ, khoảng cách hai bên lại quá gần, hơn nữa nếu Thù Thiếu Phong đang lúc võ công còn chưa chắc tránh kịp, huống hồ như tình trạng chàng hiện tại, chỉ có xuôi tay chịu đòn mà thôi.

Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách và Thượng Quan Linh Lan cũng đành thúc thủ vô phương.

Ngay khi ấy, từ cội cây sau lưng Thù Thiếu Phong, một làn sáng bạc bỗng nhoáng lên.

Ngọn chưởng của Bạch Long sắp giáng xuống lưng Thù Thiếu Phong bỗng dường như rút nhanh trở về, và gã đứng ôm bàn tay nhăn nhó rên la...

Mọi người giật mình sửng sốt, không hẹn cùng xoay ánh mắt về hướng cội cây.

Một bóng màu lam thoang thoang, từ trên cội cây ấy một bóng người vọt xuống trận trường.

Thù Thiếu Phong nhìn kỹ người nọ, áo lam, khăn lam bao mặt, đầu đội mũ công tử, vóc dáng nhỏ nhắn, khí vũ khác người...

Chàng đâm chiêu nghĩ ngợi :

- Đôi mắt cùng vóc người gã ta trông rất quen, dường như là...

Chàng chợt giật mình vì tiếng quát lạnh lạnh của Bắc Yêu Phi Cơ :

- Ác đồ là ai? Tại sao dùng ám khí hại người?

Người áo lam bao mặt cười lạnh lạt :

- Tại hạ vì không quen với hành vi ti tiện của gã nên mới mạo muội ra tay trừng phạt.

Bắc Yêu Phi Cơ lại quát :

- Có hành vi ti tiện chi?

- Một là phản giáo sát sư. Hai là dối trá gieo họa cho người...

Người áo lam chưa kịp tròn lời, Bắc Yêu Phi Cơ đã biến sắc mặt, quắc mắt nhìn gã đồ đệ tin cẩn.

Bạch Long gầm lên át lời :

- Khốn khiếp, dám hồ đồ như thế, Bạch mỗ quyết liều mạng cùng mi một phen.

Tay gã lăm lăm thanh đoản kiếm, cơn giận hừng hực qua ánh mắt gian manh, hàm hàm xĩa mũi kiếm vào người áo lam.

Chỉ khe lắc động đôi vai, người áo lam đã bắn vọt ra xa tám thước, tránh khỏi thế kiếm của Bạch Long, đoạn lạnh lùng cắt lời :

- Bạch Long, ta dùng hòn đá ném vào tay phải mi chẳng qua là một sự trừng phạt nhẹ nhàng, nếu còn vọng động coi chừng tay trái của mi.

Bắc Yêu Phi Cơ chợt xô mình đến trước mặt Bạch Long quát to :

- Nghịch đồ, sư phụ mi phải chăng do mi giết chứ?

Bạch Long mặt không đổi sắc :

- Sư mẫu, sao lại đi nghe những lời ly gián của đối phương, thanh trường kiếm mà sư phụ thường dùng sư mẫu thử nhìn xem hiện giờ trên tay ai đủ hiểu.

Thù Thiếu Phong nghe xong vô cùng tức tối, vừa định lên tiếng biện luận, người áo lam bỗng xua tay ra dấu ngăn lời chàng.

Và gã từ từ bước đến trước mặt Bạch Long trầm trầm giọng hỏi :

- Mười mắt cùng thấy, mười tay cùng quyết chỉ là mi, nhắm chối nổi chăng?

Gã quay mặt về hướng Bắc Yêu Phi Cơ :

- Tại hạ tận mắt mục kích tên Bạch Long đã ngằm đâm chết Âu Dương lão tiên bối, hạg bạc nghĩa nghịch đồ như thế, bà là sư mẫu chẳng sớm giết đi để trừng trị, không lẽ đợi tôi ra tay.

Bạch Long vừa hét lên giận dữ :

- Chúng nó là một phường với nhau đấy, sư mẫu chớ nghe lời hấn.

Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách hết thể chịu được, sững râu hét to :

- Bạch Long, ngươi gây ra cái chết cho Âu Dương lão đệ, lại giá họa cho người khác, chẳng sợ luật trời báo ứng sao.

Bắc Yêu Phi Cơ bắn khoắn bán tín bán nghi, trầm ngâm một lúc mới cất tiếng :

- Sự tình ngay gian khó nổi phân biện, vả lại thanh trường kiếm của chồng ta không có trong tay Bạch Long.

Thù Thiếu Phong cười lạnh lạt :

- Tại hạ dù bất tài nhưng không đến nỗi vì tham kiếm quý mà đang tâm hạ thủ Âu Dương tiên bối. Có đông người đều chứng thực cho tại hạ điều ấy, nếu tiên bối vẫn chưa tin tại hạ đành vô phương biện giải.

Bắc Yêu Phi Cơ cười khổ :

- Nếu mi quả thật chẳng tham cây kiếm nọ, vậy hãy trao lại cho ta vì nó là di vật của chồng ta để lại, phải để ta cất giữ mới hợp lẽ.

Thù Thiếu Phong ngẫm nghĩ một lát liền gật đầu :

- Cũng được! Song Âu Dương tiên bối trước khi thọ nạn có nhắn nhủ lại vãn bối hai việc cần trình tiên bối rõ luôn.

Bắc Yêu Phi Cơ gắng hỏi :

- Hai việc chi?

Thù Thiếu Phong đáp :

- Thứ nhất Âu Dương lão tiên bối tạm thời cho tại hạ mượn thanh kiếm này để làm vật phòng thân lên Thạch Tùng sơn tìm được thảo, sau đó sẽ đến Trúc Sơn trả lại cho tiên bối.

Thù Thiếu Phong thốt đến đây ngập ngừng khó đối tiếp lời.

Người áo lam đứng bên cạnh liền thúc giục hỏi :

- Việc thứ hai mà Âu Dương tiên bối nhắn nhủ cùng huynh đài như thế nào? Nói đi!

Thù Thiếu Phong bất đắc dĩ phải tiếp lời :

- Âu Dương tiên bối nhờ tại hạ trao lời cùng tiên bối là phải hủy bỏ lời hẹn ước giữa lệnh ái và Bạch Long...

Thù Thiếu Phong lại dừng lời, người áo lam lại giục tiếp :

- Còn thiếu, huynh đài hãy nói hết lời của Âu Dương tiên bối nhắn nhủ.

Thù Thiếu Phong ấp úng giây lát đoạn nói :

- Người muốn nhờ tại hạ chăm sóc cho Hạ Lan...

Bắc Yêu Phi Cơ nổi giận thét to :

- Câm miệng thôi mi lại! Rõ ràng mi thêu dệt câu chuyện để gạt người.

Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách vội lên tiếng :

- Lão phu xin làm chứng điều ấy, quả đúng những điều trên chính từ cửa miệng của Âu Dương lão đệ thốt ra.

Bắc Yêu Phi Cơ gằn giọng :

- Con quỷ say mi làm chứng nổi gì, say sưa nghe bậy nói bạ thì có.

Người áo lam giọng lạnh như băng đá :

- Tại hạ có thể chứng thật cho điều ấy!

Thù Thiếu Phong thành thật lắc đầu :

- Huynh đài vừa mới đến đây, không thể là nhân chứng được.

Người áo lam buông tiếng cười vang :

- Nếu không có vị cô nương đây huynh đài đã chết rồi!

Thù Thiếu Phong không dẫn được kinh mang :

- Thế thì huynh đài đến đây đã lâu rồi à?

Người áo lam khẽ cau đôi mày liễu :

- Tại hạ núp sau cội cây này lâu lắm rồi!

Thượng Quan Linh Lan chợt xen lời :

- Các hạ đã sẵn lòng làm chứng, tại sao chẳng lộ diện cho mọi người khỏi nghi ngờ?

Người áo lam chong mắt nhìn thẳng về hướng Thù Thiếu Phong, nhếch môi cười chua xốt :

- Thù huynh! Mặt tôi chỉ che thêm một tấm vải, có thể mà Thù huynh chẳng nhận ra sao?

Thù Thiếu Phong càng lúc càng thêm kinh ngạc :

- Xin tha thứ cho tại hạ mắt mũi chẳng tinh, huynh đài là ai thế?

Người áo lam từ từ lột phẳng vuông vải lam xuống :

- Thù huynh đã nhận ra chưa?

-Ồ! Là Hạ Lan cô nương! Thù Thiếu Phong thốt trong ngạc nhiên.

Bắc Yêu Phi Cơ sững sờ nhìn con gái yêu của mình :

- Lan nhi, con đây ư?

Âu Dương Hạ Lan lặng im không đáp, nhân ảnh chớp động đến cạnh Bạch Long, bàn tay ngọc chuốt khẽ nâng cao võ mệnh xuống Thiên Linh Cái của gã.

Bạch Long hét lên một tiếng hãi hùng, đầu óc vỡ nát.

Âu Dương Hạ Lan nhắc bổng Bạch Long đặt cạnh thi hài Âu Dương Tâm, nàng quỳ xuống nức nở vái van :

- Cha ơi... Cha có biết con tìm cha khắp non vắng đỉnh hoang, lặn lội khắp sông sâu cốc thẳm... thế mà khi gặp được cha... thì cha chỉ là xác lạnh đẫm máu, tim con đã tan nát bởi duyên tình ngang trái, con thay cha lấy máu kẻ thù để rửa sạch oan cừu... hồn thiêng cha xin về chứng giám.

Bắc Yêu Phi Cơ lao đến cạnh nàng, xúc động nức nở :

- Lan nhi... từ lúc con rời Trúc Sơn, mẹ đã bôn đào tìm khắp chốn rừng hoang núi vắng.

Âu Dương Hạ Lan nước mắt cũng ràn rụa vành mi, mím môi chua xốt :

- Nhắc chi chuyện đã qua, vì sự lầm lẫn của mẹ đã hại đi đời của con.

Bắc Yêu Phi Cơ cúi người thương cảm :

- Mẹ giờ đây rất bằng lòng chấp nhận sự kết hôn giữa con và Thù Thiếu Phong.

Âu Dương Hạ Lan chau môi :

- Người ta đã có cặp có đôi, mình an phận là phải lúc mẹ ạ.

Thù Thiếu Phong nhảy bổ đến run giọng :

- Lan muội...

Nhưng giọng quát lạnh lùng của Âu Dương Hạ Lan khiến Thù Thiếu Phong dừng hẳn bước chân :

- Anh không được quyền chạm vào tôi.

Thượng Quan Linh Lan tự dưng rưng rưng hạt lệ :

- Chúng tôi chưa kết hôn, Hạ Lan cô nương nghĩ sai rồi.

Nàng ngẩng đầu nhìn Thù Thiếu Phong, vành môi héo hắt :

- Phong huynh, kiếp này thôi đành lỗi nợ xin hẹn lại kiếp sau, nguyện cầu anh cùng Hạ Lan cô nương một đời hạnh phúc bên nhau.

Dứt lời nàng đắm đắm nhìn chàng như để thu nhận hình ảnh người yêu lần cuối và vĩnh viễn xa nhau trong chốc lát.

Đoạn nàng lao bắn đi như một con người điên loạn.

Thù Thiếu Phong sừng sững thở dài, quay nhìn theo hướng Thượng Quan Linh Lan thầm gọi: “Linh Lan, em...”

Khi bóng nàng mất hút ở tận xa, chàng day đầu trở lại...

Nhưng tuyệt nhiên không thấy Hạ Lan, Bắc Yêu Phi Cơ lẫn thi hài của Âu Dương Tâm ở dưới đất.

Thù Thiếu Phong nặng nề nhắc bước chân, Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách nối gót theo sau, ông cũng thở dài sừng sững thốt nhỏ :

- Lão đệ của ta quả là tên đa tình nhất thiên hạ!

Dường như Thù Thiếu Phong đã nghe thấy lời của ông, nhưng mặc nhiên chàng không đáp trả, dường như chàng đang âm thầm lắng nghe con tim mình rướm máu...

11. Chương 11: Kỳ Ngẫu

Hai mươi ngày sau, hai người mới đến chân Thạch Tùng sơn.

Thù Thiếu Phong mệt mỏi ngồi bệt xuống bãi cỏ thở dốc...

Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách nhìn những ngọn núi cao sừng sững, bất giác thở dài một tiếng nhủ thầm: “Chà! Khó lắm đó! Dây núi này trùng trùng điệp điệp như thế, biết Thiên Hoa Nhai nằm chốn nào mà hồng kiếm đây!”

Vừa lúc đó, Thù Thiếu Phong cũng đã đứng lên, đứng bên cạnh ông khẽ bảo :

- Chúng ta đi lão huynh!

Hai người cùng nhắc chân bước lên triền núi. Vừa đi vừa trèo đến lúc ánh dương quang lên đỉnh đầu, họ mới tới lưng chừng ngọn núi.

Thù Thiếu Phong lại than khổ dừng chân, Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách đành đứng lại theo chàng.

Ông tìm phiến đá bằng phẳng ngồi xuống, lấy chiếc hồ lô rượu đeo bên hông tu một hơi dài, khà lên một tiếng như đắc ý. Đoạn ông ngả lưng xuống phiến đá, chân bắt chữ ngũ ngáy khò khò.

Thù Thiếu Phong thấy người đã khỏe khoắn trở lại định tiếp bước cuộc hành trình, nhưng lúc quay qua nhìn Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách, chàng thấy ông đã ngủ như chết liền tha thẩn bách bộ lòng vòng quanh đây. Chàng đi xa cách chỗ Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách lối hai chục bước, đột nhiên trượt chân té nhào.

Chàng lảo lộn xuống núi mấy chục vòng, lại lọt thỏm vào một khe đá. Người chàng cứ thế tuột thẳng vào hang động, vì lối vào trơn trượt như được bôi mỡ nên chàng bị đẩy xuống với một tốc độ nhanh khủng khiếp.

Độ cạn chén trà, Thù Thiếu Phong mới dừng lại được bởi một viên đá chắn ngang. Chàng lồm cồm đứng dậy, bước qua khỏi viên đá trước mặt lần bước vào bên trong.

Nhờ ánh sáng bên ngoài chiếu qua một lỗ hổng ở tận phía trên cao mút, do vậy đủ ánh sáng cho Thù Thiếu Phong nhìn rõ cảnh vật bên trong.

Dưới chân mặt đất thật phẳng, chung quanh là vách núi, ngoài ra không có gì khác.

Thù Thiếu Phong thầm rung động, không biết lối nào để trở lên, than thầm: “Số ta quả thật quá xui xẻo, chắc có lẽ chết dần chết mòn ở trong này!”

Chàng vừa dứt lời than bỗng nghe một tiếng vỗ cánh, rồi từ trong một hốc núi bên tả bay ra một quái vật, đáp ngay trước mặt Thù Thiếu Phong.

Chàng kinh hãi thối lui ba bước, định thần nhìn kỹ con quái vật nọ, đó là một con rắn màu vàng khổng lồ, có hai cánh, trên miệng nó mọc một chiếc sừng màu đen cong vút ngược về phía sau.

Con rắn quái nọ trườn mình về phía Thù Thiếu Phong, há miệng le lưỡi trông thật đáng sợ.

Thù Thiếu Phong với bản năng tự nhiên, nhặt vội hòn đá bên cạnh ném mạnh vào đầu con rắn quái nọ.

Ngờ đầu với cú ném bình thường ấy trúng ngay chiếc sừng của con rắn, nó gãy giữa một lát rồi bất động.

Thù Thiếu Phong chưa hết nổi mừng, bất thần từ nơi chỗ chiếc sừng bị gãy bỗng bay ra một vật tròn tròn bằng quả trứng gà màu vàng ánh, lơ lửng trước mặt Thù Thiếu Phong.

Chàng ngửa hai tay đưa ra phía trước như hứng lấy nó.

Vật nọ bỗng nhiên từ từ rơi nhẹ xuống tay chàng và chậm chậm tan biến.

Cùng thời gian vật ấy biến mất, Thù Thiếu Phong cảm thấy đôi tay mình như có hàng ngàn hàng vạn con kiến bò trong đôi tay, mỗi lúc một nhanh và lần thấu vào nội tạng.

Khoảnh khắc sau Thù Thiếu Phong cảm nhận được người mình như có một nội lực vô hình xâm nhập vào cơ thể.

Chàng liền thử vận lực vào tay hữu rồi tổng mạnh ra phía trước.

Sầm một tiếng kinh thiên động địa, vách núi vỡ tung một lỗ to, Thù Thiếu Phong vội vàng chạy ra bên ngoài.

Chàng kinh ngạc đến tột cùng, vì đang đứng rất gần nơi chàng và Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách nghỉ chân lúc đầu dưới chân núi.

Chàng phần chấn hú to một chuỗi dài, âm ba vang động mấy từng cao. Phần chấn trước nội lực càng phục hồi nhanh chóng và quá bất ngờ ấy. Thù Thiếu Phong lao vút theo lối cũ lên núi...

Nhưng khi đến nơi, chàng chẳng thấy Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách đâu cả. Chàng lục lọi tìm kiếm khắp nơi, cùng kêu réo tên ông nhưng chẳng có một tiếng đáp trả.

Chàng vội thi triển khinh công lên đến đỉnh núi rồi sục sạo, gọi khàn cả cổ họng nhưng bóng Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách vẫn biệt tăm...

Chàng truy tìm ông những hai ngày trời nhưng chẳng thấy liền trở xuống chân núi...

Chân vừa dính đất, Thù Thiếu Phong nghe một tràng cười lạnh lạnh vọng vào tai. Chàng vòng tay thét hỏi :

- Vị cao nhân nào xin xuất hiện, chớ lấp lấp ló ló nào phải bậc đại trượng phu!

Lời chàng vừa dứt, soạt một tiếng đã thấy một bóng áo xanh xuất hiện trước mặt.

Thù Thiếu Phong định tỉnh thần khí, kịp nhận ra ngay đối phương là Linh Nhược Y, cười lạt một tiếng :

- Hóa ra là cô nương, tại hạ tưởng ai chứ?

Linh Nhược Y cười lạnh lạt :

- Ta đã tìm ngươi hơn mười ngày nay, không ngờ lại gặp tại đây.

Thù Thiếu Phong vội hỏi :

- Cô nương tìm tại hạ có việc gì chăng?

Linh Nhược Y mím môi gần giọng :

- Hoài Nhu Thục vì cứu mạng người đã phạm tội với sư phụ, ả đã bị giam giữ tại thạch động...

Thù Thiếu Phong nghe xong giật bắn người, khe khẽ gọi :

- Nhu Thục!

Linh Nhược Y vụt hỏi :

- Người vẫn chưa quên Hoài Nhu Thục à!

Nàng lắc đầu tiếp :

- Sợ e giờ này đã...

Thù Thiếu Phong lẩm bẩm một mình :

- Nhu Thục! Anh nhất định sẽ đến cứu em!

- Sợ rằng người chưa kịp đến thì nàng đã phải hiến thân cho bọn quỷ dữ rồi.

Thù Thiếu Phong mím môi gần giọng :

- Nếu quả Nhu Thục bị hại, Thù Thiếu Phong này sẽ san bằng Tiên Sa động.

Linh Nhược Y liền đổi sắc giận dữ :

- Người sao quá lang tâm vô tình thế?

Thù Thiếu Phong cười khở :

- Tại hạ vô tình cái chi thế?

- Lần đầu tiên gặp người, ta đã cảm thấy yêu ngay người rồi. Thế mà người vẫn vô tình với ta, trong lòng người chỉ có hình bóng Hoài Nhu Thục mà thôi!

Ánh mắt nàng trở thành sầu ưu, chăm chăm nhìn vào Thù Thiếu Phong, bộc lộ tất cả những gì của đợi chờ, của khao khát...

Thù Thiếu Phong chạm phải luồng nhỡn tuyến tha thiết ấy, không khỏi nhịp loạn mạch tim, bàng hoàng ngây ngất cơ hồ không tự chủ được.

Linh Nhược Y ghen ngào cất lời :

- Người ghét ta ư? Ta không bằng Hoài Nhu Thục sao?

Thù Thiếu Phong trước khi quay người đi nói :

- Cô nương đẹp như vậy ai mà ghét cô chứ!

Linh Nhược Y thấy chàng bỏ đi hốt hải kêu lên :

- Thù Thiếu Phong! Người đành đoạn ra đi bỏ một mình ta trợ trợ ấ ấ?

Thù Thiếu Phong vờ như không nhìn thấy, bước gấp đôi chân.

Linh Nhược Y đành lặng người đứng yên một chỗ, ánh mắt ngời lên căm hận, rít giọng :

- Không ngờ người vô tình với ta như thế? Được! Thù Thiếu Phong, hãy chống mắt mà xem Linh Nhược Y này hành động. Bỏn cô nương đã yêu thích một ai mà không được toại nguyện thì ta sẽ hủy hoại mi mang tật đến suốt đời.

Thân ảnh nàng thoáng động, lướt theo hướng Thù Thiếu Phong vừa đi. Nhưng nàng đuổi mãi mà chẳng thấy bóng dáng chàng đâu, phần kích lên đỉnh não.

Nàng rẽ trái qua huyện Hương Phủ, nhắm hướng Tiên Sa động gia tăng cước trình...

Vừa bước chân vào Tiên Sa cung, Linh Nhược Y gặp Tiêu Mỹ Thoa từ bên trong hốt hải chạy ra. Nàng vội hỏi :

- Tam sư muội, có chuyện chi khiến em khẩn trương đến thế?

Tiêu Mỹ Thoa dừng chân, hơi thở vẫn còn dồn dập, đề lên ngực nàng :

- Đại sư tỷ đã được một hòa thượng bịt mắt giải cứu rồi! Nhưng không biết hòa thượng đó là người tốt hay kẻ gian?

Linh Nhược Y hỏi gấp :

- Lúc nào?

- Mới vừa đây thôi! Em nghe tin báo liền đuổi theo ngay, nhưng ra đến đây thì gặp chị.

Lĩnh Nhược Y khẽ nhú mày :

- Trên con đường về đây chị chẳng gặp một ai cả, coi chừng y còn lẫn quẩn trong động.

Tiêu Mỹ Thoa lắc đầu :

- Nhị sư tỷ, em đã cho người lùng sục khắp nơi nhưng không phát hiện được.

Lĩnh Nhược Y nói như ra lệnh :

- Tam sư muội cùng tứ sư muội mau thống lĩnh năm mươi người truy nã gấp.

- Vâng lệnh nhị sư tỷ!

Dứt lời, Tiêu Mỹ Thoa quay gót son chạy nhanh vào bên trong...

Lĩnh Nhược Y vội bước sang hành lang phía trái, tiến vào phòng sư phụ mình.

- Bẩm sư phụ, con vừa mới về!

Nghiêm Lô đang nằm trên giường, khe khẽ xoay người nhướn mắt hỏi :

- Nhược Y, con đây ư?

- Dạ, sư phụ!

Ông chậm rãi hỏi :

- Thế nào, mọi việc sư phụ giao phó đã đến đâu rồi?

Lĩnh Nhược Y nhỏ giọng thốt :

- Theo sự điều tra của con, Lâm Thiếu Phong là Thù Thiếu Phong chứ không phải là nhị thiếu gia của Hỏa Long phái như năm trước chúng ta đã gặp.

- Chắc chắn là như vậy chứ?...

- Dạ đúng sư phụ!

Trầm tư giây lâu, Nghiêm Lô khẽ thở dài một tiếng đầy buồn thảm :

- Như vậy ta đã lầm lỗi rồi! Ta đã hại Hoài Nhu Thục rồi!...

Lĩnh Nhược Y vội ngắt lời :

- Nhưng Nhu Thục đã được giải cứu.

Nghiêm Lô khẽ gật đầu :

- Sư phụ đã được Mục Tuyền báo cáo mọi việc, khi nãy ta nghe con nói gã thanh niên kia không phải con ruột Lâm Kiếm Hùng, ta hối hận vô cùng. Ta đã phạm một tội tày trời. Nhu Thục, sư phụ có lỗi với con. Sư phụ hy vọng lão hòa thượng nọ là một chính nhân quân tử, sẽ giúp con quên hết mọi chuyện phiền muộn mà sư phụ gây ra.

Dường như trong đôi mắt ông long lanh vài giọt lệ chực ứa ra ngoài khóe mắt. Giây lâu ông mới thốt :

- Nhược Y, sư phụ nhận thấy không còn sống bao lâu nữa, vậy mọi việc trong Tiên Sa cung do con đảm trách.

- Dạ, sư phụ!

- Thôi, con hãy ra ngoài, sư phụ cảm thấy mệt lắm.

Lĩnh Nhược Y cúi đầu chào ông rồi chậm chậm bước ra khỏi phòng. Trong đôi mắt nàng ánh lên niềm sung sướng, bởi vì nàng đã nhắm chúc Động chúa này đã lâu, bây giờ nghe sư phụ nói thế, hỏi sao nàng không khỏi vui sướng.

Nàng về phòng mình, nằm lên chiếc giường gấm quen thuộc, bỗng dưng hình ảnh tuần tú của Thù Thiếu Phong hiện về...

12. Chương 12: Thù Chưa Trả Nợ, Tình Cứ Bám Mãi Theo

Thù Thiếu Phong lạnh lùng quát :

- Các người vào thông báo hay không?

Thù Thiếu Phong vừa dứt lời, tay phải đã chậm chậm giơ lên.

Gã thủ động buông tiếng cười khẩy :

- Các hạ là ai mà đòi gặp Động chúa?

Thù Thiếu Phong mặt bưng sát cơ nạt to :

- Các người muốn chết?

- E rằng còn chưa chắc...

Gã thủ động chưa kịp dứt tiếng đã nghe Thù Thiếu Phong quát vang, tay phải chàng vung lên, một luồng kinh phong xô ra ào ạt.

Gã thủ động chưa kịp thấy rõ đã bật lên một tiếng rú thẳm, văng bắn ra xa ngã gục, máu tươi từ khóe miệng rỉ trào.

Mắt Thù Thiếu Phong rực tinh quang quát :

- Các người có vào thông báo hay không?

Hai gã thủ động còn lại cơ hồ chưa từng thấy ai có võ công cao cường đến thế, tuy trong lòng thâm khiếp hãi, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng như băng sương :

- Có bản lĩnh thì cứ ra tay!

Thù Thiếu Phong cười khẩy :

- Vậy các người chờ trách ta tàn độc!

Vừa dứt tiếng, người chàng đã lao tới như đường tên bật nỏ, liền đó hai tiếng rú thẳm vang lên, hai gã thủ động đã chết tươi dưới cái cật tay của Thù Thiếu Phong.

Thù Thiếu Phong buông tiếng cười rộ, nhích động bước chân tiến vào.

Ngay khi ấy bỗng trước mặt vang lên giọng quát lạnh lạnh :

- Tên kia đứng lại! Có sao người ra tay tàn ác thế?

Thù Thiếu Phong trở mắt nhìn kỹ, thấy hai thiếu nữ dáng vẻ tỳ nữ, một xanh, một trắng tóc thắt hai bím chảy dài phía trước ngực, chuyển động đôi mắt to đen nhìn thẳng vào Thù Thiếu Phong.

Chàng liền quát lên :

- Cẩn ta thì chết, tránh ra được sống!

Đồng thời đôi tay đã vùn vụt phóng ra hai chưởng. Song chưởng này Thù Thiếu Phong chỉ sử dụng năm thành lực đạo, bởi chàng không định tâm giết hai tỳ nữ này, chỉ muốn bức cho đối phương tránh đường mà thôi.

Ngờ đâu hai chưởng chàng vừa công xuất, hai nữ tỳ nọ nhẹ nhàng phát tay lập tức đôi luồng chưởng của Thù Thiếu Phong tan biến.

Thù Thiếu Phong cả kinh thối lại hai bước, sát cơ đã bùng dậy lên sắc diện.

Nữ tỳ áo xanh đầu môi nói :

- Sao người lại vô cớ đánh người?

Thù Thiếu Phong dẫn giọng :

- Nếu nhị vị cô nương còn chẹn lối, tại hạ không nhẫn nhịn đâu!

Nàng áo xanh tiếp lời :

- Người vào Tiên Sa động với mục đích chi?

Thù Thiếu Phong nhếch môi cười lạnh lạt :

- Ta muốn vào gặp Động chúa các người.

Nàng áo trắng khẽ chau mày hỏi :

- Người là ai? Vào đây có chuyện gì? Hãy nói cùng bọn ta, ta sẽ thưa lại.

Thù Thiếu Phong nạt to :

- Hai cô không đủ tư cách hỏi ta, nên tránh ra, nếu không hai cô sẽ về châu diêm phủ đấy.

Nàng áo xanh quay nhìn nàng áo trắng :

- Bằng muội, người này sao cuồng ngạo quá thế.

Nàng áo trắng gật đầu đáp :

- Khanh tỷ, trông gã khôi ngô tuấn tú đến thế, sao lại giết người không góm tay nhỉ?

- Bằng muội, thật không ngờ gã là một ma vương giết người không chớp mắt.

- Thảo nào Động chúa thường bảo, người đàn ông nào càng đẹp trai thì lòng dạ càng lang độc.

- Vừa rồi gã đã hạ độc thủ ba thủ động, chúng ta nên trừ khử gã là hơn.

- Phải! Kẻ gian ác ta phải diệt trừ, nếu không sẽ có hại cho võ lâm.

- Nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Gã đẹp trai thế này nếu chết đi thì phí quá?

- Vậy chúng ta hãy phế võ công của hắn là xong.

Một xướng một họa khiến Thù Thiếu Phong tức đến tim, gan, mật, phổi lộn trào, cơ hồ muốn tung tóe ra ngoài.

Thù Thiếu Phong cất tiếng quát vang, xuất chưởng tấn công về phía nàng áo xanh, lần này chàng xuất thủ đến bảy thành công lực, uy thế hung mãnh vô cùng, tiếng kinh phong rít lên vù vù...

Vừa nhìn thấy chàng trai động thủ, nàng áo xanh đã xoay người tránh khỏi, đồng thời phản kích lại một chưởng.

Thủ pháp nàng áo xanh tuy nhẹ nhàng, song vô cùng ảo diệu, hạng cao thủ nhất nhì võ lâm dễ chi sánh kịp.

Thù Thiếu Phong thâm kinh hãi, hai nàng ra dáng nữ tử mà võ công cao cường đến thế, huống chi các cao thủ trong Tiên Sa động sẽ đến cỡ nào.

Trong chớp mắt, chưởng lực của nàng áo xanh đã xô tới, chàng không dám chần chừ gì thêm, liền triển dụng tuyệt học Huyết Sát Lệnh, tung liên năm thức.

Năm thức liên hoàn của Huyết Sát Lệnh quả uy mãnh vô song...

Nàng áo xanh kêu lên kinh hãi, bởi ả đã nhận ra thân thủ của chàng trai trẻ hết sức dị thường, vội cấp tốc thoái bộ.

Ngờ đâu thân hình ả vừa nhích động, Thù Thiếu Phong đã tung ra ngọn chưởng Quan Âm Thiết Diện, nhanh dường chớp giật, kể chi nàng áo xanh không trông thấy rõ mà ngay như nàng áo trắng đứng bên ngoài trận cuộc cũng chẳng rõ đối phương sử dụng môn công gì.

Thoáng thấy nàng áo xanh sắp tán mạng dưới ngọn chưởng của mình, Thù Thiếu Phong bỗng chứng người, do đó mười phần công lực phóng ra đã giảm lại còn phân nửa.

Dù vậy, luồng chưởng vẫn còn hùng hậu hất nàng áo xanh ra ba trượng xa, kẽ miệng phun ra một ngụm máu tươi, người loạng choạng sắp ngã.

Nàng áo trắng vội hét vang, lướt người tới đỡ đồng bọn.

Thù Thiếu Phong buông chuỗi cười âm u, tiến sâu vào động đạo.

Khi chàng đặt chân vào sân rộng bên ngoài Tiên Sa cung, cũng là lúc cả mười bóng người từ bên trong nhảy tóa ra chặn lối chàng.

Gã trưởng toán tên Nhược Đăng Trình quét mắt nhìn Thù Thiếu Phong :

- Các hạ là ai, đến đây có việc gì cầu kiến chẳng?

Thù Thiếu Phong đảo mắt nhìn khắp một lượt, đoạn vòng tay thốt :

- Tại hạ là Thù Thiếu Phong, muốn ra mắt động chủ.

Nhược Đăng Trình tròn mắt nhìn Thù Thiếu Phong cười khẩy :

- Người là Thù Thiếu Phong? Bản Động chúa đã ra lệnh hễ bất cứ lúc nào gặp người là bắt về giao nộp.

Thù Thiếu Phong ngắt lời :

- Các người gan lớn cỡ nào mà dám hù dọa Thù Thiếu Phong này.

Nhược Đăng Trình đưa hai tay lên cao :

- Đây là tư cách!

Cùng với tiếng quát là hữu thủ rút nhanh ngang ngực và đẩy mạnh trở ra, gã thi triển ngay tuyệt học Thiên Vồng Bát Quái chưởng, uy lực chẳng phải tầm thường, kinh phong cuộn cuộn về phía ngực Thù Thiếu Phong.

Chàng không tránh né, đợi khi song chưởng của đối phương đến gần, Thù Thiếu Phong mới vung tay phản kích, một luồng tiềm lực vô hình từ lòng bàn tay hữu chàng hất ngược Thiên Vồng Bát Quái chưởng của Nhược Đăng Trình trở về.

Nhược Đăng Trình vô cùng kinh hãi, hét vang :

- Lên!

Mười tên thuộc hạ chỉ chờ đợi có thế, miệng rập khuôn hét lên một tiếng, hai mươi cánh tay cùng phát chưởng một lúc.

Thù Thiếu Phong hét lên một tiếng trợ uy, thân ảnh nhấc cao, từng chiêu từng chiêu tiếp nối bổ xuống đỉnh đầu mười đối thủ.

Những tiếng rú thảm liên hồi vang lên, bốn tên trong bọn máu óc bắn văng nhuộm đỏ cả một khoảng sân.

Nhược Đăng Trình chưa kịp định thần đã nghe đối phương quát lớn :

- Hãy tiếp thêm một chưởng của Thù mỗ!

Tay phải chàng vung lên phóng ra thức thứ nhất trong Huyết Sát Lệnh.

Nhược Đăng Trình đâu dám đón đỡ, vội lách người sang phía hữu tránh né.

Thù Thiếu Phong vừa huyệt đòn liền bồi tiếp thức thứ hai.

Nhược Đăng Trình không thể nào ngờ đối phương ra tay thần tốc đến thế, đến khi kịp nhận ra gã kêu huyệt lên một tiếng nặng nhọc, ôm ngực lão đảo trời tuột về sau.

Sáu tên thuộc hạ còn lại nhất thời hét vang, phóng chưởng ồ ạt tấn công đối phương tới tấp.

Thù Thiếu Phong đôi mắt như hai hòn lửa đỏ rực, quát :

- Các người muốn qui tiên ư?

Chàng vừa dứt tiếng, tiếp đó tiếng quát lạnh lạnh vang lên tiếp nối :

- Tất cả dừng tay!

Sáu người nọ vội thu chưởng về, vòng tay cung kính :

- Bẩm Động chúa!

Thù Thiếu Phong đưa mắt nhìn trước ngưỡng cửa Tiên Sa cung, vô cùng kinh ngạc khi nhận ra Linh Nhược Y. Chàng xoay người nhìn chằm chằm vào người nàng :

- Linh cô nương...

Linh Nhược Y giơ tay phác thành một cử chỉ, sáu người nọ hiểu ý vội bước lại.

Nàng nói :

- Các người hãy lo cứu thương cho Nhược đàn chủ, đồng thời chôn cất những người đã chết.

Sáu người nọ đồng vung tay thưa :

- Tuân lệnh Động chúa!

Thù Thiếu Phong ngỡ ngàng không thể nào kể xiết, bởi chàng đâu ngờ rằng nàng là Tiên Sa động chúa.

Linh Nhược Y như hiểu ý chàng, đưa tay chỉ vào trong :

- Thù thiếu gia, xin mời!

Thù Thiếu Phong không chút suy nghĩ, nhích động đôi chân tiến bước vào.

Khi đã phân xong ngôi chủ khách, Linh Nhược Y bảo tỳ nữ rót rượu cho chàng, đoạn ra dẫu cho ả rút lui.

Thù Thiếu Phong chưa hết sửng sốt hỏi :

- Linh cô nương, cô nương là Động chúa Tiên Sa động?

Linh Nhược Y gật đầu đáp :

- Sư phụ cảm thấy bịnh không thuyên giảm, hơn nữa người đã hối hận vì việc xử giam không đúng với Hoài Nhu Thực nên đã xuống tóc tịnh khẩu, nhường giao Tiên Sa động cho tôi cai quản. Đáng lý nếu còn Hoài Nhu Thực thì nàng đã nhận chức vụ này...

Thù Thiếu Phong hốt hoảng cắt lời :

- Hoài Nhu Thực đã chết?

Linh Nhược Y cười khẽ :

- Hoài sư tỷ không chết, nàng đã được một hòa thượng giải cứu cách đây ba ngày, chính vào ngày chúng ta chia tay trên Thạch Tùng sơn.

Thù Thiếu Phong liền hỏi :

- Cô nương đã nói sư phụ cô nương hối hận, là điều chi?

- Người hối hận khi biết rõ sự thật...

- Sự thật gì?

Linh Nhược Y đáp :

- Khi người biết Thù Thiếu Phong không phải là Lâm Thiếu Phong, nhị thiếu gia của Hỏa Long phái.

Thù Thiếu Phong lại càng kinh ngạc hơn :

- Tại sao sư phụ cô nương biết được sự thật đó?

Linh Nhược Y nhỏ giọng :

- Tôi đã nói cho người hay!

- Vì sao trước đó cô nương không cho người biết?

- Bởi tại...

Thấy nàng ấp úng, Thù Thiếu Phong hỏi dồn :

- Tại vì sao?

- Vì... vì tôi yêu Thù Thiếu Phong!

Thù Thiếu Phong đứng bật dậy như chiếc lò xo lâu ngày :

- Cô tàn nhẫn thật, vì chút tình riêng mà hại sư tử mình. Cô là người vô lương tâm, là... là người tàn độc.

Linh Nhược Y cũng đứng lên :

- Tôi tàn độc, còn người lang độc. Thù Thiếu Phong! Người có biết tôi đau khổ đến thế nào khi người từ chối tình yêu của tôi không?

Thù Thiếu Phong chau đôi mày kiếm, hà một hơi thật sâu vào lồng ngực, đoạn từ từ thở ra mà nói :

- Nhưng tôi không yêu cô... tôi chỉ yêu thương có mỗi mình Nhu Thục mà thôi.

Dứt lời, Thù Thiếu Phong bước nhanh ra cửa, chợt nghe luồng gió lạ sau lưng ập đến, vội vã đưa tay quạt chéo ra sau một chưởng.

Bình!...

Sau tiếng nổ ấy, Thù Thiếu Phong quay ngoắt người lại :

- Cô nương quả thật lòng lang dạ thú!

Dứt lời chàng quay ngoắt người cất bước.

Chân chàng chưa kịp nhấc, Linh Nhược Y đã quát to :

- Đứng lại!

Thù Thiếu Phong khựng ngay bước chân, không quay lại, gay gắt hỏi :

- Cô bảo ai đứng?

Linh Nhược Y bữu môi cười lạnh :

- Nơi đây trừ ngươi ra, không lẽ ta nói chuyện với ai khác. Thù Thiếu Phong! Càng yêu ta càng hận, khi ta phải lòng một kẻ nào mà ta không toại nguyện, ý định trước tiên là ta hủy hoại kẻ ấy cho bằng được.

Thù Thiếu Phong nghe xong trong lòng rúng động, quay người lặng im nhìn nàng.

Linh Nhược Y chậm rãi tiếp lời :

- Thù Thiếu Phong! Sống chẳng đồng mộng, chết sẽ cùng mộ!

Thù Thiếu Phong thầm khiếp hãi nhủ thầm: “Không ngờ cô này lại si tình với ta đến thế!”

Bỗng dưng hình bóng Hoài Nhu Thục hiện về trong ký ức, Thù Thiếu Phong khe khẽ gọi :

- Nhu Thục!...

Linh Nhược Y như lửa tươi thêm dầu, hét hỏi :

- Thù Thiếu Phong, ngươi vẫn mang hình bóng của Nhu Thục bên người mãi sao?

Thù Thiếu Phong gật đầu xác nhận :

- Phải! Ta đã yêu nàng sâu đậm, nàng nhu mì, hiền thực, đúng như tên gọi của nàng, còn cô... còn cô...

Lĩnh Nhược Y lại càng thêm giận dữ :

- Còn ta thì sao?

- Còn phần cô... cô... cô... tuy cô đẹp đấy, nhưng tánh tình thì khó ai ưa nổi...

Nổi giận hết thể kiềm chế, Lĩnh Nhược Y quát vang :

- Tam, tứ sư muội sao chưa xuất hiện bắt gã ác đồ ấy cho bốn Động chúa?

Tiêu Mỹ Thoa và Mai Mục Tuyền nãy giờ đứng im trong hậu cung nghe lén, cùng giật mình khi đã bị phát hiện, vô phương tránh né, vội vã xuất đầu lộ diện.

Hai nàng vòng tay cung kính :

- Xin ra mắt Động chúa!

Chỉ tay vào hướng Thù Thiếu Phong, Lĩnh Nhược Y vội thúc hỏi :

- Hãy bắt gã ác đồ ấy cho bản Động chúa!

Hai nàng dám đâu cưỡng lệnh đã ban ra như núi, vội nhảy đến trước mặt Thù Thiếu Phong thủ thế tích công, sẵn sàng xuất thủ.

Thù Thiếu Phong liếc nhanh qua đôi mắt hai nàng, biết ngay tình ý với mình chẳng thiếu.

Chàng khê giọng :

- Nhị vị cô nương lâu nay vẫn khỏe chứ?

Tiêu Mỹ Thoa ánh mắt trữ tình ném sang Thù Thiếu Phong một cái nhìn say đắm, song lại quát lên như thể để cho Lĩnh Nhược Y cùng nghe :

- Các hạ đã lộn người rồi, hai ta nào quen biết chi cùng người. Khỏi nói nhiều, hãy tiếp chiêu!

Kèm với tiếng quát, ống tay áo dài phát mạnh ra một luồng tụ phong kinh mãnh, quát tủa vào diện môn đối thủ.

Thù Thiếu Phong chợt cảm thấy khó hiểu, mới vừa ánh mắt ý nhị trữ tình, chỉ tích tắc sau đã như một ngọn khí giới sắc bén...

Chàng vừa ngẫm nghĩ đến đây đã thấy kinh phong ào đến mình như cơn bão dữ, vội lắc người vọt ra ngoài sân rộng.

Tiêu Mỹ Thoa thân ảnh lao theo bên gót, song chưởng đã nhả ra tiếp nối.

Thù Thiếu Phong chỉ kịp tránh né chớ còn đâu thì giờ phản đòn, lại phải thoái lui.

Thấy thế, Mai Mục Tuyền thầm lo lắng, nhưng Lĩnh Nhược Y gọi to :

- Mục Tuyền, sao em không giúp Mỹ Thoa bắt gã ác đồ ấy mau?

Mai Mục Tuyền chẳng chút chần chờ, phi thân lao vút tới ra ngoài sân rộng khê giọng bảo chàng :

- Phong huynh nên thoát thân là hơn, cứ đánh trả lại chúng tôi, chúng tôi vờ sẽ bị trúng thương, không truy kích chàng đâu.

Tiêu Mỹ Thoa cũng khê gật đầu :

- Mai sư muội nói đúng đấy, Phong huynh hãy động thủ đi.

Thù Thiếu Phong nghe xong rung động tinh thần, thì ra hai nàng cũng đều một ruột, chàng liền vung tay chưởng lên phản kích.

Tiêu Mỹ Thoa cùng Mai Mục Tuyền đồng lượt hự lên một tiếng khô khan, ngã người về phía sau.

Thù Thiếu Phong cấp tốc xoay người triển dụng tuyệt học kinh công Tiết Tiết Cao Thăng, lao mình theo con đường hầm cũ như cơn bão, thoáng sau mắt hút.

Linh Nhược Y như bóng đuổi hình, phóng theo vùn vụt...

Khi chẳng còn thấy bóng Linh Nhược Y đâu nữa, Tiêu Mỹ Thoa cùng Mai Mục Tuyền đứng lên.

Tiêu Mỹ Thoa quay sang hỏi nhỏ Mục Tuyền :

- Mai muội, em cũng phải lòng chàng rồi à?

Mai Mục Tuyền bẽn lèn cúi đầu chẳng đáp...

13. Chương 13: Giọt Lệ Yêu Đường

Sau thoáng giây thẳng thốt, Lâm Kiếm Hồ nhận ra đối phương chính là Thù Thiếu Phong, gã quát to một tiếng, kiếm thể vụt vù lao nhanh về phía trước, kiếm quang ánh xanh tua tủa chĩa vào hướng Thù Thiếu Phong.

Nguyên Thù Thiếu Phong sau khi rời khỏi Tiên Sa động, ngày đêm đăng trình đến Hỏa Long bảo.

Mười mấy ngày đường vất lộn với tuyết mưa to, gió bụi dọc đường, chàng mới đến được Hỏa Long bảo trước là trả thù cho cha, sau là cho mẹ.

Chàng vừa vào cửa bảo gặp ngay bốn hán tử vạm vỡ chen lối không cho vào, tức giận chàng quát cho mỗi tên một chưởng chết tốt.

Qua hai chiếc sân rộng, chàng đang trầm tư nhìn cảnh vật xưa thì đột nhiên Lâm Kiếm Hồ xuất hiện.

Thoáng trông thấy chàng, gã liền vung kiếm tấn công liền.

Thù Thiếu Phong đã từng mục kích qua thể kiếm lợi hại của Lâm Kiếm Hồ, đầu dảm đón thẳng vào thể kiếm của đối phương, lập tức hú to một tiếng, nhắc người bắn vọt vào không trung hơn bốn trượng cao.

Lâm Kiếm Hồ ngỡ ngàng trước thuật kinh công của Thù Thiếu Phong cao diệu như thế, gã không khỏi khiếp thán vội đề mạnh chân khí lao người đuổi theo.

Chợt nghe sau lưng có một luồng kinh phong ập tới, Thù Thiếu Phong kêu lên một tiếng, xoay nhanh người lại tống ra một chiêu Huyết Sát Lệnh.

Sau một tiếng nổ dội động mấy tầng không, đôi đối thủ rơi nhẹ xuống đất cách nhau gần chục bước, bốn ánh mắt chăm chăm nhìn nhau đến tóe lửa.

Lâm Kiếm Hồ sắc mặt vụt đanh lại, thân hình liền chớp động, thể kiếm hiểm ác đánh túa ra như đường sét giật.

Thù Thiếu Phong trấn áp khí huyết đang xung lên, song chưởng vụt vù như thoi đưa, tạo thành một bóng chưởng khít khao như sơn nhạc, đối kháng lại thể hiểm của địch phương. Trong khoảnh khắc, đôi đối thủ vừa công vừa thủ đã mười chiêu.

Lâm Kiếm Hồ càng đấu càng khiếp hãi, gã không ngờ Thù Thiếu Phong nội lực thâm hậu triển miên chẳng dứt.

Gã đâu biết rằng Thù Thiếu Phong sau khi được hạt châu từ trong đầu rắn quái kia thâm nhập nội thể như được truyền rót nội lực gần trăm năm tu luyện.

Lâm Kiếm Hồ vụt lạnh lùng cất lời :

- Đứa con hoang, mi đã gặp kỳ ngẫu chăng?

Thù Thiếu Phong nhếch môi cười lạt :

- Lâm Kiếm Hồ, té ra mi cũng tinh mắt đấy! Đừng tưởng ta như hồi xưa mà uy hiếp mãi.

Lâm Kiếm Hồ bật cười ha hả :

- Mi chưa biết trên tay ta là cây kiếm độc chắc?

Thù Thiếu Phong buông tràng cười khanh khách :

- Chớ nhiều lời, thử thì biết ngay!

Lâm Kiếm Hổ hừm lên một tiếng giận dữ, vung mạnh độc kiếm trên tay, bảy đạo hào quang lóe ngời rực rỡ, uy mãnh như bảy thốt giao long từ trên không bổ xuống, xĩa vào các yếu huyệt châu thân của đối thủ.

Vừa thoáng thấy đối phương chớp động thân hình, Thù Thiếu Phong lập tức hú to một tiếng trợ uy, song thủ đồng thời xòe rộng ra, năm thức Huyết Sát Lệnh từng chiêu, từng chiêu tiếp nối bủa ra như mưa cuồng bão dữ...

Lâm Kiếm Hổ dễ dãi chịu lép, thét lên một tiếng như cộp rỗng, bảy chiêu theo độc kiếm vũ lộng như gió thấm mây sâu...

Song phương lại quây quần, khoảnh khắc thêm hai mươi chiêu...

Lâm Kiếm Hùng đứng tại ngưỡng cửa đại sảnh đường, mục kích từ đầu trận đấu, không khỏi thán phục Thù Thiếu Phong: “Ranh con này học đâu võ công mà tiến bộ nhanh đến thế? Chắc là tà môn, nếu hần tu luyện thêm thời gian ngắn nữa, ngay đến như ta đối phó còn phải nhận thảm bại chứ đừng nói đến Lâm Kiếm Hổ”.

Lửa giận bùng trào dâng đỉnh óc, y trầm nghĩ: “Phải giết cho kỳ được hần để diệt hậu họa!”

Lúc bấy giờ Thù Thiếu Phong và Lâm Kiếm Hổ đã giao đấu nhau trên trăm hiệp, thắng bại vẫn chưa rõ phân.

Lâm Kiếm Hổ tức tối lồng lên như thú dữ điên mồi :

- Thiếu Phong, nếu hôm nay đại thiếu gia không lấy được đầu mi, ta thề chẳng bao giờ đặt chân vào chốn giang hồ.

Thù Thiếu Phong nhếch môi cười khinh miệt :

- Lâm Kiếm Hổ, mi luyện võ công đã mười mấy năm nay mà không bằng ta bước vào làng võ nghệ chưa trọn một năm. Thật đúng là hạng bị thệt!

Lâm Kiếm Hổ bị đối phương mĩa mai, giận đến đỏ mặt tía tai, gầm lên như trâu điên, thanh kiếm trên tay lia mạnh trở ra.

Thù Thiếu Phong cả kinh, vội tung người lên năm trượng cao, tránh thế kiếm của đối thủ, hỏa tốc hai tay chưởng bổ thẳng xuống người Lâm Kiếm Hổ.

Đầu chưởng đâm thẳng qua làn kiếm khí, phát ra những âm thanh kỳ lạ...

Lâm Kiếm Hổ trông thấy đối phương tựa chim ưng lộn bổ trở xuống một cách liêu lĩnh như thế, lòng thầm rung động, vội vận thêm ba thành công lực truyền vào thế kiếm.

Phăng!...

Và tiếp theo tiếng nổ là hai tiếng huych, huych nặng nề, cả hai người cùng bật ra sau hai trượng và đồng ngất người hôn mê luôn tại chỗ.

Hốt nhiên một bóng trắng từ trên không nhanh như sao sẹt lướt vào hiện trường, những cao thủ Hỏa Long phái chưa kịp phản ứng gì thì bóng trắng kia biến mất và mang theo cả Thù Thiếu Phong.

Mọi người cả thấy đều cả kinh thất sắc, chẳng thể nào ngờ được chỉ trong tích tắc người ấy đã ra tay cứu thoát Thù Thiếu Phong.

Mọi người chưa kịp định thần, bỗng nghe Chưởng môn nhân Lâm Kiếm Hùng quát lên :

- Đuổi theo mau!

Tiếng quát của Lâm Kiếm Hùng đã kéo mọi người quay về thực tại, lập tức tiếng hò hét ầm ĩ, mấy trăm cao thủ Hỏa Long phái ồ ạt đuổi theo sát nút.

Hỏa Long bảo của Hỏa Long phái ở Phong Sơn như bị một lớp mây mù ảm đạm bao phủ...

Ai đã cứu Thù Thiếu Phong?

Bóng trắng nọ là ai?

Người của Hỏa Long phái lừng sục khắp phong sơn, song chẳng thấy bóng dáng Thù Thiếu Phong với người áo trắng kia đâu cả...

* * * * *

Trong rừng đêm, bóng người áo trắng cấp theo Thù Thiếu Phong phi thân lướt đi như bay...

Đêm càng vào sâu trời càng lạnh, một cái lạnh nhẹ nhàng khoan khoái, khác hẳn với cái lạnh se sắt cắt buốt da người của mùa đông.

Thù Thiếu Phong thần trí dần dần phục hồi, thở một hơi dài và mở choàng mắt ra... Vầng trăng xanh đã chênh chếch ngang sườn non, rọi nghiêng bóng tháp nằm vắt qua người chàng.

Cảm thấy trong người hơi lạnh lạnh, Thù Thiếu Phong quét mắt nhìn quanh, thấy nơi mình nằm là một phiến đá to bằng phẳng dưới một cội cổ thụ rườm rà.

Chàng chỗi tay ngồi dậy, đảo mắt nhìn quanh, trước mắt chàng là một tòa tháp cao vút, uy nghi, bốn bên rừng thông mát mắt, đỉnh núi ánh trăng đầy.

- Đây là đâu? Ai đã cứu chàng đến chốn này?

Tất cả hiện tại và quá khứ ngổn ngang bàng hoàng như giấc mộng dài không đầu không đuôi, khiến chàng nghĩ ngợi mãi không thôi...

Đột nhiên, từ sau tòa cổ tháp đen sì vọng lên giọng ca buồn da diết...

Vầng trăng lạnh khi mờ khi tỏ,

Khác chi lòng ta lúc khổ lúc buồn

Chàng ơi! Chàng như con thuyền lênh đênh trên biển cả.

Có biết đâu là biển đợi biển chờ chẳng?

Tình dang dở lòng tái tê.

Trăng sầu muôn thuở lòng thêm nao nùng!...

Trời đêm vốn đã vắng vẻ buồn tênh, lại thêm giọng ca bổng trầm não ruột, khiến lòng người chẳng khỏi tái tê.

Thù Thiếu Phong đang giữa trạng thái mê mê tỉnh tỉnh, lạ lùng đảo mắt nhìn quanh...

Giữa đêm khuya tứ bề hoang vắng, đâu thành linh lại có giọng ca thê lương đến thế, phải chăng là ma quỷ định trêu người?

Chàng còn đang sửng sốt quét mắt nhìn khắp bốn bề, giọng ca bỗng im bật ở nửa chừng.

Tiếp theo đấy là một bóng trắng mờ mờ tượng như một oan hồn nhẹ nhàng đáp rơi bên cạnh.

Chàng chưa kịp nhận rõ bóng nọ là quỷ hay ma, chợt cảm thấy cần cổ lạnh ngắt như bị một vật chi sắc bén đè lên.

Thù Thiếu Phong kinh hãi hét to :

- Ai?

Bóng trắng nọ vì đứng sau lưng chàng nên không sao trông rõ diện mạo của đối phương.

Chàng chỉ nghe một giọng nói sắc lạnh từ bóng trắng phát ra :

- Thù Thiếu Phong, ngươi phải nói thật, trong lòng ngươi yêu cô gái nào nhất?

Thù Thiếu Phong nghe xong câu nói ấy cảm thấy vụt rơi vào giữa trăm trượng sa mù, đầu óc rất đổi hoang mang, không hiểu đối phương tại sao lại hỏi câu ấy và với dụng ý gì.

Chàng lắc đầu hỏi lại :

- Tại hạ muốn hiểu trước dụng ý của tôn giá, hỏi lên những điều vặt vãnh không đâu ấy để làm gì.

Giọng nói của bóng trắng càng sắc lạnh hơn :

- Thù Thiếu Phong nếu mi chẳng chịu nói tách bạch ra, ta giết chết mi ngay.

Qua câu thứ hai, Thù Thiếu Phong đã nhận ra giọng nói của đối phương là một thiếu nữ, chàng kinh ngạc nhủ thầm: “Nàng là ai? Phải chăng là ân nhân cứu ta hay là...”

Chàng nhẹ thở dài một tiếng cất lời :

- Té ra là một vị nữ Bồ Tát, tôn giá hỏi để làm gì? Tại hạ đang bị trọng thương, cô nương muốn sát hại xin cứ ra tay.

Thiếu nữ áo trắng hừ lên một tiếng, ra vẻ tức tối :

- Nếu mi ngoan cố chẳng chịu nói, ta hành hạ mi cho đến lúc nào mi trả lời mới thôi.

Thù Thiếu Phong lắc đầu :

- Cô bảo tôi tách bạch như thế nào đây? Tôi biết đầu đuôi ra sao mà trả lời?

Thiếu nữ cười sắc lạnh :

- Thù Thiếu Phong, trên đời mi quen được mấy cô gái?

Thù Thiếu Phong cười héo hắt :

- Nếu kể quen nhau thì khá nhiều nhưng tri âm chỉ có một.

Thiếu nữ hỏi dồn :

- Là ai?

Thù Thiếu Phong khẽ lắc đầu, giọng buồn buồn :

- Không thể nói cho cô rõ được, là chuyện bí mật riêng tư, không ai được quyền bắt tôi phải nói ra.

Thiếu nữ áo trắng giọng trở nên rắn rỏi :

- Nhưng ta quyết biết cho kỳ được!

Thù Thiếu Phong chùng như rất bất mãn, hừ lạnh :

- Cô tưởng kẻ đao trên cổ tôi thế, tôi sẽ sợ hãi mà nói chẳng. Thù Thiếu Phong này chưa khi nào cúi đầu trước đao kiếm.

Thiếu nữ áo trắng nghe Thù Thiếu Phong nói cứng cỏi như thế, thoáng giật mình nghĩ ngợi một lúc, rồi đổi thái độ ôn hòa :

- Vậy với cách nào mi mới chịu nói ra?

Thấy lời lẽ đối phương đã khá ôn tồn trở lại, Thù Thiếu Phong không khỏi lạ lùng thầm nhủ :

- Cô gái này quả thật kỳ quái! Tại sao nàng cứ nằng nặc hỏi lên câu ấy? Ta đã gặp nàng lần nào chưa?

Số thiếu nữ mà chàng quen biết không dưới sáu bảy nàng.

Dĩ vãng như triều dương cuộn cuộn trôi về trí não...

Chàng nhớ rõ tứ phụng của Tiên Sa động đều yêu chàng, buồn thay Hoài Nhu Thục đã vì chàng mà bị sư phụ bắt giam, nghe nói nàng được một vị hòa thượng cứu giải nhưng đã mất tăm.

Linh Nhược Y thì quá yêu chàng đâm ra thù hận.

Tiêu Mỹ Thoa và Mai Mộc Tuyền dưới quyền lực của Lĩnh Nhược Y không dám tỏ lộ tâm tình.

Rồi Âu Dương Hạ Lan con gái của Bắc Yêu Phi Cơ đối với chàng một dạ chân thành, vì chàng mà đi biệt.

Thêm một ả Tổng Hoành Dung, con gái của Bảo chủ Kiếm bảo Tổng Ngược Sinh đã một lần hại chàng mất hết võ công.

Người mà chàng yêu thương nhất chính là Thượng Quan Linh Lan, lại vì hờn ghen cùng Âu Dương Hạ Lan mà bỏ đi không một lời từ biệt.

Bao nhiêu rắc rối đau thương từng lớp kéo qua tâm não chàng, kẹt trong những tiếng thở dài não ruột phát ra từ đáy lòng.

Thù Thiếu Phong thâm hiểu thiếu nữ đang hỏi gã chàng kia nhất định là một trong số các nàng đó. Nếu như chàng đáp chẳng khéo, lửa ghen của đối phương tất sẽ khơi trào, sinh mạng chàng ắt hẳn khó vẹn toàn.

Chàng đắn đo mãi và cuối cùng lặng im luôn, vì không đáp đấy mới là thượng sách.

Thiếu nữ áo trắng đợi mãi không chịu được, to tiếng thúc giục :

- Nếu mi không khứng nói ra đừng trách ta ra tay lang độc.

Thù Thiếu Phong cười ảm đạm :

- Cô nương và tại hạ có thù chẳng?

- Không?

- Đã chẳng oán thù sao lại đòi giết tôi? Giết người một cách vô duyên có như thế cô nương không hối tiếc sao?

Thiếu nữ áo trắng cười lạnh lạt :

- Ai bảo mi chẳng khứng nói ra, đây là lần cuối cùng ta hỏi mi, kẻ nào mi yêu nhất?

Thù Thiếu Phong vẫn khăng khăng lắc đầu :

- Câu nói ấy tôi chưa thể khăng định để đáp cho chính xác được, cô muốn giết muốn chém tùy ý.

Thiếu nữ áo trắng trầm tư hỏi: “Mình có yêu chàng chẳng?”

Con tim nàng trả lời: “Phải! Mình đã yêu chàng!”

Thiếu nữ áo trắng long lanh lệ, khẽ rút ngọn kiếm ném xuống đất, thì thào nói trong hơi thở rối loạn :

- Thù Thiếu Phong... tin rằng trong lòng của những thiếu nữ kia, Hoài Nhu Thục này là kẻ yêu chàng nhất...

Thù Thiếu Phong vội vã quay nhanh người lại :

- Nhu Thục cô nương, là cô nương thật ư? Tôi đang mơ hay tỉnh đây?

Nàng buồn bã gật đầu :

- Vâng, chính tôi đây!

Bỗng hai giọt lệ cảm kích từ khóe mắt Thù Thiếu Phong lăn dài xuống má...

Hoài Nhu Thục ngẩn người ngạc nhiên hỏi :

- Sao công tử lại khóc? Chẳng lẽ tôi cứu công tử là sai ư?

Thù Thiếu Phong không nén được tiếng thở dài :

- Tôi thực sự cảm kích cô nương vô cùng, nếu không có cô nương thì Thù Thiếu Phong này táng mạng tại Hỏa Long bảo rồi.

Hoài Nhu Thục vô vàn cảm khái, hồi lâu nàng mới khẽ cất tiếng hỏi :

- Thương thế của công tử có đỡ hơn không?

- Đỡ... đỡ nhiều lắm!

Thù Thiếu Phong đưa mắt chậm chậm nhìn thật sâu vào đôi mắt đen như nhung của Hoài Nhu Thực, bất giác chàng giật mình sửng sốt.

Từ đôi mắt ấy thoáng ngập đầy u sầu não nùng và đôi má ửng hồng vương đầy hạt châu sa.

Chàng ngẩn người ra một lát mới hỏi :

- Nhu Thực cô nương, sao cô nương lại khóc?

Hoài Nhu Thực đưa tay lau khô nước mắt, đoạn nói :

- Không, chẳng qua tôi...

Cổ họng nàng như có một vật chi chẹn lại, làm nàng uất nghẹn, chẳng thể nào bày tỏ được nỗi lòng mình.

Thù Thiếu Phong băn khoăn hỏi :

- Chẳng qua sao?

- Chẳng qua tôi chợt nhớ đến một điều...

Thù Thiếu Phong vụt ngắt lời :

- Hối hận vì đã cứu tôi?

- Không...

- Vì tôi mà cô đã bị sư phụ bắt giam vào ngục thất?

Nàng nhẹ lắc đầu :

- Không phải!

- Vậy chứ vì sao?

Hoài Nhu Thực cười chua xót :

- Nỗi lòng chẳng thể nào bày tỏ được!

Thù Thiếu Phong sững sờ. Tất nhiên qua lời nói và cử chỉ của Hoài Nhu Thực, chàng cũng cảm nhận được nỗi lòng nàng.

Trên kia lá lất phất rơi, với hiện trạng bốn bề hoang vắng chỉ có cô nam quả nữ, hoàn cảnh ấy làm sao không khơi dậy tình cảm trong lòng hai người? Thế là lửa tình đã chôn kín trong nội tâm Thù Thiếu Phong bùng dậy, chàng lặng nhìn giai nhân tuyệt sắc trước mặt mà nghe tim đập thành thịch.

Hoài Nhu Thực chậm chậm ngồi xuống cạnh chàng ngất ngây nhìn.

Thù Thiếu Phong khích động cất tiếng gọi :

- Thực muội!

Nàng cũng nhỏ giọng thỏn thức :

- Phong huynh!

Thù Thiếu Phong đưa tay ôm chầm Hoài Nhu Thực vào lòng, rồi thì nụ hôn nóng bỏng gấn lên môi nàng.

Hoài Nhu Thực từ từ nhắm nghiền đôi mắt, hai giòng lệ chảy dài trên má.

Nàng khóc vì sung sướng hay vì bi ai?

Nàng mềm nhũn tựa người vào lòng Thù Thiếu Phong, như thể nụ hôn của chàng đã cướp mất hồn phách nàng.

Trên cây cổ thụ lá vàng vẫn rơi nhẹ nhàng xuống, kệp đầu dây tiếng vạc ăn sương vọng về...

14. Chương 14: Vĩnh Lợi Tự

Chợt nghe tiếng quát tháo, Thù Thiếu Phong và Hoài Nhu Thục như tỉnh cơn mộng, vội vàng chạy đến nơi có tiếng quát nọ.

Thù Thiếu Phong vừa đến nơi, thấy Hồ Đắc Lập và bốn vị trung niên đang bao vây một vị sư già.

Hồ Đắc Lập nạt hỏi :

- Lão trọc thối, ngươi có thấy một bóng trắng cấp Thù Thiếu Phong chạy trốn vào đây không?

Vị sư già áo lam chấp tay trước ngực niệm Phật :

- A di đà Phật! Bần tăng vừa tụng kinh chẳng thấy ai vào đây cả. Thí chủ không nên làm náo động cửa chùa.

- Hay cho lão trọc thối...

Hồ Đắc Lập chưa trọn lời, đã thấy một bóng xanh thấp thoáng rồi đáp xuống trước mặt vị sư già nọ.

Vừa kịp định thần, lão nhận ra ngay là Thù Thiếu Phong, bật một tràng cười lạnh :

- Thì ra là mi, lưới trời khó thoát!

Hoài Nhu Thục chạy đến gần thốt :

- Sư phụ...

Vị sư già xoay nhẹ người :

- Nhu Thục... là con đấy ư?

Thù Thiếu Phong đoán ra ngay vị sư nọ chính là hòa thượng đã cứu nàng ra khỏi Tiên Sa động, chàng vội giục :

- Vụ này do tiểu đệ diệt gây ra, xin đại sư tha lỗi đã gây huyên náo trong viên tự.

Vị sư già lắc đầu :

- A di đà Phật! Thí chủ nghiệp chướng còn dài...

Ông bỏ lững câu nói, thân ảnh ông như vầng mây xám biến vọt đến cạnh Hoài Nhu Thục.

Sau khi nhìn rõ mặt mày của bốn người còn lại, Thù Thiếu Phong không khỏi sửng sốt kinh hãi, vì bốn người nọ không ai khác hơn là Tứ Đại Kim Cang. Khi còn ở Hỏa Long bảo, chàng thường thấy họ lui tới bàn bạc cùng Lâm Kiếm Hùng, chàng cảm nhận được rằng bọn này cũng chẳng phải người tốt chi.

Hồ Đắc Lập trở tay vào mặt Thù Thiếu Phong hất hàm phách lối :

- Thù Thiếu Phong, mi mau nộp mạng, sau này ta còn năn nỉ giúp với Lâm chưởng môn tha cho tội chết.

Thù Thiếu Phong nư giận bỗng dưng dưng kéo đến, mím môi âm trầm :

- Hồ Đắc Lập, mi quả là con người dê tiện, chuyên luồn cúi làm điều xằng bậy... Hôm nay thật đúng luật tuần hoàn báo ứng.

Dù là tay xấc xược khinh người, nhưng Hồ Đắc Lập chạm phải đôi tia mắt đầy căm thù, cùng lời lẽ chứa chất căm hận của đối phương, lòng không khỏi rờn rợn hãi thâm.

Lão cố giữ vẻ bình tĩnh quát to :

- Mi chó khoác lác, đừng trách sao lão phu ra tay hạ thủ.

Dứt lời, chiếc phát trần trên tay lão xòe rộng, chập chờn phẩy động sắp sửa ra tay.

Hắc Kim Chung Nam La Trí Hải nhân vật thứ hai trong Tứ Đại Kim Cang đứng cạnh đấy, vụt sấn tới găm lên :

- Ranh con, hôm nay chính là ngày giỗ kỵ của mi!

Cùng theo với lời nói vừa thoát ra, tay phải y đã xĩa tới, khoằm lại như móc câu, chập nhanh vào đối thủ.

Định với đòn công chớp nhoáng để hạ thủ Thù Thiếu Phong, nên thế trào vừa rồi Hắc Kim Chung Nam đã dốc ra đến chín thành công lực.

Thù Thiếu Phong chỉ thoáng động bước chân, Hắc Kim Chung Nam chợt thấy trước mắt chập chờn hoa dạng, bóng đối phương liền đó mất đi như biến.

Y giật mình vội quay người lại, nhưng y bỗng rú lên một tiếng và ngã chúi xuống, người co quắp lại rên rĩ từng hồi.

Trước biến cuộc cực kỳ đột ngột ấy, Hồ Đắc Lập cùng ba gã trong Tứ Đại Kim Cang còn lại đều trở mắt lạng người.

Chúng chẳng hiểu, cũng chẳng thấy kịp đối phương đã dùng thủ pháp chi đả thương được Hắc Kim Chung Nam trong nháy mắt.

Hoài Nhu Thực cũng chẳng kém phần kinh mang, quay sang hỏi vị sư già :

- Sư phụ có thấy hay không, võ công của Thù Thiếu Phong cao diệu khó lường.

Vị sư già cười đáp :

- Có thể là truyền nhân của Lãnh Huyết Thần Quân. Tứ Đại Kim Cang cùng Hồ Đắc Lập hôm nay đã gặp phải khắc tinh.

Hoài Nhu Thực không giấu được nụ cười thỏa nguyện, vì nàng đã từng được sư phụ cho biết truyền thuyết về Lãnh Huyết Thần Quân.

Lãnh Huyết Thần Quân nức tiếng giang hồ cách một trăm năm trước đây, võ công của ông vô địch thiên hạ. Trước khi chết ông muốn võ công mình truyền lại cho hậu thế nên đem gần trăm năm tu luyện nội công vào một hạt châu, rồi ông cất dưới sừng con rắn quái nọ.

Con rắn này do ông nuôi dưỡng và dạy võ công nên nó có bản lĩnh rất hùng hậu. Ông muốn rằng sau khi chết, ai giết được con rắn quái ác ấy và lấy được hạt châu thần thì xem như đã tiếp nhận công lực tuyệt thế của ông.

Sau khi ông chết, võ lâm thiên hạ ùn ùn kéo đến Thạch Tùng sơn để ác chiến cùng con rắn quái nọ hầu đạt được hạt châu thần.

Song biết bao người đi đều không trở lại vì không ai giết được con rắn quái nọ, mà phải bỏ xác tại thạch động lạnh lẽo âm u ấy.

Và gần năm chục năm sau, chẳng ai dám bén mảng đến đó, câu chuyện về Lãnh Huyết Thần Quân dần dần đi vào quên lãng.

Hoài Nhu Thực khê chau mày, vô cùng hoang mang bởi với võ công của Thù Thiếu Phong trước đó, làm sao chàng giết được con rắn quái ấy và đoạt được hạt châu thần? Kỳ ngẫu chăng?

Cùng với câu hỏi của nàng, và sau này cả ngàn năm sau không ai giải đáp được!

Cùng thời gian ấy, Trầm Phong Linh Địch Khôn, thủ lĩnh bọn Tứ Đại Kim Cang trước cái chết của đồng bọn, sau phút kinh ngạc hơi giận dưng dưng bốc dậy quát to :

- Ác đồ, chúng ta xưa nay chưa hề thù oán, tại sao mi lại nhẫn tâm hạ độc thủ như thế!

Thù Thiếu Phong cười khẩy :

- Khỏi nhiều lời, tên nào muốn chết cứ xông lên trước.

Trầm Phong Linh Địch Khôn phát tay thành một cử chỉ :

- Chúng ta một lượt xông lên!

Dứt lời vội động thủ làm gương, tay phải thò ra chụp thẳng vào người chàng trai trẻ.

Thù Thiếu Phong nhếch môi cười khinh miệt, người đã lả nghiêng sang một phía, tránh đi thế trảo của đối phương, chân vội xoay nửa vòng nhanh hơn cả làn chớp xẹt, lòn tuốt ra sau lưng của Dịch Khôn.

Trầm Phong Linh bỗng đứng trước mắt mất đi hình ảnh của đối phương, đồng thời cảm thấy sau lưng có một luồng kinh lực ập tới, y vội chuyển người đổi chiêu phản kích, nhưng chiêu thế vừa tung ra, y đã sụm người ngồi trên đất.

Hồ Đắc Lập cùng Xích Cước Tử Trình Lâm Tồn và Trì Huyết Kiếm Linh Chu lại thêm một phen sững sờ lặng người.

Như một bóng quế hồn ma, thân hình Thù Thiếu Phong vừa thấy đó đã thoảng nhanh xê đến cạnh gã thứ tư trong Tứ Đại Kim Cang họ Linh tên Chu, ngoại hiệu Trì Huyết Kiếm.

Trì Huyết Kiếm Linh Chu khiếp hãi đến toát mồ hôi hột, vội quát to một tiếng trợ uy, vận tụ đúng mười thành công lực với món khí giới lạ lùng trên tay, mười ba mũi diệp kiếm liên tục như chuỗi hào quang bắn thẳng vào người đối thủ.

Thù Thiếu Phong chẳng buồn né tránh, thân hình trụ vững như cột cổ liễu ngàn năm, tay phải thò nhẹ đẩy tới một lượng cuồng phong như sóng triều bể cả, xô cuộn vào chuỗi khí giới đang vù vù bắn tới.

Trì Huyết Kiếm Linh Chu chợt nghe hổ khẩu tay mình tê buốt, tiếp theo đấy là một loạt âm thanh tinh toang vang lên, mười ba mũi liễu diệp kiếm kia lả tả rơi đài trên khoảng cách giữa hai người.

Đã thế, lồng ngực gã bị dư kinh từ ngọn chưởng của đối phương làm chấn động, khiến gã không sao dần được, thét lên một tiếng đau đớn té ngồi xuống đất.

Gã thứ ba trong Tứ Đại Kim Cang là Xích Cước Tử Trình Lâm Tồn hoảng sợ quay đầu bỏ chạy thực mạng.

Thù Thiếu Phong cất tiếng cười ghê rợn :

- Chạy đâu? Nằm xuống!

Ngọn chưởng đã theo tay phải chàng tỏa ra như sấm sét...

Xích Cước Tử Trình Lâm Tồn chưa vọt xa được mười thước đã hự lên một tiếng nặng nề và ngã chúi tới trước quần quai đau đớn.

Trong khoảnh khắc Tứ Đại Kim Cang bốn người lần lượt bị hạ dưới tay của Thù Thiếu Phong. Hồ Đắc Lập sắc mặt lúc ấy đã tái mét không còn chút máu, không lạnh mà tự dưng run khan...

Lão sợ hãi nghĩ thầm :

- Ta một đời cần cù luyện võ thuật, xem ra không bằng một năm của gã. Do đâu mà hần học được đến cao diệu như thế?

Đầu óc lão lúc ấy chỉ vồn veng vang lên một ý niệm: “Trốn mau! Trốn mau!”

Tuy trong lúc sợ hãi cùng cực, nhưng tâm lý lão vẫn không rối loạn chút nào, thừa lúc Thù Thiếu Phong còn đang đắc ý, lão vùng chiếc phát trần công liên tiếp ba chiêu.

Ba chiêu đột kích vừa rồi, vốn là ba chiêu cuối cùng rút từ trong pho Phi Sa Nhuyễn Diệp, chiêu thế vừa xuất thủ, gió khí đã trùng trùng như sơn nhạc, kẹp theo tốc độ như chớp giăng sao xẹt, phủ chụp về phía Thù Thiếu Phong.

Trong cơn bất phòng, và lại không thể ngờ Hồ Đắc Lập lại thừa dư khả năng quật khởi ba đòn sát thủ như thế, Thù Thiếu Phong đành thúc thủ, trôi luôn ba bước.

Hồ Đắc Lập chỉ mong có thế, vội triển dụng thuật khinh công đến mức độ tối đa, lao đi như một đường chớp xẹt...

Loáng mắt lão đã cách xa trận trường ngoài ba trượng.

Nhưng Thù Thiếu Phong dễ dãi cho kẻ thù cao bay xa chạy một cách dễ dàng như thế. Thân ảnh chàng lỏng trong tiếng cười lỏng lẻo chói tai, tựa như một con thần ưng nuốt gió, lao vượt qua đỉnh đầu Hồ Đắc Lập nhanh hơn cả luồng sét đi, với một thân pháp lạ lùng đẹp mắt, nhào lượn trên không trung một vòng và vừa vịn rơi chặn lối tiến của Hồ Đắc Lập.

Chân vừa chấm đất, Thù Thiếu Phong liền buông ra một tiếng cười sắc lạnh :

- Hồ Đắc Lập, bình thường mi tỏ ra một tay hảo hán cơ mà, té ra mi là hạng tiểu nhân nhất gan, vô tài khiếp nhược đến thế cơ à. Trước đây mi là một kẻ tự phụ lắm kia mà, hãy trở về với bản sắc, cùng ta mất còn một trận để giải quyết tất cả hận thù khi trước.

Nhìn thấy Thù Thiếu Phong chỉ trong mấy chiêu đã hạ thủ Tứ Đại Kim Cang một cách dễ dàng, Hồ Đắc Lập tự hiểu võ công mình không phải là đối thủ của Thù Thiếu Phong, trong ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Nhưng qua lời của Thù Thiếu Phong khơi lại, lòng tự phụ ngồng cuồng đã ăn sâu vào tiềm thức, bao nhiêu sợ hãi nhất thời tiêu ma, lão ngang nhiên ngẩng đầu lớn tiếng :

- Tốt lắm! Dù biết mình võ công hôm nay không địch nổi mi, nhưng Hồ Đắc Lập chưa phải là kẻ hoàn toàn khiếp nhược.

Chiếc phát trần theo đó vụt phát động từng vòng, từng vòng gió khí như bão tố cuồng phong nhắm vào các đại huyệt khắp châu thân Thù Thiếu Phong tập tễn.

Vốn đã mang ý định liều lĩnh nên vừa ra tay lão đã đem tất cả những đòn trí mạng tấn công.

Chỉ phút chốc, thân hình Thù Thiếu Phong bị ngập mất giữa bóng gió khí mịt mù.

Hoài Nhu Thực đứng bên ngoài trận cuộc kinh mang thất sắc.

Vị sư già cũng đồng thời buông ra một tiếng chửi thề thương, định chắc Thù Thiếu Phong khó thoát khỏi trọng thương dưới ngọn sát thủ của kẻ ác.

Tiếng cười âm trầm đặc ý của Hồ Đắc Lập không ngớt vang lên lạnh lạnh giữa trận cuộc.

Bất thần...

Giữa vầng gió khí trùng trùng kín bưng như tường đồng vách đá sụp xuống ấy, bỗng vọt nhanh lên một bóng xanh lao bắn tạt lên không trung, đoạn như một tia sét nhoáng, lộn vèo trở xuống, vừa vịn đáp cách xa Hồ Đắc Lập khoảng hơn năm thước.

Chân vừa chấm đất, Thù Thiếu Phong lập tức huy động đôi nhục chưởng ào ào như thác xô sóng đổ, chiêu chiêu nối tiếp khít khao, ngọn sau đùa ngọn trước, cùng một chiều hướng xĩa bắn vào lồng ngực Hồ Đắc Lập.

Đỉnh ninh nắm chắc thắng thế trong tay, bỗng dưng bị đối phương xông thoát khỏi vòng công hãm. Hồ Đắc Lập chưa kịp hoang mang thì chưởng phong của đối phương đã rào rào chĩa tới sát người.

Trước thân pháp siêu phàm cùng võ công tuyệt đỉnh của đối phương, Hồ Đắc Lập chỉ còn cách hồi bộ, tháo lui ba bước.

Nhưng Thù Thiếu Phong chừng như đã định liệu trước được hành động của kẻ thù, chân Hồ Đắc Lập vừa khê nhích động chàng lập tức tổng nhanh thêm một chưởng bồi công.

Hồ Đắc Lập chỉ định tháo lui ra ba bước, nhưng ngọn chưởng vừa rồi đã đẩy lão lộn mào luôn sáu bước.

May là công lực của lão khá thâm sâu, thêm vào đấy Thù Thiếu Phong dường như muốn hành hạ lão cho đến mức, nhờ đấy mà không đến nỗi bị trọng thương, chỉ cảm thấy lồng ngực máu căng trào dữ dội.

Lão nghiêng răng đe áp huyết khí, xòe nhanh chiếc phát trần, trở ra mười ba chiêu tuyệt kỹ, đều lần lượt dốc tuôn với lòng căm phẫn.

Công lực của lão vốn đứng vào hàng sắc nhọn vô lâm, trong Hỏa Long phái lão chỉ thua kém Lâm Kiếm Hùng đôi chút, lại dùng đòn liều lĩnh chẳng nghĩ đến sống còn, chiêu thế tuôn ra càng lúc càng lợi hại.

Thế nhưng, Thù Thiếu Phong chẳng may may nao núng, thân ảnh nhẹ nhàng như quỷ lướt ma, vờn tránh đi không mấy khó khăn.

Đột nhiên, Thù Thiếu Phong cất giọng quát to :

- Chiêu này ta sẽ đẩy mi ngoài một trượng!

Lồng theo tiếng quát, ta phải vèo ra một chỉ, tay trái đồng thời quật nhanh một ngọn Huyết Sát Lệnh trợ công...

Hai luồng lực đạo một chỉ một chưởng hỗ trợ thành một, lao ập vào ngay vùng gió khí của chiếc phát trần đang tung hoành.

Phăng!

Đùng!

Bình! Bình!

Sau một loạt tiếng nổ như tràng sấm sét, Hồ Đắc Lập hự lên một tiếng nặng nề và loạng choạng thối lui về sau liên tiếp hơn chục bước dài.

Và quả đúng như lời Thù Thiếu Phong đã dự đoán, Hồ Đắc Lập bị bật lùi hơn trượng ngoài mới gượng trụ bước đứng yên.

Giữa những luồng khí kinh trào tạt ra bốn bên, tạo thành một cơn lốc xoáy dữ dội, cuốn phăng Hồ Đắc Lập và bọn Tứ Đại Kim Cang đang bị thương ra xa hơn trượng. Cả năm người đều thất kinh, tên nào cũng khiếp hãi run như cây sậy.

Thù Thiếu Phong thấy vậy không tiếp tục xuất chưởng. Chàng đứng yên miệng mở lời mai mỉa :

- Hồ Đắc Lập, mi bình thời trời chẳng sợ đất chẳng dung, quen nét ác hung, giờ đây cũng sợ chết nữa à.

Chàng ngừng lại giây phút và tiếp :

- Mi đâu có ngờ được số mệnh ta còn dài đến thế phải không. Hừm! Ác lai tất ác báo! Thù Thiếu Phong hôm nay sẽ cho mi nếm tận hình phạt thảm khốc nhất trên đời, để mi phải chết mòn dần trong sự đau đớn.

Bọn Tứ Đại Kim Cang nghe xong đều lộ vẻ kinh hãi, sắc mặt trắng bệch như tro xám.

Hồ Đắc Lập trông càng tiều tụy hơn bọn Tứ Đại Kim Cang, tóc tai rũ rượi, áo quần tả tơi, khoe miệng lại không ngớt rỉ máu tươi.

Cả năm không ai hện ai cùng trước sau quỳ mọp sát đất, miệng không ngớt van xin ai oán.

Thù Thiếu Phong trước thái độ hèn hạ của Tứ Đại Kim Cang và Hồ Đắc Lập không dẫn được bất bình thốt lên :

- Không ngờ Tứ Đại Kim Cang danh tiếng vang rền Lương Quảng lại là hạng khiếp nhược cong lưng uốn gối như thế, thật đáng nhục đáng cười.

Thù Thiếu Phong ngửa cổ cười khanh khách :

- Lũ người van xin à! Tốt lắm, Tứ Đại Kim Cang chúng mi coi đây là bài học nhớ đời, lần sau đừng có trợ tay cho kẻ ác gây lăm điều hung hiểm...

Thù Thiếu Phong vừa nói đến đây, cả bọn Tứ Đại Kim Cang lay như té sao, đoạn định quay người đi.

Thù Thiếu Phong giơ tay quát lớn :

- Đứng lại! các người phải xem ta trừng trị tên ác đồ chuyên thói luôn cúi ra sao đã rồi hãy đi.

Bọn Tứ Đại Kim Cang trước oai phong của Thù Thiếu Phong dám đâu không nghe lời, đứng trân người một chỗ, chẳng dám nhúc nhích dù một cử động nhỏ thôi.

Thù Thiếu Phong vụt thò chân thụt vào hông Hồ Đắc Lập một cái khá đau, đoạn tiếp lời :

- Còn phần mi, ta sẽ dùng thủ pháp tối độc nhất là Khiêu Kinh Đoạn Mạch để trừng trị cho đúng tội.

Bốn tiếng Khiêu Kinh Đoạn Mạch khiến Hồ Đắc Lập tái ngay sắc mặt, trán ướt đầm mồ hôi.

Hồ Đắc Lập từ quá mức kinh hãi bỗng đổi sang vẻ thống hận, trừng trừng nhìn vào Thù Thiếu Phong, giá có thể nhảy đến được lão sẽ vô lấy đối tượng xé nát ra từng mảnh ngay. Nhưng giờ đây lão bị trọng thương quá nặng, cổ đứng vững là khó lắm rồi nói chi đến động thủ.

Thù Thiếu Phong trông sắc mặt và cử chỉ lấy bẫy của đôi tay, chùng như đã vơi được phần nào uất hận chất chứa từ lâu, ngửa cổ buông ra một chuỗi cười lồng lộng, thanh âm tựa sắt thép mừng tượng như tiếng hú của tử thần trước giờ giờ cao lưỡi hái...

Hồ Đắc Lập nghe xong tiếng cười của chàng, châu thân tóc lông dựng đứng, lão cúi đầu ủ rũ, từ hai khóe mắt lão rơi hai giòng lệ uất hờn.

Thù Thiếu Phong cười khẩy :

- Hồ Đắc Lập, mi cũng biết khóc à? Uy phong của mi lúc trước đâu rồi?

Hồ Đắc Lập lắc đầu, như đành nhận số phận tới lúc phải vắng kiếp.

Thù Thiếu Phong hất hàm lạnh lùng :

- Trước phút giây mi sắp chết, còn điều chi định trối lại chẳng?

Hồ Đắc Lập trầm mặc đôi lúc mới thốt :

- Lão phu biết được một sự kiện bí mật liên quan đến người, nếu người bằng lòng, chúng ta làm một cuộc đổi chác cuối cùng.

Thù Thiếu Phong đã dự biết lão là một tay rất gian xảo, dừng dừng tỏ ý chẳng tin :

- Dù mi có miệng lưỡi như thế nào cũng không sao lay chuyển được lòng dạ ta đâu.

Hồ Đắc Lập cười héo hắt :

- Lão phu tự biết mình khó thoát khỏi cái chết, nên chỉ mong chết được bình yên một chút, mới ra điều kiện trao đổi kia.

Thù Thiếu Phong thoáng cau mày :

- Mi cứ nói rõ cho ta nghe, nếu sự thật có giá trị, ta mới có thể quyết định chấp thuận hay là không.

Hồ Đắc Lập buộc thêm một câu :

- Nhưng đến lúc ấy người đừng bội ước.

Thù Thiếu Phong tức tối trừng mắt :

- Thù Thiếu Phong lời đã nói ra tứ mã nan truy, mấy thuở đã lừa ai. Nói nhanh!

Hồ Đắc Lập đáp liền :

- Người không phải con ruột của Lâm Kiếm Hùng chứ?

Thù Thiếu Phong ngửa cổ bật cười ha hả :

- Chuyện ấy ta đã biết hết từ lâu rồi, mi chớ lắm mồm!

Hồ Đắc Lập vẫn không đổi sắc, hy vọng lần cuối cùng được nung nấu trong tâm can, nghiêm trang tiếp lời :

- Chắc người rất muốn biết chuyện mẹ người bị giam giữ nơi nào chứ?

Thù Thiếu Phong nghe như tai bị ù đi, hỏi dồn :

- Mi làm sao biết được chuyện ấy?

- Lão phu cùng Giang Tử Thanh chung mâm chung giường đã lâu, lẽ nào lại chẳng biết.

Thù Thiếu Phong nghe xong châu thân đều rúng động, vì Giang Tử Thanh là mẹ Lâm Kiếm Hồ, người vợ cả của Lâm Kiếm Hùng. Ý niệm thoáng nhanh trong đầu chàng: “Toàn là lũ dâm loạn trác nết!”

Chàng hỏi nhanh :

- Mẹ ta bị giam giữ nơi đâu?

- Tại Ngạo Triết sơn!

- Vậy mi phải dẫn ta đến đó, khi nào gặp được mẹ ta, cuộc trao đổi mới gọi là sòng phẳng. Chứ thả mi tại đây chắc gì lời nói của mi là sự thật.

Hồ Đắc Lập gật đầu gấp :

- Được! Đi ngay bây giờ!

Thù Thiếu Phong đảo mắt qua bọn Tứ Đại Kim Cang :

- Các người được phép rời khỏi đây rồi đó!

Bọn Tứ Đại Kim Cang vái chào chàng, rồi dìu nhau rời Vĩnh Lợi tự.

Vị sư già ôn tồn bảo cùng Hoài Nhu Thực :

- Tài đức của y thật hiếm có, xử sự đúng là một chính nhân quân tử, ân oán phân minh, trọng nghĩa giữ tín, sư phụ khâm phục vô cùng.

Hoài Nhu Thực tiếp lời :

- Sư phụ cho phép con cùng Thiếu Phong đến Ngạo Triết sơn được chăng?

Vị sư già gật đầu cười nhẹ, khẽ phát động tăng bào, thân ảnh ông đã như làn chớp bạc, loáng mắt mất biến...

15. Chương 15: Ân Tình Khó Trọn Vẹn Đôi Đường

Tàn đông!

Gió bắc lui chân, nhường lại cho gió xuân phơi phới.

Nơi quan ngoại Ngạo Triết sơn, sương phủ che lấp cả ánh dương quang, làm cho không gian mờ mịt ảo diệu.

Trên sườn núi, một toán người với dáng điệu vội vã đăng trình, tất cả đang cầm cổ phóng nhanh lên đỉnh Ngạo Triết sơn...

Bỗng nhiên dưới núi xuất hiện ba bóng người, hai nam một nữ. Hai nam thì một già một trẻ, còn một nữ kia sắc đẹp như tiên nữ lạc trần. Không nói ra chắc ai cũng đoán biết được ba người họ, không ai khác ngoài Hồ Đắc Lập, Thù Thiếu Phong và Hoài Nhu Thực.

Hồ Đắc Lập có vẻ lo âu :

- Chúng ta phải vượt nhanh thêm, dường như có một số người lên trước chúng ta. Có lẽ là Lâm Kiếm Hồ.

Ba người lập tức gia tăng thêm cước bộ, vun vút bắn mình lên sơn phong...

Giờ ngộ ba khắc, bọn Thù Thiếu Phong mới lên đến đỉnh. Hồ Đắc Lập giơ tay trở vào một miệng hang cạnh đây nói :

- Kim phu nhân bị giam cố trong thạch thất này.

Thù Thiếu Phong day người lại hỏi :

- Hồ trưởng lão, chắc chắn chứ?

- Không sai! Thiếu Phong, chúng ta mau gấp rút vào giải cứu Kim phu nhân, nếu chậm trễ không thoát khỏi tay Lâm Kiếm Hồ đâu.

Ba người với thân pháp nhanh như điện xẹt lao vọt vào trong.

Đường dẫn vào thạch thất vừa chật lại vừa tối, ba người dọ dẫm trong bóng tối gần hai mươi trượng, mới thấy cảnh vật có vẻ sáng sủa hơn.

Ba người vội núp mình vào một hốc đá, thoáng mắt nhìn vào.

Bên trong là một tòa thạch thất to lớn, phương viên có trên mười trượng rộng.

Quan sát một lúc, họ nhảy tóa vào bên trong.

Khi cả ba vào trung tâm tòa thạch thất nọ, bỗng một chuỗi cười vang lên :

- Thù Thiếu Phong, các người đã bị bao vây rồi!

Thù Thiếu Phong nghe đúng là giọng cười của Lâm Kiếm Hổ, giận dữ hét vang :

- Lâm Kiếm Hổ mau ra đây chịu tội!

Lời chàng vừa dứt, một tốp người gần hai chục mạng, đang ẩn nấp trong những kẽ hở của vách núi, lan tỏa ra như bầy ong vỡ tổ, bao vây bọn Thù Thiếu Phong vào giữa hạt tâm.

Tiếp liền đó, từ phía hậu tòa thạch thất bước ra một thanh niên áo vàng, vóc dáng vạm vỡ nhưng đôi mắt tí hí như mắt lươn, chiếc mũi khoằm lại tựa mỏ két, hai mắt ngời ngời như điện lạnh, đúng là Lâm Kiếm Hổ, đại thiếu gia của Hỏa Long bảo.

Tay gã đang kẹp cứng Kim Bạch Yến, sắc diện bà lộ vẻ đau đớn, chừng như vì các huyết đạo châu thân bị tê cứng.

Thù Thiếu Phong thẳng thốt kêu lên :

- Mẹ...

Kim Bạch Yến cũng gọi trong đau đớn :

- Phong nhi...

Thù Thiếu Phong nghe lửa giận bùng bùng bốc dậy, khi thấy Lâm Kiếm Hổ ném mẹ mình xuống đất đánh một tiếng bịch lớn.

Thù Thiếu Phong quát lên một tiếng căm hờn, tung người ra khỏi vòng vây đồng thời hữu chưởng búa vèo ra một ngọn kinh phong.

Lâm Kiếm Hổ thấy chưởng kinh của đối phương với một lực đạo như đổ núi phá rừng ào ào phủ đến tấn công, gã khề nhếch môi cười khẩy một tiếng, tay áo nhẹ nhẹ phát lên hóa giải chưởng phong của Thù Thiếu Phong tiêu tan mất.

Kim Bạch Yến nằm dưới đất, ngược nhìn con trai thều thào :

- Phong nhi... mau... đi ngay. Con không địch nổi hắn đâu.

Thù Thiếu Phong nghiêng răng căm phẫn :

- Con phải giết cha con hắn để thay cha báo thù!

Giữa thạch thất, lúc Thù Thiếu Phong tung ra khỏi vòng vây thì bọn người của Hỏa Long phái tấn công liền, vì bọn chúng là những cao thủ bậc nhất của Hỏa Long phái nên trận diện càng đấu càng nhanh, cuộc trận đến hồi diễn tiến vô cùng khốc liệt.

Hãy nói đôi chút về Hồ Đắc Lập, sau khi được Thù Thiếu Phong tha mạng trên đường từ Vĩnh Lợi tự đến Ngạo Triết sơn, lão thấy chàng đối xử với mình rất tử tế, không còn xem lão là kẻ thù như trước, lòng hối hận và quyết theo chàng không giúp cọp làm hang nữa. Nên lão đem hết sức bình sinh ra giao chiến với bọn người kia, những kẻ mà trước đây là đồng bọn.

Bây giờ chúng ta hãy trở về với Thù Thiếu Phong, khi chàng dứt xong tiếng báo thù thì Lâm Kiếm Hổ hừ mạnh một tiếng, thanh độc kiếm rút ra khỏi vỏ, ngọn kiếm đã hỏa tốc lướt tới như gió cuốn mưa tuôn.

Chiêu này gã dùng tuyệt chiêu Sư Tầm Nã Thủ, thức kiếm thứ hai trong Thất Độc Lâm Gia Kiếm.

Bảy đạo lực quang vừa nhoáng hiện, Thù Thiếu Phong chưởng thức Huyết Sát Lệnh vụt vù như giông gió, quét ào ra đối kháng.

Rầm!

Một tiếng nổ như quả đạn pháo điếc óc đình tai, hai đối thủ xững vững thối lại hai bước.

Trước võ công tuyệt mỹ của Thù Thiếu Phong, Kim Bạch Yến không khỏi kinh ngạc, chẳng hiểu con mình do ai truyền thụ mà dám đương đầu với kiếm khí độc của Lâm Kiếm Hổ một cách ung dung, chẳng chút chi sợ hãi, không khỏi mừng thầm, khoe miệng nở một nụ cười tự mãn.

Cùng thời gian ấy, Lâm Kiếm Hổ đôi mắt long lên đỏ ngầu như hai ngọn lửa, thét vang như sấm động. Lòng trong tiếng thét, ngọn độc kiếm trên tay đồng thời xĩa ra một chiêu Nhất Nguyệt.

Thù Thiếu Phong hừ lên một tiếng lạnh lẽo, nhấc người xê sang một phía, năm ngón tay chộp trái trở lại, nhanh hơn ánh chớp.

Lâm Kiếm Hổ thế kiếm vừa rơi vào khoảng không, lập tức hú lên một tiếng giận dữ, tả thủ quét mạnh một chiêu Vong Hồn Sa Mạc chưởng.

Thù Thiếu Phong vận song chưởng tổng ra hai ngọn kinh lực đón lại.

Khí kinh của song phương chạm vào nhau, lập tức vang lên những tiếng nổ ầm ầm như đất động núi nghiêng, tòa thạch động trong đỉnh Ngạo Triết sơn rung rinh dường như muốn sập.

Càng đấu Lâm Kiếm Hổ càng thấy nội lực dần dần sút giảm, tuy chiêu thế công ra kỳ diệu, nhưng gã đã nhận biết sự hơn kém bắt đầu lộ rõ.

Thù Thiếu Phong từ khi được hạt châu thần trong chiếc đầu con rắn quý thâm nhập vào nội thể, càng ngày nội lực càng gia tăng, càng đấu càng phần khởi thuận tủy, lần lần tiến đến chỗ áp đảo đối phương.

Bên kia trận diện, Hồ Đắc Lập cùng Hoài Nhu Thục đã hạ sát người cuối cùng của chúng nhân Hỏa Long phái.

Lâm Kiếm Hổ kính hãi toan nhảy đến cạnh Kim Bạch Yến, dùng bà làm kế thoát thân, song chân chưa bước được bước nào đã thấy cuồng phong như gió trời từ lòng bàn tay phải của Thù Thiếu Phong ào ra không ngớt. Gã định toan nhún người tránh né nhưng đã chậm, hự lên một tiếng ngã nhào xuống đất, miệng phún ra một dòng máu tươi loang cả mặt đất một khoảng rộng.

Thù Thiếu Phong nhảy xổ đến, chân phải đạp ghệt lên ngực Lâm Kiếm Hổ.

Lâm Kiếm Hổ buông lên tiếng than ảo não :

- Thiếu Phong, tình huynh đệ giữa chúng ta mười mấy năm trời tuy không là ruột thịt, nhưng chung sống trong một nhà, đệ nữ giết huynh được sao?

Thù Thiếu Phong thiên tánh vốn trung hậu, trước lời lẽ của Lâm Kiếm Hổ khiến lòng chàng bỗng chùng xuống...

Chàng mím môi buông tiếng thở dài, cúi xuống nhặt nhanh ngọn kiếm của Lâm Kiếm Hổ bị đánh rơi bên cạnh khi gã trúng chưởng, lia mạnh một nhát.

Lâm Kiếm Hổ ré lên một tiếng hãi hùng, cánh tay phải lìa khỏi thân hình, máu tươi tuôn xối xả ướt cả vạt áo trước của gã.

Thù Thiếu Phong cười lạnh :

- Chưa mau cút đi cho rồi!

Lâm Kiếm Hổ lồm cồm đứng dậy, tay trái bợ lấy vết thương, cố kềm cơn đau tung người chạy ra ngoài thạch động.

Thù Thiếu Phong ném thanh kiếm xuống đất, vội chạy đến bên mẹ, nước mắt mừng tủi bỗng tuôn trào không ngớt...

Vừa khi đó một tiếng nổ ầm ỉ đất long trời, tòa thạch thất dường như sụp hẳn xuống...

Giữa làn khói đen cuộn cuộn ấy, từ không trung bỗng lao vút xuống một bóng người và mất hút trong tiếng gầm thét của đá lăn xuống núi.

Thù Thiếu Phong bị đá cát lấp nửa thân người vội vận công điều khí, tung người lên đang dáo dác tìm mẹ. Chợt chàng nghe rên rỉ vài tiếng và thều thào gọi :

- Phong nhi...

Thù Thiếu Phong sững người khi kịp nhận ra mẹ mình bị chôn lấp dưới đồng đất đá. Chàng vội vàng đào bới và kéo mẹ lên.

Kim Bạch Yến khẽ nhướng mắt mở ra, cổ gượng nhẹ thều thào :

- Phong nhi... chắc... mẹ không... sống... nổi.

Thù Thiếu Phong gào lên trong đau đớn :

- Không... mẹ không thể chết... không... mẹ không chết đâu...

Kim Bạch Yến lại khẽ nhướng mắt lên, buông ra một tiếng thở dài lấp bắp từng tiếng một :

- Phong nhi... cha... con là... Thù Thiên Hận...

Gắng sức thốt đến đây, Kim Bạch Yến khẽ rung người mấy cái và xuôi tay lìa đời.

Thù Thiếu Phong thét lên trong đau đớn :

- M... ẹ ẹ...

Chàng gục đầu lên thi thể lạnh dần của mẹ, khóc nức từng hồi...

Chàng khóc cho cái chết thê thảm của mẹ, và cũng chính là khóc cho số phận hẩm hiu của mình.

Chàng mai táng thi hài mẹ đằng hoàng, đoạn quỳ trước mộ phần :

- Mẹ! Con phải báo thù!

Chàng như người điên lao xuống triền núi...

Vừa đến chân núi, chàng từ từ khụy xuống và chẳng biết gì nữa cả...

* * * * *

Khi chàng tỉnh, Thù Thiếu Phong thấy mình đang nằm trên một chiếc giường tre, bên cạnh là một ông lão già và một thiếu nữ áo vàng.

Chàng khẽ lên tiếng :

- Văn bối là Thù Thiếu Phong, bị chất độc của tặc dược...

Nói đến đây, Thù Thiếu Phong hôn mê trở lại.

Thiếu nữ áo vàng trông thấy toàn thân Thù Thiếu Phong đỏ hồng liền hoảng kinh báo với lão già nọ :

- Ông nội, có cách nào chữa trị cho y được không?

Lão già nọ đưa tay bắt mạch cho Thù Thiếu Phong, đoạn thốt :

- Chất độc này do đạn Liệt Hỏa ngấm vào, ông nội vô phương cứu chữa cho hẳn.

Thiếu nữ áo vàng thăm lo âu :

- Ông nội còn có cách nào nữa không?

Trầm ngâm giây lát, lão già nọ mới cất tiếng :

- Chỉ còn một cách, song Hàn Băng công được canh giữ bởi một quái vật, ông nội và cháu cả đời không học chút võ công làm sao đem hắc đến đó được.

Thiếu nữ áo vàng tư lự giây lát đoạn hỏi :

- Hàn Băng công ở đâu vậy ông nội?

- Trên đỉnh Băng Tuyết sơn. Người nào bị đạn Liệt Hỏa trúng phải chỉ có nằm trên thạch giường đúng bốn mươi chín ngày mới khỏi.

Thiếu nữ áo vàng buồn bã rời khỏi căn nhà cây, thơ thẩn bên giòng sông với dáng vẻ lo âu.

Bất chợt nàng bắt gặp một cô gái áo trắng đứng trên mỏm đá thờ thần nhìn xuống dòng sông với dáng điệu u buồn.

Nàng sinh nghi vội chạy lại :

- Cô nương, tại sao cô nương muốn tự tử chứ?

Thiếu nữ áo trắng chậm rãi quay người lại, nhận biết đối phương có gương mặt nhu mì, sắc đẹp khá mặn mà, tuổi trạc mười sáu, lắc đầu khẽ giọng :

- Tôi đang tìm một người bạn.

Thiếu nữ áo vàng mỉm cười :

- Vậy mà nghĩ oan cho cô rồi! Tôi tưởng cô thất tình định nhảy sông tự vẫn chứ? Tôi là Hà Dĩ Băng, còn cô nương?

- Tôi là Hoài Nhu Thục.

Té ra thiếu nữ áo trắng chính là người được một kẻ lao vút xuống cứu mạng trong tiếng gầm thét của đá. Và người cứu nàng chẳng ai xa lạ chính là sư phụ nàng, hòa thượng trụ trì tại chùa Vĩnh Lợi tự.

Nàng nhờ sư phụ cứu mạng kịp thời nên không bị chất độc của đạn Liệt Hỏa xâm nhập vào cơ thể.

Còn Hồ Đắc Lập đã bị chôn vùi trên đỉnh Ngạo Triết sơn sau tiếng nổ ấy. Âu cũng là số kiếp vậy!

Hà Dĩ Băng hỏi :

- Nhu Thục cô nương, người bạn của cô nương tên gì vậy?

Hoài Nhu Thục buồn bã đáp :

- Thù Thiếu Phong!

Hà Dĩ Băng mừng rỡ nói :

- Trong nhà tôi đang có một chàng thanh niên bị thương tên Thù Thiếu Phong.

Hoài Nhu Thục như chết đi sống lại :

- Cô hãy dẫn tôi về nhà xem thử có phải là chàng hay chăng?

Hà Dĩ Băng gật đầu xoay người chuyển gót. Hoài Nhu Thục vội vã bước theo.

Về đến nhà, sau khi Hà Dĩ Băng giới thiệu cùng ông nội, Hoài Nhu Thục gật đầu chào ông và trông thấy Thù Thiếu Phong nằm trên giường tre, toàn thân đỏ như máu, vội chạy đến bên gục đầu lên ngực chàng thốn thức.

- Phong huynh...

Sau đó nàng được lão già họ hướng dẫn cách lên đỉnh Băng Tuyết sơn và cho nàng mượn một cỗ xe ngựa.

Ngày sau trời vừa ló dạng, Hoài Nhu Thục đưa Thù Thiếu Phong lên đường.

Vì còn sớm, ông nội đang ngủ vùi, Hà Dĩ Băng lên đi theo cùng Hoài Nhu Thục.

Sau gần nửa tháng đường vất vả, họ mới lên được đỉnh Băng Tuyết sơn.

Đến một hang động, Hoài Nhu Thục thấy hơi lạnh từ bên trong thoát ra, nàng vội đặt Thù Thiếu Phong xuống đất và bàn cùng Hà Dĩ Băng.

- Dĩ Băng, cô nương coi chừng Thiếu Phong, tôi vào trong xem thử.

Hà Dĩ Băng gật đầu, Hoài Nhu Thục chậm chậm tiến vào trong, càng vào sâu nàng cảm thấy hơi lạnh toát ra ghê gớm, nhưng vì sự sống còn của người yêu, nàng sẵn sàng chịu đựng cơn lạnh, bước dần vào.

Chỉ hơn mười trượng, trước mắt nàng hiện ra một vùng sáng trưng, từng thạch trụ bằng cao nghều nghều chen chúc nhau, nàng quan sát một hồi, trông thấy một chiếc thạch giường nằm phía xa xa, vội vàng quay người chạy ra bên ngoài bỗng Thù Thiếu Phong đi vào.

Hà Dĩ Băng cũng nổi gót theo sau.

Khi Hoài Nhu Thục đặt Thù Thiếu Phong xuống thạch sàng thì một tiếng rú quái dị vang lên, liền khi ấy con quái vật có cánh xuất hiện bay vút đến bên cạnh Hà Dĩ Băng, nàng hoảng hốt chạy đến chỗ Hoài Nhu Thục, nhưng mới bước chân thứ hai nàng đã bị con quái vật có cánh nọ há miệng tấp vào cánh tay trái đến tận bả vai. Nàng ngã nhào xuống nền băng bất tỉnh tại chỗ.

Hoài Nhu Thục tuy kinh hoàng song lướt người tới như đường chớp giạt, hữu thủ tung nhanh một ngọn Thái Dương chưởng.

Con quái vật có cánh ấy bị trúng chưởng ngã nhào xuống nền băng, Hoài Nhu Thục hỏa tốc phi thân đến, đồng thời thanh đoản kiếm đã nằm gọn trong tay, nàng đâm xối xả xuống đầu con quái vật nọ. Nàng đâm như thế cho đến khi đôi cánh của nó không còn kích động mới thôi.

Hoài Nhu Thục vội vàng chạy đến bên Hà Dĩ Băng, đau đớn khi thấy Dĩ Băng mất nguyên một cánh tay trái, vội lấy trong túi áo ra loại thuốc cầm máu đắp vào vết thương của Dĩ Băng rồi xé tà áo mình ghệt lại.

Hoài Nhu Thục những ngày sau hái trái cây rừng, bắt thú để làm vật thực cho mình và Dĩ Băng.

Rồi ngày lại qua ngày, tình bạn giữa hai người khăng khít như chị em ruột thịt. Dĩ Băng nhỏ tuổi hơn Hoài Nhu Thục nên là em, còn Hoài Nhu Thục là chị.

Sau đúng bốn mươi chín này, Thù Thiếu Phong chợt tỉnh dậy và bàng hoàng khi thấy mình đang nằm trên một thạch giường băng lạnh.

Chàng vừa bước khỏi chiếc giường bằng đá ấy, chợt thấy Hoài Nhu Thục và một thiếu nữ cụt tay chạy vào.

Chàng sửng sốt khi trông thấy Nhu Thục và càn kinh ngạc với sự có mặt của nàng thiếu nữ lạ nọ.

Hai người dìu chàng ra khỏi băng động, vào một chòi tranh lợp xúp bên cạnh cửa động.

Hoài Nhu Thục kể lại mọi chuyện từ lúc gặp Dĩ Băng, rồi trên đường đưa chàng đến đây và Dĩ Băng bị quái vật ăn mất một cánh tay.

Thù Thiếu Phong đau đớn nhìn Dĩ Băng, chẳng thốt lên lời. Nàng bèn khẽ giọng thuật lại việc cùng ông nội đã hái thuốc và bắt gặp chàng hôn mê tại chân Ngạo Triết sơn. Hai ông cháu dìu chàng về nhà lo thuốc men, đoạn đến lúc gặp Hoài Nhu Thục.

Thù Thiếu Phong vòng tay cảm tạ hai nàng, đoạn bảo cùng Dĩ Băng :

- Dĩ Băng cô nương, tại hạ rất đau lòng khi thấy cô nương vì tại hạ mà phải mất đi một cánh tay, tại hạ...

Thù Thiếu Phong lời không sao bật được thành tiếng.

Dĩ Băng hằng ngày thường gặp mặt chàng nằm mê man trên thạch giường, rồi những câu chuyện về chàng do Hoài Nhu Thục kể cho nghe, làm lòng nàng cảm mến và thâm yêu chàng lúc nào chẳng biết.

Ba người xuống núi, quay trở về nhà Hà Dĩ Băng bằng cỗ xe ngựa cũ.

Đôi ngựa kéo là vật thông minh, khi được Hoài Nhu Thục cưỡi dây cương chúng chỉ gặm cỏ quanh đấy và chờ đợi chủ nhân của chúng trở về...

Sau bao ngày cực nhọc trên lộ trình họ cũng về tới nhà.

Mừng cho sự bình yên của họ, ông nội Hà Dĩ Băng là Hà Thế Tiêu bày một bữa tiệc nho nhỏ.

Bốn người quây quần bên nhau ăn uống rất vui vẻ, nhưng gần cuối bữa ăn, bỗng Hoài Nhu Thục bỏ chạy ra ngoài.

Thù Thiếu Phong thấy có điều gì không ổn vội đuổi theo.

Được một lát chàng bắt gặp Hoài Nhu Thục, cầm lấy tay nàng :

- Nhu Thục...

Hoài Nhu Thục vội giật tay về, hờn dỗi :

- Hãy buông tôi ra!

Thù Thiếu Phong đau khổ nói :

- Tại sao em lánh mặt anh thế?

Hoài Nhu Thục lắc đầu, thốt trong nước mắt :

- Tôi không muốn gặp anh nữa!

- Em nói láo!

- Tôi không nói láo!

Thù Thiếu Phong trầm giọng :

- Em nhìn thẳng vào mặt anh và hãy nói đi, nếu như em không thích em cứ nói với anh, em nói cho anh biết anh sẽ đi ngay, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa...

Hoài Nhu Thục lắc đầu, đôi mắt ràn rụa lệ, lặng im nhìn Thù Thiếu Phong.

Chàng thốt :

- Nói đi...

Hoài Nhu Thục nức nở :

- Phong huynh... Anh làm vậy để làm gì chứ?

Thù Thiếu Phong cầm lấy tay nàng rung nhẹ :

- Nhu Thục, chúng mình về!

- Em cảm thấy Dĩ Băng đang đau khổ vì anh, em muốn...

Hoài Nhu Thục bỏ lửng câu nói, gục đầu vào ngực chàng thổn thức.

Bất chợt nàng đưa mắt sang phía trái, xô nhẹ Thù Thiếu Phong ra thốt khẽ :

- Dĩ Băng...

Thù Thiếu Phong chợt tỉnh, quay lại gọi nhỏ :

- Dĩ Băng!

Chàng thấy Hà Dĩ Băng đứng cách hai người độ hai chục bước hơn, quay đầu bỏ chạy.

- Dĩ Băng!

- Dĩ Băng!

Thù Thiếu Phong và Hoài Nhu Thục vừa đuổi theo vừa gọi lớn.

Hà Dĩ Băng chạy nhanh ra bờ sông cạnh đấy, thấy một chiếc bè vô chủ liền nhảy lên chèo ra giữa dòng sông.

Thù Thiếu Phong kêu to :

- Dĩ Băng! Hãy quay trở lại!

Đến lúc hai người chạy đến bờ sông, Hà Dĩ Băng đã chèo bè ra một đoạn khá xa. Gặp lúc nước chảy xiết chiếc bè ngã nghiêng rồi lật úp làm cho Hà Dĩ Băng té nhào xuống nước.

Thù Thiếu Phong hoảng kinh phóng ào xuống và bơi nhanh ra cứu Hà Dĩ Băng vào bờ.

Khi Thù Thiếu Phong dìu Hà Dĩ Băng lên bờ sông, nàng khóc nức nở rồi xô mạnh chàng ra :

- Hãy buông tay em đi!

Hoài Nhu Thực với sắc diện buồn bã nói :

- Dĩ Băng, kẻ phải đi là tôi mới đúng.

Hà Dĩ Băng quay sang gọi trong nước mắt :

- Nhu Thực...

Hoài Nhu Thực tiếp lời :

- Vì Thiếu Phong em đã hy sinh quá nhiều, hay là em ở lại với anh đi.

Hà Dĩ Băng lắc đầu thốt :

- Em chỉ là người dư thừa mà thôi... Bấy lâu nay Thiếu Phong chỉ thương có một mình chị thôi... Hãy cho tôi đi đi...

- Dĩ Băng, em lầm rồi. Nếu như không thương em tại sao Thiếu Phong lại cứu em chứ?

- Thiếu Phong làm như vậy là bắt buộc dĩ mà thôi. Mấy ngày qua Thiếu Phong chỉ coi em như là một cô em gái. Em biết Thiếu Phong chỉ yêu có một mình chị.

Hoài Nhu Thực thở dài nói :

- Cũng vì Thiếu Phong nên em mới trở thành người tàn tật. Dù sao đi nữa chị cũng không thể phá hoại hạnh phúc của hai người.

Nàng xoay qua Thù Thiếu Phong tiếp :

- Có phải không Thiếu Phong?

Nàng ngưng lại giây lát nói lời :

- Hãy sẵn sóc cho Dĩ Băng đang hoảng.

Thù Thiếu Phong nhìn sững Hoài Nhu Thực, đoạn cất tiếng :

- Em làm như vậy để làm chi chứ? Một trong hai cô phải bỏ đi, tôi không được vui, hai cô có hiểu không? Bây giờ hai vai tôi mang nặng huyết thù, sau khi tẩy sạch sẽ tính sau mà!

Hai nàng lặng yên không nói, Thù Thiếu Phong cất bước đi, hai nàng chậm rãi theo sau. Tâm trạng lúc ấy của ba người biết bao xáo trộn trong não tủy, họ không nói ra nhưng tâm tư đều trĩu nặng...

Sau bữa cơm chiều, Thù Thiếu Phong ra ngoài sân trước nhà, đứng băng quơ ngắm nhìn cảnh vật gần xa.

Hoàng hôn xuống nhanh, tiết xuân tươi mát lành lạnh, màn sương đêm tỏa rất nhanh và thật dày, hết còn nhìn ngắm cảnh sắc bên ngoài được nữa, Thù Thiếu Phong bèn ôn lại võ công.

Chàng đang mải miết xuất thần, bất chợt trong nhà một bóng người thấp thoáng chạy ra ngoài.

Thù Thiếu Phong thoát nghe thành linh có người ập vào lưng, do phản ứng tự nhiên chàng liền biến chiêu bàn tay xoay ngược lại.

Một tiếng la hoảng bật lên, người nọ lập tức nhảy sang một phía.

Võ công Thù Thiếu Phong vốn tinh thuần, nên sự tấn công hay thoái xuất chiêu hoặc thu hồi chiêu đều thần tốc như ý.

Chợt nghe tiếng la quen tai, chàng vội kiểm chế thể chương khiến chiêu thức đang nguy hiểm của chàng liền được hóa giải. Nhờ vậy không đả thương bóng người trước mặt.

Thì ra chẳng ai xa lạ chính là Hà Dĩ Băng!

Sắc diện kiều diễm của nàng vừa lộ nét kinh sợ, vừa hiện vẻ vui mừng. Nàng trở đôi mắt nhìn dán vào Thù Thiếu Phong, khẽ nói :

- Thù Thiếu Phong, công phu của anh thật tinh thuần, cao thâm!

Thù Thiếu Phong nhăn nhó, hơi đỏ mặt :

- Chẳng qua là nhân chút rảnh rỗi anh ôn luyện lại thôi. Dĩ Băng, em lại nói giỡn nữa rồi, cái gì mà cao thâm với tinh thuần.

Chàng trầm giọng, ân cần hỏi :

- Dĩ Băng có việc chi không?

Hà Dĩ Băng trầm giọng :

- Em có chuyện muốn nói với anh.

Hà Dĩ Băng gương đôi mắt huyền lấp lánh tinh anh nhìn thẳng vào Thù Thiếu Phong hỏi :

- Thiếu Phong, có thật là anh không phải là con ruột của Lâm Kiếm Hùng Chương môn nhân Hỏa Long phái không?

Một câu hỏi hết sức bất ngờ, khiến Thù Thiếu Phong không khỏi chưng hửng hỏi lại :

- Em hoài nghi anh không phải Thù Thiếu Phong thật sự chứ gì?

Hà Dĩ Băng thoát biến sắc, song liền mỉm cười lấp liếm :

- Anh đừng đoán mò, ai bảo anh là giả mạo hồi nào đâu. Đây là em muốn biết rõ thân thế của anh mà hỏi vậy thôi. Hơn nữa hồi xé chiêu cha em có về nhà.

Thù Thiếu Phong liền hỏi :

- Ủa! Hà tiên bối về rồi hả? Anh có cần đi gặp lão nhân gia ngay bây giờ không?

Hà Dĩ Băng lắc đầu :

- Cha em đã đi rồi! Người có dẫn bà kế mẫu về nữa. Ông nội nghe rằng hai người đang bàn bạc để bắt sống Lâm Thiếu Phong hay Thù Thiếu Phong gì đó. Họ muốn bắt anh để làm gì?

Thù Thiếu Phong chau mày suy nghĩ rất lâu, chàng trầm hỏi :

- Cha nàng là nhân vật như thế nào, có quan hệ gì với Lâm Kiếm Hùng không, sao tự dưng lại muốn bắt mình?

Tự dưng chàng nảy sinh nhiều mối nghi ngờ cả Hà Dĩ Băng và ông nội là Hà Thế Tiêu.

Chàng còn đang suy tư, chợt nghe Hà Dĩ Băng cất tiếng nói :

- Thiếu Phong, dường như cha em có âm mưu gì đó thì phải!

Thù Thiếu Phong ngơ ngàng sau câu nói của nàng. Chàng hối hận vì đã có ý nghĩ xấu về nàng, nếu không nàng đâu thổ lộ điều ấy đối với chàng.

Sắc diện chàng lộ nét kinh ngạc, chàng chân thành hỏi lại :

- Quả tình anh chưa hiểu, chẳng hay em muốn ám chỉ điều chi? Ngụ ý lời nói em vừa rồi thật ra là như thế nào?

Hà Dĩ Băng cúi gằm đầu, đôi mày liễu cau hằn lại, dường như đang mang nặng trong lòng một tâm sự gì rất lớn.

Một lúc lâu sau, nàng ngược mắt nhìn Thù Thiếu Phong bằng ánh mắt đầy quan tâm tha thiết, cất giọng ôn nhu thành khẩn :

- Anh hãy tin em, em không có mục đích gì hại đến bản thân anh đâu...

Thù Thiếu Phong lấy làm cảm kích mà cũng lấy làm ái ngại cho nàng. Tuy nhiên, chàng hiểu rằng những lời của Hà Dĩ Băng có thể xuất phát từ đáy lòng thành.

Chàng lại trầm nghĩ thật nhanh, bằng vào các lời ấy rõ ràng là đang có một cái gì bí hiểm không bình thường, lớn vồn bao vây lấy quanh người chàng. Chàng cũng thân thiết nhìn nàng và hỏi :

- Dĩ Băng, cha em là người của môn phái nào? Và hành động của người em có biết rõ những gì không?

Nàng thành thật đáp :

- Cha em chẳng bao giờ nói những hành vi của ông đã, đang và sẽ làm gì. Bởi một năm ông chỉ về nhà duy nhất có một lần. Như anh cũng đã biết, chiều nay ba chúng ta đều ở ngoài bờ sông, ông về là đi ngay chớ nào chờ đợi em về hay hỏi han một điều gì đâu...

Nàng bỗng dừng lời và tự dưng tắc lưỡi mấy cái, nói tiếp :

- Dù sao cũng xin anh hiểu cho, mọi hành động của cha em đối với anh ngoài ý muốn của em. Hơn nữa em là người không phải của chốn giang hồ, em nào biết hiểm hung cạm bẫy của người đời.

Thù Thiếu Phong lắc đầu ngó Hà Dĩ Băng nói :

- Dĩ Băng, xem ra anh không thể ở lại đây được lâu vì...

Hà Dĩ Băng kinh ngạc hỏi gấp :

- Vì lẽ gì?

Thù Thiếu Phong đáp ứng :

- Vì... vì...

Chàng định nói vì cha em, song chàng lại không bật được thành tiếng.

Nhưng Hà Dĩ Băng lại suy đoán hoàn toàn trái ngược, nàng nói nhanh :

- Vì chị Nhu Thục phải không?

Thù Thiếu Phong mất hết vẻ băn khoăn :

- Thật ra không phải là vì... mà là... mà là...

Hà Dĩ Băng thấy Thù Thiếu Phong không nói tiếp, liền cất giọng hờn dỗi :

- Em biết mà, anh rất yêu thương chị Nhu Thục. Nhưng anh đừng lo ngại, em không phá hoại hạnh phúc của anh chị đâu.

Dứt lời, nàng thoăn thoắt gót chân bước vào nhà.

Hoài Nhu Thục đứng bên khung cửa sổ nhìn ra, nàng đã chứng kiến và nghe rõ những lời đối thoại giữa hai người, bất giác thở dài một tiếng khẽ, từ hai khóe mắt nàng bỗng dưng tuôn rơi hai dòng lệ lạnh.

Nàng cúi xuống xót xa cho thân phận mình và cũng đau đớn cho mối tình ngang trái đầy phong ba, bão táp...

16. Chương 16: Tiên Hạc Thần Kỳ

Đêm chia tay, Hà Thế Tiêu bày ra một bữa tiệc nho nhỏ để tiễn đưa Thù Thiếu Phong và Hoài Nhu Thục.

Thù Thiếu Phong tâm tư ray rứt giữa hai người con gái nên đã uống khá nhiều rượu và say khướt gục đầu xuống bàn chẳng biết gì nữa.

Như đoán được tâm trạng chàng, Hoài Nhu Thục lặng lẽ bước ra ngoài.

Hà Dĩ Băng thấu hiểu lòng Nhu Thục, khẽ cất bước đuổi theo.

Hoài Nhu Thục dừng lại ở cuối sân khi biết có người theo sau mình.

Hà Dĩ Băng đến bên cạnh hỏi :

- Xưa kia Thiếu Phong đâu có như vậy phải không?

Hoài Nhu Thục xoay người đáp nhỏ :

- Đúng vậy!

Hà Dĩ Băng buồn bã :

- Cũng tại em, nếu không có sự hiện diện của em, Thiếu Phong đâu có bị liên lụy...

Hoài Nhu Thục khẽ thở dài :

- Không việc gì đến em...

Hà Dĩ Băng ngắt lời :

- Còn nhớ lúc xưa kia ông nội em có nói. Việc gì trên đời cũng được sắp sẵn hết. Cái gì của mình là của mình, nếu không phải của mình miễn cưỡng tranh giành sẽ nhận lấy phần khổ về mình. Nhu Thục! Chị không thể bỏ đi được, Thiếu Phong nói đúng đó mình cứ kéo dài như vậy ba người đều sẽ đau khổ.

- Nếu như vậy, thà một người đau khổ còn tốt hơn.

- Để em là người đau khổ cho.

- Không được!

- Em là người tàn tật, không xứng với Thiếu Phong. Còn chị, chị mới xứng đôi vừa lứa với anh.

Hoài Nhu Thục lắc đầu :

- Nhưng còn em, sợ dĩ em bị như vậy là vì Thiếu Phong...

- Là em tự nguyện đi theo. Mấy hôm nay em có mong muốn gì đâu.

- Em tự lừa dối mình mà thôi!

Hà Dĩ Băng khẽ cau mày :

- Không có! Chị nói chị không thích Thiếu Phong mới là tự lừa dối mình.

- Nhưng em cần người chăm sóc cho em mà!

Hà Dĩ Băng lắc đầu, chậm rãi nói :

- Chị là người cần hơn em! Ít ra em còn có ông nội của em, hai ông cháu sẽ trở lại cuộc sống bình thường như xưa.

- Dĩ Băng! Nếu em nghĩ vì phụ thù của Thiếu Phong, em hãy để cho chị đi. Chị chúc phúc hai người!

Dứt lời Hoài Nhu Thục bay xẹt đi tựa làn khói mỏng, thoáng mắt mắt hút vào bóng đêm chập chùng...

Hà Dĩ Băng thẳng thốt trong giây lát, vội quay người chạy như bay vào nhà.

Nàng đến bên Thù Thiếu Phong, hai tay lắc mạnh vai chàng gọi lớn :

- Phong huynh, Nhu Thục đã bỏ đi rồi!

Thù Thiếu Phong trong cơn say bỗng giật mình đứng dậy :

- Nhu Thục đã bỏ đi?

Hà Dĩ Băng gật đầu nói nhanh :

- Chị ấy vừa mới đi, anh hãy đuổi theo chị ấy gấp...

Nàng vừa nói đến đây đã thấy Thù Thiếu Phong lao người ra cửa như cơn lốc...

Thù Thiếu Phong băng người đi như gió cuốn, vừa chạy chàng vừa lớn tiếng gọi :

- Nhu Thục... Nhu Thục...

Nhưng chỉ có tiếng dội lại của rừng già nào thấy âm hưởng của Hoài Nhu Thục.

Thù Thiếu Phong trong lòng buồn bã, lầm lũi đi sâu vào rừng.

Thù Thiếu Phong càng đi càng đổ xuống thấp, mây trắng dạt dờ trôi dạt bên trên...

Đêm tối chấm dứt bằng những tia nắng rực rỡ muôn sắc phóng đến từ một chân trời xanh thẳm.

Thù Thiếu Phong bước đi trong ánh nắng ban mai vàng ánh, lấp lánh bên đường là những hạt sương còn đọng lại trên lá cỏ như những hạt kim cương óng ánh.

Thù Thiếu Phong bỗng cảm thấy bụng đói cồn cào, thời gian như chiếc lá rụng sâu muộn, lê thê, chàng đi đến gần giờ Ngọ, tay chân rã rời như không thể bước tiếp được nữa.

Chàng đang lo âu, bỗng thấy thấp thoáng một mái nhà tranh nép mình dưới gốc cổ thụ, chàng liền tiến dần đến nhà tranh nọ.

Có tiếng lách cách từ trong nhà vọng ra, tiếp theo sau là tiếng của một lão ông :

- Bà ơi, cơm nước đã xong chưa?

Giọng bà vợ đáp lại :

- Xong rồi! Ông xuống mà ăn kéo nguội lạnh mất ngon, còn có rượu cho ông nhắm lai rai nữa nè!

Thù Thiếu Phong đứng bên ngoài trầm nghĩ, đây chắc là gia đình tiểu phu nơi miền sơn cước, chàng thở nhẹ đưa tay lên gõ vào cánh cửa :

- Có ai trong nhà không?

Có tiếng bước chân và giọng nói của bà vợ hỏi :

- Ai đó?

Thù Thiếu Phong giọng nhẹ nhàng đáp :

- Thưa lão bà, tôi là kẻ ở xa lỡ bước, xin giúp cho tôi bát nước lã.

Tiếng then cài chuyển động, cánh cửa hé mở với gương mặt cú vọ của cụ già lộ ra, cùng mấy cái răng hô vàng khè xé ra ngoài trông phát mọc ốc, ớn lạnh.

Nhưng Thù Thiếu Phong kịp thời trấn an, vội cung tay lễ phép :

- Thưa lão bà, tiểu sinh lỡ đường...

Hai mắt đảo liên hồi, cụ già nhìn Thù Thiếu Phong từ đầu đến chân, bật tràng cười như tiếng cú rúc giữa đêm khuya.

Thù Thiếu Phong muốn phát khiếp, giá như trước đây chàng chưa từng vào sinh ra tử, chỉ với bản mặt của cụ già cũng đủ làm cho chàng chết giấc.

Nhưng rồi cụ già cũng mở rộng đôi cánh cửa, giọng trở nên hòa dịu :

- Mời công tử vào trong!

Trong dạ hoài nghi, song Thù Thiếu Phong cũng theo sau bước vào nhà. Chàng quan sát chung quanh căn nhà tranh đơn sơ, giữa nhà đặt một chiếc bàn cây cùng bốn chiếc ghế nằm ở hai bên, bên trái là một chiếc giường tre ọp ẹp, bên phải là cửa nhỏ thông vào nhà bếp.

Chàng nhủ thầm căn nhà này có cái gì quái lạ...

Mụ già lên tiếng :

- Mời công tử ngồi!

Thù Thiếu Phong lại một lần nữa vòng tay cảm tạ, đoạn ngồi xuống ghế.

Mụ già vừa đi xuống bếp thì lão ông bước tiếp lên liền.

Thù Thiếu Phong cung tay kính cẩn :

- Kính chào lão tiền bối!

Lão ông mỉm cười, gương mặt lão có vẻ ít ghê rợn hơn mụ vợ, khiến Thù Thiếu Phong bớt lo lắng phiền não.

Lão giục :

- Luôn tiện có khách, bà mau đem thức ăn lên đãi khách. Mấy con sâu rượu đang bò lên tới cổ họng tôi rồi đây.

Thù Thiếu Phong vội nói :

- Tiểu sinh chỉ ghé xin bát nước, nếu vậy đã làm phiền lão tiền bối cùng lão bà quá!

Lão già giơ tay khoát lia lịa :

- Không có chi! Không có chi! Chúng tôi ở đây cô quạnh quanh năm suốt tháng, mấy khi có ai đến đây. Công tử bất ngờ ghé qua thật là hân hạnh cho già này lắm. Từ mà có bạn mới túy lúy được, phải không công tử? À, công tử cho biết quý danh được chăng?

- Tiểu sinh Thù Thiếu Phong.

Lão già thăm giạt mình, song cổ nén không cho lộ ra bên ngoài mặt, ôn tồn nói :

- Thù công tử, già đây họ Lỗ tên Trì Hóa. Vợ chồng già ở chốn này đã trên bốn chục năm, chuyên nghề đồn củi.

Thù Thiếu Phong cố ý nhìn kỹ lão, tuổi không quá tám mươi, ngoài cái lớp áo cũ kỹ bạc màu vì sương gió, thân thể lão không có vẻ gì là yếu đuối già nua cả, mà còn đáng vạm vỡ nữa là đằng khác.

Chàng hỏi :

- Thưa lão tiền bối, gia đình tiền bối ngoài vợ chồng ra còn có...

Lỗ Trì Hóa vẻ mặt buồn buồn đáp :

- Chỉ có vợ chồng lão thôi, ở với nhau đã bốn chục năm rồi mà chẳng có mụn con nào cả. Chắc Trời Phật trừng phạt vì kiếp trước mình ăn ở bất nhân thì phải.

Nghe lão nói, Thù Thiếu Phong cảm thấy tâm tư mình xao động cho số phận hẩm hiu của vợ chồng lão.

Cùng lúc ấy, mụ già bưng lên một đĩa thịt gà luộc, cùng hũ rượu đặt trước mặt hai người :

- Công tử cùng chồng già dùng tạm bữa...

- Thực làm phiền lão bà quá đổi, tiểu sinh thật sự...

Mụ cắt lời :

- Đói no một bữa đáng kể chi mà công tử đoái hoài tới, giúp nhau trong lúc khổ khó mới gọi là tình thân.

Thù Thiếu Phong càng sững sờ hơn, không ngờ ngoài bộ mặt góm ghiếc ấy trong lòng thật quảng đại vô biên. Chàng tự nghĩ đừng thấy mặt mà bất bình dong, họ thật tử tế với ta quá. Ban nãy ta có ý nghĩ không tốt về họ, thật là thất lễ!

Lỗ Trì Hóa phụ họa lời vợ :

- Đời sống được bao năm, chết đi sẽ đem theo được những gì. Kiếp này vợ chồng lão vô phước, song kiếp lai sinh không đến nỗi cơ cực như vậy!

Mụ vợ lại mời đơn đả :

- Công tử hãy dùng đi!

Rồi quay sang chồng, mụ tiếp :

- Ông nói gì toàn những chuyện không đâu, hãy cầm đũa lên cho công tử đây ăn nữa chứ!

Dứt lời, mụ quày quả đi xuống nhà bếp với nụ cười đắc ý.

Thù Thiếu Phong nói với theo :

- Lão bà cùng ăn với...

Lỗ Trì Hóa chặn lời chàng :

- Vợ già từ khi lấy già đến nay luôn luôn ăn sau, dường như bà muốn già này ăn đủ trước còn bà thì... còn gì ăn này.

Thù Thiếu Phong lòng rất cảm kích đôi vợ chồng già này, không ngờ họ hạnh phúc và lo lắng cho nhau đến thế là cùng.

Lỗ Trì Hóa gấp nguyên đùi gà bỏ vào chén Thù Thiếu Phong, và cho mình chiếc phao câu, rồi rót rượu ra hai chung nhỏ nâng ly :

- Mời công tử!

Thù Thiếu Phong không thể chối từ...

(Mất hai trang 20, 21 quyển ba)

... Thiên giáo chủ luyện Lang Ma thần công.

Mụ vợ tình tứ đặt bàn tay lên vai chồng, âu yếm nói :

- Phu quân, xong chuyện phải thưởng cho em cái gì đấy nhé!

Lỗ Trì Hóa bật cười ha hả :

- Em yên tâm, khi Bảo chủ luyện thành Lang Ma thần công, Bảo chủ không quên công lao của em đâu.

- Chắc anh cũng được cất nhắc lên Phó bảo chủ chứ?

- Đó là lẽ đương nhiên.

Mụ vợ liền đưa tay lên xoa xoa mặt mình, thoáng mắt gương mặt mụ đã biến thành một phu nhân mỹ miều trạc ngoài tứ tuần, song sắc diện toát lên vẻ sương băng giá lạnh :

- Đây là bước thứ nhất trong kế hoạch chiếm đoạt ngôi vị Bảo chủ Thái Dương bảo.

Lỗ Trì Hóa gật đầu :

- Không sai! Ước muốn của anh còn cao hơn thế nữa, là thống lãnh Liên bảo.

Vợ Lỗ Trì Hóa mỉm cười, giọng tình tứ :

- Phu quân, mười ba bảo hiện nay do Lâm Kiếm Hùng lãnh đạo, đây là một lực lượng tối cao vô thượng, anh nhắm có thể tiêu diệt được y chăng?

Lỗ Trì Hóa khề nhần mày nghĩ ngợi giây lát, đoạn thốt :

- Họ Lâm kia tuy đang nắm giữ chức Liên bảo Bảo chủ, song trong mắt mười ba bảo có đến sáu Bảo chủ không phục y, bọn họ muốn lật đổ y nhưng vì võ công của y quá cao siêu nên họ nhần nhục chờ ngày quật công đẩy thôi.

- Còn lại bảy bảo kia anh đã xem xét thái độ của họ như thế nào chưa?

Nghe vợ hỏi thế, Lỗ Trì Hóa trầm tư một lát mới nói :

- Riêng Thái Dương bảo chúng ta không đề cập đến làm gì vì chức vị Bảo chủ thuộc về anh chỉ là thời gian. Trong sáu bảo còn lại có ba bảo thuộc trung dung là: Thiên Hoa bảo, Nhân Trí bảo và Thái Quân bảo. Còn Kim Cương bảo, Kiếm bảo cùng Đông Môn bảo thì một lòng một dạ với Lâm Kiếm Hùng.

Vợ Lỗ Trì Hóa tiếp lời chồng :

- Nhưng mười lăm tháng giêng tới đây sẽ có đại hội bầu lại chức Liên bảo Bảo chủ...

Lỗ Trì Hóa ngắt ngang lời vợ :

- Bầu là một việc, còn chuyện đắc cử là chuyện khác. Em cũng biết, Lâm Kiếm Hùng rất giàu có, y muốn mua chuộc ai đâu có khó khăn lắm. Nhưng xin an tâm, khi anh nắm giữ được chức Thái Dương bảo chủ, anh sẽ đề nghị với các bảo là tổ chức một cuộc tỉ thí, ai thắng trận người đó mới nắm giữ chức Liên bảo Bảo chủ.

- Nhưng võ công của Lâm Kiếm Hùng danh chấn giang hồ, anh làm sao địch nổi lại y?

Lỗ Trì Hóa bật cười khanh khách :

- Vô độc bất trượng phu!

Vợ Lỗ Trì Hóa như đoán được ý chồng, trỗi lên một tràng cười phụ họa.

Cả hai cười như điên như dại, đoạn Lỗ Trì Hóa cúi xuống xốc Thù Thiệu Phong lên vai, và vẫy tay ra hiệu vợ lên đường.

Họ ra khỏi căn nhà tranh nọ, nhắm hướng Thái Dương bảo tiến tới...

Vợ chồng Lỗ Trì Hóa đi được hai giờ đường, bỗng nghe tràng cười khanh khách trong khu rừng bên mé tả vọng ra.

Lỗ Trì Hóa dừng bước quát hỏi :

- Cao nhân phương nào xin lộ diện, nếu là phường tiểu nhân hãy mau rút xéo gấp, chớ ngông cuồng cản lối lão phu.

Lão vừa nói dứt, một bóng trắng từ trong cụm rừng nọ lao vút ra như đường đạn bắn. Chớp mắt, bóng trắng ấy đã đứng trước mặt vợ chồng Lỗ Trì Hóa.

Khi nhìn ra đối phương là Tiên Hạc Thần Kỳ, Lỗ Trì Hóa buông giọng khinh miệt :

- Tưởng là ai té ra là Tiên Hạc Thần Kỳ. Người cả một đời tụng kinh gõ mõ, nay cũng muốn xuất đạo mua danh chuốc lợi à?

Tiên Hạc Thần Kỳ trước lời lẽ miệt thị của đối phương không tỏ ra giận dữ, chấp tay trước ngực niệm một tràng Phật hiệu :

- A di đà Phật! Bần tăng chỉ vì muốn cứu người, hà tất thí chủ phải nặng lời như thế.

Lỗ Trì Hóa nạt to :

- Lão già thối, mi không lo tu tâm tích đức, để khi chết được nhập niết bàn, chứ mộng ảo lo chuyện trần gian? Mi muốn cứu Thù Thiệu Phong ư? Đừng nằm mơ!

Tiên Hạc Thần Kỳ mỉm cười :

- Bần tăng vì lời phó thác của bạn hữu, mong thí chủ giúp cho.

Lỗ Trì Hóa bật cười khắc khắc :

- Hà Đại Bàng này há để mi cướp đoạt tay trên dễ dàng như thế sao?

Kẹp với tiếng quát, lão tổng mạnh ra một chương, kinh phong ào ào thoát ra từ lòng bàn tay hữu lão như gió cuốn mưa sa.

Cùng thời gian, vợ của Lỗ Trì Hóa (Hà Đại Bàng) cũng bồi tiếp một chỉ trợ công.

Tiên Hạc Thần Kỳ phát động tăng bào, thân hình ông đã như vàng mây trắng mất biến...

Hà Đại Bàng chẳng ngờ đối phương khinh công cao diệu như thế, vì lâu nay lão chỉ biết Tiên Hạc Thần Kỳ ẩn tích mai danh tại Phiêu Diêu cốc, sau khi Chứng môn nhân Thiếu Lâm là Trúc Chân thiền sư đuổi ông ra khỏi sư môn với lý do đã hiện diện trong buổi lễ khai giáo của Kim Xà phái, kẻ thù không đội trời chung với Thiếu Lâm tự.

Lúc ấy Tiên Hạc Thần Kỳ tuổi độ bốn mươi, câu chuyện nọ đã xảy ra hơn năm mươi năm về trước, Hà Đại Bàng biết được cũng do lời đồn đại của võ lâm giang hồ.

Hà Đại Bàng cùng vợ sững sốt khi thấy đối phương biến mất, khi kịp định tinh tinh thần đã bị Tiên Hạc Thần Kỳ điểm huyết đứng yên tại trận.

Tiên Hạc Thần Kỳ gỡ tay Hà Đại Bàng ra, ôm lấy Thù Thiếu Phong trầm giọng thốt :

- Nhị vị thí chủ bỏ lỗi cho bản tăng, sau hai giờ nhị vị có thể đi lại bình thường, nhưng chớ manh động bá chủ thiên hạ vì đóa kỳ hoa võ lâm đã nở!

Dứt lời, ông rùn vai đi vào cụm rừng nhanh như biến.

17. Chương 17: Hạ Sơn Với Trọng Trách Nặng Nề

Thù Thiếu Phong thần trí dần dần phục hồi, thở một hơi dài và mở choàng mắt ra.

Chàng quét mắt nhìn quanh, thấy nơi mình nằm là một phiến đá bằng phẳng trong một thạch động lờ mờ.

Thù Thiếu Phong định chỗi tay ngồi dậy, nhưng tứ chi như bị trói cứng chẳng thể nào giở lên được.

Bữa ăn ngon miệng do Lỗ Trì Hóa (Hà Đại Bàng) vì chàng cứ nghĩ rằng lão ta là Lỗ Trì Hóa theo lời giới thiệu của lão, tại căn nhà tranh trong rừng hoang dần dần hiện lên giữa tâm não.

Toàn thân chàng hiện giờ bị chất độc trong rượu làm cho thân xác không sao cử động được.

Nhưng nơi đây không phải là căn nhà tranh của Lỗ Trì Hóa, vợ chồng lão đâu mất, thay vào đó trước mắt chàng là một thạch động.

Đây là nơi đâu? Ai đã cứu chàng mang đến chốn này? Tất cả hiện tại và quá khứ đập lên tâm khảm chàng như những nhát búa nặng ngàn cân. Khiến chàng không ngớt trầm tư, nghĩ ngợi miên man.

Đột nhiên, một bóng trắng phát phối huyền ảo như một thần linh từ thượng giới hạ phàm.

Thù Thiếu Phong vội ngoảnh đầu nhìn sang, bóng trắng vừa đáp bên cạnh chàng là một vị cao tăng, khoác chiếc áo cà sa trắng tinh như màu tuyết, tóc râu đều bạc phều một màu, tuy ánh sáng từ ngọn nến đặt trên vách động tỏa ra mù mờ, nhưng chàng nhận thấy ông mặt vuông tai lớn, cầm một chiếc gậy đầu rồng, niên kỷ xem ra cũng gần trăm, tà áo lay nhẹ sau cái đáp người xuống của ông dường tượng như một lão tiên ông vừa hạ thế.

(Mắt trang 34, 35 Quyển 3)

... thời gian để chữa trị, sau này sẽ rõ. Nếu ta đoán không sai thì thêm một giờ nữa chất độc Mê Tuyền Dược sẽ được phát tác và con sẽ bình thường trở lại.

Lời vừa nói xong ông nhét vào miệng Thù Thiếu Phong hai hoàn thuốc màu tím.

Vài cái chớp mắt, Thù Thiếu Phong chậm chậm nhắm nghiền đôi mắt, hơi thở điều hòa...

Đúng như lời vị sư già đã nói, độ giờ sau Thù Thiếu Phong khá dần lên và tỉnh trở lại, chàng khẽ động dậy chân tay thấy cử động được liền chậm rãi đứng lên, vận thử công lực khắp châu thân, huyết mạch thông thương bình thường, không khỏi mừng rỡ, quỳ xuống vòng tay cung kính :

- Đa tạ ơn cứu mạng của đại sư, tiểu sinh nguyện có ngày báo đền.

* * * * *

Thù Thiếu Phong bước theo sau Tiên Hạc Thần Kỳ, khí sắc chàng thập phần cung kính.

Hai người lặng im tiến đến cạnh con suối nhỏ...

Tiên Hạc Thần Kỳ ngưng thần nhìn dòng suối xanh biếc, pha lẫn những đốm hoa trắng xóa, im lặng mãi miết theo đuổi một ý niệm mà dường như ông đã dẫn dắt bao ngày qua, nửa muốn nói, nửa không muốn nói ra khiến cho Thù Thiếu Phong đang đứng bên ông không dám khua động.

Sau một lúc trầm tư, bỗng Tiên Hạc Thần Kỳ cất giọng ôn nhu khẽ gọi :

- Thiếu Phong!

Thù Thiếu Phong ứng tiếng dạ mà vẫn kính cẩn đứng hầu bên cạnh ông.

Tiên Hạc Thần Kỳ đưa tay vuốt chòm râu bạc dài buông phủ trước ngực :

- Thiếu Phong! Con đã cùng sư phụ ở đây một tuần rồi, sư phụ e rằng Hà Đại Bàng thế nào cũng tìm tới đây để gây hấn, do vậy sư phụ không thể ở lại chốn này được nữa. Nhưng con cứ hành động theo lý lẽ của con tim, sư phụ luôn có mặt bên cạnh con, con hãy an tâm!

Thù Thiếu Phong vô cùng kích động gọi :

- Sư phụ.

Xong chàng liền bái phục xuống dưới chân Tiên Hạc Thần Kỳ.

Ông nhìn chàng bằng ánh mắt hiền từ, chậm rãi đưa một bàn tay vuốt râu, tay kia vuốt nhẹ lên đầu chàng ôn tồn bảo.

- Bấy ngày qua tuy khá ngăn ngừa, nhưng con học không ít võ công ở nơi sư phụ. Con hãy định thần nghe kỹ, xuất sơn hôm nay con mang một sứ mệnh trọng đại trong người là lập lại thứ tự cho võ lâm, chứ Trung Nguyên bây giờ rối rắm lẫn lộn, tà phái chính phái đang tranh giành quyền bá chủ võ lâm. Tuy trên vai con nặng nợ huyết cừu nhưng hãy vì võ lâm chính nghĩa mà tranh đấu trước rồi thù riêng sẽ tính sau. Các Bảo chủ dưới tay cao thủ như mưa dày, mưu sĩ như mây tụ, con phải tùy trường hợp mà hành động cho hợp lý, chớ nên ra tay bừa bãi.

Thù Thiếu Phong cung kính khẽ gật đầu :

- Dạ sư phụ!

Tiên Hạc Thần Kỳ tiếp lời :

- Sau này con có gặp Ô Thiên Đắc Địa, hãy gửi lời sư phụ thăm hỏi và luôn ghi nhớ rằng lão ta tính tình rất hung hăng, muốn thống nhất bốn bể, nhưng con cố thuyết phục, nếu quá quắt lắm mới động thủ.

- Thưa sư phụ, con biết!...

Thù Thiếu Phong ngập ngừng giây lát tiếp lời :

- Con còn nhớ lúc con còn bắt động trên thạch giường, sư phụ có nói là sẽ cho con biết lý do Giang Hồ lão huynh qua đời, nhưng mấy ngày qua sư phụ đều tránh. Hôm nay sư phụ có thể cho con biết được chăng?

Tiên Hạc Thần Kỳ khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt ông trở lên u oán :

- Sư phụ sẽ ủy thác cho con một việc mà Dương huynh đệ trước khi nhắm mắt có trần trối rằng: “Tiên Hạc đại lão huynh, cả đời lão đệ không thích giết người thể mà không hiểu vì lý do gì Mai Thiên Cự, Vĩ Lâm Tiên và Hồng Y Ma Nữ liên tay sát hại đệ tại Hận Thu Phong...”

Thù Thiếu Phong ánh mắt rực lửa hận thù, đứng bật dậy rít qua kẽ răng :

- Giang Hồ lão huynh, Thiếu Phong này sẽ tìm cho ra ba hung thủ mà báo thù cho lão huynh!

Như sức nhớ lại, Thù Thiếu Phong vội quỳ xuống trở lại cúi đầu khẽ giọng :

- Đệ tử đáng chết, vì quá bức xúc trước cái chết của Dương lão huynh, đệ tử không cầm lòng được!

Tiên Hạc Thần Kỳ ôn tồn nói :

- Thiếu Phong! Con hãy đứng lên. Sư phụ rất hiểu tâm trạng của con.

Thù Thiếu Phong chậm rãi đứng lên, Tiên Hạc Thần Kỳ hạ giọng nói lời :

- Mai Thiên Cựu là Quỷ cốc chủ, Vĩ Lâm Tiên là Phù Long bảo chủ, Hồng Y Ma Nữ họ Nhược tên Xuyên Mai, Động chúa Hồng Điệp động, cả ba đều là nhân vật tối lợi hại trong giới hắc đạo tại Tây Tạng.

Ông im lặng một lúc lâu mới lên tiếng tiếp :

- Thiếu Phong! Không phải là sư phụ dẫn lối hay xúi giục con giết người, mà con phải làm sao để Dương huynh đệ yên lòng nhắm mắt dưới suối vàng.

Thù Thiếu Phong kính cẩn chấp tay thưa :

- Đệ tử ghi nhớ?

- Còn chuyện các bảo trong Liên bảo, sư phụ đã căn kẽ nói mọi chuyện cho con nghe trong những ngày qua, con nên nhớ và thấu suốt những điều sư phụ đã hướng dẫn trong mọi hành động. Vì đây là bổn phận và là một bổn phận sinh tử, con phải lưu tâm và sáng suốt.

Nghe thế, thần khí và sắc thái của Thù Thiếu Phong lộ vẻ nghiêm trang, chàng phán đoán ngay rằng giọng nói trịnh trọng của sư phụ thì đủ biết rằng dù chết cũng nhất định không sai phạm lời dặn, chàng cung kính thốt :

- Đệ tử xin tận tâm ghi nhớ lời dạy của sư phụ.

- Bất cứ một manh động gì dù nhỏ nhất nhất cũng phải cân nhắc thật kỹ lưỡng...

Tiên Hạc Thần Kỳ nhẹ nhàng vuốt râu hồi thúc :

- Đúng lúc con được phép hạ sơn rồi đó! Thiếu Phong! Vì sự nghiệp vong tồn của giang hồ, dù thân xác có phải chịu bao cực hình cũng phải gắng mà khắc phục.

Thù Thiếu Phong vòng tay cúi đầu chào sư phụ.

- Sư phụ bảo trọng!

Chàng xoay người bước nhanh xuống triền núi, thoáng sau đã khuất dạng.

Tiên Hạc Thần Kỳ khẽ mỉm cười, gật gù đầu tỏ ý hài lòng đệ tử thông minh trác tuyệt, võ công lại cái thể phi phàm.

Không thấy ông cử động gì cả, thân hình đã vút bay như làn chớp nhoáng, chớp mắt đã biến mất vào phía rừng trúc.

18. Chương 18: Bên Tình Bên Hiếu Bên Nào Nặng Hơn

Thù Thiếu Phong rời Phiêu Diêu cốc độ cận chén trà bỗng gặp Hà Dĩ Băng đi ngược lại trên quan lộ.

Chàng mừng rỡ cầm tay nàng rưng rưng :

- Dĩ Băng! Không ngờ gặp lại muội đây, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Hà Dĩ Băng gật đầu :

- Còn anh?

- Cám ơn em, nhờ ơn trên phù hộ mà vẫn khỏe mạnh. Dĩ Băng! Em đi đâu đây?

Hà Dĩ Băng không trả lời mà hỏi lại bằng một câu hỏi khác :

- Thiếu Phong! Anh đã tìm ra chị Nhu Thục chưa?

Thù Thiếu Phong chợt rúng động tâm tư, người bần thần như vừa trải qua một cơn ác mộng, lặng yên chẳng thốt được tiếng nào.

Hà Dĩ Băng nhìn thật lâu vào đôi mắt người yêu chậm rãi nói :

- Từ ngày anh rời khỏi nhà ông nội em, em cũng đi tìm chị Nhu Thục, nhưng từ đó đến nay đã mười ngày hơn mà không thấy bóng dáng chị đâu cả.

Nhắc lại chuyện quá khứ, lòng Thù Thiếu Phong như khơi lại dĩ vãng đau buồn mà mấy ngày qua chàng đã giấu kín tận đáy lòng vì mãi miết học ba tuyệt kỹ của sư phụ truyền dạy: Phong Sa chưởng, Luân Tinh thần công và Quyền Trần chưởng.

Thù Thiếu Phong thần thờ như người mất hồn, đứng chết trân một chỗ, chẳng biết nên nói gì.

Bất thần từ trên một ngọn cây cổ thụ nhảy phóc xuống một bóng người, chân vừa chấm đất đã lạnh lùng cất tiếng :

- Thiếu Phong! Người con gái cụt tay đi cùng ngươi là ai?

Thù Thiếu Phong khi nhận ra người vừa đột ngột xuất hiện là Linh Nhược Y, thoáng giật mình kêu ồ lên một tiếng kinh ngạc, chợt nghe nàng nói thế, vẻ khó chịu đã hiện rõ lên sắc mặt :

- Nhược Y cô nương chó hồ đồ như thế, tại hạ không nhẫn nhịn đâu.

Linh Nhược Y hừ một tiếng lạnh lùng gay gắt hỏi :

- Cô kia tên họ là chi?

Thù Thiếu Phong đáp sau tiếng cười khẩy :

- Dĩ Băng!

- Là gì của ngươi?

- Là gì tùy cô nương muốn nghĩ sao cũng được!

- Bất cứ người con gái nào đi cùng mi ta đều giết tất!

Vừa dứt lời, kệp theo tiếng quát lạnh lạnh, tay phải Linh Nhược Y đồng thời phát mạnh một chiêu Kỳ Long ngũ chưởng kèm theo tiếng gió lạnh người cuốn hút vào mặt chàng trai họ Thù.

Thù Thiếu Phong giận dữ đẩy nhẹ Hà Dĩ Băng sang một phía, gầm to một tiếng, tay chưởng quạt chéo trở ra.

Chiêu vừa rồi chàng đã áp dụng thức Phong Sa chưởng của Tiên Hạc Thần Kỳ truyền dạy.

Hai kinh lực ồ ạt đập vào nhau đánh lên một tiếng bình diếc tai buốt óc.

Linh Nhược Y mím đôi môi mọng đỏ, rít lên lạnh lạnh :

- Thù Thiếu Phong! Ta hận mi!

Lòng trong tiếng quát đôi tay nàng nâng lên cao và hỏa tốc đẩy nhanh về phía trước.

Thù Thiếu Phong cấp tốc triển dụng kinh công Tiết Tiết Cao Thăng vượt qua khỏi vòng khí kinh của Linh Nhược Y và đang còn lơ lửng giữa trời, chàng vội đẩy chân, quấy người trở lại, một ngọn Luân Tinh thần công với năm thành lực đạo ập xuống người nàng thiếu nữ si tình cuồng loạn.

Thù Thiếu Phong ra chiêu Luân Tinh thần công với năm thành lực đạo, chàng quả tình không muốn sát hại nàng, bởi chàng hiểu rằng vì quá yêu mà đâm ra muốn giết chàng để khỏi lọt vào tay người con gái khác.

Linh Nhược Y nhanh như chớp đảo mình bước tránh sang nửa bước, tả hữu thủ cùng một thời gian tổng mạnh trở ra phản kích.

Thù Thiếu Phong chẳng thềm né tránh, tay phải một chiêu Địa Hỏa Càn Khôn chưởng phong kín lấy thế công của Linh Nhược Y, tay trái cung chặt lại thành quyền đâm thẳng tới trước một ngọn Quyền Trần chưởng.

Bình một tiếng, Linh Nhượng Y hự lên một tiếng nặng nề, loạng choạng trôi về sau mấy bước dài, khước miệng rỉ ra hai dòng máu tươi.

Thù Thiếu Phong nhếch môi cười lạnh lạt :

- Nhượng Y cô nương đừng quá cưỡng ép tại hạ, hơn nữa quyền cước không có mắt để phân biệt chánh tà, mong cô nương lần sau chớ vọng động như thế nữa.

Linh Nhượng Y đôi mắt rực hỏa căm hận, thét to :

- Thù Thiếu Phong, ta thù mi! Ta hận đã không bằm xác mi ra trăm mảnh.

Thù Thiếu Phong chẳng buồn trả lời đến bên Hà Dĩ Băng cầm tay nàng kéo đi nhanh...

Độ cận tuần trà, Thù Thiếu Phong cùng Hà Dĩ Băng bỗng thấy từ xa có năm bóng người đang cùng lướt tới với tốc độ nhanh chóng lạ thường, khi hai bên còn cách độ hai chục bước, năm người nọ liền dừng chân lại.

Thù Thiếu Phong sau khi định thần nhìn kỹ, thẳng thốt giật mình thấy người đi đầu là lão già Hà Đại Bàng, người đã tự giới thiệu là Lỗ Trì Hóa cùng vợ tại căn nhà tranh nợ và đã ám toán chàng bằng rượu có pha độc được Mê Tuyền Dược. Chàng biết được tên họ của lão là do sự phụ chàng Tiên Hạc Thần Kỳ cho biết.

Thù Thiếu Phong thấy từ đôi mắt của đối phương bắn ra hai luồng tinh quang sáng ngời, mừng tượng như hai lưỡi đao sắc nhọn lướt nhanh trên khắp mặt chàng.

Thù Thiếu Phong dần giọng quát :

- Hà Đại Bàng, không ngờ gặp người tại đây. Mỗi thù hạ độc thủ đề tiện kia hôm nay chúng ta thanh toán là đúng lúc.

Tiếp theo câu nói của Thù Thiếu Phong là giọng đầy thẳng thốt của Hà Dĩ Băng.

- Cha...

Thù Thiếu Phong lòng rung động, day qua nàng trầm giọng nói ngay :

- Dĩ Băng, lão là phụ thân của em ư?

Hà Dĩ Băng gật đầu trong lo âu, trong khi ấy Hà Đại Bàng di động luồng nhãn tuyến sắc bén sang phía Hà Dĩ Băng, tâm tư không khỏi chấn động vội hỏi :

- Bàng nhi, con quen biết với hắn sao?

Hà Dĩ Băng đôi mắt chớp liên hồi, bối rối gật đầu :

- Dạ!...

- Bàng nhi con hãy qua đây lập tức, hắn là kẻ thù của cha đấy.

Hà Dĩ Băng còn đang do dự, Thù Thiếu Phong cười nhạt :

- Dĩ Băng, em hãy đến với cha em đi, chuyện gì giữa anh và cha em không đáng gì đến em cả.

Hà Dĩ Băng nhìn chàng, đoạn đảo mắt sang Hà Đại Bàng thốt lớn :

- Cha, chuyện hận thù giữa cha và Thiếu Phong con không hề biết. Hôm nay đây tình cờ vì bởi đột ngột con mới được rõ, con mong hai người thù hận nên cớ không nên buộc.

Hà Đại Bàng nãy giờ mới để ý đến cánh tay đã mất của con, trừng mắt giận dữ :

- Bàng nhi, cánh tay của con...

Hà Dĩ Băng vội cướp lời :

- Chuyện này khá dài, sau này con sẽ kể cho cha nghe.

Hà Đại Bàng hừ lên một tiếng bất bình :

- Phải chăng là do gã họ Thù ấy gây ra cho con.

Hà Dĩ Băng áp ứng :

- Cha... không phải... do Thiếu Phong...

Hà Đại Bàng nổi giận xung thiên :

- Nếu cha đoán không lầm, chính hắn là hung thủ đã hại con.

- Cha... con...

Hà Đại Bàng cắt ngang lời con gái, tự trở vào mặt Thù Thiếu Phong hét lớn :

- Ranh con, nếu mi chẳng chịu nói ra, Hà Đại Bàng này quyết sẽ cho mi rưới máu tại đây.

Thù Thiếu Phong cười khẩy :

- Chính tại hạ thì đã sao?

Hà Dĩ Băng vội vàng cất tiếng :

- Thiếu Phong, anh...

Hà Đại Bàng mặt càng hiện lên luồng sát khí dữ dần, lầm lì, từng bước tiến đến trước mặt Thù Thiếu Phong. Lão gầm gừ từng tiếng thoát qua kẽ răng :

- Ranh con, lần trước mi thoát được là nhờ Tiên Hạc Thần Kỳ, nhưng lần này có chấp cánh cũng khó thoát được con ạ!

Lão vừa thốt dứt lời, chắp tay định xuất thủ, bất thần từ phía sau lưng lão phóng đến một bóng người nhanh như một luồng chớp xẹt...

Đến trước mặt Hà Đại Bàng, người đó liền dừng nhanh thân pháp vòng tay cúi đầu :

- Xin Hà bảo chủ bớt giận, đối phó với tên chó con vô danh này, cần chi Bảo chủ phải nhọc công ra tay.

Hà Đại Bàng sau khi không thành công về việc bắt Thù Thiếu Phong đem giao nộp cho Bảo chủ Thái Dương bảo Ô Thiên Đắc Địa để luyện Lang Ma thần công, liền cùng vợ kế là Nhuế Nhan Phi dùng thủ đoạn giết hại Ô Thiên Đắc Địa, rồi nắm quyền Thái Dương bảo Bảo chủ.

Ô Thiên Đắc Địa là một tay nội công khá thâm hậu, hơn nữa trong người lão có Thi Ma thần công nên kiếm tảo được một phần nào chất độc Mê Lạp Phong Hương Dược. Lão đã cùng vợ chồng Hà Đại Bàng một trận sống mái, nhưng cuối cùng lão đã chết một cách thảm thiết vì phía Hà Đại Bàng đã có sự trợ giúp của bốn gã Hộ pháp mà trước đó Hà Đại Bàng đã ngấm ngấm chiêu dụ được.

Song để đổi lại thành công ấy, không thể về phía Hà Đại Bàng không mất mát, một sự mất mát lớn lao cho lão là cái chết của Nhuế Nhan Phi, người vợ kế của lão.

Hà Đại Bàng day nhìn người vừa mới thốt, nhận ra ngay là Hoa Vĩnh Khuyết, một trong bốn Hộ pháp của Thái Dương bảo, liền khẽ gật đầu :

- Được! Nhưng Hoa hộ pháp nên tiểu tâm, có thể hắn là hiện thân của Tiên Hạc Thần Kỳ đấy!

Hoa Vĩnh Khuyết vội rập mình cung kính :

- Tại hạ xin nghe lời dạy của Bảo chủ.

Tuy nói thế nhưng Hoa Vĩnh Khuyết trong lòng chẳng coi Thù Thiếu Phong là địch thủ ngang tài với mình, thanh gậy trúc trong tay gã đã bao lần hạ sát những võ lâm cao thủ không dưới ba chiêu.

Gã ngạo nghễ tiến lên vài bước, tay chỉ ngay mặt Thù Thiếu Phong quát nạt.

- Ranh con, hãy khai mau tên họ ra. Hoa Vĩnh Khuyết này dưới tay không hạ thủ kẻ vô danh.

Thù Thiếu Phong buông chuỗi cười miệt thị, khinh khỉnh đáp :

- Ác đồ tên gì, dám buông lời xúc lảo với ta.

Hoa Vĩnh Khuyết quát to một tiếng, cắt lời của Thù Thiếu Phong :

- Mi dám buông lời hỗn láo với bậc trưởng thượng, có lẽ hết muốn sống rồi chắc? Hãy đỡ một gậy của Hoa mỡ!

Một mặt cùng đối phương đàm thoại, Thù Thiếu Phong đã thầm ước lượng tài nghệ đối phương qua sắc diện lộ trên gương mặt.

Nhìn thấy bộ dạng đối phương khá khô vĩ, rắn chắc, khoác chiếc áo ngũ sắc, tay lăm lăm thanh gậy, đôi mắt bắn ngời tinh quang, chứng tỏ bản lĩnh nội ngoại công phu cũng khá hùng hậu.

Thù Thiếu Phong dám đầu chậm trễ, vừa nhác thấy Hoa Vĩnh Khuyết nhích động vũ khí trên tay, gậy kinh theo đó ào ào tuôn ra không ngớt.

Thù Thiếu Phong cười lên một tiếng khinh miệt, ánh mắt ngời bắn bạch quang, hữu chưởng đồng thời vung mạnh ra phía trước.

Vừa rồi chàng thi thố tuyệt kỹ Phong Sa chưởng, tuyệt học của Tiên Hạc Thần Kỳ truyền thụ tại Phiêu Diêu cốc.

Kình phong như điện chớp bủa ra với một tốc độ kinh hồn.

Chưởng phong cùng gậy kinh được dịp chạm mạnh vào nhau, vang lên một tiếng nổ sầm đĩnh tai nhức óc.

Liền theo tiếng nổ vang lên, thanh gậy trúc trên tay Hoa Vĩnh Khuyết lập tức gãy thành hai đoạn.

Mặt xám như chàm đỏ, Hoa Vĩnh Khuyết ồ lên một tiếng đầy kinh hãi, hối hả lùi bộ luôn năm bước, thẳng thốt kêu lên :

- Mi là ai?

Thù Thiếu Phong lạnh lùng cười khẩy :

- Huyết Sát Lệnh Thù Thiếu Phong.

Hoa Vĩnh Khuyết càng kinh ngạc hơn vì gã chưa bao giờ nghe đến ngoại hiệu và tên họ của chàng trai trẻ, nhưng mới qua chiêu giao tay đã thấy đối phương thần công cái thế. Gã nạt hỏi :

- Mi là chi của lão hòa thượng thối Tiên Hạc Thần Kỳ?

Nghe đối phương xúc phạm đến sư phụ mình, Thù Thiếu Phong bỗng lửa giận xông lên não, quát lại :

- Mi là kẻ sắp chết, nếu không nói ra cho hay dưới tuổi vàng sau này chắc hẳn mi còn thắc mắc. Ta là đệ tử chân truyền của Tiên Hạc Thần Kỳ sư phụ.

Tuy đã đoán trước được đối phương là ai qua lời cảnh cáo của Hà Đại Bàng hồi nãy, song Hoa Vĩnh Khuyết cũng không tránh khỏi tâm trạng như từ cung trăng vừa rơi xuống, gã gắng gượng ra oai :

- Oắt con, Hoa mỡ này từ ngày bước chân vào chốn giang hồ chưa nhân vật võ lâm nào là đối thủ quá ba chiêu, hôm nay tuy thanh gậy của ta đã gãy nhưng chưa hẳn đã nhận bại đâu.

Vừa ném thanh gậy bị gãy còn lại trên tay, vừa quát lên một tiếng, song quyền đồng thời đảo ra như thác cuộn sau cơn mưa dữ.

Trước mặt Thái Dương bảo chủ mới lên ngôi, Hoa Vĩnh Khuyết muốn chứng tỏ mình là một nhân vật trung thành nhất trong bốn Hộ pháp, quên cả sinh mạng liễu lĩnh cùng đối phương một mất một còn.

Thù Thiếu Phong buông tiếng cười lạnh nhạt, khẽ chớp nhanh thân ảnh, đồng thời bàn tay hữu co chặt thành quyền, bủa mạnh tới trước, luồng lực quang như tia chớp từ nắm tay của chàng chớp xẹt xia thẳng vào huyệt mi tâm của đối thủ.

- Ôi... Trời ơi!...

Kẹp theo tiếng rú hãi hùng, thân ảnh Hoa Vĩnh Khuyết ngã vật về phía hậu, trên huyệt mi tâm giữa kẽ chân mày giao nhau máu tươi bắn ra có vòi.

Hà Đại Bàng thăm rúng động tâm can, lão không ngờ một Hộ pháp như Hoa Vĩnh Khuyết võ công thuộc vào hàng sắc nhọn của võ lâm, chỉ trong hai chiêu đã gây gây vong mạng.

Ba gã Hộ pháp phía sau cũng chẳng kém chi Thái Dương bảo chủ Hà Đại Bàng, da lưng đều ớn lạnh, song trước cái chết quá thảm thương của đồng bọn, ba gã chẳng thể nào làm ngơ, hơn nữa với sự hiện diện của Bảo chủ tại trận trường, như không chờ đợi lệnh, đồng thanh thốt lên một tiếng dậy trời, thân ảnh cùng phóng đi như ba đường tên lao thẳng đến trước mặt Thù Thiếu Phong.

Hà Đại Bàng biết ngay là Quốc Tịch, Tùng Kích Độ và Mục Thiệu Phân ba Hộ pháp còn lại. Lão vội giục :

- Quốc, Tùng, Mục hộ pháp hãy giết quách ranh con ấy cho bốn Bảo chủ.

Hà Dĩ Băng nghe cha mình ra lệnh cho bọn thuộc hạ như thế, lòng không khỏi lo cho số mạng của người yêu, thét trong thống khổ :

- Cha quyết hạ thủ chàng ư?

Hà Đại Bàng xằng giọng :

- Hãy tránh mau, con không được xía vào chuyện của ta.

Hà Dĩ Băng xịu ngay nét mặt :

- Ý đông hiệp yếu là qui củ giang hồ phải chăng, thưa cha?

Hà Đại Bàng nổi giận dưng dưng quát :

- Mi càng ngày càng vô lễ với ta, chẳng qua là ta quá nuông chiều từ thừa bé, nếu biết trước sự thể như vậy, ta ném mi xuống sông vừa lúc lọt lòng mẹ.

Nghe nhắc đến mẹ, Hà Dĩ Băng dường như chẳng còn giữ thể thống chi nữa dù có sự hiện diện người ngoài, nói toẹt ra :

- Cha nào có thương con chứ? Từ ngày mẹ bỏ đi khi biết cha có vợ bé, con đã sống với ai trong mười năm khốn khó ấy, nếu không có ông nội con đã là người như thế nào rồi? Một năm cha chỉ về nhà thăm con một lần, chỉ trong hai ba ngày rồi lại đi. Cha đi lo xây mộng bá vương để con thui thủi tro bụi một mình với ông nội sức khỏe càng ngày càng yếu dần. Cha chỉ có lo lắng bản thân mình, con cái sinh ra bỏ mặc cho số phận đẩy đưa. Cha chỉ đắm chìm trong lửa máu hận thù, cha mãi mê với tham vọng điên cuồng cùng người vợ bé. Cha có còn thì giờ để nuông chiều con chăng?

Sự thật về Hà Đại Bàng, Hà Dĩ Băng được ông nội cho biết từ lúc Thù Thiếu Phong rời khỏi nhà ông nội nằng.

Hà Đại Bàng như bị bẽ mặt trước ba Hộ pháp và Thù Thiếu Phong, không còn nghĩ đến tình cha con nữa, tay phải tổng ra một chưởng.

Hà Dĩ Băng chỉ kịp rú lên một tiếng thất thanh, ngã nhào xuống đất.

Thù Thiếu Phong thoáng thấy Hà Đại Bàng vung chưởng đánh Hà Dĩ Băng lập tức thét to một tiếng, đồng thời tả thủ xuất ngay một ngọn chưởng đánh bật luồng chưởng phong của Hà Đại Bàng sang một phía. Miệng chàng thốt trong căm hận :

- Phụ tử tình thâm! Không ngờ với con gái của chính mình mà ngươi còn ra tay hạ thủ. Thật đúng là lòng lang dạ thú.

Hà Dĩ Băng chẳng qua vì quá sợ hãi trước kinh lực của cha mình, chứ nằng đã bị trúng chưởng đâu.

Khi Thù Thiếu Phong vừa thốt dứt, Hà Dĩ Băng thoáng thấy ba gã Hộ pháp đang liên tay tập kích lên chàng vội kêu :

- Thiếu Phong, coi chừng...

Nằng chưa trọn câu đã nghe Thù Thiếu Phong kêu hự lên một tiếng, té chúi về phía trước.

Hà Dĩ Bằng hoảng kinh bật dậy chạy đến cạnh Thù Thiếu Phong, tay móc ra hai hoàn thuốc màu đỏ nhét nhanh vào miệng chàng.

Ba lão Hộ pháp trước biến cảnh ấy không ngớt đưa mắt nhìn về phía Hà Đại Bàng như hội ý.

- Bảo chủ...

Hà Đại Bàng sau khi phóng chưởng đánh con gái, bất ngờ được Thù Thiếu Phong cứu giải lòng đã thâm hối hận. Tuy thấy Thù Thiếu Phong cứu con gái mình nhưng lão vẫn chưa bỏ ý định giết Thù Thiếu Phong, song Hà Dĩ Bằng đang dìu Thù Thiếu Phong đứng dậy, lão lại sợ đánh chuột vỡ bình bông nên khó lòng ra tay động thủ. Lão lớn tiếng gọi :

- Bằng nhi, con mau sang đây!

Thù Thiếu Phong cũng xua tay giục nài :

- Dĩ Bằng, em mau qua bên ấy, việc của anh em chớ lo lắng.

Hà Dĩ Bằng vội lắc đầu :

- Mặc cho ông kêu, có em bên cạnh ông không dám động thủ đâu.

Thù Thiếu Phong cười khổ :

- Chứ em không thấy hồi nãy ông ta còn muốn đánh chính con gái của mình hay sao?

Hà Dĩ Bằng hướng ánh mắt sang Hà Đại Bàng, thoáng thấy trên gương mặt biểu lộ sự hối hận của cha mình, liền thốt nhanh :

- Anh an tâm, ông không hành động như ban nãy nữa đâu. Anh hãy rời đây ngay đi.

Hà Đại Bàng nghe xong lời nói của Hà Dĩ Bằng, trầm nghĩ :

- Bằng nhi đối với gã họ Thù kia chung tình đến thế, chưa hẳn gã đã hại con gái ta...

Thần sắc lão bỗng hiện ra vẻ ngần ngại khó xử, đoạn sang sang cất lời :

- Ranh con, vì mi đã cứu con gái ta, lão phu hôm nay tha cho tội chết, lần sau khó mà có được đặc ân như thế nữa. Còn chưa xéo đi cho rồi.

Thù Thiếu Phong đằng hắng lên một tiếng, hướng về Hà Đại Bàng :

- Hà Đại Bàng, giữa chúng ta ân oán đã phát sinh, nhưng mối thù hạ độc thủ tại căn nhà tranh đạo nọ, tại hạ không thể nào quên, sẽ có một ngày chúng ta thanh toán món nợ ấy cho xong.

Hà Đại Bàng nghiêng răng rít giọng :

- Ta vì con gái ta tha mi lần này, hơn nữa mi đang trọng thương, muốn giết dễ như trở bàn tay, nhưng ta không làm như vậy vì sợ sau này mang tiếng với giang hồ là Thái Dương bảo chủ thừa nguy hại người...

Thù Thiếu Phong cười dừng dừng :

- Đa tạ Hà bảo chủ! Hẹn ngày khi thương thế tại hạ bình phục, tại hạ sẽ đến Thái Dương bảo lấy lại món nợ Mê Tuyền Dược.

Hồ Đại Bàng ngửa cổ buông một tràng cười rợn :

- Bốn Bảo chủ mong có ngày mi đến Thái Dương bảo một chuyến.

Hà Dĩ Bằng đưa ánh mắt đầy mỹ ý sang người yêu :

- Thiếu Phong, anh hãy mau đi đi...

Thù Thiếu Phong cảm kích :

- Dĩ Bằng, thịnh tình của em, anh sẽ khắc ghi vào dạ.

Dứt lời, thân ảnh chàng như vầng mây nhạt lao nhanh vào không khí...

Đôi mắt nhìn theo bóng chàng, Hà Dĩ Băng ngổn ngang mâu thuẫn trong lòng, tình yêu, tình phụ tử bên nào nặng hơn?

Bất giác nàng ngẩng mặt nhìn trời cao, thở dài thườn thượt.

Lúc ấy, bóng dương quang đã ngã xuống dưới trời tây...

Đâu đây tiếng nỉ non của côn trùng vọng lên nghe náo nùng, thê lương!

19. Chương 19: Hồng Y Ma Nữ

Thù Thiếu Phong đi như thế cho đến sáng thì nội thương đã bộc phát trầm trọng, chàng từ từ ngã xuống bên vệ đường...

Khi tỉnh dậy, Thù Thiếu Phong thấy mình đang nằm trên chiếc thuyền câu của một thanh niên, người ấy đang bơi thuyền dọc theo bờ sông Giang Trạch.

Chàng vội nhồm dậy cung tay cất giọng :

- Xin đa tạ ân nhân đã cứu mạng!

Thanh niên đội nón rộng vành, tay không lơis mái chèo, đáp lời :

- Các hạ chớ khách sáo, chẳng qua vừa rồi tại hạ trên đường thăm bà con xuống bến thuyền, nhìn thấy các hạ đang hôn mê trên bãi cỏ, biết ngay là bị trọng thương, tại hạ có học sơ qua đôi chút về y học nên đã nhận ra các hạ bị chất độc phát tác do Huyền Âm Tiềm Mộ chướng, may mắn cho các hạ là tại hạ có mang thuốc giải độc bên người, nếu chậm chùng một giờ đồng hồ chắc vô phương cứu chữa.

Thù Thiếu Phong sững sờ khi nghe chàng thanh niên ấy nói xong, vì thời gian bấy ngày tại Phiêu Diêu cốc chàng đã được Tiên Hạc Thần Kỳ cho biết Huyền Âm Tiềm Mộ chướng là một độc chướng vô cùng ác hiểm, ai bị trúng phải nếu sau mười hai giờ đồng hồ không có Nhai Hoa Thiên giải độc sẽ chết liền khi ấy. Và Nhai Hoa Thiên chỉ có trong tay của Hoàng Dược Sư.

Chàng liền hỏi :

- Phải chăng huynh đài là Hoàng...

Thanh niên cười đáp :

- Tại hạ là Hoàng Phi Long, Hoàng Dược Sư là phụ thân tại hạ.

Thù Thiếu Phong vội cung tay vái chào Hoàng Phi Long :

- Hân hạnh được bái kiến Hoàng huynh! Tại hạ là Thù Thiếu Phong, đã lâu ngưỡng mộ uy danh của Hoàng Dược Sư lão tiên bối.

Hoàng Phi Long vội xua tay :

- Không dám! Không dám! Thù huynh đệ, huynh đệ cần phải dưỡng thương đôi ba ngày, nếu không chê nhà tại hạ chật hẹp, hãy đến nhà nghỉ ngơi vài ngày cho lại sức.

Trước tấm thịnh tình của Hoàng Phi Long, Thù Thiếu Phong không nỡ chối từ, vội thốt :

- Tại hạ thân lạc loài tứ xứ, nếu Hoàng huynh không chê, chúng ta từ nay lấy nghĩa đệ huynh để đối xử.

Hoàng Phi Long đoán tuổi Thù Thiếu Phong nhỏ hơn mình độ vài tuổi liền ngưng mái chèo :

- Nếu được Thù lão đệ kết nghĩa, Hoàng Phi Long này nào dám chối từ.

Thù Thiếu Phong vội quỳ xuống làm lễ ra mắt :

- Xin Hoàng huynh nhận lấy một lạy của tiểu đệ.

Hoàng Phi Long cũng vội quỳ lạy trả :

- Thù lão đệ mau đứng lên, hà tất phải trọng lễ như thế!

Hai người giao bài xong ba lạy, Hoàng Phi Long liền đứng dậy kéo Thù Thiếu Phong cùng đứng lên theo và bảo :

- Chúng ta sẽ uống mừng cho tình huynh đệ này sau khi lên Hoàn Viên trấn!

Nói xong, Hoàng Phi Long lại khuấy động mái chèo...

Thù Thiếu Phong đến ngồi ngay mũi thuyền, trầm trầm giọng thuật lại đời tư cho Hoàng Phi Long nghe...

Khi chèo vừa dứt câu chuyện thì cũng là lúc con thuyền ghé bến.

Hai người song song tiến bước lên quan lộ vào Hoàn Viên trấn, chỉ khoảng thời gian độ một giờ sau, Thù Thiếu Phong cùng Hoàng Phi Long đã bước đi giữa phố phường của Hoàn Viên trấn.

Trên đường từ bờ sông Giang Trạch đến tửu quán Hồng Lô, Hoàng Phi Long sơ lược kể lại thân thế mình cho nghĩa đệ nghe.

Và chỉ thời gian ngắn ngủi từ lúc gặp nhau cho đến Hồng Lô quán, họ như đôi bạn đã khăng khít nhau từ thuở niên thiếu.

Giờ ấy, Hồng Lô quán khách khứa khá đông, các bàn đã chật ních người chẳng còn chỗ trống, họ ăn uống cười nói thỏa thích.

Hai người đến bên quầy, Thù Thiếu Phong khẽ bảo cùng Hoàng Phi Long :

- Hoàng huynh, ở đây cũng náo nhiệt đấy chứ?

Hoàng Phi Long lắc đầu :

- Có vui nhưng cũng có nỗi buồn riêng của nó.

- Nghĩa là sao Hoàng huynh?

Thù Thiếu Phong vừa dứt câu nói, chợt âm thanh trong quán đều ngưng bật.

Chàng quay nhìn ra cửa, lù lù bước vào một gã đại hán, râu hùm quanh hàm, thân hình vạm vỡ, tướng mạo dữ dằn với đôi mắt bắn hung quang nhìn khắp quán một lượt, rồi gã lăm lè bước thẳng đến quầy.

Thù Thiếu Phong kinh ngạc vì khi gã đến bên cạnh thì khách khứa đã tự động bỏ ra ngoài, vẻ sợ hãi hiện rõ lên từng khuôn mặt.

Lão chủ quán khúm núm :

- Đại khách quan, ngài dùng chi?

Không trả lời lão chủ quán, gã đại hán râu hùm quét đôi mắt lạnh băng lên người Thù Thiếu Phong và Hoàng Phi Long, gần giọng nói :

- Hai thằng ranh kia, sao dám còn đứng đây hả?

Dứt lời thốt, gã râu hùm phóng mạnh tay vào người Hoàng Phi Long, khiến chàng té nhào ra sau, đầu va mạnh vào thành bàn.

Thù Thiếu Phong nào nhẫn nhịn được quát to :

- Ác đồ, sao ngươi dám giở trò hung bạo với Hoàng huynh ta.

Gã râu hùm cười gằn :

- Cả mi nữa, mau ra khỏi đây ngay, Đông Tà Cầu Tặc đến nơi nào, nơi đó phải biến đi cho thoáng mắt!

Thù Thiếu Phong cười sắc lạnh :

- Chính mi là người phải cút khỏi đây.

- A... Ranh con này lớn lối thật! Mi dám cùng ta động thủ chẳng?

Thù Thiếu Phong rít giọng :

- Trừ phi đôi tay Thù Thiếu Phong này là bột nắn.

Hoàng Phi Long đã biết oai danh của Đông Tà Cầu Tặc từ một tháng nay, khi gã xuất hiện tại Hoành Viên trấn, vội vàng kéo vai Thù Thiếu Phong can gián :

- Lão đệ, chúng ta đi thôi! Lão đệ còn đang bị thương...

Thù Thiếu Phong lia mắt về phía Hoàng Phi Long với thái độ tự tin :

- Hoàng huynh chớ lo nghĩ, tiểu đệ phải dạy cho hắn một bài học mới biết thế nào là trời cao đất dày.

Lão chủ quán trông thấy Thù Thiếu Phong như một thư sinh liền chen vào :

- Khách quan còn trẻ người non dạ, có lẽ không phải dân ở đây nên chưa biết uy danh của ngài đây.

Thù Thiếu Phong như bỏ ngoài tai lời can của lão chủ quán, đôi mắt nhìn chăm chú vào người Đông Tà Cầu Tặc.

- Xin mời ra bên ngoài động thủ!

Đông Tà Cầu Tặc buông một chuỗi cười khinh miệt :

- Chắc ranh con thân đầy tuyệt kỹ...

Gã bỏ lửng câu nói giữa chừng, phi nhanh ra ngoài quán.

Trước Hồng Lô quán là đường phố khá rộng, mọi người đã vây chung quanh như chờ đợi một trận thư hùng sắp sửa diễn ra.

Khi đôi đối thủ đứng đối diện nhau cách chừng mười bước chân, Đông Tà Cầu Tặc cười ngạo nghễ thốt :

- Ranh con, ta cho mi động thủ trước đây.

Thù Thiếu Phong sát khí ngời lên ánh mắt, âm trầm cất lời :

- Tại hạ từ khi bước chân vào chốn giang hồ đến nay, luôn luôn giữ đúng đạo đức của người quân tử. Đông Tà Cầu Tặc ngươi cứ ra tay trước là hơn.

Đông Tà Cầu Tặc hừ lạnh :

- Rõ là ranh con ngông cuồng quá độ!

Kẹp với tiếng quát tựa hồ rống, song quyền đồng thời đẩy vút ra.

Trận trường bỗng dưng cuồng phong dấy động, đất cát mù mịt tung bay...

Thù Thiếu Phong hừ lên một tiếng lạnh lạnh, vội triển dụng thuật khinh công Tiết Tiết Cao Thăng nhắc người hơn ba trượng cao, xông ra khỏi vòng phạm vi quyền phong của Đông Tà Cầu Tặc.

Nhìn thấy thân ảnh Thù Thiếu Phong như làn chớp bạc, Hoàng Phi Long không khỏi kinh ngạc kêu ồ lên một tiếng đầy cảm phục, chàng cảm thấy hãnh diện khi kết tình huynh đệ với Thù Thiếu Phong.

Đông Tà Cầu Tặc trước khinh công tuyệt xảo của đối phương, mừng tượng như chưa từng thấy qua, âm thầm khen phục, vội lắc mình một thế Bạch Hạc Xung Thiên lướt lên chặn lại.

Thù Thiếu Phong người đang giữa vờ, thấy Đông Tà Cầu Tặc phòng mình đuổi theo liền nhéch môi lạnh nhạt :

- Xin hoàn lại một chiêu!

Thân ảnh cùng theo lời nói của chàng quay vòng trở lại, hữu thủ nhắm trúng thẳng vào đối thủ quật xuống một thức trong Huyết Sát Lệnh.

Phăng...

Chiêu kinh như một tòa núi từ trên cao đổ ập xuống, Đông Tà Cầu Tặc mất ngay tốc độ thăng lên, thân hình lập tức xệt chéo xuống đất, lòng âm thầm khiếp phục: “Võ công của nhãi con này quả thật lợi hại!”

Thù Thiếu Phong liền xà người đáp xuống ngay trước mặt Đông Tà Cầu Tặc cười sắc lạnh :

- Thế nào? Người còn dám lên mặt dạy đời nữa chẳng?

Đông Tà Cầu Tặc hừm lên một tiếng tức tối :

- Nhóc con chó vện đắc thắng, hãy ném một chỉ của Đông Tà này!

Lồng trong tiếng quát ngón trở phải xĩa nhanh ra phía đối phương.

Thù Thiếu Phong người đồng thời nhấc động, bàn tay hữu cung lại thành quyền, tổng mạnh ra một ngọn Quyền Trần chưởng đáp lễ.

Sau một tiếng nổ bình khô khan, Đông Tà Cầu Tặc bị trôi lui về phía hậu ba bước, tháo mồ hôi hột kinh mang. Gã chưa kịp định thần đã thấy một lượng kinh phong thoát ra từ lòng bàn tay phải của đối phương xé gió lao tới với tốc độ vô tưởng, gã hấp tấp tung song chưởng ra đối kháng.

Ầm!

Tiếng nổ vang lên như đất trời đến hồi tận thế, áp lực thanh âm khủng khiếp khiến dân chúng có mặt tại trận trường đều tháo lui về phía sau mấy bước.

Tiếng ầm vừa dứt, trong làn cát bụi tung bay rợp cả không gian, một bóng xanh vút lên cao, rồi từ trên nửa tầng không ấy bủa nhanh xuống một chưởng.

Đông Tà Cầu Tặc kinh mang định nhảy sang trái né tránh, song gã vừa nhích động thân hình đã kêu hự lên một tiếng nặng nề, loạng choạng té nhào xuống đất, mặt tái xanh như tàu lá chuối, ôm lấy ngực và ọc ra một búng máu tươi.

Đông Tà Cầu Tặc cố chỗi dậy, đưa mắt cú vọ mà trừng trừng nhìn Thù Thiếu Phong cầm hờn thốt :

- Thù Thiếu Phong, có ngày ta sẽ lấy lại ngọn chưởng này cả vốn lẫn lời.

Gã nói xong cúi đầu lủi thủi đi như chạy trốn.

Hoàng Phi Long xúc động chạy tới ôm choàng lấy Thù Thiếu Phong :

- Thù đệ, ngu huynh không ngờ...

Mọi người vây lấy Thù Thiếu Phong và Hoàng Phi Long vào giữa, hồ hởi thốt lên :

- Thù thiếu hiệp quả là tay cự phách giang hồ!

- Thù Thiếu Phong anh hùng thiên hạ!

- Thù đại hiệp, chúng tôi đa tạ lòng quả cảm của đại hiệp đã ra tay nghĩa hiệp.

Khó khăn lắm Thù Thiếu Phong và Hoàng Phi Long mới thoát khỏi vòng vây cảm kích của dân chúng Hoàng Viên trấn.

Hai người bỏ ý định uống rượu mừng kết nghĩa đệ huynh, rời Hồng Lâu quán về Hoàng gia trang cách đó nửa giờ đường.

Vừa bước vào cổng gia trang, Hoàng Phi Long kinh hoàng khi thấy hai xác chết của gia nhân nằm dưới đất, máu me dính đầy hai thi thể.

Chàng vội chạy nhanh vào, Thù Thiếu Phong cũng cảm giác được nỗi đau của nghĩa huynh, hối hả chạy nối theo.

Vừa vào trong sảnh đường, Hoàng Phi Long thấy cha mình trên vung máu. Chàng đau đớn gầm lên :

- Cha...

Chàng phóng đến ôm lấy thi thể còn thoi thóp thở của cha mình vào lòng, nức nở...

Hoàng Dược Sư từ từ mở mắt ra :

- Long nhi... đấy à...

Nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt tinh anh, Hoàng Phi Long đau đớn nói :

- Con bất hiếu...

Cổ thều thào qua hơi thở đứt đoạn, Hoàng Dược sư mấp máy đôi môi :

- Hồng Y... Ma Nữ... là hung thủ...

Nói đến đây ông nấc lên, đầu ngoẹo sang một bên...

Hoàng Phi Long cầm hận rít lên :

- Con phải báo thù!

Thù Thiếu Phong đến bên cạnh Hoàng Phi Long :

- Cha của huynh tức là cha của tiểu đệ. Chúng ta tạm thời mai táng di thể người, đợi báo thù xong sẽ tìm nơi yên tĩnh để dời linh cốt người, được chăng?

Hoàng Phi Long gật đầu...

Mai táng xong thi hài của Hoàng Dược Sư sau gia trang, hai người bái biệt gạt lệ rời gia trang đi truy tìm hung thủ.

* * * * *

Nhẩm tính còn mười ngày nữa là đến ngày ngày đại hội Liên bảo tại đỉnh Kiềm Sơn để bầu lại chức Liên bảo Bảo chủ. Thù Thiếu Phong cùng Hoàng Phi Long rẽ sang Mai Trùng huyện, nhắm Kiềm Sơn gia tăng cước trình.

Bỗng từ xa, một cỗ xe sang trọng do bốn thớt tuần mã kéo vùn vụt tiến lại.

Khi đến gần hai người, cỗ xe ấy chợt dừng phất lại, rèm xe vụt rẽ đôi, bốn bóng người nổi tiếp lao vút ra, trong loáng mắt đã đứng án bốn phía đông tây nam bắc, vây lấy Thù Thiếu Phong và Hoàng Phi Long vào giữa.

Thù Thiếu Phong ánh mắt rực ngời sát khí khi nhận ra một trong bốn đối thủ là Lâm Kiếm Hổ, còn lại ba người kia hai nam một nữ.

Lâm Kiếm Hổ trừng mắt cười sắc lạnh :

- Thù Thiếu Phong, hôm nay oan gia lộ hẹp gặp nhau, thiếu gia phải đòi lại nợ máu tại Ngạo Triết sơn đạo nợ.

Thù Thiếu Phong cười khẩy đáp lại :

- Mối thù mẹ ta còn gửi bên mình mi, mau động thủ, chớ nhiều lời vô ích.

Lão già áo đỏ trầm giọng cất lời :

- Ranh con là Thù Thiếu Phong?

Thù Thiếu Phong ngạo nghễ nhếch môi cười :

- Đã nghe danh của ta, sao chưa cúi đầu nạp mạng.

Lão già áo đỏ không phải là tay thiếu lịch duyệt, trước lời lẽ khinh miệt của đối phương vẫn không khỏi dùng dùng nộ khí :

- Mi chắc ý thân đầy tuyệt khí nên cuồng ngạo đa ngôn như thế, hãy tiếp lão phu một chiêu xem thử!

Hai bàn tay lão liền đó chộp dữ vào giữa với luôn hai lượt, lập tức hai luồng trảo kinh bay ào ra, một bắn thẳng vào Thù Thiếu Phong một đột kích Hoàng Phi Long.

Thù Thiếu Phong vội lách người sang cạnh tám bước, trảo phong vừa vắn lướt vèo sát cạnh, tổng thẳng vào một cội bàng to lớn bên vệ đường, lá cây rào rào đổ xuống như mưa rơi, giữa thân cây lập tức lún sâu vào năm dấu trảo thật to.

Chàng vội quay đầu nhìn sang Hoàng Phi Long, thấy nghĩa huynh vẫn đứng yên bất động, tay phải phất nhẹ chiếc quạt đã hóa giải luồng trảo phong tiêu mất.

Lão già áo đỏ không khỏi âm thầm kinh hãi: “Không ngờ hai tên ranh con này thân thủ lại phi phàm đến thế?”

Hoàng Phi Long bật cười thản nhiên :

- Mới gặp nhau chưa chi lão đã động thủ tay chân, như thế này lão không sợ lên đoạn đầu đài à?

Thù Thiếu Phong vội tiếp lời :

- Đã gặp nhau tất có duyên, Hoàng huynh nên giải sầu trong chốc lát.

Hoàng Phi Long nhẹ thở dài :

- Lão già chưa chết kia, sau ba chiêu nếu Hoàng mỗ không chế ngự được lão thì quay đầu về Hoành Viên trấn ẩn dật.

Lão già áo đỏ nhếch môi cười khắc khắc :

- Ranh con, học đầu mồm năm miệng mười đến thế, lão phu thật không tin mi có thể ba chiêu hạ thủ được ta.

Phụ nhân áo đỏ chợt cười to lên :

- Chậc! Ranh con hỗn láo với bậc trưởng thượng quá mức. Hãy xưng danh ta coi mi là ai mà ngạo cuồng đến thế.

Hoàng Phi Long nghiêm giọng :

- Tại hạ Hoàng Phi Long!

Phụ nhân áo đỏ chợt cười khẩy thét vang :

- Mi có quan hệ chi với Hoàng Dược Sư?

Hoàng Phi Long trầm giọng :

- Người là phụ thân tại hạ!

Phụ nhân áo đỏ đột nhiên đổi sắc :

- Mi là con của lão ta ư? Hừm! Mi phải chết!

Hoàng Phi Long sầm mặt lại :

- Tại hạ cùng tiền bối xưa nay chẳng oán thù, tình cờ gặp gỡ lẽ đâu lại muốn hạ độc thủ.

Phụ nhân áo đỏ bật cười lạnh lạnh :

- Nếu mi biết ta là ai, chắc mi chẳng thể nói ra được câu ấy.

Hoàng Phi Long vội hỏi :

- Vậy bà là ai?

- Hồng Y Ma Nữ, Động chúa Hồng Diệp động!

Trong khoảnh khắc thù hận đã trào dâng lên đỉnh óc, Hoàng Phi Long thét nạt :

- Thì ra mi là hung thủ giết cha ta, hôm nay mi phải trả nợ máu đấy.

- Được! Ta sẵn sàng chờ đợi đây, nhưng trước khi chết mi có lời trần trối chi chăng?

- Tại sao bà sát hại cha ta?

- Năm mươi năm trước, sư phụ ta một lần qua Trung Nguyên tỉ thí cùng Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách, người bị trọng thương đã đến nhờ cha mi cứu chữa, song cha mi đã khước từ. Lão có đáng tội chết không chứ?

Thù Thiếu Phong này giờ đứng im, khi nghe đối phương tự giới thiệu đại danh đã muốn xuất thủ trả mối thù cho Dương lão huynh, giờ đây khó đề áp được cơn giận dữ, thét to :

- Hồng Y Ma Nữ, hãy trả món nợ máu cho Giang Hồ Phiêu Bạt lão huynh ta.

Hoàng Phi Long e mất phần mình, nóng nảy kêu to :

- Thù đệ! Mụ là kẻ tử thù của ngu huynh, hãy để cho ngu huynh chính tay báo thù cho phụ thân.

Thù Thiếu Phong chưa kịp mở miệng đáp lời, chợt thấy một điểm sáng từ lão già áo đỏ xẹt bắn tới hướng lưng Hoàng Phi Long.

Một vì công lực non kém, hai vì nóng lòng báo thù cho cha nên Hoàng Phi Long không sao phát giác mũi ám khí sắp sửa ghim vào lưng mình.

Thù Thiếu Phong rất mực kinh mang, hỏa tốc vung chưởng ra đối đầu.

Luồng sáng bạc chạm phải bức tường chưởng khí, lập tức bắn dội trở về và rơi lả tả trên mặt đất.

Hoàng Phi Long sau cơn thoát chết, quắc mắt căm hờn nhìn lại, cũng nhận định được lão già áo đỏ, lập tức xông lên :

- Mi cũng phải chết!

Lão già áo đỏ song chưởng lồng trong tiếng quát kéo lên ngang ngực, một hướng thẳng về phía Thù Thiếu Phong, một thốc đến Hoàng Phi Long.

Thù Thiếu Phong vội đẩy Hoàng Phi Long lùi lại sau lưng, tay trái đồng thời tung ra một chưởng đối công. Sầm!

Lão già áo đỏ hự lên một tiếng kinh hoàng, trôi lùi về sau bảy bước, nhìn đối phương trụ vững như tượng thạch.

Lão già áo đỏ chưa kịp hoàn hồn, Thù Thiếu Phong đã lắc vai xô tới quát to :

- Hãy ném thêm một chưởng của ta.

Tay phải của chàng theo đó nhấc lên, từ lòng bàn tay tỏa ra một ngọn Huyết Sát Lệnh xè xè réo gió, xô đến đối phương với một tốc độ chóng mặt.

Vừa thấy chưởng kinh của chàng thoát ra, lão già áo đỏ vội vã quay người lao xa hơn ba trượng.

Thù Thiếu Phong cấp tốc phóng theo, lão già áo đỏ chỉ đợi có thế, tay áo phát lên một vầng ngân quang ánh lên như mưa bão, không bay về hướng Thù Thiếu Phong mà tập tễn tới Hoàng Phi Long.

Đã lỡ đà, Thù Thiếu Phong tự biết khó thể tiếp ứng chàng hấp tấp kêu lên :

- Hoàng huynh mau tránh!

Chẳng đợi Thù Thiếu Phong nói hết lời, Hoàng Phi Long vội tràn mình sang một phía, vừa vận luồng mưa bạc lướt vào sát bên sườn.

Hồng Y Ma Nữ là một ả ma đầu xảo quyệt, chớp ngay cơ hội thuận tiện đó bất thành linh tống ra một chưởng vào lưng Hoàng Phi Long.

20. Chương 20: Liễn Kết Mối Thù Của Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách

Hoàng Phi Long chỉ lo tránh phía trước, nào phòng bị được phía hậu, lãnh nguyên ngọn chưởng như trời giáng của ả ma đầu Hồng Y Ma Nữ, chàng hự lên một tiếng nặng nhọc và nhào ngược ra phía trước.

Thù Thiếu Phong gầm lên một tiếng giận dữ, thân ảnh lướt tới như dòng điện lóe, một chiêu Huyết Sát Lệnh như chiếc cầu vòng chụp xuống địch nhân.

Hồng Y Ma Nữ dám đầu đỡ thẳng, vội vã hồi bộ tháo thân.

Nhưng đôi chân ả vừa nhích động, hữu thủ chàng liền theo đó gỡ tiếp một ngọn Phong Sa chưởng bồi sang, chưởng kinh tựa sét bắn vào ngực Hồng Y Ma Nữ.

Ả rú lên một tiếng thảm thiết lồng ngực vỡ nát, máu tươi văng bắn tung tóe chết liền tại chỗ.

Lão già áo đỏ thừa lúc Thù Thiếu Phong đắc ý, rút nhanh ngọn phi đao giắt ở lưng phóng vút vào lưng Thù Thiếu Phong.

Chợt nghe tiếng gió kinh rít vèo sau lưng, Thù Thiếu Phong hơi nghiêng người đồng thời tay phải giơ lên kẹp lấy chiếc phi đao của đối thủ vào giữa ngón trỏ và ngón giữa, với một tốc độ vô tưởng ngọn phi đao bay trở ngược lại cổ chủ.

Ngọn phi đao cắm ngay bên ngực trái ngay chỗ trái tim, lão già áo đỏ chẳng kịp rú lên một tiếng nào tắt thở tại chỗ.

Lão già áo tía sát cơ vụt bùng lên sắc mặt, rống to một tiếng như cộp đội lướt người đến, thanh kiếm đã nằm gọn trong tay, từ trên bổ xuống một chiêu Xạ Kiếm Thanh Xà, kiếm phong đốc ra như sét cuồn.

Thù Thiếu Phong thân ảnh linh ảo tựa ma vờn quỷ lướt, bắn người lên không trung, chờ cho đối phương đến vừa tầm quật ngược trở xuống, tay phải tung ra như điện chớp điểm nhanh vào huyệt Linh Đài của kẻ địch.

Lão già áo tía sau một tiếng rên thảm thiết, ngã dúi xuống đất nằm yên chẳng máy động.

Lâm Kiếm Hồ nộ khí cũng bùng bùng, từ thắt lưng lôi ra một ngọn nhuyễn tiên màu vàng nhẹ vung vẩy vào không khí, trong khoảnh khắc giữa lưng trời như chập chờn muôn vàn thốt kim long kẹp theo tiếng xé gió, vèo vèo chụp thẳng vào Thù Thiếu Phong.

Hoàng Phi Long sau khi tự vận chân khí trị thương, đứng bên ngoài trận cuộc thăm chột dạ, kinh hãi lo thay cho nghĩa đệ: “Chiếc roi vàng của y quả thật lợi hại! Tuy còn một tay mà y sử dụng quá siêu đẳng!”

Song Thù Thiếu Phong chẳng chút rung động tâm thần, Huyết Sát Lệnh năm thức tiếp nối như mưa cuồng gió dữ lao thẳng vào ánh vàng đang quấy động khắp người.

Lâm Kiếm Hồ thân hình quay nhanh như con trót, thoáng mắt đã tung ra bảy chiêu.

Mỗi đòn roi của gã đều nhắm chuẩn vào các yếu huyệt của Thù Thiếu Phong, nhưng khi làn chưởng của Thù Thiếu Phong sắp chạm tới, ngọn roi lập tức luồn nhanh qua ánh chưởng, động tác vừa mềm mại vừa khéo léo tuyệt cùng.

Do đấy, tuy công ra bảy roi nhưng trước sau Lâm Kiếm Hồ vẫn giữ được ngọn roi chẳng đụng vào thế chưởng.

Liên tiếp mấy chiêu phản kích đều vô hiệu, Thù Thiếu Phong nổi giận, đôi mắt đỏ hào quang, hú lên một tiếng hào hùng, thanh âm lạnh lạnh đến từng không.

Thấy chàng đã nổi giận, Lâm Kiếm Hồ càng buông tiếng cười trêu chọc, chiếc roi vàng càng vũ lộng tới bởi, khi trên khi dưới, thoát đông thoát tây, hư hư thật thật như rồng thiêng vờn biển cả.

Thù Thiếu Phong càng lúc càng kinh ngạc, bởi sống bao năm cùng Lâm Kiếm Hồ tại Hỏa Long bảo chàng có bao giờ thấy gã sử dụng ngọn roi vàng bao giờ đâu, ấy thế mà giờ đây gã vũ lộng giao chiến như người đã thuần thục trên mười năm.

Hoàng Phi Long đứng bên ngoài lược trận, cảm nhận được những âu lo xuất hiện trên nét mặt Thù Thiếu Phong, vội lên tiếng chỉ điểm bằng lời truyền âm.

- Thù lão đệ, đối phó với Áo Phong Tiên cần phải dùng tĩnh chế động, không nên khấn trương.

Thù Thiếu Phong lập tức y lời, thân hình đang xoay động bỗng dừng ngay lại, hai tay vận khí điều công tự trí định thần.

Hoàng Phi Long lại tiếp :

- Bất biến chế vạn biến.

Thù Thiếu Phong gật đầu thâm nhủ: “Dùng bất biến chế vạn biến, vậy mà hồi nãy đến giờ ta nghĩ mãi chẳng ra”.

Lâm Kiếm Hồ chợt thấy Thù Thiếu Phong thay đổi đấu pháp, trụ bộ đứng yên, lòng chẳng khỏi kinh thâm, lồng trong tiếng rống ngọn roi đã phát lên một tiếng và bổ thẳng vào đối thủ.

Thù Thiếu Phong lập tức vươn tay phải ra, ngón giữa khỏ mạnh vào lưng roi.

Rắc!

Ngọn roi vàng liền gãy làm thành đôi đoạn.

Lâm Kiếm Hồ tay nắm khúc roi còn lại, tái xám mặt mày lặng người, thốt chẳng thành tiếng.

Gã mắt lóe ngời lửa hận, nện mạnh khúc roi xuống đất, mím môi vận đẩy vào tả thủ đẩy vút ra.

Bình!

Sau khi hai luồng chưởng đánh va vào nhau vang lên tiếng nổ như núi rung đất chuyển.

Trong khoảnh khắc, đôi đối thủ đã đấu nhau bằng chưởng lực đủ mười hiệp.

Lâm Kiếm Hồ thất sắc lo âu, hiểu ngay nội công của mình kém xa đối thủ, quay phắt người phóng rời khỏi trường đấu.

Thù Thiếu Phong để đầu bỏ xống con mỗi một cách dễ dàng như thế, cấp tốc phi thân vụt theo quát lên như sấm nổ lưng trời :

- Lâm Kiếm Hồ, mi chạy đâu?

Tay chàng theo đó nhấc lên một ngọn Huyết Sát Lệnh tựa như mấy đỉnh sơn nhạc từ trên chụp xuống.

Lâm Kiếm Hồ rống lên một tiếng đau đớn và té nhủi tới trước bất động vĩnh viễn.

Thù Thiếu Phong vội lắc vai tiến tới :

- Mẹ! Con đã báo thù!

Một cú đá như trời giáng chắn ngang câu nói, thi thể Lâm Kiếm Hồ bay bổng lên cao rồi rơi bịch xuống đất.

Hoàng Phi Long đến bên Thù Thiếu Phong cười nhẹ ôn tồn :

- Đừng trách ngu huynh nhiều lời, dù rằng võ công lão đệ siêu quần nhưng không nên tạo sát nghiệp quá nhiều. Tránh khỏi cang...

Phi Long vụt cảm thấy những lời sau cùng không được ổn lắm, nên lời đến cửa miệng liền ngưng bật.

Thù Thiếu Phong gật đầu buồn bã :

- Lời của Hoàng huynh thật đáng ngàn vàng, tiểu đệ cũng tự hiểu giết người quá nhiều càng chuốc thêm cường địch vào thân, nhưng tiểu đệ vì có thói quen ghét kẻ ác như tử thù... Nhưng Hoàng huynh đã biết, tiểu đệ gặp phải quá nhiều bất hạnh nên nuôi thành thói quen hạo sát. Thù ai nấy gánh, tiểu đệ chỉ giết những kẻ đáng tội mà thôi, ngoài ra chỉ trừng phạt cho họ sợ để từ bỏ những thói hung hăng cuồng sát.

Dứt lời, Thù Thiếu Phong quay nhìn cỗ xe ngựa thấy mất một con ngựa cùng gã phu xe, chàng liền bảo :

- Chúng ta tạm dùng cỗ xe này để đến Kiềng Sơn!

Hoàng Phi Long gật đầu, hai người nhảy lên cỗ xe, Thù Thiếu Phong điều khiển ngựa quay đầu trở lại, ra đòn vun vút... Những đám bụi mù tỏa lên không trung, tiếng vó ngựa dồn dập lốc cốc xa dần, xa dần ở cuối trời xa...

Cỗ xe ngựa chạy độ chừng hai giờ đường, bất thành linh từ bìa rừng ven sơn lộ vọng ra một giọng hú quái dị chấn động cả không gian, phá tan cảnh trầm tịch của chiều hôm.

Biết ngay là có chuyện khác thường, Thù Thiếu Phong vội ghì cương ngựa.

Từ bên rừng xẹt nhanh ra mười bóng người chen lấy lối đi của hai người.

Qua phút giây kinh ngạc, Thù Thiếu Phong quét mắt nhìn đối phương, tên nào cũng ánh mắt bắn ngời tia hung quang, chàng biết ngay bọn chúng là những cao thủ trong giới hắc đạo.

Thù Thiếu Phong không dần được bất bình, lạnh lùng cất lời :

- Quý chư vị cản đường chúng ta với mục đích gì?

Gã đi đầu nhếch môi cười ngạo nghễ :

- Trong hai mi, ai là Thù Thiếu Phong?

- Các hạ tìm Thù Thiếu Phong có ý gì?

Gã nọ dần giọng thốt :

- Bọn ta Quý cốc và Phù Long bảo tìm hắc để báo thù cho Hồng Diệp động chúa.

Thù Thiếu Phong nghe đến đây thoáng giật mình, vì bọn chúng chính là những người mà chàng cần tìm để trả món nợ máu cho Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách mấy tháng trước, qua lời ủy thác của sư phụ.

Thù Thiếu Phong vẫn giữ sắc thái bình thản :

- Trong các vị, ai là Quý cốc chủ và Phù Long bảo chủ?

Gã nọ hừ lạnh lạt :

- Bắt tên ranh con họ Thù ấy, phải nhọc chi đến bản Cốc chủ và Bảo chủ.

Thù Thiếu Phong nhấc tay ra một cử chỉ khinh miệt :

- Nếu các vị không phải là Quý cốc chủ và Phù Long bảo chủ ở Tây Tạng thì nên tránh đường cho bọn ta đi.

Trước khẩu khí ngạo cuồng của Thù Thiếu Phong, mười gã nọ không nén được bực tức, đồng thanh quát hỏi :

- Mi là ai? Dám xác láo đến thế hả?

Thù Thiếu Phong phi thân khỏi cỗ xe ngựa, đến trước mặt bọn chúng ưỡn ngực ngạo nghễ :

- Tại hạ chính là Thù Thiếu Phong đây! Mau gọi Quý cốc chủ và Phù Long bảo chủ đến đây, khỏi mất công Thù mỗ sang Tây Tạng tầm thù.

Gã đầu sổ ban nãy cười lên khanh khách :

- Nếu mi là Thù Thiếu Phong, hãy mau quì gối chịu trói, nếu không chó trách bọn ta ra tay ác độc.

Thù Thiếu Phong bỗng dừng biến sắc :

- Ngươi muốn chết chắc?

Lòng trong tiếng quát, tay phải chàng vụt giơ lên, một luồng chưởng phong xè xè xé gió bắn thẳng vào ngực gã nọ.

Bị tấn công đột ngột, gã nọ hốt hoảng dứt ngang tiếng cười, hữu chưởng cấp tốc lia mạnh trở ra, chân đồng thời hồi bộ luôn năm, sáu bước dài mới may mắn tránh khỏi luồng tụ phong hiểm hung của đối thủ.

Chín gã còn lại không ngớt sững sờ trước tài nghệ của chàng trai trẻ.

Gã áo vàng đứng chót phải sau phút định thần, bóng người theo giọng quát bắn đến như đường tên bật nỏ, ngọn phát trần trên tay được dốc ra với tất cả sinh lực, quét thốc vào người đối phương.

Thù Thiếu Phong hừ lên một tiếng miệt khinh, giở ngay tuyệt kỹ thân pháp Tiết Tiết Cao Thăng, nhoáng mắt đã luôn tránh khỏi thể công như vũ bão của ngọn phát trần.

Thấy đối phương né tránh đường công quái ác vừa rồi, gã áo vàng bưng sùi tức giận, rống lên một tiếng như sói tru, xoay ngược ngọn phát trần, thốc lên một đòn Phong Nguyệt Giá Vũ, ào ào như cội cỏ thụ lung lay trong sức bão.

Sức nhanh của ngọn phát trần ánh lên như một tia chớp, thẳng túa xuống đỉnh đầu chàng trai họ Thù.

Khẽ bước chân thoái bộ tránh qua ngọn phát trần của địch thủ, người Thù Thiếu Phong đồng thời xoay nhanh như con vù :

- Nằm xuống nè!

Lòng theo tiếng quát của chàng, luồng tụ phong như chín đỉnh sơn nhạc phủ chụp xuống châu thân kẻ địch.

Gã áo vàng chưa kịp xuất chiêu phản kích, hự lên một tiếng đau đớn, rơi vật xuống đất chết liền tại chỗ.

Gã đầu sỏ ban nãy trước cái chết của đồng bọn, lửa căm thù trào dâng sùng sục trong huyết quản, hữu chưởng dựng thẳng nơi trước ngực, tổng mạnh trở ra một đòn công hung hiểm.

Vừa rồi gã thi thố một chiêu tuyệt kỹ Kiềm Địa Hỏa Lôi Công của Ma Đăng Hồn Khách, một lão ma đầu khét tiếng năm mươi năm về trước ở miền Tây Tạng.

Thù Thiếu Phong buông tiếng cười lạnh lạnh, bàn tay hữu co chặt thành quyền tủa nhanh tới trước một ngọn Quyền Trần chưởng.

Ầm!

Hổ khẩu của gã đầu sỏ tê dần, bàng hoàng tháo lui mấy bước, mắt trợn trừng kinh ngạc quên thôi.

Tám người còn lại bên ngoài vòng trận cũng chẳng tránh khỏi sững sờ tháo chạy mồ hôi, lo thay cho tánh mạng đồng bọn.

Giữa trận diện bỗng nhoáng động một bóng người, gã đầu sỏ chưa kịp định thần vững bộ. Thù Thiếu Phong đã lên đến phía sau tóm chặt, nhắc bổng gã lên như một con gà ném tuốt vào rừng sâu.

Bịch...!

Thân hình gã tông mạnh vào một cây bằng lăng, xương thịt gãy vụn bắn văng khắp lá cành.

Tám tên còn lại mặt đều xám ngắt, mắt nhìn nhau mọc ốc da lưng, tiến thoái lưỡng nan...

Thù Thiếu Phong hất hàm khiêu khích :

- Bọn ngươi một lượt cùng tiến lên, tránh cho Thù mỗ khỏi nhiều lần nhọc sức.

Tám tên nọ còn đang đứng như trời trồng, đột nhiên một giọng cười ghê rợn tựa như từ lòng đất vang lên, lại mừng tượng như từ trên đỉnh núi vọng xuống, bọn chúng đoán ra ngay là ai, cùng cúi đầu vòng tay cung kính.

- Cốc chủ giá lâm!

Nghe qua thanh âm giọng cười, Thù Thiếu Phong đoán ra ngay đối phương là cao thủ kiêm nội ngoại công phu.

Tràng cười vừa dứt, một lão già áo đỏ râu dài chậm chậm từ bìa rừng bước ra.

Khi đối phương đến cách mình chừng chục bước, Thù Thiếu Phong buông chuỗi cười lạnh lạt :

- Phải chăng nhà ngươi là Quỷ cốc chủ Mai Thiên Cự?

Lão già áo đỏ không ai khác ngoài Mai Thiên Cự, một trong ba hung thần đã sát hại Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách mấy tháng trước tại Hận Thu Phong.

Mai Thiên Cự không ngớt buông ra giọng cười âm thầm :

- Mi là giống chi mà dám hỏi ta một câu như thế? Đứng trước Thái Sơn mà có mặt cũng như mù.

Thù Thiếu Phong trở tay mắng lớn :

- Ta định khi mọi việc xong xuôi sẽ đến tận Tây Tạng tìm mi và Vĩ Lâm Tiên, để thay Giang Hồ Phiêu Bạt lão huynh thanh toán món nợ tại Hận Thu Phong.

- Nhóc con cùng Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách có quan hệ chi với nhau hả?

- Dương lão huynh đối với ta có ân, trước khi người chết có trăng trời là chính tay ta phải trả thù cho được mối hận ấy.

- Mi là ai?

Thù Thiếu Phong cười ngạo nghễ :

- Huyết Sát Lệnh Thù Thiếu Phong chính là ta!

- Thù Thiếu Phong! Thù Thiếu Phong! Ha ha... ha ha... Mi chính là người mà Lâm Kiếm Hùng Chương môn nhân Hỏa Long phải muốn bắt sống. Hôm nay bất ngờ gặp mi tại đây thật là số phận, nhóc con đã đến hồi dĩ tiết.

- Mai Thiên Cự, chớ khoác lác, hãy chuẩn bị động thủ là vừa.

Lời chàng vừa thốt dứt, Mai Thiên Cự đã sẵn ác tâm hạ thủ chàng, công lực đã vận tụ sẵn sàng từ trước, quát lên một tiếng và quát mạnh trở ra.

Thù Thiếu Phong tuy đang đối đáp cùng đối phương nhưng chàng để đầu một phút giây không cảnh giác, vội đề khí hét lớn một tiếng trợ uy, phóng ra một đòn Phong Sa chương đón đỡ.

Bình!

Đôi bên đều dốc tất cả sinh lực bình sinh nên khí kinh chạm nhau phát lên một tiếng nổ kinh hồn, cả hai cùng bật lùi lại hai bước.

Sức lực đồng đều, qua chiêu giao tay, song phương đều gồm tài lẫn nhau.

Vừa vững cước bộ, thân ảnh Mai Thiên Cự vụt nhoáng động, một luồng chương kinh theo đó ầm ầm như sóng vỗ ập xuống phía chàng trai.

Thù Thiếu Phong chẳng những không tránh né, lại sẵn lên hai bước, thúc thứ ba trong Huyết Sát Lệnh thoát ra từ lòng bàn tay tua ra phản công.

Hai luồng kinh lực tông mạnh vào nhau, lập tức vang lên một tiếng nổ to như sét động.

Giữa vùng cát đá mịt mù ấy, Mai Thiên Cự lão đảo bật lùi luôn bốn bước mới gượng đứng lại được, sắc mặt lạng lẽ khác thường.

Thù Thiếu Phong cũng lắc lư đôi vai mấy lượt, cổ kiềm chế lắm thân hình chàng mới khỏi bị trôi lui về phía hậu.

Song phương cứ thế, kẻ công người thủ gần tàn nén hương vẫn bất phân thắng bại.

Một thoáng giây mím môi, Mai Thiên Cự phóng mình rời xa trận diện.

Thù Thiếu Phong để đầu bỏ sống con mồi, thân hình như đăng vân lưu thủy chớp theo liền đó.

Như chỉ chờ đợi có thế, Mai Thiên Cự vội đưa tay quát chéo ra sau một chương.

Thù Thiếu Phong cũng nào phải tay vừa, hai tay bơi vào khoảng không, thân hình lập tức bay lên cao, vừa vận luồng chương phong của địch thủ lướt vèo qua chân, và với đà lao tới như một thần ưng, chàng bổ xuống một chiêu Luân Tinh thần công của Tiên Hạc Thần Kỳ, đồng thời hữu thủ tiếp nối một ngọn Quyền Trấn chương.

Không ngờ đối phương vừa né tránh đòn công của mình và ra tay đột kích trở lại, Mai Thiên Cự còn thì giờ đâu để phản công, hỏa tốc nhảy vọt sang mé tả năm bước.

Sầm!

Nơi Mai Thiên Cự vừa rời đi bị khoét sâu một khoảnh to, đất đá lại được dịp cày sỏi lên, bay rợp cả không gian.

Chân vừa chấm đất, Thù Thiếu Phong bắn nhanh theo như một đường đạn vừa thoát ra khỏi nòng, kẹp với tiếng quát to :

- Mi chạy đâu cho thoát?

Lồng với tiếng quát, một ngọn Huyết Sát Lệnh tuyệt học vô song của Uyển Quân Chiết Sầu tủa ra như làn điện xẹt.

Mai Thiên Cự chỉ kịp hự được một được một tiếng và ngã chúi về phía trước. Rồi với một cái lắc nhẹ thân hình, Thù Thiếu Phong đã tiến sát cạnh, bàn tay phải vừa vung lên, máu từ lồng ngực Quỷ cốc chủ Mai Thiên Cự phát ra thành vòi.

Thế là hết một đời của lão ma đầu khét tiếng miền Tây Tạng.

Bất thần, một giọng cười âm trầm từ đầu rừng vọng lại, tiếp theo đây là một lão già hắc bào nhanh như một làn điện đen nhánh lao ra.

Thù Thiếu Phong nghe tiếng động là vội quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt chàng lập tức chạm ngay giọng cười âm trầm, quắc mắt nhìn Thù Thiếu Phong :

- Mai cốc chủ phải chăng bị mi hạ sát?

Sau phút định thần, Thù Thiếu Phong trừng mắt hừ lạnh :

- Phải thì sao?

Với ánh mắt hoài nghi, lão già áo đen nhìn sững đối phương không chớp mắt, lắc đầu chẳng khứng :

- Bồn Bảo chủ không sao tin được!

Thù Thiếu Phong nhú mày :

- Tại sao?

Lão già áo đen không vội đáp, quét mắt nhìn thi thể gã áo vàng cùng gã đầu sỏ ban nãy, lão nhận ra gã áo vàng chính là Đàn chủ Phan Hoàng của Quỷ cốc và gã kia là Đường chủ trong Phù Long bảo họ Trầm tên Văn Hùng. Hai gã đều hai cao thủ thượng thặng của hai cốc bảo.

Lão già áo đen không dần được cảm phần :

- Hừm! Quả là quân ngông cuồng chẳng biết trời cao đất dày là chi! Bồn Bảo chủ chẳng tha cho những ai giết người của Phù Long bảo.

Thù Thiếu Phong đoán ngay ra rằng lão già áo đen đích thị là là Vĩ Lâm Tiên, Bảo chủ Phù Long bảo, càng thêm thịnh nộ, sau một tiếng thét to, ngọn Huyết Sát Lệnh từ tay phải chàng phóng ra như sét tủa.

Với khoảng cách không hơn năm bước ấy, Thù Thiếu Phong đĩnh ninh với đòn chớp nhoáng và uy mãnh vừa rồi, Vĩ Lâm Tiên nếu không banh xác cũng trọng thương.

Nào ngờ chưởng phong từ tay chàng vừa bay ra, ống tay áo đen của Vĩ Lâm Tiên liền nhoáng động, luồng nội lực của chàng bị hóa giải mất tiêu.

Thù Thiếu Phong rất đổi kinh mang, tháo lui luôn ba bước, âm trầm quát hỏi :

- Lão già khôn kiếp, mi là ai?

Lão già áo đen tức Vĩ Lâm Tiên cười to đáp lời :

- Trước sau gì mi cũng chết, lão phu tiếc gì lời nói mà không cho nhóc con mi hay, lão phu là Phù Long bảo chủ!

Thù Thiếu Phong sau phút định thần, lại xông trở lên công luôn nắm quyền bẫy cước...

Quyền phong cước kinh nhất thời như sóng vỡ đê tràn, ùn ùn cuốn tới Phù Long bảo chủ.

Vĩ Lâm Tiên với một thân pháp tuyệt luân, tránh né một cách ung dung, như bướm lượn giữa vườn hoa.

Thù Thiếu Phong nư giận đã bốc cao, quát rền vang như sấm sét, dội ê cả đầu óc mọi người, quét ra một ngọn Huyết Sát Lệnh với mười thành lực đạo.

Phù Long bảo chủ cười miệt thị, phất nhẹ ống tay áo đón đỡ.

Sau tiếng nổ âm kinh thiên động địa, cả hai đều thối bộ.

Thù Thiếu Phong cảm thấy khí huyết nhộn nhạo trong nội thể, vội nhắm mắt vận hơi điều khí...

Phù Long bảo chủ nghe lồng ngực mình như vừa bị chạm phải một nhát búa nặng nề ngàn cân, máu tươi dâng lên nghèn nghẹn cuống họng một lúc mới dứt.

Sau phút điều hòa nội khí, Phù Long bảo chủ hất hàm quát hỏi :

- Ranh con là ai?

- Tên ác tặc, lưới trời quả thật lỏng lẻo! Không ngờ hôm nay mi tự đem thân vào lưới rọ của luật tuần hoàn báo ứng!

Vĩ Lâm Tiên bảo chủ dù là tay xác xược kinh người, nhưng chạm phải đôi mắt đầy căm thù cùng lời lẽ chứa chất đầy oán hận của đối phương, lòng không khỏi rờn rợn hãi thâm, nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh quát to :

- Mi là ai?

Cùng theo với lời nói vừa thoát ra, tay phải lão đã xĩa tới, khoạm lại như chiếc móc câu chớp nhanh vào đối thủ.

Định với đòn công chớp nhoáng đó hạ thủ đối phương, nên thế trào vừa rồi Vĩ Lâm Tiên đã dốc ra đến chín thành công lực.

Thù Thiếu Phong chỉ thoáng động bước chân, buông ra tiếng cười lạnh lạnh :

- Trước khi đưa mi về bên kia thế giới, ta lẽ đâu hẹp bụng chẳng cho biết họ tên thật của ta, đồng thời để mi kiếp sau không còn dám gây thêm nghiệp ác. Ta chính là Thù Thiếu Phong!

Lời chàng vừa thốt dứt, thế chưởng của Vĩ Lâm Tiên cũng vừa vận đập đến nơi.

Thù Thiếu Phong buông tiếng cười sắc lạnh :

- Lão quỷ già muốn chết!

Thân hình chàng đồng thời tung vọt lên hơn ba trượng cao, lệ làng quét tước xuống một chưởng.

Vĩ Lâm Tiên vung tay áo lên đón lại, kẹp theo một luồng mưa bạc ánh tua tủa vọt lên...

- Tên già khốn kiếp, đến giờ phút này còn dùng ám khí hại ta à?

Lòng trong tiếng quát, song chưởng tủa thành một màn chưởng khí, vây bọc khắp châu thân.

Một loạt âm thanh loảng xoảng chẳng dứt tai, bao nhiêu ám khí của Vĩ Lâm Tiên phóng ra đều lả tả văng rơi xuống đất.

Vĩ Lâm Tiên thấy Tiệp Phi Dao của mình chẳng làm gì được đối phương, lòng không khỏi kinh thâm, vừa định gỡ tuyệt kỹ Cửu Độc Đồ Long chưởng ra đối phó, chợt thấy trước mặt chưởng kinh lấp lánh, kẹp theo giọng quát sang sảng tựa chuông đồng của Thù Thiếu Phong :

- Nằm xuống ngay!

Sau tiếng hét cực kỳ thâm, Vĩ Lâm Tiên ruột gan phèo phổi đều lọt ra ngoài, song đôi mắt lão vẫn trợn trừng nhìn đối phương.

Thù Thiếu Phong gần giọng thốt :

- Ta vì Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách báo thù!

Thù Thiếu Phong với một thủ pháp cực nhanh, bàn tay nhoáng động hai lượt, đôi tròng mắt của Phù Long bảo chủ Vĩ Lâm Tiên đã bị móc lòi ra ngoài, máu ràn rụa cả đôi má lão.

Nâng hai tròng mắt rờn rờn máu tươi lên khỏi trán, chàng lẩm bẩm khẩn vãi :

- Lão đệ đã báo xong mối thù của Dương lão huynh, vong hồn Dương lão huynh linh thiêng chắc đã thỏa nguyện!

Chàng ném đôi mắt của Vĩ Lâm Tiên lên trời, đoạn day người lại cất cao giọng quát :

- Tất cả các người nghe đây, Hồng Diệp động chúa Hồng Y Ma Nữ, Mai Thiên Cự cùng Vĩ Lâm Tiên đã chết, mối thù của Giang Hồ Phiêu Bạt lão huynh kể như ta đã báo xong, những kẻ khác đều vô can. Ta nghĩ các người vì lầm đường lạc lối nên lần đầu ta tạm tha cho toàn mạng, nên nhớ cải tà quy chánh, lần sau ta gặp lại khó mong sống sót. Mau xéo đi ngay!

Tám gã nô nghe xong như được lệnh ân xá, cùng tung hô vang trời dậy đất, đoạn mạnh ai tìm đường nấy lao đi.

21. Chương 21: Nén Cơn Căm Thù

Thù Thiếu Phong cùng Hoàng Phi Long chậm chậm bước vào Tổng đường Liên bảo, bỗng một bóng người xẹt ngang, chính là Thượng Quan Linh Lan, điều bí ẩn là nàng chỉ vẩy tay như chào rồi lại phi thân tiếp tục lướt đi.

Hai người vừa lên đến quảng trường, thấy sáu bảy chục người đang đứng ở đấy.

Thù Thiếu Phong quét mắt nhìn, lập tức biến sắc mặt, sát cơ trời dậy bùng bùng, bởi chàng vừa trông thấy Lâm Kiếm Hùng dưới sự hộ tống của ba người, nhưng chàng chỉ biết được họ tên một người là Kim Cương bảo chủ Kế Phùng, còn hai người kia chẳng biết họ là ai.

Lửa hận thù bùng bốc bùng dậy, Thù Thiếu Phong định tung người lao về phía Lâm Kiếm Hùng.

Đột nhiên một bóng người xuất hiện chặn lối.

Thù Thiếu Phong chững bước, đưa mắt quan sát đối phương là ai, thì ra là một lão hòa thượng.

Lão hòa thượng chấp tay trước ngực niệm một tràng Phật hiệu :

- A di đà Phật! A di đà Phật! Thí chủ phải chăng là Thù Thiếu Phong?

Thù Thiếu Phong gật đầu xác nhận :

- Chính phải!

- Thí chủ đã hạ sát Lâm Kiếm Hồ?

- Đúng vậy!

- Thí chủ hạ sát Lâm Kiếm Hồ tức xem thường mười ba bảo.

- Xin lỗi, đại sư thuộc môn phái nào?

- Bần tăng là Chứng môn nhân phái Thiếu Lâm.

Té ra lão hòa thượng nọ là Thịnh Ngộ đại sư, Chứng môn nhân đời thứ ba mươi mốt của Thiếu Lâm phái.

Thịnh Ngộ đại sư tiếp lời :

- Thí chủ hãy cẩn thận, bởi trong mười ba bảo có kẻ muốn lĩnh giáo vài chiêu tuyệt học của thí chủ.

Thù Thiếu Phong khẽ nhú mày :

- Xin hỏi đại sư, Lâm Kiếm Hồ sát hại mẫu thân tại hạ, chẳng lẽ tại hạ không báo thù?

Thịnh Ngô đại sư trầm giọng :

- Nhưng y là con của Lâm Kiếm Hùng Liên bảo chủ mười ba bảo.

Tiếp theo là một giọng sang sảng cất lời :

- Thù Thiếu Phong trong Tổng đường của Liên bảo, mi chớ mong vọng động.

Thù Thiếu Phong quay nhìn về hướng vừa phát ra tiếng nói trong đám người đứng tụ tập ở mé hữu bước ra một người. Chàng nhận ra ngay đối phương chẳng ai khác lạ chính là Hà Đại Bàng, Thái Dương bảo Bảo chủ - phụ thân của Hà Dĩ Băng.

Vừa thoáng thấy Hà Đại Bàng, Thù Thiếu Phong lửa giận đã đốt cháy tâm can, chàng chẳng kiềm chế được cầm thù, tổng ngay một chưởng.

Hà Đại Bàng đã từng giao đấu với chàng, biết rõ chàng vô cùng nguy hiểm, đầu dảm vung chưởng đón đỡ, vội lách người tránh ra.

Thù Thiếu Phong buông tràng cười ngạo nghễ, hữu thủ bồi tiếp một ngọn Phong Sa chưởng.

Lần này Hà Đại Bàng dễ dãi chịu lép vế trước mặt đông người. Khẽ phát động tay áo, một luồng chưởng phong như bài sơn đảo hải ồ ạt tủa ra với tốc độ vượt ngoài ý tưởng.

Bùng một tiếng!

Hà Đại Bàng lão đảo lùi về phía sau bốn năm bước, lão cố gắng gượng nhưng chẳng thể nào kèm chế được ngã bịch xuống đất.

Thù Thiếu Phong lướt nhanh người tới như đường phi đạn, hữu thủ giơ cao vỗ mạnh xuống...

Bất thần một tiếng thét thất thanh vang lên nghe não ruột :

- Thiếu Phong...

Thù Thiếu Phong nghe tiếng thét bi thương ấy rất là quen thuộc, đành thu nhanh thế trào trở về quay đầu nhìn lại.

Một thiếu nữ trong đám đông hối hả tách người chạy ra.

Thù Thiếu Phong hô khẽ :

- Dĩ Băng...

Hà Đại Bàng thở phào nhẹ nhõm, cái chết đã biến đi trong gang tấc nhờ con gái lão.

Thù Thiếu Phong rít trong kẽ răng :

- Hà Đại Bàng, nếu không vì Dĩ Băng, Thù mỗ chẳng tha ngươi đâu, không thể có lần thứ hai đâu nhé!

Hà Đại Bàng vừa thoát chết, lồm cồm chỗi dậy. Hà Dĩ Băng chạy đến đưa lão rời khỏi quảng trường...

Và từ đây chẳng ai còn nhìn thấy cha con Hà Đại Bàng xuất hiện trên giang hồ nữa.

Dôi mắt nhìn theo bóng cha con Hà Đại Bàng khuất dần trong tầm mắt, thù hận lẫn yêu đương ngổn ngang mâu thuẫn trong lòng Thù Thiếu Phong, chàng bất giác thở dài một tiếng.

Hốt nhiên mấy tiếng nổ ã ã vang lên, Thù Thiếu Phong cùng mọi người xoay người về hướng vừa phát ra tiếng nổ.

Như một lớp sóng tràn ã, mọi người đều đổ dồn về phía ấy, trong đó có Thù Thiếu Phong và Hoàng Phi Long.

Thù Thiếu Phong vừa chạy đến nơi, trông thấy Thượng Quan Linh Lan đang giao đấu với một lão già áo tía.

Nàng trầm giọng quát :

- Khuu Quang Hộ, mi có biết ta là ai chẳng?

Tiếng quát của nàng ngập tràn sát cơ. Thù Thiếu Phong như đã hiểu ra sự việc, bởi đã có một lần nàng cho chàng biết Khuru Quang Hộ là hung thủ đã giết phụ thân nàng và cướp đi bí kíp Cửu Long chân kinh của sư tổ Phi Hồ Thúc Trú.

Lão già áo đen tức Khuru Quang Hộ bật chuỗi cười lạnh :

- Con nhãi mi chắc yêu tinh quỷ quái chứ gì?
- Tên ác tặc, trước khi xuống địa phủ hãy mau trả lại Cửu Long chân kinh cho ta.

Khuru Quang Hộ cười ha hả :

- Thì ra là quỷ cái mi, ái nữ của lão Thượng Quan Hùng.

Thượng Quan Linh Lan như hết thể chịu đựng, lửa hận ngàn ngút trào sôi, phát nhanh ống tay áo lụa, năm ngọn liễu diệt phi đao bay ra cùng một lúc.

Khuru Quang Hộ cười khinh miệt :

- Con liễu đầu thối, mi dám dùng ám khí hại ta à?

Lão xuống tấn, vung nhanh hữu thủ bỏ ra một chưởng, đánh dạt năm ngọn liễu diệt phi đao của Thượng Quan Linh Lan.

Nàng biến sắc thét vang :

- Ác đồ, đừng hòng sống sót để thoát thân khỏi nơi đây.

Năm ngọn liễu diệt phi đao cùng theo tiếng quát bay thẳng về hướng Khuru Quang Hộ.

Ngay khi ấy có một tiếng thét to, đồng thời lấp lánh ánh sáng bạc.

Năm ngọn liễu diệt phi đao của Thượng Quan Linh Lan vừa đi giữa đường bị luồng ánh sáng bạc đánh rơi lả tả xuống đất.

Thượng Quan Linh Lan chẳng kém phần kinh mang, Thù Thiếu Phong đứng bên ngoài trận cuộc, bắt giác buột miệng kêu lên thảng thốt.

Cùng thời gian ấy, một bóng người áo đỏ giắt kim tuyến giữa ngực với hình con rồng lao ra cùng với ngọn chưởng hiểm ác.

Thù Thiếu Phong ngăn người nhìn kỹ, thì ra người áo đỏ đó chính là Lâm Kiếm Hùng.

Thù Thiếu Phong sát cơ trời dậy lên sắc mặt, quát lớn :

- Lâm Kiếm Hùng, mi đúng là một ma đạo chuyên dùng thói lén lút đánh người.

Lời chàng chưa dứt, chưởng phong đi từ lòng bàn tay phải ùn ùn thoát ra như cuồng phong bão dữ.

Bình!

Luồng chưởng lực của Lâm Kiếm Hùng bị kinh phong của Thù Thiếu Phong hất sang một phía.

Lão chưng hửng khi kịp nhận ra đối phương là Thù Thiếu Phong chứ không phải ai khác.

Đôi bên xáp vào thi triển toàn bộ công lực bình sinh ra đối kháng, chỉ khoảnh khắc đã đấu trên năm mươi hiệp.

Bên kia trận diện, Thượng Quan Linh Lan cùng Khuru Quang Hộ cũng diễn ra vô cùng quyết liệt.

Bỗng Thượng Quan Linh Lan dừng tay quát lớn :

- Khuru Quang Hộ, hãy tiếp phi đao...

Lời nàng còn đang trên môi, chín ngọn liễu diệt phi đao xé gió vù vù lao tới với tốc độ kinh hồn...

Thân ảnh Khuru Quang Hộ như quỷ lướt ma vờn tràn đông tránh tây...

Nhưng lão đã không ngờ từ trong lòng bàn tay Thượng Quan Linh Lan bay vèo ra một ngọn liễu diệp phi đao cuối cùng nhanh như tia chớp.

Khuu Quang Hộ rú lên một tiếng thảm thiết, té nhào xuống đất. Ngọn liễu diệp phi đao cắm ngay giữa ngực lão.

Thượng Quan Linh Lan phi thân tới, chân phải đạp lên bụng lão thét hỏi :

- Cửu Long chân kinh mi cất giấu nơi đâu?

- Bằng Sơn...

Lão chỉ kịp nói hai tiếng Bằng Sơn thì đầu ngoẻo sang một phía tắt thở.

Quần hùng có mặt dường như đều nghe thấy điều ấy, ai ai cũng nhìn nhau, như có ý đồ sau khi đại hội võ lâm Liên bảo xong, họ sẽ mau đến Bằng Sơn để đoạt Cửu Long chân kinh.

Hãy nói về cuộc đấu giữa Thù Thiếu Phong cùng Lâm Kiếm Hùng, đôi đối thủ đến giờ này đã giao tay trên trăm hiệp nhưng vẫn bất phân thắng bại.

Càng đấu, Lâm Kiếm Hùng càng kinh ngạc tột độ, vì không hiểu sao Thù Thiếu Phong mới một năm mà nội lực như triển miên vô tận, càng đấu càng phấn khởi tinh thần, còn phần lão tuy công ra những đòn kỳ diệu nhưng nội lực đã dần dần sút giảm.

Đứng bên ngoài, Kim Cương bảo chủ Kế Phùng, Kiếm bảo Bảo chủ Tống Ngược Sinh và Đông Môn bảo chủ Thẩm Phước Vĩnh đã nhận thấy Thù Thiếu Phong dần dần tiến đến chỗ áp đảo Lâm Kiếm Hùng, ba lão đồng thanh quát lên một tiếng, đồng loạt vung chưởng tập kích chàng trai họ Thù.

Tuy đang tấn công Lâm Kiếm Hùng, nhưng thính lực Thù Thiếu Phong rất bén nhạy, nhận biết ngay có kẻ đánh lén mình, vội triển dụng tuyệt kỹ Tiết Tiết Cao Thăng bắn người lên không trung.

Chân vừa chạm đất, Thù Thiếu Phong định thần nhìn kỹ kẻ đột kích mình là ai, té ra là ba lão cùng hộ tống Lâm Kiếm Hùng ban nãy.

Chàng tức giận gằn giọng :

- Các người muốn chết chắc?

Ánh mắt chàng ngập đầy vẻ sát khí, khiến người trông thấy phải nổi gai ốc.

Kim Cương bảo chủ Kế Phùng, người mà Thù Thiếu Phong rõ mặt rõ tên, bởi trước đây lão thường đến Hỏa Long bảo đàm đạo cùng Lâm Kiếm Hùng nói lớn :

- Thiếu Phong, mi tuy có ân oán với Lâm bảo chủ, nhưng không nên thanh toán trong phạm vi Liên bảo.

Thù Thiếu Phong gằn giọng :

- Kế Phùng, tại sao?

Kim Cương bảo chủ đáp :

- Liên bảo là thánh địa của mười ba bảo, đâu phải là trường sát đấu mà mi muốn đến thì đến, muốn phá thì phá ư?

Thù Thiếu Phong chỉnh sắc mặt :

- Ta cho các người hay rằng, nếu các người còn ngăn cản Thù Thiếu Phong, ta sẽ thiêu rụi Tổng đường Liên bảo thành tro bụi.

Kim Cương bảo chủ nhếch môi miệt thị :

- Mi cậy vào bản lĩnh chắc?

Thù Thiếu Phong cười ngạo nghễ :

- Đương nhiên!

Kim Cương bảo chủ mặt lộ sát cơ, định xông tới...

Bất thần, một tiếng quát trên trời cao vọng xuống :

- Đứng lại ngay!

Tiếng quát vừa dứt, một bóng trắng xuất hiện giữa trận trường.

Kim Cương bảo chủ kinh hãi thối lui mấy bước dài, đồng thời tất cả quần hùng có mặt đều giật mình, bởi bóng trắng nọ thanh thoát như một tiên ông, thần bí như một vị thần.

Thù Thiếu Phong thẳng thốt gọi :

- Sư phụ...

Thì ra bóng trắng ấy chẳng ai xa lạ, chính là Tiên Hạc Thần Kỳ - sư phụ chàng.

Tiên Hạc Thần Kỳ trầm giọng nói :

- Thù Thiếu Phong đã nói tất sẽ làm được, hỏa thiêu Tổng đường Liên bảo như trở bàn tay.

Thịnh Ngộ đại sư tiến lên phía trước ba bước, chấp tay thi lễ nói :

- Phải chăng là Pháp Tịnh thiền sư sư thúc?

Tiên Hạc Thần Kỳ chấp tay đáp lễ lại và nói :

- Không sai! Thịnh Ngộ sư diệt đấy ư?

- Dạ, sư thúc!

- Chuyện chúng ta lát nữa sẽ hàn huyên. Bây giờ sư thúc lo chuyện đại sự trước đã.

- Dạ, sư thúc!

Ánh mắt Tiên Hạc Thần Kỳ lướt nhanh trên người Thù Thiếu Phong, đoạn nhìn Lâm Kiếm Hùng hỏi :

- Thí chủ là Lâm chương môn của Hỏa Long phái?

- Chính phải! Lâm Kiếm Hùng gật đầu trả lời.

Tiên Hạc Thần Kỳ quét mắt nhìn khắp quần hào, đồng dục nói :

- Chư vị có mặt tại đây đều là những nhân vật danh vọng của võ lâm Trung Nguyên, về vấn đề ân oán giữa Thù Thiếu Phong và Lâm Kiếm Hùng, chúng ta nên thảo luận một cách công bằng và đúng luật giang hồ. Có lẽ bản tăng tuổi tác cao nhất ở đây, định đứng ra làm trọng tài, chẳng hay chư vị có ý kiến gì chăng?

Lâm Kiếm Hùng hừ lạnh :

- Lão già khốn kiếp, mi tư cách gì đứng ra dàn xếp chuyện của ta chứ hả?

Tiên Hạc Thần Kỳ chẳng những không tỏ ra giận dữ, trái lại trên môi nở nụ cười ôn hòa.

Song Thù Thiếu Phong dễ đâu chịu nhịn nhục trước lời thóa mạ của Lâm Kiếm Hùng đối với sư phụ mình, chàng thét :

- Lâm Kiếm Hùng, mi...

Chàng vừa nói đến đó, liền thấy sư phụ chỉ tay ra dấu bảo im lặng. Chàng nén bực tức xuống tận đáy lòng.

Cùng lúc ấy, Kiếm bảo Bảo chủ Tổng Ngục Sinh dùng phương pháp truyền âm nhập mật bảo cùng Lâm Kiếm Hùng :

- Lâm lão huynh, lão già này chính là Tiên Hạc Thần Kỳ đấy!

Nghe đến bốn tiếng Tiên Hạc Thần Kỳ, Lâm Kiếm Hùng thần trí rúng động, lão chưa kịp đáp đã nghe như tiếng muỗi kêu của Kiếm bảo Bảo chủ vọng đến :

- Lâm lão huynh, lúc ban nãy trước khi Khuru Quang Hộ chết, lão có tiết lộ Cửu Long chân kinh cất giấu tại Bằng Sơn. Theo lão đệ thiết nghĩ có mặt lão già Tiên Hạc Thần Kỳ tại đây chúng ta khó bề manh động, chỉ bằng chúng ta cùng đi Bằng Sơn một chuyến.

Lâm Kiếm Hùng nháy mắt gãi đầu đoạn phi thân rời khỏi trường đấu.

Kim Cương bảo chủ cùng Đông Môn bảo chủ và Kiếm bảo Chủ chủ lắc nhẹ người lao theo bèn gót.

Thù Thiếu Phong thấy kẻ thù biến đi, định nhắc thân ảnh phóng theo truy kích. Bỗng chàng nghe sư phụ nói lớn :

- Thiếu Phong, quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Thù Thiếu Phong vội chững bước, quay người vòng tay kính cẩn thưa :

- Con nghe lời sư phụ dạy!

Tiên Hạc Thần Kỳ quay sang hỏi Thịnh Ngộ đại sư :

- Sư diệt, bao giờ mới khởi sự tranh chức Liên bảo Bảo chủ?

Thịnh Ngộ đại sư đáp :

- Thưa sư thúc, đúng ngọ sẽ bắt đầu.

Tiên Hạc Thần Kỳ ngược nhìn trời :

- Đã đến giờ rồi, sao chưa thấy các Bảo chủ...

- Họ đi qua hậu sơn rồi. Sư thúc hãy theo tiểu diệt...

Tiên Hạc Thần Kỳ khoát tay :

- Sư thúc không...

Ông chưa kịp tròn câu đã nghe tiếng la hoảng của Thù Thiếu Phong :

- Sư phụ, nguy rồi!

22. Chương 22: Ác Chiến Trên Đỉnh Bằng Sơn

Thì ra trong lúc Tiên Hạc Thần Kỳ đối đáp cùng Thịnh Ngộ đại sư, Thù Thiếu Phong nghe một tiếng bịch khê vang lên đằng sau lưng, chàng vội quay đầu nhìn lại, trông thấy Thượng Quan Linh Lan bỗng nhiên ngã xuống đất. Chàng vội chạy đến bên thì nghe nàng thì thào :

- Thiếu Phong... muội bị... trúng độc... của lão Khuru...

Thù Thiếu Phong hoảng kinh liền cầu cứu đến sư phụ mình.

Tiên Hạc Thần Kỳ nghe đệ tử gọi gấp như thế, vội phi thân đến cầm tay Linh Lan xem mạch, vài giây sau ông nói :

- Hãy mau tìm chỗ, xem sư phụ còn cứu kịp không.

Thịnh Ngộ đại sư tiếp lời :

- Thí chủ hãy mau ôm cô nương này đến hậu đường gấp.

Nói xong ông rào bước đi trước.

Thù Thiếu Phong vội vàng ẵm Linh Lan trên tay đi theo Thịnh Ngộ đại sư.

Tiên Hạc Thần Kỳ cùng Hoàng Phi Long nói gót theo sau.

Hậu đường được làm bằng cây lợp ngói, nằm sau Tổng đường.

Thù Thiếu Phong đặt Linh Lan lên chiếc giường khăn cầu nói :

- Sư phụ, xin hãy mau cứu nàng!

Tiên Hạc Thần Kỳ nhìn sắc diện Linh Lan, biết ngay nàng trúng phải chất kịch độc, chau mày gật đầu một cách nặng nề :

- Sư phụ sẽ hết sức mình.

Nói đoạn ông điểm nhanh vào ba yếu huyệt Khí Hải, Mệnh Môn và Tương Đài của Linh Lan, lập tức nàng nhũn người ra.

Rồi ông lấy trong túi áo chiếc lọ nhỏ bằng sứ trắng, nghiêng ra tay hai hoàn thuốc màu xanh, nhét ngay vào miệng Linh Lan.

Ông chột chau mày, bởi không dám chắc cứu sống được Linh Lan, vì nàng trúng phải chất độc đặc chế của Khuất Quang Hộ, nếu không có thuốc giải đặc biệt thì cứu sống nàng thật hết sức mong manh. Tuy ông đã cứu sống rất nhiều người, song đây là trường hợp duy nhất mà ông gặp phải từ trước đến nay.

Đủ thời gian tàn ba nén nhang, Linh Lan mới hồi tỉnh, sắc mặt dần dần khác hơn.

Vì phải dụng công để chữa thương cho Linh Lan, Tiên Hạc Thần Kỳ mất khá nhiều nội lực, sắc mặt ông trắng bệch, mồ hôi vã ra như tắm.

Khi tinh thần hơi khỏe khoắn trở lại, Linh Lan mới cất tiếng :

- Đa tạ tiền bối cứu mạng!

Tiên Hạc Thần Kỳ khẽ thở dài một tiếng, Thù Thiếu Phong liền hỏi :

- Sư phụ, nàng có hy vọng...

Chàng chưa kịp hết lời, Linh Lan đã cắt ngang :

- Phong huynh không tranh cãi ư?

Thù Thiếu Phong nhẹ lắc đầu :

- Ngươi huynh đến đây với mục đích rửa hận của bản thân chứ nào tranh chức Liên bảo Bảo chủ.

Tiên Hạc Thần Kỳ khoát tay ra dấu Thù Thiếu Phong, Hoàng Phi Long và Thịnh Ngộ đại sư ra ngoài.

Ba người đi xong, Tiên Hạc Thần Kỳ mới hỏi nhỏ :

- Cô nương cảm thấy thế nào?

Linh Lan xúc động nói :

- Đa tạ lão tiền bối! Tiểu nữ không bao giờ quên ơn chữa thương của tiền bối, dù ở nơi suối vàng...

Thoáng biến sắc mặt, Tiên Hạc Thần Kỳ ngắt lời nàng :

- Cô nương đã biết...

Linh Lan cố nén tiếng thở dài :

- Tiểu nữ biết rõ mình không sống quá năm ngày vì độc khí của họ Khuất kia đã thâm nhập vào tâm phủ, trừ phi có thuốc giải của lão. Nhưng lão đã chết rồi! Tiểu nữ đã tìm trên khắp người lão nhưng không có giải được.

Tiên Hạc Thần Kỳ cũng chạnh lòng đau xót, lặng im nhìn nàng với đôi mắt vô vọng.

Linh Lan bùi ngùi tiếp lời :

- Tiểu nữ rất yêu Thiếu Phong, cho nên không muốn trông thấy chàng đau buồn. Vì lẽ đó tiểu nữ chỉ xin tiền bối một điều...

- Cô nương hãy nói đi.

- Xin tiền bối giấu chàng, đừng cho chàng biết tiểu nữ sẽ chết trong năm ngày tới...

Tiên Hạc Thần Kỳ gật đầu lăm lăm :

- Chết là giải thoát mọi sự khổ ải của trần tục!

Ông chậm rãi đứng lên đi ra ngoài, rồi thoảng sau mắt dạng.

Thù Thiếu Phong từ xa thấy sư phụ mình đi rồi mới hối hả chạy vào cùng Linh Lan.

Thấy sắc diện nàng khá tươi tắn, Thù Thiếu Phong mừng rỡ thốt :

- Không ngờ Lan muội chóng khỏi như vậy!

Linh Lan nghe lòng đau nhói, thầm nói với lòng: “Nhưng chỉ vài ngày nữa thôi, em vĩnh viễn không còn gặp lại được anh”.

Nàng gượng cười :

- Phong huynh, anh còn nhớ lão Khuru đã đoạt Cửu Long chân kinh chứ?

Thù Thiếu Phong nhẹ gật đầu, nàng tiếp :

- Trước khi chết lão cho biết Cửu Long chân kinh được cất giấu tại Bằng Sơn. Em nhờ anh đến đó tìm kiếm bộ bí kíp ấy được chăng?

Thù Thiếu Phong gật đầu lia lịa :

- Lan muội, anh sẽ đi ngay. Anh hứa sẽ mang bí kíp về cho em.

- Và còn một việc nữa...

- Em cứ nói.

- Khi nào trở lại đây anh nhớ hái cho em một đóa hoa cẩm chướng.

Thù Thiếu Phong khẽ gật đầu, rồi từ từ cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi nàng.

* * * * *

Thù Thiếu Phong bịn rịn chia tay nàng, đoạn ra Tổng đường, chẳng thấy Hoàng Phi Long và Thịnh Ngộ đại sư đâu cả, chợt nghe tiếng quát tháo bên ngoài quảng trường vọng vào, chàng hối hả chạy gấp ra.

Vừa đến nơi đã thấy có vài môn nhân Tiên Sa động xẹt ra đứng cản trước lối đi. Chàng lập tức phóng ra hai chưởng đẩy bọn chúng sang một bên rồi lướt người lao đi, dọc đường thấy xác chết nằm ngổn ngang vô cùng thê thảm, trong đồng thi hài ấy chàng bắt gặp thi thể của Hoàng Phi Long và Thịnh Ngộ đại sư.

Chàng cảm phần thét lên một tiếng bi thương, phi thân sang mé trái vì hướng đó vọng lại tiếng sát phạt kinh hồn.

Nơi đây là lưng núi phía sau Tổng đường của Liên bảo, tại lối đi diễn ra một cuộc giao tranh đẫm máu giữa các bảo cùng bọn người Tiên Sa động.

Thù Thiếu Phong thét lên một tiếng căm hờn lao vào trận đấu, bổ một chưởng thần sầu vào người Linh Nhược Y, Động chúa Tiên Sa động.

Sự xuất hiện đột ngột của Thù Thiếu Phong khiến mọi người sửng sốt, nhất là Linh Nhược Y, tất cả cùng thu thế thoái lui.

Linh Nhược Y lạnh lùng thốt :

- Thì ra là người!

Thù Thiếu Phong hừm lên một tiếng dận dữ, quát một ngọn chưởng ác liệt vào ngực nàng.

Linh Nhược Y nhảy sang trái hai bước, tổng mạnh ra một luồng kinh lực chống đỡ.

Ầm!

Linh Nhược Y sau tiếng nổ ầm ấy, thân ảnh liền nhấc cao và lao vút tới phía chàng như đường đạn pháo.

Thù Thiếu Phong hụp ngay người xuống, khi thân hình Linh Nhược Y lao đến đúng tầm, chàng vọt đứng thẳng người tả hữu chưởng chia thành hai phía phóng ra liên tiếp năm thức của tuyệt kỹ Huyết Sát Lệnh.

Một tiếng nổ vang rền, tiếp theo là tiếng rú thảm thiết, Linh Nhược Y bị bắn ra khá xa máu tươi phun trào xối xả từ cửa miệng.

Thù Thiếu Phong lập tức búng người lao theo hữu chưởng giờ lên, bụp một tiếng khô khan, chiếc sọ Linh Nhược Y vỡ nát, óc máu lẫn lộn văng tung tóe.

Trước cái chết chớp nhoáng và thê thảm của Động chúa, những cao thủ Tiên Sa động kinh hồn bạt vía, đứng thừ ra một chỗ.

Thù Thiếu Phong trở một chuỗi cười hùng tráng, đồng dục lớn tiếng :

- Các vị môn nhân Tiên Sa động, Linh Nhược Y vì tham vọng điên cuồng bóc mở thiện năng đã đưa các vị đến con đường chém giết đồng loại một cách vô cớ. Các vị hãy nhìn những xác chết đồng bọn, rồi nghĩ xem thân phận của mình sẽ như thế nào nếu các vị còn cương lý. Vậy xin các vị hãy rời khỏi nơi đây để khỏi chết uống mạng.

Các cao thủ Tiên Sa động đưa mắt...

(Mất trang 182, 183 quyển 3)

... ngọn Băng Sơn được tuyết phủ trắng xóa, chợt thấy có mấy bóng người ló nhỏ, chàng liền sử dụng Tiết Cao Thăng bắn người lên sườn núi và gia tăng cước trình bay biến lên đỉnh Băng Sơn.

Lên đến nơi, Thù Thiếu Phong chỉ thấy còn lại một người đang lui cui đào bới đồng tuyết như tìm một vật chi, chàng thầm đoán chắc người này cũng đang truy tìm Cửu Long chân kinh.

Chàng vừa cách người nọ độ chừng mười bước, bỗng nhiên người nọ quay đầu nhìn lại. Thù Thiếu Phong nhận ra ngay đối phương là Kim Cương bảo chủ Kế Phùng.

Lão vừa thấy chàng liền đứng phắt dậy thét lớn :

- Ranh con, mi cũng đến chốn này ư?

Thù Thiếu Phong nhếch môi cười lạnh nói :

- Người đến được chẳng nhẽ ta lại không đến được hay sao?

Kim Cương bảo chủ hừm lên một tiếng giận dữ, thanh bảo đao lóe lên một ánh sáng bạc bổ xuống đỉnh đầu Thù Thiếu Phong.

Trường kiếm đã nằm gọn trên tay sau tiếng thét trợ uy, Thù Thiếu Phong múa lên như mua cuồng gió dữ.

Kẻ đao người kiếm bắt đầu một cuộc chiến tranh khốc liệt.

Cùng thời gian ấy bên sườn núi có tiếng gọi lớn :

- Gia gia! Gia gia lại đây mau!

Sau tiếng gọi ấy ở góc đông nam có thanh âm khàn khàn cất lên hỏi :

- Dung diệt nữ đây ư! Gia gia người bị thương một chút, y sẽ tới ngay.

Nghe thanh âm nhận ra ngay người vừa phát ra tiếng nói ấy là Lâm Kiếm Hùng, thiếu nữ vừa được gọi tên Dung mừng thầm trong bụng, vội lớn tiếng hỏi :

- Lâm bá bá, gia gia ở đâu? Người bị thương như thế nào?

Chỉ trong chốc lát, Lâm Kiếm Hùng đã chạy tới bên thiếu nữ nọ, y nói :

- Hoành Dung, lúc tuyết rơi, một tảng đá từ trên ngọn núi rơi xuống đập vào đầu Thẩm lão đệ. Gia gia người phóng chưởng đánh tảng đá để cứu Thẩm lão đệ. Tảng đá nặng quá làm cho cườm tay gia gia người bị thương một chút, nhưng không có gì đáng ngại.

Té ra thiếu nữ chính là Tống Hoành Dung, con gái của Tống Ngựơc Sinh, người đã dùng Mê Hồn Hương khiến Thù Thiếu Phong giao cấu với nàng dạo nọ.

Lâm Kiếm Hùng nói xong bỗng nghe tiếng choang choang vang dậy, những tiếng kim thiết đụng nhau từ trên đỉnh núi vang xuống.

Y ngẩng đầu nhìn lên vận mục quang nhìn thấy Kế Phùng và Thù Thiếu Phong, kẻ đao người kiếm đang giao chiến, nhưng cả hai cùng không nhúc nhích, tựa hồ bị băng tuyết làm cho thân thể cứng đờ một cách đột ngột.

Nguyên Thù Thiếu Phong và Kế Phùng giao đấu với nhau, Thù Thiếu Phong sử dụng kiếm tuy chẳng thạo lắm nhưng nội lực thâm hậu nên cũng tương đồng cùng Kế Phùng, đôi bên khó lòng thắng phụ, họ chiến đấu đến lúc hăng say rồi đi vào cuộc tỉ thí nội lực.

Lâm Kiếm Hùng đã biết cuộc tỉ thí nội lực diễn ra đến trình độ này là nguy hiểm vô cùng. Một khi phân thắng bại thì bên thua chẳng chết cũng bị trọng thương.

Lâm Kiếm Hùng thầm suy tính trong bụng: “Với nhóc con kia, Kế bảo chủ chưa chắc đã chiếm được thượng phong, ta không lên giáp kích thì còn đợi đến bao giờ?”

Y liền xoay mình ra phía sau vách núi đứng dựng chạy lên.

Tống Hoành Dung trong lòng kinh ngạc lớn tiếng hỏi :

- Lâm bá bá! Bá bá làm gì vậy?

Câu hỏi vừa ra khỏi cửa miệng, nàng đã tự tìm kiếm đáp án.

Lâm Kiếm Hùng lặng lẽ trèo lên vách núi cheo leo không một tiếng động.

Tay mặt y cầm cây đoản thương bằng thép nguyên chất, y chống mũi thương vào vách đá lấy đà nhảy một cái lên cao được hơn trượng.

Lúc người y hạ xuống thì mũi thương vội chống vào chỗ khác để tiếp tục nhảy lên.

Giữa lúc Lâm Kiếm Hùng đã nhảy lên đến đỉnh núi, Thù Thiếu Phong để hết tâm tư tỉ thí nội lực với Kế Phùng. Chàng gia tăng cường lực mỗi lúc thêm một tầng, khác nào sóng lớn trên biển cả, hết đợt này đến đợt khác.

Kế Phùng cũng là một danh gia về môn Thái Cực, bình sinh y nghiên cứu rèn luyện võ công theo đường lối dùng nhu khắc cương.

Thù Thiếu Phong phát huy nội lực ào ạt xô tới thì Kế Phùng chỉ vận nội lực theo đường vòng tròn để tiêu giải thể công cuộn cuộn không ngớt của đối phương. Y lập thành thể hây giữ cho khỏi thất bại trước rồi sau sẽ tìm cách chế ngự địch thủ để giành phần thắng.

Thù Thiếu Phong tuy nội lực cường mạnh nhưng cách biến chế của Kế Phùng lại cao thâm khó lường, nên cục diện ở vào thế giằng co đã lâu mà không sao hạ được đối thủ.

Cả hai người bán nguyên thủ nhất, quên hết mọi việc bên ngoài.

Nên biết lúc này cuộc thắng bại chỉ cách nhau sợi tóc, ai mà phân tán tâm thần một chút thì nội lực đối phương sẽ thừa cơ ào ạt xông lên là phải thất bại.

Lâm Kiếm Hùng trèo lên vách núi, tuyệt không phát ra tiếng động, cả hai người đều không hay biết.

Lâm Kiếm Hùng thấy trên đỉnh đầu của hai người phát ra luồng bạch khí, tức là đã phát huy nội lực đến tột độ, y không khỏi then thâm trong bụng.

Y vừa rón rén đi tới sau Thù Thiếu Phong, gơ thương lên vận nội lực ra hai cách tay. Mũi thương hào quang lấp lánh, kinh phong rít lên nhằm sau lưng chàng đâm tới.

Hàn quang ở mũi thương do ánh tuyết phản chiếu thành lấp lánh khiến cho Thù Thiếu Phong đột nhiên tỉnh táo lại. Chàng cảm thấy một luồng kinh phong rất lợi hại đang phóng tới sau lưng.

Lúc này thanh kiếm trong tay chàng giao nhau với thanh bảo đao của Kế Phùng, muốn đẩy thêm về phía trước một tấc cũng khó khăn chứ đừng nói chuyện biến chiêu rút kiếm về để đưa ra phía sau chống đỡ.

Thù Thiếu Phong xoay chuyển ý nghĩ rất nhanh, tự nhủ: “Đằng nào cũng chết thì chẳng thà mình tự tử, chứ không để chết về tay địch thủ!”

Chàng liền hạ thấp người xuống rồi nhảy chệnh chéch ra ngoài, đã gieo mình xuống vực thẳm sâu mấy chục trượng.

Lâm Kiếm Hùng đã quyết ý phóng nhất thương đưa Thù Thiếu Phong vào đất chết bằng chiêu Trung Di Tấn Phục, kinh lực uy mãnh phi thường.

Ngờ đâu biến cuộc xảy ra đột ngột.

Trong lúc tính mạng Thù Thiếu Phong ngàn cân treo sợi tóc thì chàng rút xuống đánh ầm một tiếng.

Đồng thời một tiếng sột khê vang lên, mũi thương của Lâm Kiếm Hùng đâm trúng Kế Phùng từ trước ngực xuyên ra sau lưng.

Lâm Kiếm Hùng cố nhiên không thu chiêu về kịp mà Kế Phùng chẳng khi nào ngờ tới cử động này.

Thù Thiếu Phong rút xuống mỗi lúc một gần mặt đất, chàng quát lên một tiếng vung kiếm chém một nhát.

Chàng chưa đến ngày tận số, nhất kiếm chém trúng vào một tảng đá lớn.

Thanh bảo kiếm cổ cổ nhiên là cứng rắn, mà đá núi cũng cứng rắn. “Coong” một tiếng vang lên! Tia lửa bắn tung tóe!

Thù Thiếu Phong mượn thế chém đá đẩy người lên, tay trái chàng phóng chưởng đánh xuống mặt đất đến bình một tiếng, băng tuyết vỡ tan tành. Tiếp theo chàng lặn người luôn mười mấy vòng, đồng thời xoay tay phóng chưởng cho sức rơi nhẹ đi. Chàng nổi lên một tràng cười ha hả đứng vững được ngay.

Đột nhiên phía sau chàng có tiếng quát :

- Coi đao đây!

Thù Thiếu Phong nghe tiếng để phân biệt phương hướng, người chàng vẫn đứng nguyên, không quay lại mà chỉ xoay kiếm chém tới đánh choang một tiếng. Kiếm đao đã đụng nhau.

Thù Thiếu Phong cảm thấy trước ngực bị chấn động, thanh bảo kiếm trong tay suýt chút nữa vọt bay đi.

Chàng giật mình kinh hãi la thẳm: “Nội lực người này ghê quá!”

Chàng quay đầu nhìn lại, thấy một trung niên thân thủ cao lớn, đầu không sợi tóc, trái lại hàm râu tua tủa tay cầm một thanh quý đầu đao sóng dày, tướng mạo cực kỳ bặm trợn. Chàng nhận ra ngay là một trong ba người hộ tống Lâm Kiếm Hùng tại Tổng đường Liên bảo.

Thù Thiếu Phong mới trao đổi một kiếm mà trong lòng đã phải sợ. Trong lúc thắng thốt, chàng quên rằng mình đã tỉ đấu nội lực hồi lâu với Kế Phùng, kinh lực tiêu hao quá nửa rồi, lại từ trên cao nhào xuống vung kiếm chém đá khiến cho khí lực mất thêm một phần. Nếu là tay võ công kém cỏi thì xương tay chẳng gãy cũng bị chấn động phủ tạng và bị nội thương trầm trọng.

Chàng ngẫm vận chân khí thấy huyết đan điên ngấm ngấm đau, không đề tụ kinh lực được nữa.

Lại nghe ở mé tả từ đằng xa có tiếng người la :

- Thẳm bảo chủ! Ranh con làm chết Kế bảo chủ rồi. Chúng ta...

Người nói đó chính là Lâm Kiếm Hùng, y ngộ sát Kế Phùng trong lòng bị phần đến cực điểm, chạy như bay xuống núi quyết chí liều mạng với Thù Thiếu Phong thì vừa gặp lúc Thẳm Phước Vịnh, Bảo chủ Đông Môn bảo đuổi tới thành thế tả hữu giáp kích.

Thù Thiếu Phong thấy Lâm Kiếm Hùng cặp mắt đỏ ngầu chống thương chạy lại, chàng nhìn nhận một mình Thẳm Phước Vịnh cũng không chống nổi, bầy giờ lại thêm một tay hảo thủ thì phen này chết chắc.

Chàng nghĩ mình đã kiệt sức trốn cũng không thoát, vội lún thấp người xuống đột nhiên chia ra ba đường chém hai kiếm.

Thẩm Phước Vĩnh thân thể cao lớn, hạ bàn vững chãi nhưng không thiện nghệ chạy nhảy, liền vung đao gạt phía dưới.

Thù Thiếu Phong phóng ra ba hư chiêu, nhưng hư mà có thực. Nếu Thẩm Phước Vĩnh đỡ gạt sơ hở, chàng sẽ chuyển hư thành thực có thể hạ được đối thủ.

Song thấy đối phương quét ngang giữ thế thủ không có chỗ nào đánh được, chàng xông về phía trước, khoa chân bước nửa bước rồi đột nhiên nhảy lùi lại phía sau. Chàng dương đông kích tây như vậy thoát ra khỏi phạm vi bao phủ của quỹ đầu đao.

Khi Thù Thiếu Phong vung cước bo, định thần nhìn kỹ thiếu nữ đứng cạnh mình là Tống Hoành Dung, mới hận mất hết võ công do nàng dùng Mê Hồn Hương để sau đó chìm vào cơn thác loạn cùng nàng hiện rõ lên tâm khảm.

Giữa lúc ấy đột nhiên chàng nghe mé hữu có người la :

- Dung nhi! Dung nhi!

Phụ thân nàng là Tống Ngựơc Sinh Kiếm bảo Bảo chủ đã tới.

Tống Hoành Dung cả mừng lên tiếng nói :

- Gia gia!

Lúc này nàng còn cách Tống Ngựơc Sinh khá xa mà Thù Thiếu Phong đã công tới gần. Quãng gần quãng xa lệch nhau không đầy ba trượng.

Tống Ngựơc Sinh lớn tiếng hô :

- Dung nhi, lại đây mau!

Tống Hoành Dung không đợi gọi lần thứ hai, đã lướt tới liền.

Thù Thiếu Phong vội ngậm thanh bảo kiếm vào miệng, cúi xuống hai tay chụp lấy hai nắm tuyết, tay mặt liệng một nắm về phía Tống Ngựơc Sinh, tay trái liệng một nắm về phía Tống Hoành Dung, đồng thời người chàng xô về phía trước.

Tống Ngựơc Sinh vung kiếm lên gạt mảng tuyết, chân bước chậm lại một chút.

Mảng tuyết thứ hai liệng trúng vào huyệt Linh Đài ở sau lưng Tống Hoành Dung, khiến nàng té nhào.

Thù Thiếu Phong phi thân tới, nắm Tống Hoành Dung vào trong tay.

Bỗng nghe tiếng gió rít lên vù vù, mũi thương chênh chếch đâm lại, chính là chiêu thức của Lâm Kiếm Hùng.

Lâm Kiếm Hùng lỡ tay đâm chết Kế Phùng, trong lòng đau xót hối hận đến cực điểm, lúc này y chẳng kể đến tánh mạng của Tống Hoành Dung, vận kinh lực vào hai tay phóng thương đâm ra như gió.

Thù Thiếu Phong vung kiếm chém một nhát đánh choang một tiếng thanh bảo kiếm bật ngược trở lại...

Nguyên cây đoản thương của Lâm Kiếm Hùng cả chuôi cũng bằng thép nguyên chất, bảo đao bảo kiếm không thể chặt đứt.

Thù Thiếu Phong nổi giận, kéo Tống Hoành Dung lui lại một bước.

Thẩm Phước Vĩnh cầm ngang thanh quỹ đầu đao quật tới.

Thù Thiếu Phong không còn đường tiến về phía trước vì đã bị cường địch bao vây, chàng chợt nhìn xuống đáy hang phía dưới thấy là tuyết đọng rất sâu, liền cấp Tống Hoành Dung ngang lưng tung mình nhảy xuống.

Đáy vực tuyết đọng dày đến mấy chục trượng, phía dưới đã kết thành băng rắn chắc, nhưng trên mặt hây còn mềm xèo như tấm đệm bông, nên hai người không hề tổn thương chút nào.

Thù Thiếu Phong từ trong đồng tuyết chui lên, chàng nhìn kỹ địa hình vọt lên đứng bên một tảng đá lớn ở cửa hang.

Tay cầm ngang thanh kiếm, chàng cười ha hả nói :

- Có giỏi thì xuống đây quyết đấu một trận tử chiến!

Tảng đá này ở nơi xung yếu trước cửa hang, bọn Lâm Kiếm Hùng ở trên mà nhảy xuống nhất định phải lướt qua, chàng chỉ vung kiếm lên nhẹ nhàng chém một nhát là người nhảy xuống bị chém làm hai đoạn.

Con người đang lơ lửng trên không dù võ công có cao gấp mười cũng chẳng thể bay liệng như chim để chiến đấu với chàng được.

Lâm Kiếm Hùng, Tống Ngược Sinh và Thẩm Phước Vĩnh thấy Thù Thiếu Phong trốn thoát được nên tức giận vô cùng, ba người liền tụ hội một chỗ thì thầm bàn kế giết chàng.

Lát sau Thẩm Phước Vĩnh lượm mấy viên đá liệng xuống. Thủ kinh của y đã trầm trọng lại từ trên cao liệng xuống nên luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt.

Những tiếng bình bình nổi lên vang động vùng sơn cốc, tuyết dưới đáy hang bắn lên tung tóe.

Thù Thiếu Phong lún thấp người xuống kéo Tống Hoàn Dung giấu vào phía sau tảng đá núi.

Lúc này chàng đã tạm thời thoát hiểm, liền bốt phàn căm hận Tống Hoàn Dung nên mới giấu nàng đi, không muốn nàng bị đá liệng chết.

Hơn nữa trong thời gian ba đối thủ đứng trên bàn luận, Tống Hoàn Dung đã báo tin cho chàng hay là nàng đã có thai rồi.

Khí lực của Thù Thiếu Phong dần dần hồi phục, chàng không ngớt tự hỏi: “Ta làm gì để thoát thân được?”

Chàng thấy võ công của ba địch nhân người nào cũng tương đương với mình, nếu họ hợp công thì khó thoát cái chết.

Bất thần, Thẩm Phước Vĩnh từ trên cao tung mình nhảy xuống hang núi, lập tức người y chìm xuống dưới làn tuyết sâu, không còn thấy tung tích đâu nữa.

Lúc y nhảy xuống đã phong tỏa đường hô hấp, nhưng thấy người mình không ngớt chìm xuống, sau khi chân đập tới đất rắn liền vận kinh nhảy lên.

Không ngờ đầu y vừa chìa ra ngoài mặt tuyết bỗng cảm thấy trước ngực đau nhói.

Y liền vung đao mau lẹ tuyết luân chém tới, y cảm thấy chém trúng đối phương, lại vung đao chém nữa...

Lâm Kiếm Hùng và Tống Ngược Sinh ở trên nhìn xuống, thấy bên dưới tuyết động dậy mà không thấy người đâu cả.

Chỉ trong khoảnh khắc trên mặt tuyết có lẩn máu đỏ hồng.

Tống Ngược Sinh la lên :

- Nguy rồi! Thẩm bảo chủ và thằng ranh kia đang đánh nhau dưới làn tuyết.

Lâm Kiếm Hùng đáp :

- Đúng thế! Thằng ranh đó chắc bị thương rồi!

Thực ra y chẳng có cách nào biết được là ai bị thương, y mong thế mà nói vậy.

Nguyên Thù Thiếu Phong thấy Thẩm Phước Vĩnh phóng người xuống, biết đối phương nhất định tung mình nhảy vào hang liền quay lại ẩn dưới làn tuyết gần tảng đá.

Thẩm Phước Vĩnh đã võ công cao cường, lại kinh nghiệm giang hồ mấy chục năm, muốn ám toán y không phải chuyện dễ.

Nhưng lúc này y từ trên cao mấy chục trượng nhảy xuống băng tuyết, dĩ nhiên phải ngưng thần đề tỵ chân khí vận kinh chống đỡ cho khỏi bị thương. Y thấy Thù Thiếu Phong trốn đầu mất, ngờ đầu trong làn tuyết sâu lại có đối phương mai phục, thật là trường hợp bất ngờ.

Y là một nhân vật vào hạng nhất nhì võ lâm Trung Nguyên, tuy bị thương ở trước ngực rồi nhưng y cũng đã thương được Thù Thiếu Phong. Y chém luôn ba đao vào trong đám tuyết sâu và y biết hành tung đối phương như quỷ mị, chẳng thể lơ là trong nháy mắt.

Ba nhát đao này y nhắm mắt chém bừa, song luồng kinh lực không phải tầm thường.

Thù Thiếu Phong bị thương rồi phải gắng gượng chống đỡ, chàng lùi lại một bước, không ngờ phía sau chỗ đặt chân xuống tuyết chưa rắn lại chân bước vào quãng không, lập tức chìm xuống.

Ba đao liên hoàn không trúng đối phương, Thẩm Phước Vĩnh vùng tiếp ba đao liên hoàn khác.

Nhưng y đột nhiên xa chân xuống và chìm luôn.

Cả hai người đều là những cao thủ bậc nhất đương thời, tuy bị hãm trong vùng khốn quẩn kỳ dị mà tâm thần không hề rối loạn.

Đôi đôi thủ mất chẳng nhìn thấy gì. Người đã ở dưới làn tuyết sâu thì đừng nói đến chuyện nghe tiếng gió để phân biệt phương hướng, cả công phu chiến đấu trong đêm tối cũng không dùng được.

Có điều tâm ý hai người giống nhau ở chỗ hễ chân đứng vào đất rắn là đều sử dụng đường đao, kiếm pháp tinh thực nhất của mình để chém tới.

Lúc này đầu người ngập tuyết đến hơn mười trượng, trừ phi giết được đối phương không thì chẳng ai dám trồi lên trước. Người nào trong lòng khiếp sợ muốn trốn cho thoát nạn là lập tức bị đối phương chém chết.

Tổng Ngược Sinh vừa nóng lòng lo cho con gái, vừa muốn ra tay viện trợ cho Thẩm Phước Vĩnh liền nói :

- Lâm bảo chủ, tại hạ thử nhảy xuống xem tình hình như thế nào.

Lâm Kiếm Hùng lắc đầu đáp :

- Tổng bảo chủ, Bảo chủ nhảy xuống hố tuyết thì đánh bằng cách nào? Ở dưới đó không nhìn thấy gì, lỡ đánh nhầm Thẩm bảo chủ thì sao?

Chính y đã lỡ tay đâm chết người bạn thân tình như cốt nhục là Kế Phùng, khiến lòng ray rứt không ngớt.

Tình trạng này dĩ nhiên Tổng Ngược Sinh cũng biết, y mà nhảy xuống vực tuyết thì ngoài cách vùng kiếm chém bừa, không có cách nào phân biệt đâu là bạn, đâu là thù.

Tổng Ngược Sinh nghĩ tới Thẩm Phước Vĩnh vì cứu con gái mình mới nhảy xuống động thủ cùng Thù Thiếu Phong, hiện giờ họ Thẩm đang trải qua cơn nguy hiểm mà mình đang đứng trên cao tỵ thủ bàng quan, càng nóng ruột như đốt. Y chỉ dậm chân xoa tay mà không nghĩ ra được kế sách gì.

Nếu y nhảy xuống rồi sẽ tính cũng không xong vì nhảy xuống là phải gia nhập chiến cuộc. Hơn nữa y nhìn mặt tuyết lay động rung rinh mà nhảy bừa xuống không chừng lại đề trúng đầu Thẩm Phước Vĩnh, nên y ngần ngại chưa dám vọt động.

Tuyết trắng dưới hang rung rinh một cái rồi bắt đầu yên lại.

Lâm Kiếm Hùng và Tổng Ngược Sinh đứng ở trên sườn núi càng bồn chồn nóng ruột, hai người ngưng thần nín thở, mắt nhìn chăm chú dưới hang núi không chớp.

Sau một lúc lâu, một chỗ tuyết trắng từ từ gồ lên. Có người thò đầu ra nhưng đầu cũng là tuyết phủ trắng phau. Trong lúc nhất thời, không thể nhận ra được là Thù Thiếu Phong hay Thẩm Phước Vĩnh.

Khi người này dần dần nhô cao lên và lắc lắc mái đầu cho tuyết rơi. Tổng Ngược Sinh reo lớn :

- Đông Môn bảo chủ đã thắng rồi!

23. Chương 23: Tương Kế Tựa Kế

Thẩm Phước Vĩnh thò đầu lên thở phì phì, y cố sức cựa tựa hồ muốn bò lên khỏi hố tuyết.

Tổng Ngược Sinh cùng Lâm Kiếm Hùng đồng thanh hô :

- Thẩm bảo chủ, bọn tại hạ đến đây rồi!

Hai người liền tung mình nhảy xuống, rồi lại ngoi lên để nhảy đến tảng đá ở bên hang núi.

Giữa lúc ấy, Thẩm Phước Vĩnh lại hụp đầu chìm dưới lòng tuyết tựa hồ hai chân bị người kéo xuống.

Y chìm xuống rồi không thò đầu lên, nhưng vẫn chẳng thấy bóng Thù Thiếu Phong đâu.

Lâm Kiếm Hùng và Tổng Ngược Sinh đưa mắt nhìn nhau ra chiều cực kỳ khẩn trương, vì thấy Thẩm Phước Vĩnh chìm xuống lòng tuyết rất cấp bách, mà tựa hồ thân pháp họ Thẩm không tự chủ được, mười phần có đến chín Thẩm Phước Vĩnh bị Thù Thiếu Phong ám toán.

Đột nhiên...

“Bôm” một tiếng, một cái đầu người từ dưới lòng tuyết chui lên, lần này chính là Thù Thiếu Phong, không còn nghi ngờ gì nữa.

Thù Thiếu Phong bật lên tròng cười ha hả rồi lại hụp xuống.

Tổng Ngược Sinh cất tiếng thóa mạ :

- Thằng dâm tặc kia!

Nguyên y gọi Thù Thiếu Phong là thằng dâm tặc vì trước đó y được Lâm Kiếm Hổ kể chuyện về chàng và Tổng Hoàn Dung như thế nào trong một rừng hoang đạo nọ.

Y cầm kiếm toan nhảy xuống thì đột nhiên một cái đầu lại từ dưới lòng tuyết bay vọt lên.

Đây là chiếc thủ cấp đã lìa khỏi mình mà tóc đã lốm đốm bạc. Chính thủ cấp của Thẩm Phước Vĩnh, thủ cấp bay lên không mấy chốc trượng rồi lại rớt bôm xuống mất tích trong làn tuyết.

Tổng Hoàn Dung ở trong hang tuyết đã bị Thù Thiếu Phong điểm huyết không nhúc nhích được, mục kích tình cảnh rừng rợn này muốn bật tiếng la, nhưng cổ họng tựa hồ bị đút nút chặt, không kêu thành tiếng.

Bên ngoài, Tổng Ngược Sinh vừa bi ai vừa phẫn nộ, không chịu được gầm lên :

- Thẩm bảo chủ, Bảo chủ vì con gái của tại hạ mà bỏ mạng, tại hạ nhất định báo thù cho Bảo chủ.

Y tung mình toan nhảy ra, Lâm Kiếm Hùng vội nắm tay y kéo lại nói :

- Hãy khoan! Hẩn ẩn mình dưới lòng tuyết, thế là hẩn trong bóng tối mà mình ngoài ánh sáng, Tổng bảo chủ nhảy ẩu xuống tất bị hẩn ám toán.

Tổng Ngược Sinh nghĩ lại thấy Lâm Kiếm Hùng nói đúng, ghen ngào hỏi :

- Vậy... vậy làm thế nào bây giờ?

Lâm Kiếm Hùng đáp :

- Hẩn ở dưới lòng tuyết chẳng được lâu, sớm muộn rồi cũng phải ngoi lên. Khi đó chúng ta sẽ hợp thủ liên công hạ hẩn, móc ruột moi gan tể diện hai vị Kim Cương bảo chủ và Đông Môn bảo chủ.

Tổng Ngược Sinh bậm môi tự nhủ: “Lúc này cần trấn định tâm thần, dẹp mối bi ai. Đại địch trước mắt mà tâm phù khí động là không được”.

Nhưng mấy vị tình thâm như cốt nhục đã mấy chục năm, mà nhất đán một người bỏ mạng, y làm sao dẹp nổi bi thương phát ra từ tâm khảm?

Lâm Kiếm Hùng và Tổng Ngược Sinh nhận định chỗ Thù Thiếu Phong vừa thò đầu lên, rồi nhảy sang một tảng đá khác gần đó sóng vai mà đứng. Hai người đã tiếp cận thạch động ở phía trong có Tổng Hoàn Dung.

Hai người bắn khoan trên tảng đá lớn, nhưng thấy trong hang chẳng có động tĩnh gì đều rất lấy làm kinh ngạc. Lâm Kiếm Hùng và Tống Ngược Sinh không biết Thù Thiếu Phong hý lộng cách nào mà ngâm dưới tuyết lâu như thế được, hai bọn họ đâu biết rằng Thù Thiếu Phong đã bị trúng phải chất kịch độc trong đạn Liệt Hỏa của Lâm Kiếm Hổ tại đỉnh Ngạo Triết sơn, sau may mắn nhờ Hà Dĩ Băng và Hoài Nhu Thực mang đến Băng Tuyết sơn nằm trong thạch động bốn mươi chín ngày, giờ đây chàng ẩn mình trong tuyết lạnh như cá gặp nước, mặt sức mình vầy vùng.

Trong lúc Lâm Kiếm Hùng cực kỳ bi thống và kinh ngạc, Thù Thiếu Phong chuồn xuống đáy tuyết rồi lập tức dùng thanh bảo kiếm của Thượng Quan Linh Lan khoét một lỗ lớn, vỗ tay mạnh xuống làm thành huyết động, dưới động trống rỗng để chứa không khí.

Thù Thiếu Phong và Thẩm Phước Vĩnh đều là tay võ công cao cường, nhưng do Thù Thiếu Phong tỷ đấu với Kế Phùng rất lâu nên chân khí bị hao tổn, thành ra phải thua kém Thẩm Phước Vĩnh. Chàng phải ỷ vào động tuyết để thay đổi không khí, mỗi khi thấy trái tim đập mạnh chàng lại thò đầu xuống động hít mấy hơi.

Còn Thẩm Phước Vĩnh làm sao hiểu được cách này, phải ngừng thở hoài để đánh đến cùng. Tuy chân khí y còn đầy rẫy nhưng cũng không thể bì với Thù Thiếu Phong thảnh thơi lại đối hơi thở.

Trường hợp này cũng giống như hai người đánh nhau dưới đáy nước, một người thảnh thơi ngoi lên mặt nước hít thở còn một người ở dưới nước thở hoài, thủy chung không ngoi lên thì ai được ai thua tất nghĩ ra cũng biết.

Thẩm Phước Vĩnh sau một thời gian bị nghẹt quá lâu, không chịu nổi phải mạo hiểm thò đầu lên mặt tuyết để thở. Hạ thể y liền bị Thù Thiếu Phong chém luôn ba nhát rồi chết ở dưới đáy tuyết.

Lâm Kiếm Hùng cùng Tống Ngược Sinh càng chờ lâu càng nóng ruột. Qua khoảng thời gian chừng cháy tàn nén hương thủy chung vẫn chẳng thấy tung tích Thù Thiếu Phong đâu, càng thêm khẩn trương tột độ.

Tống Ngược Sinh liền nói :

- Chắc tên dâm tặc đó bị thương và cũng chết dưới đáy tuyết rồi.

Lâm Kiếm Hùng đáp ngay :

- Có thể là như thế! Chẳng lẽ Thẩm bảo chủ bị hấn giết mà không chém lại được một vài đao nào? Huống chi hấn đã chiến đấu với Kế Phùng rất lâu và không phải là đối thủ của Thẩm bảo chủ.

Tống Ngược Sinh ngẫm nghĩ giây lát mới nói :

- Nhất định là tên dâm tặc dùng mưu kế ám toán Thẩm bảo chủ.

Y nói tới đây không nén nổi lòng bi phẫn, la lớn :

- Tại hạ xuống thử coi!

Lâm Kiếm Hùng là một tay gian xảo hiểm hung, đáp ngay :

- Tống bảo chủ nên thận trọng, tại hạ ở đây lược trận.

Tống Ngược Sinh ngờ ngác tự hỏi: “Sao Lâm Kiếm Hùng không xuống một thể?”

Song câu hỏi đó y không nói ra miệng.

Nên biết những nhân vật thành danh lúc lâm địch tiếp chiến, nhất thiết hoàn toàn tự chủ. Nếu người đứng bên ngoài chỉ điểm hay thúc giục là phạm lỗi đại bất kính.

Hai người tuy trước đây đã muốn kết tình sui gia nhưng vẫn dè dặt về điểm này.

Tống Ngược Sinh nóng ruột kiếm thi thể Thù Thiếu Phong để băm nát ra cho với lửa hận trong lòng, y thầm nhủ: “Chắc có lẽ tên ranh kia mới bị trọng thương chứ chưa chết, ta tìm ra hấn hành hạ một phen trước khi hạ thủ”.

Y cầm trường kiếm, hít một hơi chân khí thì triển khinh công trượt chân trên mặt tuyết. Y lướt đi mấy trượng, phát giác ra dưới chân không mềm nhũn, liền chạy nhanh hơn.

Nguyên hang núi tuyết này bốn mặt đều có núi cao vây bọc quanh năm lạnh lẽo, không tìm thấy ánh dương quang. Đáy hang tuy đầy tuyết đọng, nhưng tuyết và băng lẫn lộn. Có chỗ rắn như đá, có chỗ mềm xèo như bùn, người đứng trên nhảy xuống là bị ngập liền, phải dùng khinh công để khí cho khỏi lún xuống.

Khinh công của Tống Ngược Sinh rất cao minh, lướt đi trên mặt tuyết mỗi lúc một lẹ, tuy y chưa đến trình độ đạp tuyết vô ngân, nhưng đi lui đi tới không ngại gì cả.

Bỗng y nghe tiếng Lâm Kiếm Hùng hô :

- Hảo khinh công! Tống bảo chủ! Thù Thiếu Phong ở gần đâu đây, Bảo chủ phải cẩn trọng tiểu tâm.

Lâm Kiếm Hùng chưa dứt lời, chợt nghe mấy tiếng lồm bồm.

Phía trước Tống Ngược Sinh cách chừng hơn trượng, một người chui lên.

Quả nhiên là Thù Thiếu Phong!

Chàng liền dụng kế hoãn binh, chạy về phía tây mấy trượng miệng hô lớn :

- Bậc đại trượng phu chiến đấu phải giữ đạo công bằng. Người tay cầm binh khí mà ta xích thủ không quyền thì đánh bằng cách nào?

Tống Ngược Sinh chưa kịp trả lời thì Lâm Kiếm Hùng ở đằng xa đã la lớn :

- Giết một tên ác dân như mi cần gì phải nói đến chuyện công bằng hay không công bằng?

Lâm Kiếm Hùng liền nhảy quanh theo sườn núi đến nơi để giáp kích.

Tống Ngược Sinh vừa đuổi theo Thù Thiếu Phong vừa lớn tiếng hỏi :

- Tên dân tộc kia, con gái ta đâu? Mi nói ra thì ta cho chết một cách thống khoái, chỉ chém một kiếm là hết đời, không thì ta băm nát xác mi ra thành trăm mảnh.

Thù Thiếu Phong chẳng trả lời trả vốn, thân pháp hơi chậm lại đôi chút.

Tống Ngược Sinh đang trên đà nhanh, thấy đối phương đã hãm tốc độ liền vận công lên tả thủ tổng mạnh ra một chưởng.

Thù Thiếu Phong liền gia tăng tốc lực, đi xéo về phía Đông bắc.

Tống Ngược Sinh quát hỏi :

- Mi chạy đâu cho thoát?

Y chống kiếm rượt theo.

Thù Thiếu Phong chạy được mấy chục trượng liền dừng lại.

Tống Ngược Sinh quát lên một tiếng lớn, quát nhanh một ngọn Kim Cang Đại Lực chưởng về hướng đối thủ.

Thù Thiếu Phong ung dung hữu chưởng quạt chéo về sau một chiêu Huyết Sát Lệnh.

Ầm một tiếng vang lên, từng mảng tuyết to liền sau tiếng nổ ầm Ầy bắn văng lên không trung bay loạn xạ.

Song phương đều hự lên một tiếng, Tống Ngược Sinh loạng choạng đội lui ba bước, còn Thù Thiếu Phong cũng bị đẩy về phía trước hai bước.

Thù Thiếu Phong liền chạy về hướng Đông bắc, Tống Ngược Sinh thấy chàng quay về đường cũ, bụng bảo dạ: “Hắn chạy lui chạy tới trong hang núi này cũng chẳng chốn đâu cho thoát. Có điều quanh quẩn đuổi hắn theo kiểu bịt mắt bắt dê mà khinh công hắn lại là hạng trác tuyệt, tóm được hắn không phải là chuyện dễ dàng như lấy đồ trong túi. Ta chẳng hiểu hắn giấu Dung nhi ở nơi nào?”

Trong lòng nóng nảy, Tống Ngược Sinh đề khí chạy nhanh hơn.

Thù Thiếu Phong khi xác định được chốn cũ liền vùi mình xuống làn tuyết trắng.

Tống Ngược Sinh cứ thấy đối phương bỏ chạy mãi, lòng đắc thủ chui liền xuống tuyết theo Thù Thiếu Phong.

Tiếp theo một tiếng rú thê thảm từ dưới lòng đất vọng lên, đồng thời thân hình Tổng Ngược Sinh trỗi lên mặt tuyết, cánh tay trái của lão đã cụt đến tận bả vai, máu me đầm đìa chảy ra không ngớt.

Nguyên Thù Thiếu Phong trở về nơi động tuyết mà chàng đã khoét sâu ban nãy, lấy lại thanh bảo kiếm giấu ở đó, quét ngược về phía sau một nhát.

Tổng Ngược Sinh vừa chui xuống làn tuyết chưa cảm nhận được gì, nghe lành lạnh ở bờ vai, rồi rú lên một tiếng đau đớn trời người ngay lên.

Thù Thiếu Phong ngồi dưới động tuyết đang nghĩ cách làm thế nào để hạ nốt Lâm Kiếm Hùng, bắt đồ lớp tuyết dưới nơi chàng ngồi vỡ ra và chàng lọt thỏm người xuống phía dưới...

24. Chương 24: Hoàng Miên Phần

Thù Thiếu Phong rơi xuống huyết phong, liền đứng dậy, quanh chàng tối om như mực, xòe tay chẳng thấy ngón. Chàng liền vận tụ nhân lực để nhìn rõ được cảnh vật mọi nơi.

Chàng mò mẫm tiến sâu được hơn mười trượng, bỗng nhiên trước mặt chàng bùng lên ánh sáng, cảnh vật thay đổi khác lạ khiến chàng phải ngẩn ngơ chững bước.

Dưới đường hầm tối om bỗng nổ phình ra rộng rãi với ánh sáng đầy đủ.

Từ chỗ chàng đứng hướng mắt tới trước, cách xa độ trăm bước đường như có vật chi xanh lè, đứng sừng giữa đường, hầu gần mắt lối vào.

Thù Thiếu Phong mắt không rời chăm chú vào vật lạ nọ.

Đột nhiên vật ấy bắt đầu động dậy, đôi mắt mở to, chiếc miệng dài há ra như chậu máu tươi.

Thù Thiếu Phong kinh hãi thốt lên :

- Trời! Khủng long!

Lời chàng vừa dứt, con quái vật nọ lắc lư chiếc đầu khổng lồ, vươn vai đứng dậy, hai chân trước chồm về phía chàng, hai chân sau dần dần di động, đôi mắt ánh ngời lãnh quang bắn về phía Thù Thiếu Phong.

Chàng nghe ớn da lưng, tháo lui mấy bước liền.

Con khủng long chợt gầm lên một tiếng tựa sét nổ, từ chiếc miệng đỏ dường chậu máu ấy cuộn cuộn phun ra một luồng sương trắng.

Thù Thiếu Phong không khỏi biến sắc, hấp tấp hồi bộ tháo lui mấy trượng xa.

Thân hình khổng lồ của con khủng long lập tức bỏ nhanh về hướng Thù Thiếu Phong tựa một tòa núi to ập tới.

Thù Thiếu Phong song chưởng đã vận đầy công lực, xê mình tiến lên, lẹ làng như chớp giạt, quật vèo vèo luôn sáu chưởng vào mình khủng long.

Bình... bình... bình...

Thanh âm tựa sét rền, song khủng long chỉ lắc lư thân hình chứ chẳng hề hấn chi.

Con khủng long càng thêm giận dữ, nhe nanh vờn vuốt nhào tới chụp đầu, kẹp theo một tiếng gầm chuyển rung hang động.

Thù Thiếu Phong trước khí thế dữ dằn ấy vội vã phóng về phía hậu mười trượng hơn.

Chàng liền cúi xuống quơ lấy một nắm băng bỏ vào miệng nhai rào rào.

Con khủng long lại gầm lên một tiếng, thanh âm tưởng tượng như một tiếng sét rền ở xa xa, phóng vèo vào địch thủ.

Thù Thiếu Phong lập tức quát to một tiếng, há miệng phun ra một luồng sáng xẹt thẳng vào yết hầu của con khủng long.

Thù Thiếu Phong vừa thi thố tuyệt chiêu Tiềm Vũ thần công do Giang Hồ Phiêu Bạt Vô Danh Khách truyền thụ dạy nọ.

Con khủng long nhấc thấy hơi lửa tỏa ra, đang thế rướn mình phóng tới, vội vã rút đầu vận mình đào tẩu.

Nhưng Thù Thiếu Phong dễ đâu bỏ lỡ cơ hội thuận lợi, lập tức há miệng rộng ra thêm, luồng hồng quang từ miệng chàng vọt ra càng thêm mãnh liệt.

Một tiếng bốc lạ lung vang lên, con khủng long khựng ngay bước chân, từ từ ngã xuống, nằm mọp một đồng bất động.

Thù Thiếu Phong đã từng nghe sư phụ Tiên Hạc Thần Kỳ cho biết, quả mật con khủng long khi ăn vào có giải trừ được một số độc dược và hồi phục công lực nhanh chóng dị thường, chàng liền rảo bước tiến lên, vung kiếm đâm lút vào yết hầu khủng long, rạch dài một đường xuống tận bụng lòi lấy quả mật bỏ ngay vào miệng...

Sau khi ăn xong quả mật con khủng long, Thù Thiếu Phong liền trở thuật khinh công nhảy qua xác khủng long tiến sâu vào trong, thoăn thoắt quanh co mấy đoạn đường hầm.

Chàng đi độ cạn chén trà, sừng sững một con dã nhân chen lối.

Thù Thiếu Phong không khỏi mồ hôi lạnh rịn tháo da lưng.

Dã nhân gầm gừ lên mấy tiếng quái dị, đôi tay thò tới định moi tim chàng.

Thù Thiếu Phong hoảng hốt chéo tay ra sau lưng, rút nhanh thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, khoanh tròn phía trước thành một vòng cánh cung.

Ánh kiếm vừa nhoáng động, dã nhân đã rú lên một tiếng khùng khiếp, mười ngón tay bị lìa khỏi hai cánh tay rơi xuống đất.

Dã nhân tuy đau đớn nhưng gầm lên một tiếng thật to, thanh âm dội rung lòng động, lao người tới vỗ lấy Thù Thiếu Phong.

Trước tình thế vô cùng cấp bách ấy, Thù Thiếu Phong vô phương tránh né liền nghiêng răng vận công lên đôi tay, nắm chặt ngọn kiếm vạch ngược trở lên.

O... ọc...

Thanh kiếm vừa đâm lút vào lồng ngực con dã nhân, Thù Thiếu Phong vội vã rút tay phải về, đảo bồi thêm một quyền vào đầu dã nhân đang há mồm đáp xuống đầu vai trái chàng.

Nhưng bịch một tiếng nặng nề, Thù Thiếu Phong cảm thấy bàn tay ê ẩm đến tận gân xương, gần như chàng vừa đập phải một lớp da khô cứng rắn tựa kim cương.

Kế tiếp là đầu vai chàng đau nhói dị thường, chừng như một mảnh da thịt bị xé rời giữa đôi hàm răng nhọn của dã nhân.

Đồng khi ấy, con dã nhân bỗng vọt lùi phía hậu năm bước, máu me đầy mồm, giữa hai hàm răng ngậm cứng một mảnh thịt người.

Vết kiếm nơi lồng ngực dã nhân tủa vọt ra một dòng máu thắm.

Thù Thiếu Phong quên cả đau, ngọn kiếm trên tay lại lần nữa văng ra như ánh chớp.

Dường như đã khiếp hãi thanh khí giới lợi hại trên tay Thù Thiếu Phong, dã nhân hét lên một tiếng kinh hoàng và quay lưng chạy thục mạng, tuy là con thú nhưng cước lực của nó thật là khùng khiếp, thoáng mất thời gian con dã nhân đã biến mất ở cuối hang.

Thù Thiếu Phong lúc ấy mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, vết thương nơi đầu vai qua phút căng thẳng của tinh thần bắt đầu nhức nhối khó chịu.

Chàng ngoảnh đầu nhìn ngoái xuống, thấy máu thịt loe loét một vết khá sâu, máu từ miệng vết thương vẫn rỉ rỉ trào.

Chàng vội điểm lên vài huyết đạo quanh đầu vai để ngăn chặn máu ra, đoạn xé một vạt áo của mình băng sơ thương tích.

Vừa băng vết thương xong, Thù Thiếu Phong bỗng thấy một luồng tụ phong từ phía trước mặt ào ạt ập đến mình, chàng vội đề khí tổng mạnh ra một chưởng đối kháng.

Sau một tiếng sầm chất chúa, trước mặt chàng khoảng cách năm bước, một lão bà bật mặt với đôi mắt sáng rực lửa như sao đêm đang chăm chú nhìn chàng.

Lão bà nọ cũng không kém phần kinh mang, vì bằng tài nghệ bà hiện thời với chiêu vừa công ra kia trên võ lâm hiện tại hiếm có người đỡ nổi. Thế mà chàng trai trẻ kia chẳng những đối kháng được mà còn ung dung tự tại như thế kia.

Ánh mắt vừa chạm phải đôi nhãn quang của lão bà, Thù Thiếu Phong bỗng cảm thấy khiếp sợ, phải nhìn lảng đi nơi khác, lòng hoang mang nghĩ thầm :

- Đôi mắt mù già này sao ghê gớm quá!

Lão bà thét hỏi :

- Lỗi con, mi là ai? Dám ngang nhiên xông vào đây hả?

Thù Thiếu Phong ngạo nghễ đáp :

- Tại hạ Thù Thiếu Phong. Đến đây...

Lão bà nạt ngang :

- Thù Thiếu Phong? Một cái tên thối vô danh! Sư phụ mi là ai? Môn phái nào? Đến đây làm gì? Nói mau kéo chết!

Trước những câu hỏi dồn dập của đối phương, Thù Thiếu Phong không khỏi bực mình xẵng giọng :

- Bà một miệng hay tám miệng mà hỏi nhiều thế?

- Cứ trả lời những gì ta hỏi, sẽ có điều hay đến cho mi.

- Tại hạ là đệ tử của Tiên Hạc Thần Kỳ...

Lão bà chợt xua tay ngăn lời :

- Món nợ cũ ta bắt tên nhóc con này phải trả thế. Tên khốn con, muốn tự xử lấy mình hay chờ già xuống tay hả?

Thù Thiếu Phong thoát đầu kinh mang, nhưng lập tức lấy ngay lại nét bình tĩnh thốt :

- Tiền bối cùng tại hạ xưa nay không quen biết, chẳng oán thù, tại sao buộc tại hạ phải chết?

Lão bà gầm lên ghê rợn :

- Ta hỏi mi một câu, nợ cha ai trả?

Thù Thiếu Phong bật cười sang sảng :

- Tất nhiên là con! Nhưng tiền bối hỏi câu ấy có ăn nhập gì vào chuyện này chứ?

Lão bà không đáp mà hỏi lại :

- Còn nợ thầy, đệ tử trả có được chăng?

Thù Thiếu Phong hiểu ngay ẩn ý, quắc mắt thét lại :

- Giữa sư phụ tại hạ cùng lão bà có mối thù gì?

Lão bà buông chuỗi cười lạnh lạnh :

- Mối thù sâu này đã chấn động gần bảy chục năm, chính là do sư phụ bạc tình của mi gieo trong lòng ta. Đêm nay mi phải thay lão sư phụ của mi mà trả cả vốn lẫn lời cho ta.

Thù Thiếu Phong liền hỏi :

- Sư phụ của tại hạ cùng lão tiền bối xưa kia có mối thù chi? Xin thuật rõ để tại hạ...

Lão bà thét to cướp lời :

- Ranh con bắt tất phải lắng lời, mau tự kết liễu, bằng để già động thủ sẽ khổ sở thân xác đầy ôn con ạ!

Thù Thiếu Phong ưỡn ngực ngạo nghễ :

- Nếu lão tiền bối chẳng nói rõ câu chuyện oán ân trên, văn bối còn biết đâu mà thanh toán cho tròn được? Tất nhiên buộc lòng văn bối phải có hành động tự vệ.

Lão bà hừ lên một tiếng giận dữ :

- Nhóc con giỏi lắm! Mi dám cùng già này động thủ chẳng?

Thù Thiếu Phong cười lạnh :

- Văn bối xin nhắc lại lần nữa, là nếu lão tiền bối cứ mãi bức bách, văn bối đành phải đắc tội mà thôi! Huống chi sự việc đã trải qua bảy chục năm trời, bụi thời gian không chôn lấp được dĩ vãng xưa sao, lão tiền bối hà tất khơi chi đồng tro tàn lên nay đã lắng đọng...

Lão bà gạt ngang lời chàng :

- Khỏi cãi nhai nhiều! Đại trượng phu thù to chẳng thể không báo phục, muốn dùng đao hay kiếm?

Thù Thiếu Phong cất tiếng cười lạt :

- Nếu lão tiền bối đã quyết dụng võ thì cứ tùy tiện theo sở thích, văn bối dù bất tài cũng quyết một phen sống mái.

Trước thái độ và lời nói của chàng trai xa lạ, lão bà không khỏi lạ lùng trở mắt nhìn chàng tâm phục, một lúc lâu lão bà mới gạt gù thốt lời :

- Tốt lắm! Vậy chúng ta dùng quyền trước.

Thù Thiếu Phong vung tay đáp nhanh :

- Xin lão tiền bối xuất thủ ngay!

Lão bà cười âm trầm như tiếng vọng từ âm cung :

- Nhóc con thêm chết lắm ư? Già này sẽ giúp ngươi được như ý nguyện.

Kẹp với tiếng thét, cánh tay kéo lên tung ra một chưởng với chín thành công lực.

(Mất một hàng)

Thù Thiếu Phong muốn cướp trước tiên cơ của địch thủ, vội phát một chưởng hóa giải ngay kinh lực của địch phương.

Qua hai chiêu thử sức, lão bà lập tức hiểu ra công lực của Thù Thiếu Phong cao thâm khó lường, càng đề cao cảnh giác, vù vù quật luôn ba chưởng bồi thêm bốn cước với tám phần chân lực của bản thân.

Chưởng phong, cước ảnh ào ào như sóng tràn đuổi xô tới trước.

Thù Thiếu Phong ung dung lắc động song chưởng, phản kích lại đúng ba chưởng và năm quyền.

Tiềm lực đôi bên chạm nhau, không ngớt phát ra những tiếng nổ ầm ầm như địa chấn thiên băng.

Trong thanh âm rền nổ vang lừng ấy, lão bà liên tiếp thối lui ba bước.

Nư giận đã thật sự bùng sôi trong tâm não, lão bà quát mắt thét to :

- Ranh con thân thủ quả phi phạm, hãy đỡ thêm vài kiếm của già.

Miệng thốt, tay phải lão bà đã rút phẳng trường kiếm đeo sau lưng, ánh thép vừa chớp động, đòn công lợi hại đã véo sát người chàng trai họ Thù.

Quả là một tuyệt chiêu hãn hữu cổ kim, ánh kiếm ngập ngời như non, vụt ập tới địch phương.

Thù Thiếu Phong hú dài một tiếng, ngọn bảo kiếm trên tay như giao long uốn khúc tủa quanh người.

Xoèng!...

Thanh kiếm trên tay lão bà liền theo tiếng ngân gây gọn làm đôi, sắc mặt lão bà biến đổi, vội vàng tháo lui nhanh ba bước.

Sau phút định thần, lão bà trèo trẹo rít lên :

- Kiếm thuật của ranh con rõ ràng là của Pháp Tĩnh ngày xưa.

Thù Thiếu Phong nhếch môi cười lạnh lạt :

- Sao lão tiền bối biết rõ pháp danh của sư phụ văn bối?

Lão bà bỗng trầm giọng nói :

- Bấy chục năm về trước, già rất yêu thương sư phụ ngươi, nhưng lão lại bỏ ta mà gởi thân vào cửa Phật...

Lão bà bỗng ngưng ngang lời nói nửa chừng, lời trong người ra một chiếc túi nhỏ may bằng gấm màu vàng, quơ quơ trước mặt Thù Thiếu Phong tiếp lời hỏi :

- Ngươi có biết vật quý này chẳng?

Trước thái độ thay đổi quá đột ngột của lão bà, Thù Thiếu Phong đành ngơ ngác lắc đầu :

- Văn bối làm sao có thể biết được chứ!

- Trong túi gấm này hiện có một bí kíp, già thấy công lực và tài nghệ của ngươi khá dồi dào, khiến già đây tâm khẩu đều phục, nên muốn mang bí kíp này tặng ngươi.

- Cửu Long chân kinh?

- Không sai!

Thù Thiếu Phong vô cùng hoang mang, chẳng hiểu vì sao Cửu Long chân kinh đang nằm trong tay của Khuê Quang Hộ lại lọt vào tay lão bà này.

Chàng thầm hỏi: “Giữa bà ta và sư phụ mình có mối hận tình, vừa rồi lại hăm hăm đòi một mắt một còn cùng ta, bây giờ bỗng dưng đổi thái độ hoàn toàn trái ngược, lấy Cửu Long chân kinh tặng ta, bà ta có ý gì đây?”

Thù Thiếu Phong trong lòng nghi hoặc hoang mang, nên chẳng dám đưa tay nhận lãnh, lão bà đợi lâu chừng như có ý giận, thình lình vung ba chiếc túi gấm nơi tay sang phía chàng.

Lập tức một luồng hơi màu vàng lan tỏa hết một khoảng rộng hơn trượng chu vi từ chiếc túi gấm nhỏ mù mịt bay ra chẳng dứt.

Vừa ngửi phải mùi hương khác lạ đang lùa vào miệng mũi mình, Thù Thiếu Phong biết ngay là hơi độc, vội vã bịt kín các huyệt đạo, nín hơi.

Nhưng đã muộn!

Mùi hương theo miệng mũi xâm nhập trong cơ thể đã quá nhiều khiến chàng hắt hơi luôn mấy lượt.

Trong làn sương vàng mù mịt ấy, tiếng cười lồng lộng của lão bà như đập vào màng tai.

Thù Thiếu Phong thầm hiểu là đã trúng độc, dùng dùng giận dữ, vung ngọn bảo kiếm nhất quyết trả thù.

Nhưng bỗng dưng chàng buông xuôi lưỡi kiếm, ảo não buông tiếng thở dài.

Vì công lực trên người đã tiêu tán đến hết chín phần mười, chàng còn đâu sức để vung kiếm chém người?

Lão bà vụt dứt ngang giọng cười, gật gù trên chọc :

- Ranh con khá biết thời đấy!

Thù Thiếu Phong rùng rai kinh miệt :

- Bà chờ vội đắc ý quá sớm, chất độc không làm gì nổi Thù Thiếu Phong này đâu.

Lão bà cười hắc hắc :

- Ranh con đừng nằm mơ chuyện lên cung trăng, chất Hoàng Miên phần của ta dù mi là một con người bất nhiễm độc hoàn toàn cũng không sao cưỡng nổi, trong giây lát đây mi phải nằm xuống cũng như những kẻ đã bị trúng phải!

Thù Thiếu Phong chẳng buồn đáp lại, nhắm mắt trầm khí vận công.

Nhưng quả như lời tuyên bố của lão hủ nọ, một cảm giác buồn ngủ lạ thường khiến Thù Thiếu Phong không sao cưỡng lại nổi, dần dần trí thần chàng chìm sâu vào trạng thái hôn mê...

Thật là may mắn cho Thù Thiếu Phong, nếu chàng không ăn quả mật của khủng long thì số chàng đã dứt từ giờ phút này. Do vậy chàng chỉ hôn mê mà thôi.

25. Chương 25: Băng Lân Y

Chẳng biết qua bao nhiêu thời gian, Thù Thiếu Phong bị một âm thanh quái lạ làm chàng tỉnh giấc, mắt hần cảm giác mê man.

Mở bừng mắt nhìn chung quanh, Thù Thiếu Phong thấy mình đang nằm trên một chiếc giường làm bằng đá. Quanh tường là vách đá, chàng biết rằng mình đã bị giam trong một thạch thất.

Tay chân chàng bị trói chặt, thân hình bị bó gọn từng khúc bằng một sợi xích bạc nhỏ độ ngón tay, chỉ chừa lại chiếc đầu là có thể nhúc nhích qua lại.

Lòng rất kinh mang, Thù Thiếu Phong vội bật mình ngồi dậy nhưng thân hình tựa bị đóng chặt xuống giường đá, chẳng nhích động được phân nào.

Chàng bật cười lấy mình, với một sợi dây xích mong manh như thế mà vùng vẫy chẳng đứt, còn mong gì thoát cũi sổ lồng?

Mím môi vận dây chân lực lên toàn thân, định dùng nội kinh chấn đứt xích xiềng, nhưng vùng vẫy một buổi lâu sợi xích không đứt mà trái lại càng siết chặt vào da thịt buốt đau, khó bề chịu nổi.

Chàng vội tản hồi chân lực chịu khắp mình nằm im, vừa vận lúc ấy tiếng động lạ lùng khi nãy bỗng từ vách bên vọng sang.

Chàng ngoảnh đầu ghé mắt nhìn qua kẽ vách, trông thấy cảnh vật ở bên lay động, khiến chàng phải ngẩn ngơ.

Trong thạch thất đó hiện diện một nam và ba nữ, hình như đang bàn việc gì rất trọng đại.

Một trong ba nữ nhân ấy chính là lão bà bịt mặt đã cùng chàng giao đấu trong huyết đạo và đã dùng Hoàng Miên phần làm chàng mê man tại trận.

Vuông vãi che mặt lúc bấy giờ đã được bà lão lột xuống, nhưng đôi mắt ngời ngời hung quang cùng sắc phục trên người bà, Thù Thiếu Phong không lầm vào đâu được.

Đứng nơi phía trái của bà là Bắc Yêu Phi Cơ, trên chiếc giường đá mà hai bà đứng hầu bên cạnh một cụ ông áo xanh tóc trắng đang ngồi, trông dáng dấp dường ngoài trăm tuổi, nhưng có lẽ nhờ luyện được thuật trú nhan nên da mặt vẫn hồng hào tươi trẻ như một thanh niên.

Cụ ông áo xanh tóc trắng sắc mặt nặng nề nghiêm nghị, mắt khẽ nhắm dường như đang cân nhắc điều gì trọng đại.

Cụ ông áo xanh mắt hướng thẳng về phía một thiếu nữ áo trắng đang quì mọp dưới đất, vì lưng thiếu nữ hướng về phía chàng nên Thù Thiếu Phong không sao nhìn rõ nàng là ai, chỉ biết rằng dáng dấp trông lại quen quen.

Thiếu nữ áo trắng đang khóc thút thít, khăn cầu vồng với cụ ông áo xanh :

- Trăm lạy sư tổ, xin sư tổ mở lượng từ bi tha cho chàng làm phước.

Lão bà có đôi mắt dữ hốt lời :

- Đâu thể tha được, gã đã giết khủng long và đâm trọng thương dã nhân, định vào Băng cung để trộm bí kíp Cửu Long chân kinh, gã ngông cuồng như thế sao có thể tha thứ được chứ.

Thù Thiếu Phong lửa giận bất giác sôi bùng, nhưng khổ nỗi thân hình bị trói gô một chỗ, đành cắn răng nằm im lắng nghe câu chuyện tiếp nối.

Thiếu nữ áo trắng liền lớn tiếng biện hộ :

- Chàng không phải hạ người ấy, chứ vị đã ngộ nhận hoàn toàn.

Lão bà có đôi mắt dữ tức tối mắng vang :

- Mi còn che chở cho hắn nữa à. Chính hắn tự thú là muốn vào Băng cung để lấy Cửu Long chân kinh, mi không tin cứ đến hỏi hắn.

Thù Thiếu Phong cơn giận sục sôi trong nội thể, vì chàng có nói với bà là vào Băng cung trộm Cửu Long chân kinh hồi nào đâu, song cũng như lần trước nuốt hận nằm nghe.

Cụ ông áo xanh từ từ mở mắt, hướng vào Bắc Yêu Phi Cơ như hỏi ý.

Bắc Yêu Phi Cơ từ nãy giờ lắng nghe lời đối đáp của hai bên, thình lình cất tiếng :

- Sư tỷ tạm thời bình tĩnh lại, chờ sư phụ định đoán tốt hơn.

Cụ ông khẽ chau mày trầm tư, lão bà có đôi mắt dữ xen lời :

- Theo ngu ý của đồ đệ, sư phụ cứ phế võ công của gã, bắt gã suốt đời ở đây làm nô bộc là xong.

Thù Thiếu Phong bên này phòng giam, nghe xong ớn ớn lo thầm: “Làm như thế thì giết quách đi còn sướng hơn. Bà vì mối tình xưa bất thành cùng sư phụ ta, cứ mở miệng là luôn muốn hại ta...”

Chợt chàng nghe thiếu nữ áo trắng vội vàng năn nỉ :

- Xin sư tổ đừng hại chàng như thế, chàng là một nhân tài hiếm có của võ lâm, hủy hoại một tài năng như vậy sẽ mắc tội với trời, xin sư tổ mở rộng lòng hải hà...

Nàng chưa kịp dứt câu, lão bà có đôi mắt dữ chẹn ngang lời :

- Con quỷ cái kia, mi sao cứ bênh vực van xin cho hắn như thế hả?

Thù Thiếu Phong lạ lùng thầm nghĩ: “Nàng là ai? Giữa nàng với ta có quen biết chi chẳng mà nàng lại hết dạ van xin mạng sống của ta như thế. Ân nghĩa này dù kết cỏ ngậm vành cũng chưa xứng việc đáp đền. Mà sao nàng lại gọi ông cụ ông kia là sư tổ, trong khi Bắc Yêu Phi Cơ gọi ông là sư phụ, hay nàng là Âu Dương Hạ Lan?”

Cụ ông áo xanh thở dài khó xử :

- Tạm thời chúng ta nên gác việc xử trị gã kia qua một bên.

Lão bà có đôi mắt giận dữ vội ứng tiếng :

- Chẳng phải sư phụ xuống cấm lệnh rồi chẳng? Phạm kẻ nào đặt chân vào Băng cung nhất loạt đìem chết giữa hầm băng, luyện chúng thành Băng Cương Thi, sau đấy đuổi chúng ra khỏi Băng cung để nhiễu loạn giang hồ.

Cụ ông áo xanh xua tay ngắt lời :

- Sư phụ đã hủy bỏ ý định chinh phục võ lâm từ lâu rồi.

Nhẹ buông tiếng thở dài, ông thốt tiếp :

- Tuổi người thọ lắm chẳng qua trăm, thế mà sư phụ đã sống gần một trăm ba mươi tuổi, có lẽ nhật kỳ đại hạn đến trong nay mai, hà tất phải khổ tâm lo lắng hai chữ lợi cùng danh?

Bắc Yêu Phi Cơ đã có cảm tình với chàng sau này nên liền nói :

- Bẩm sư phụ! Nếu sư phụ bỏ ý định chinh phục võ lâm thì đương nhiên hủy diệt Băng Cương Thi. Vậy gã kia nên tha cho đi là tốt nhất.

Trái lại với Bắc Yêu Phi Cơ, lão bà có đôi mắt dữ dằn sừng sốt kêu lên :

- Sư phụ sao lại bỗng dưng bỏ ý định một lưới tóm trọn thiên hạ võ lâm cao thủ? Bao nhiêu công trình hoạch định đã đến ngày thành tựu, lại buông trôi một cách oan uổng vậy sao?

Cụ ông áo xanh nhẹ nhàng xua tay như ra dấu lão bà có đôi mắt dữ dưng đừng nói tiếp nữa, đoạn buồn buồn cất giọng :

- Quyên nhi, gần đây sư phụ bỗng tỉnh ngộ được lẽ nhiệm màu, định hủy diệt hoàn toàn cõi Băng cung mà gần trăm năm trời này sư phụ đã hao phí tâm huyết dựng gậy thành cơ nghiệp, đồng thời đem mọi điều bí ẩn của Băng cung chiếu cáo võ lâm, để thiên hạ thôi đi oán cừu tàn sát, trở lại nếp sống thanh bình thuở nào...

Thiếu nữ áo trắng vô cùng mừng rỡ, khấu đầu vái lia lịa :

- Sư tổ hành động như thế thật là đại từ đại bi!

Bắc Yêu Phi Cơ tán đồng :

- Sư phụ làm như thế quả là một cái phúc cho toàn thể võ lâm sau này!

Cụ ông áo xanh day sang thiếu nữ áo trắng ôn tồn gọi :

- Lan nhi hãy đứng lên, gọi tỳ nữ đánh thức gã họ Thù dậy và đưa gã rời khỏi nơi đây.

Thiếu nữ áo trắng được gọi tên là Lan nhi mừng rỡ vập đầu :

- Đại ân của sư tổ, đồ tôn khó nổi đáp bù!

Thù Thiếu Phong đến lúc ấy mới thể phào nhẹ nhõm, nhìn theo bóng lưng thiếu nữ áo trắng đi khuất ra khỏi cửa chàng mới từ từ khép mắt lại.

Lão bà có đôi mắt dữ dằn hậm hực bỏ đi ra ngoài với dáng điệu căm tức.

Chốc sau, Thù Thiếu Phong nghe cánh cửa phòng mình vang kết lên một tiếng, và từ từ mở hoác vào trong, một nàng tỳ nữ tuổi độ mười sáu, mười bảy theo đó bước vô phòng.

Thù Thiếu Phong vội nhắm kín đôi mắt, thiếu nữ rảo bước đến cạnh giường, sờ tay vào mũi chàng nghe thử hơi thở một lúc, đoạn lẩm bẩm lấy mình :

- Không sao! Hơi thở vẫn còn, thế mà tiểu thư lo sợ chàng chết đi.

Nàng thò ngón tay thuôn thuôn như ngọc chuốt, vạch nhẹ lên người chàng vài lần.

Bực! Bực!...

Những cuộn xích bạc quấn khắp tay chân mình mấy Thù Thiếu Phong lập tức từng đoạn, từng đoạn đứt lìa.

Thù Thiếu Phong thầm rung động kinh mang: “Công lực của ả tỳ nữ này trên cả ta một bậc, bằng bao nhiêu ấy đã thấy cao thủ trong Băng cung này trình độ võ công cao đến mức độ khó lường”.

Thiếu nữ lại nhẹ nhàng tháo hết y phục trên người chàng, đoạn ngồi xuống cạnh mép giường, vận công thoa võ huyết mạch trên châu thân chàng trai.

Khi cảm thấy khí huyết mình điều hòa như cũ, Thù Thiếu Phong nhảy bật dậy vòng tay cất tiếng tạ ân :

- Đa tạ cô nương nhọc sức vận công xoa bóp giúp, trọng ân này tại hạ xin khắc ghi và nguyện có ngày hậu tạ.

Thiếu nữ sau phút định thần vừa giận vừa cười :

- Thảo nào tiểu thư chẳng chết mê chết mệt!

Thù Thiếu Phong vội hỏi :

- Tiểu thư của cô nương là ai? Hiện giờ ở nơi đâu?

- Thật tình công tử chẳng biết à? Đã cùng gặp gỡ bao lần thế mà dám nói chẳng biết là ai? Công tử mau theo tiện tỳ đến gặp tiểu thư.

Dứt lời, nàng tỳ nữ nhanh chân xoay bước đi trước, Thù Thiếu Phong vội nhắc bước theo sau. Chàng thoăn thoắt theo sát lưng ả tỳ nữ xuyên qua hai tòa đại sảnh, đến bên ngoài một viên lạc hoa lệ khác thường.

Từ bên trong vọng ra một điệu đàn réo rắt du dương. Thù Thiếu Phong dừng bước lắng nghe, giọng cầm như nước đổ đầu non, tình tang tang tình, thanh âm tuy dịu dặt thanh thoát nhưng vẫn không dấu được một âm hưởng như tức tưởi như não nùng.

Thù Thiếu Phong càng lắng nghe càng như bị giọng đàn thu hút mãi mê.

Khúc đàn đột nhiên nửa chừng dứt tiếng, rồi một giọng cười vang lên như chuỗi ngọc rót mâm đồng :

- Cầm thanh bồng dưng cao vút, tất có tri âm nghe trộm bên ngoài!

Thù Thiếu Phong chưa hết sững sờ, từ trang viện bước ra một thiếu nữ áo trắng da ngọc môi hồng, dung nhan rạng rỡ qua nụ cười tươi như hoa thắm :

- Phong huynh đã đến mà tiểu muội không hay để tiếp nghinh!

Thù Thiếu Phong vội vòng tay cảm tạ :

- Té ra là Lan muội! Ân cứu mạng này tiểu huynh dù chết cũng không quên!

Âu Dương Hạ Lan mặt hoa vạt héo rũ :

- Chút ân mọn ấy nào có đáng chi, tiểu muội chỉ mong sao cho Phong huynh cùng Linh Lan tỷ tỷ sống bên nhau hạnh phúc tràn đầy, tiểu muội nhìn hạnh phúc của đại ca mà làm niềm vui lẽ sống của riêng mình.

Tiếng nói dần dần nghẹn ngào theo lệ nóng rưng tràn vành mi và chảy dài qua đôi má...

Thù Thiếu Phong trầm nghĩ: “Tuy nàng là một con người bình thường nhưng nàng có tâm nguyện yêu ta tha thiết, há ta để nàng ôm hận thiên thu hay sao?”

Chàng không đành được nổi niềm rung động cõi lòng mình, thở dài buồn bã :

- Lan muội, tiểu huynh biết xử sự làm sao khi thân này trót mang ân nặng cả đôi đành, tình cảm dành cho tiểu muội bao nhiêu thì tiểu huynh cũng dành cho Linh Lan bấy nhiêu.

Chàng ngập ngừng đôi giây rồi lại tiếp :

- Tiểu huynh chỉ mong sao tiểu muội cùng Linh Lan thuận thảo một nhà để tiểu huynh chu tất đôi đường ân nghĩa.

Âu Dương Hạ Lan nghe xong chỉ gằm đầu rưng rưng khóc, chẳng đáp chẳng rằng.

Thù Thiếu Phong càng xót xa áy náy, đứng trơ một chỗ không biết phải nên khuyên nhủ thế nào.

Một lúc sau, chừng như để đánh tan bầu không khí nặng trĩu u buồn, chàng hỏi sang chuyện khác :

- Lan muội làm sao lại đến được Bằng cung này?

Âu Dương Hạ Lan thở dài ảo não :

- Sau lần gặp nhau tại rừng hoang, tiểu muội mang lấy thầy phụ thân chạy đi, mẫu thân em đuổi theo kịp và hết lời khuyên nhủ, sợ tiểu muội quá thương tâm sanh ý nghĩ quẩn cùng, nên mới đưa tới đây hầu bên gối sư tổ Chi Bảo Chân Quân để chúng ta mãi mãi ngăn cách nhau, nào ngờ...

Thù Thiếu Phong cúi đầu che giấu cảm xúc :

- Tất cả mọi lỗi lầm đều tại ngu huynh, đáng lý ngu huynh không nên đến Băng Sơn này để rồi lọt xuống Băng cung, khơi động lại niềm đau cũ của hiền muội.

Chợt nhớ lại Thượng Quan Linh Lan chẳng thấy bên cạnh chàng, Âu Dương Hạ Lan vụt ngẩng đầu lên hỏi :

- Còn Linh Lan cô nương đâu, sao chẳng thấy theo anh đến đây?

Thù Thiếu Phong nghe hỏi, lòng cũng như thất lại :

- Nàng đã trúng phải chất độc đặc chế của Khuru Quang Hộ, đang nằm tại Tổng đường Liên bảo ở núi Kiềng Sơn. Cửu Long chân kinh nguyên là của Phi Hồ Thủy Trúc, sư tổ của Linh Lan, được phụ thân nàng cất giữ, cách đây hơn một năm họ Khuru đến thung lũng Tuyền Châu sát hại Thượng Quan tiền bối và cướp đoạt Cửu Long chân kinh. Và rồi cách năm ngày trước Linh Lan gặp Khuru Quang Hộ tại Tổng đường Liên bảo, nàng trả được mối huyết cừu, trước khi chết lão có cho biết Cửu Long chân kinh chôn giấu tại Băng Sơn, nên tiểu huynh mục đích đến đây để truy tìm chân kinh đem về cho nàng.

- Đợi chốc nữa tiểu muội sẽ năn nỉ cùng sư tổ xin lại bí kíp Cửu Long chân kinh đưa anh.

Thù Thiếu Phong vội vòng tay tạ ân :

- Đa tạ lòng nhiệt thành của tiểu muội đối với ngu huynh! Dù đến tuổi răng long tóc rụng, ngu huynh cũng mãi mãi khắc ghi để báo đền.

Hạ Lan ngoe ngoắt nguyệt dài :

- Phong huynh lại nói đến ân nghĩa rồi, nếu chờ đến khi đại ca răng rụng mới báo đền, e tiểu muội đã già lợm khòm rồi còn đâu!

Như sự nhớ ra điều thắc mắc từ nãy giờ, Thù Thiếu Phong liền hỏi :

- Lan muội, tại sao Cửu Long chân kinh lại lọt vào tay sư tổ của em?

Hạ Lan đáp :

- Khoảng độ hai tháng trước, La Quyên bất ngờ gặp Khuru Quang Hộ đang luyện công trên đỉnh Băng Sơn, bà ta biết được lão ta đang luyện Cửu Long chân kinh liền tập kích đoạt lấy. Mất cuốn bí kíp họ Khuru kia đã ác chiến một trận với bà La, cuối cùng họ Khuru thua phải bỏ chạy.

Thù Thiếu Phong bấy giờ mới hiểu ra sự việc, à lên một tiếng và nghe lời Hạ Lan nói với giọng điệu hằn học, chàng biết ngay La Quyên chính là lão bà có đôi mắt dữ mà mẫu thân nàng gọi là sư tỷ. Chàng nói :

- Sao muội xưng hô với La tiền bối như thế? Phải xưng hô là sư bá chứ?

Hạ Lan tỏ vẻ khó chịu :

- Chứ anh không nghe bà La muốn luyện anh thành Băng Cương Thi hay sao chứ? Bây giờ anh theo muội đến gặp sư tổ về chuyện bí kíp Cửu Long chân kinh.

Thù Thiếu Phong gật đầu, hai người vừa xoay bước đã nghe một thanh âm trầm trầm vang lên trước mặt :

- Cửu Long chân kinh đã bị La Quyên lấy mất rồi!

Lời nói ấy vừa dứt, tiếp theo là rẹt một tiếng, Chi Bảo Chân Quân tức lão già áo xanh đã hiện ra trước mặt hai người.

Hạ Lan vội quỳ lạy :

- Sư tổ, sư tổ đã...

Chi Bảo Chân Quân cười ôn nhu, khẽ giọng :

- Sư tổ tình cờ đi ngang qua đây, không ngờ lại gặp hai con đang chuyện trò, nghe nói đến Cửu Long chân kinh mới dừng lại nghe mà thôi, Lan nhi con hãy đứng lên!

- Dạ, sư tổ!

Nàng đứng lên đã nghe Chi Bảo Chân Quân tiếp lời :

- Thiếu Phong! Cửu Long chân kinh phải thuộc về Thượng Quan Linh Lan, nhân tiện đây người phải truy lùng La Quyên để lấy lại cho bằng được bí kíp ấy trao cho nàng.

Ông thò tay vào túi áo lấy ra một lọ thuốc, trao cho Thù Thiếu Phong và nói tiếp :

- Đây là Phích Bích Dược, có thể hóa giải được độc dược đặc chế của Khuất Quang Hộ, người mau đem thuốc đến cho Linh Lan.

Thù Thiếu Phong nhận lấy lọ thuốc từ tay Chi Bảo Chân Quân trao, chàng cúi đầu cảm tạ :

- Đa tạ lão tiên sinh!

Chàng thốt dứt, ngẩng đầu lên nhìn chẳng còn thấy ông đâu nữa, liền quay qua Hạ Lan nói :

- Theo lời của người thì Linh Lan đang cần thuốc giải gấp, vậy tiểu huynh xin tạm từ biệt muội nơi đây, hẹn ngày khi giết xong tên ma đạo Lâm Kiếm Hùng, anh sẽ đưa Linh Lan đến cùng em...

Thù Thiếu Phong nghẹn lời không sao thốt tiếp, Hạ Lan cầm chặt tay chàng gọi khẽ :

- Phong huynh, bảo trọng!

Chàng bịn rịn chia tay nàng với nỗi lòng xao xuyến...

26. Chương 26: Đoạt Lại Cửu Long Chân Kinh

Rời khỏi Băng Sơn, Thù Thiếu Phong trở hết tốc độ khinh công nhắm hướng Kiềm Sơn, nơi bản doanh của Tổng đường Liên bảo.

Vì nóng lòng cứu mạng cho người yêu, Thù Thiếu Phong ngày đêm chẳng ngừng bước đường trình, bốn ba suốt mấy hôm liền, mới đặt bước đến quan đạo dẫn đến chân núi Kiềm Sơn.

Chợt một tiếng quát như sấm rền vang lên nghe chói tai :

- Thù Thiếu Phong, đứng lại!

Thù Thiếu Phong nghe tiếng quát vội khựng ngay bước chân.

Liền khi ấy, trên những tán cây hai bên vệ đường, có bóng người lao xẹt xuống bao vây Thù Thiếu Phong vào giữa hạt tâm. Trên tay người nào cũng cầm hai chiếc đầu lâu trắng hếu.

Tiếp theo là một chuỗi cười the thé cùng bóng lam xuất hiện cách Thù Thiếu Phong lối mười bước.

Thù Thiếu Phong định thần nhìn kỹ, té ra đối phương là La Quyên, sư bá của Hạ Lan.

La Quyên với đôi mắt dữ dằn quát lên :

- Ranh con, không ngờ gặp mi ở đây!

Thù Thiếu Phong nghiêng răng rít giọng :

- Bà hãy trả lại Cửu Long chân kinh cho ta.

Bật lên một tràng cười như điên như dại, La Quyên gằn giọng thốt :

- Cửu Long chân kinh phải qui về cổ chủ, vì bí kíp này do ta đoạt được trong tay lão già họ Khuất.

Thù Thiếu Phong nghiêng răng thét to :

- Nhưng Cửu Long chân kinh phải do dòng họ Thượng Quan cất giữ mới đúng.

- Ranh con, có tư cách gì mà xía vào chuyện này?

- Chính nghĩa là tư cách!

La Quyên giận dữ quát to :

- Trần Thông đâu?

Một gã đại hán từ bên ngoài vòng vây hấp tấp đến bên, vòng tay lãnh lệnh :

- Bắt thằng lỗi ấy cho ta!

Trần Thông lướt người tới cạnh Thù Thiếu Phong, đưa mắt nhìn xoáy khắp người chàng một lúc, như để đánh giá đối tượng võ công cỡ nào, đoạn hất hàm ngạo nghễ :

- Mi là hạng người nào, dám vô pháp như thế trước sư phụ ta hả?

Thù Thiếu Phong vỗ tay vào ngực :

- Thù Thiếu Phong khi nào miệng bị nút chặt mới gọi là câm.

Trần Thông đổi sắc :

- Hừm! Đứng trước Thái Sơn mà mắt không trông, hôm nay Trần mỗ phải dạy cho mi một bài học về đạo đức.

Thù Thiếu Phong tréo tay ra sau, rút phẳng thanh bảo kiếm chia thẳng mũi vào người đối thủ, cười sắc lạnh :

- Nhưng vật này sẽ dạy cho mi biết lễ phép với Thù Thiếu Phong này.

Trần Thông không may rung động :

- Ranh con có lẽ muốn chết rồi chắc.

Lời vừa thoát ra khỏi cửa miệng, liền theo đó một tiếng quát cực to. Trần Thông đồng thời xấn mình tới tống ra một quyền.

Vù...

Thế quyền dốc theo một luồng tiềm lực như núi đổ, non nghiêng ập nhanh vào người Thù Thiếu Phong.

Đã sẵn sàng ứng chiến, đối phương vừa chớp động thế công, Thù Thiếu Phong đã lia nhanh thanh bảo kiếm tạo thành một vòng đai xanh ánh, bọc tròn lấy ngọn quyền của đối thủ.

Trần Thông vô cùng kinh hãi, vội vã tháo lui mấy bước liền.

Thù Thiếu Phong thu kiếm về, lạnh lùng thốt :

- Thế nào, ai dạy ai bài học đạo đức hả?

Qua một chiêu giao thủ vừa rồi, Trần Thông đã nhận ra Thù Thiếu Phong chứa tàng một tài nghệ kinh người, nội lực cũng cực kỳ phong phú, một thiếu niên cao thủ mà bình sinh gã chưa gặp ai sánh bằng.

Sau phút định thần, Trần Thông trầm giọng quát hỏi :

- Mi là nhân vật nào? Mi có phải...

Thù Thiếu Phong đắc ý cướp lời ngay :

- Là Huyết Sát Lệnh Thù Thiếu Phong đây! Đã biết rõ ta lợi hại thế nào, sao chưa rút đi cho thoáng mắt ta.

Lời nói của Thù Thiếu Phong đã chạm mạnh vào tự ái, Trần Thông dù gờm tài nghệ của đối phương, nhưng lửa giận không khỏi bùng lên trong ánh mắt, gã rống như cọp đối mồi :

- Thù Thiếu Phong, mi chớ đắc ý vội!

Lồng theo tiếng quát, gã phóng mình sấn lên công ra một lúc ba cước và năm quyền.

Cước kinh lẫn chưởng phong nhất thời khuấy gió, ùng ùng như bão lộng, cùng ập thẳng vào thân dưới địch phương.

Thù Thiếu Phong hú lên một tiếng lồng lộng, không lui mà lại xông tới, ánh kiếm vi vu tỏa rộng hòa quang.

Trần Thông hừ một tiếng, lách mình tránh khỏi thế kiếm của đối thủ, thu nhanh thế công và thò tay vào túi lôi ra một túi gấm nhỏ màu vàng.

Gã mở lệ miệng túi từ bên trong lập tức xông ra một lớp bụi vàng, gã vung thẳng miệng túi vào hướng Thù Thiếu Phong.

(Mất hai trang)

Chàng thầm nhủ lấy mình: “Chỉ cần ngũ quan đừng để nhiễm độc, tất chẳng có chi đáng ngại xảy ra!”

Chàng lập tức ngậm miệng lại và theo phép quy tức, đình chỉ tạm thời sự hô hấp.

Khoảnh khắc sau, chất độc của Hoàng Miên phấn theo gió tản mát đi cả, chàng mới yên lòng nhấc mắt nhìn lên.

Trần Thông từ nãy giờ vẫn chăm chú theo dõi từng chuyển biến của sắc diện Thù Thiếu Phong, thấy chàng ngậm miệng đứng yên, trạng thái không có chi gọi là trúng độc, gã không khỏi muôn phần kinh dị.

Đứng bên ngoài lược trận, La Quyên cũng chẳng kém phần kinh ngạc, liền lớn tiếng quát hỏi :

- Nếu mi chịu nói thật, ta sẽ tha cho mi được bình yên ly khai chỗ này.

Thù Thiếu Phong nhếch môi cười nửa miệng, lạnh lùng hất hàm hỏi lại :

- Nói thật cái chi?

- Hôm nọ lúc mới vào Băng cung, tại làm sao ta vừa rã mê được là mi không thể gượng nổi, bỗng dưng hôm nay tại đây mi lại chế ngự được Hoàng Miên phấn?

Thù Thiếu Phong không khỏi cười thầm: “Giá như không nhờ Hạ Lan tặng cho Băng Lân y, trăm độc chẳng phạm vào người, có lẽ giờ đây ta đã ngủ rồi!”

Chàng nghiêm mặt cười lớn :

- Người lành tất nhiên được trời giúp, loại độc tâm thường ấy đã làm chi nổi tại hạ.

La Quyên cười hiếm ác :

- Nhiều lời không bằng sự thật, mi thử xông phá Quỷ Đầu Lâu trận coi chơi.

Thù Thiếu Phong nghiêm giọng khoát tay :

- Bà khoan phát động trận thế bởi bà không thể trái lòng nhận hậu của lệnh sư, người ra lệnh cho bà hãy trao Cửu Long chân kinh ngay cho tại hạ.

La Quyên sầm mặt gằn giọng :

- Mi chớ xảo trá lắm mồm, hãy dọn mình chờ chết mau.

Thù Thiếu Phong nhếch mép cười lạt :

- Giữa tại hạ và bà không oán cũng chẳng thù, hà cớ chi lại nặng nề đòi giết tại hạ?

La Quyên rống lên :

- Vì mi là đồ đệ của tên hòa thượng thúi Pháp Tĩnh, thầy trò mi chẳng có tên nào tốt đẹp cả.

Thù Thiếu Phong không dẫn được giận dữ đang sùng sục trong buồng tim :

- Bà đừng vì một ân oán cỏn con với sư phụ của tại hạ mà buông lời miệt thị người.

La Quyên nghiêng răng rít giọng :

- Ta chẳng những miệt thị mà hễ gặp bất cứ thầy trò mi ở đâu ta đều giết cả.

Thù Thiếu Phong thở dài chép miệng :

- Tại hạ vì niệm tình bà là sư bá của Hạ Lan, nếu không tại hạ chẳng...

La Quyên cười hung hiểm ngắt lời chàng :

- Hừm! Mi đã sa hãm vào trận Quỷ Đầu Lâu, còn nằm mơ giữa ban ngày ư?

Thù Thiếu Phong gần mạnh từng tiếng :

- Bà nên nhớ tại hạ vị tình Hạ Lan tiểu muội nên không muốn sư bá của nàng phơi thây tại chốn này thế thôi.

La Quyên bật cười lạnh lãnh :

- Ranh con gớm nhỉ! Chắc mi ý thân đầy tuyết học, mi có biết rằng một khi trận Quỷ Đầu Lâu phát động uy lực như thế nào chẳng?

Thù Thiếu Phong không đáp vào câu hỏi mà chỉ thốt :

- Nếu bà nhất quyết ra tay, đến khi muốn hối e không kịp.

- Hừm! Đúng là quân cuồng ngạo, Thù Thiếu Phong mi có biết mỗi khi Quỷ Đầu Lâu trận phát động, thân xác người sẽ tan tành thành mảnh vụn chẳng?

Thù Thiếu Phong nhếch môi cười ngạo nghễ :

- Tử sanh đều có số phần, muốn tránh ắt chẳng được. Bà cứ việc ra tay, chớ nhiều lời vô ích.

La Quyên chậm chậm nhấc cao tay phải thành một cử chỉ ra hiệu, lập tức những đệ tử của mục đã cầm sẵn hai chiếc đầu lâu trên tay, lay động càng lúc càng nhanh...

Khoảnh khắc sau, những chiếc đầu lâu trắng hếu ấy đột nhiên biến thành màu đỏ, máu me rùng rùng trông thật đáng khiếp.

Cả bọn cùng lướt ngửa cổ phát ra những chuỗi cười dài quái dị, giờ cao hai chiếc đầu lâu đỏ hừng hực xông đến hướng Thù Thiếu Phong.

Tin tưởng vào chiếc Băng Lân y giúp ngăn được trăm độc trên người, Thù Thiếu Phong mỉm cười đứng im chờ biến cảnh.

La Quyên trước thái độ ngạo nghễ của Thù Thiếu Phong càng thêm giận dữ, nhấc cao bàn tay và phát mạnh ra lệnh.

Lập tức bảy người với mười bốn chiếc đầu lâu đỏ dàn hàng ngang tràn tới, nhanh hơn nước vỡ bờ.

Thù Thiếu Phong chỉ chờ có thế, lập tức quát to một tiếng, tả hữu thủ lia nhanh hai thức của Huyết Sát Lệnh.

Hai luồng chưởng phong vừa phóng động, những tiếng bụp không ngớt vang lên, mười bốn chiếc đầu lâu đồng loạt bị vỡ, từng mảnh vụn rơi rụng tứ tung...

Bảy gã nọ khiếp hãi hồi bộ tháo lui, Thù Thiếu Phong nhanh như đường tên vừa bật nổ, phóng vút theo và hai tay chưởng lại vùng lên...

Một loạt tiếng rú thảm thiết vang lên, bốn tên trong bọn bị chưởng kinh đánh trúng té nhào lăn lộn rên la đau đớn. Ba tên bị thương nhẹ cũng đội bắn ra xa ngoài trượng.

La Quyên sững sờ đến lặng đứng một nơi, mục không hiểu tại làm sao Thù Thiếu Phong bị máu từ miệng những chiếc đầu lâu phun ra trúng người nhưng vẫn an nhiên tự tại. Mục thâm rúng động: “Đúng là trường giang sóng sau đùa sóng trước! Gã tương lai thao túng cả võ lâm”.

Mục quát to một tiếng lớn, hai tay vụt nhấc lên cao, trận địa lại lao xao phát động...

Từng loạt bảy người với mười bốn chiếc đầu lâu đỏ như màu máu, hăm hở lao thẳng vào hướng Thù Thiếu Phong như bảy thiêu thân.

Thù Thiếu Phong hú lên một tiếng hào hùng, bảo kiếm đã nằm gọn nơi tay, tả thủ vùng kiếm, hữu thủ bủa chưởng, thây người từng lớp từng lớp như thân chuỗi đồ sau cơn bão dữ, máu đọng thành dòng, thậm cả một khoảnh đất rộng.

La Quyên càng xem càng khiếp dạ, thời gian kéo dài đã lâu, máu độc được lấy ra từ rắn độc luyện cùng chất tơ của nhện độc phún ra từ những chiếc đầu lâu đã dính lên đầy người đối phương, thế nhưng Thù Thiếu Phong không có hiện tượng chi gọi là trúng độc cả.

Mụ vội phát tay thành lệnh, Quỷ Đầu Lâu trận lập tức ngừng hẳn hoạt động.

Thù Thiếu Phong cười khiêu khích :

- Thế nào, bà không phát động thể trận nữa sao?

La Quyên nghe ứa máu chẳng đáp trả, lập tức hét to một tiếng, hữu chưởng vung tròn một vòng, bắt thần quát mạnh vào người Thù Thiếu Phong nhanh dường chớp xẹt.

Thù Thiếu Phong chẳng vung chưởng đón đỡ, ưỡn người hứng lấy kinh lực của đối phương.

Bình một tiếng khô khan!

Thấy đối phương không phản đòn mà trái lại đứng im chịu trận song chẳng hề hấn gì, La Quyên tức giận quát to, rút nhanh ngọn kiếm bên hông, kiếm thế xoay tròn mấy vòng rồi lia thẳng vào đối phương đường sét tủa.

Thù Thiếu Phong chỉ nhẹ lách người vừa đủ cho lưỡi kiếm lướt sát cạnh, làm rách đi một mảnh áo bên ngoài, để lộ lớp áo trong chớp lóe hào quang ngọc phách.

La Quyên kêu lên kinh hãi :

- Bằng Lân y...

Lời mụ còn đọng trên bờ môi móm sọm, Thù Thiếu Phong tay phải như dòng điện lóe điểm huyết mấy cái lên ngực mụ.

La Quyên tròn tròn đôi mắt hãi kinh, không ngờ đối phương có thủ pháp tuyệt nhanh đến thế.

Thù Thiếu Phong nhanh tay luồn vào ngực áo bà lôi ra một bọc vải, chàng vội vàng mở ra xem, bên trong là một quyển sách bìa xanh, ngoài bìa ghi rõ bốn chữ màu đen Cửu Long chân kinh. Chàng cẩn thận nhét vào túi áo và nói :

- Bà chịu khó đứng đây một giờ, các huyết đạo tự động giải khai.

Vừa thốt dứt lời, thân ảnh chàng tựa làn khói trắng lao vút đi về hướng Kiềm Sơn.

Bọn đệ tử của La Quyên ngơ ngác nhìn chàng trai trẻ vừa hành động vừa biến đi như ma vờn quỷ lướt...

27. Chương 27: Thoát Tử

Vừa lên đến triền núi, Thù Thiếu Phong bỗng nghe tiếng gọi :

- Phong huynh...

Chàng dừng bước, quay lại nhìn thì ra là Hoài Nhu Thực, mừng rỡ thốt :

- Thực muội... đã lâu không gặp muội...

Hoài Nhu Thực ngắt ngang lời chàng :

- Tiểu muội báo cho hiền huynh hay, Linh Lan cô nương đã chết rồi...

Thù Thiếu Phong sững sờ như người mất hồn, dòng điện lạnh chạy khắp thân thể chàng :

- Linh Lan đã chết? Không... không thể như thế được...

Nhu Thực đối mắt buồn bã thốt :

- Linh Lan cô nương đã chết thật rồi! Lúc ấy tiểu muội đang ở bên cạnh.

Thù Thiếu Phong như người điên gào lên trong đau đớn :

- Không... không thể nào! Chính miệng sư phụ anh bảo là nàng chắc sống mà!

Nhu Thục khẽ thở dài :

- Người đã giấu sự thật... vì... vì do sự yêu cầu của Linh Lan...

Nàng ngẹn ngào tiếp lời :

- Linh Lan đã chết sau khi anh rời khỏi Kiềng Sơn bốn ngày. Trước khi chết, Linh Lan đã bảo với em trao cho anh một bức thư.

Nói xong Nhu Thục giơ lá thư ra trước mặt, Thù Thiếu Phong vội chụp lấy lá thư trong tay nàng, hai tay run rẩy mở ra xem:

“Phong huynh!

Khi anh nhận được lá thư này thì em đã lìa cõi thế. Anh đừng buồn vì số phận của em chỉ đến đó mà thôi.

Anh đừng trách sư phụ anh đã không cho anh biết trước cái chết của em, vì em đã yêu cầu người đừng cho anh biết, sợ anh trọng chữ tình suy luyến theo vòng nhi nữ, quên đi đại sự của võ lâm. Tuy anh là một con người rất bình thường, nhưng anh có tâm nguyện phấn đấu vì giấc mơ của chính mình thì anh sẽ phát hiện không uổng chút nào!

Trái tim của em luôn mang hình bóng anh bên cạnh. Vĩnh biệt anh.

Linh Lan lưu bút”.

Từng giọt lệ lạnh rơi ướt cả lá thư, hai tay chàng run rẩy đến độ lá thư rơi xuống đất, chàng không buồn cúi xuống để nhặt, chỉ chờ dẫn bước đi, miệng lẩm bẩm :

- Linh Lan em, anh sẽ cắm hoa cắm chướng lên mộ phần của em cho mãi đến cuối đời!

Nhu Thục theo sau chàng đã nghe rõ những lời thì thầm của chàng với người tình đã khuất. Nàng nói :

- Phong huynh, em sẽ đưa anh đến phần mộ Linh Lan.

Dứt lời, nàng tiến lên phía trước, dẫn đường Thù Thiếu Phong. Trên đường đi chàng bắt gặp một cánh hoa cắm chướng mọc đơn độc bên vệ đường, chàng cúi xuống ngắt nhẹ cánh hoa.

Vừa đi, Thù Thiếu Phong vừa ép cánh hoa lên ngực mình thì thầm :

- Linh Lan, em còn nhớ đã đòi hoa cắm chướng không?

Cắm cánh hoa cắm chướng trước mộ Linh Lan, Thù Thiếu Phong ngược nhìn những làn khói mờ nhạt tỏa ra từ ba nén hương cắm trên ngôi mộ, chàng lơ mơ nhìn thấy hình bóng Linh Lan hiện diện...

Một lúc thật lâu sau, niềm đau đớn mới vơi hơn trong lòng. Thù Thiếu Phong quay đầu nhìn lại thấy Hoài Nhu Thục đứng giữa Tiêu Mỹ Thoa và Mai Mục Tuyên, đang cúi đầu lặng lẽ nhìn mình như chia xẻ như an ủi...

Chàng gạt sơ dòng lệ thấm, từ từ đứng lên tiến đến cạnh ba nàng.

Chàng thốt khẽ :

- Thành thật xin lỗi ba nàng!

Mỹ Thoa vội hỏi :

- Phong huynh, vì sao?

- Tại hạ đã hạ sát Linh cô nương.

Mục Tuyên nhẹ lắc đầu :

- Chị ấy vì tham vọng mộng khuynh đảo võ lâm nên đã đi ngược với nguyện vọng của sư phụ. Lĩnh nhị sư tỷ ngày ấy đem người đến đây là một ý tóm gọn cả võ lâm cao thủ, xưng bá xưng hùng. Ngày đó tiểu muội và tam sư tỷ đây nghe lời giáo huấn của đại sư tỷ nên đã tránh được một cuộc ác chiến đẫm máu đó.

Nhu Thục tiếp lời :

- Chúng em đều mục kích được thảm cảnh đó, song chúng em không can thiệp vì Nhược Y gây ra tội ác thì cô ấy phải nhận lãnh. Đó là luật báo ứng. Khi anh rời khỏi Tổng đường Liên bảo, chúng em gặp một vị lão nhân tự xưng là Tiên Hạc Thần Kỳ, sư phụ của anh. Người bảo có một người con gái bất hạnh đang chờ lưỡi hái của tử thần, cần sự chăm sóc, nhưng nàng không còn thân nhân nên người mới nhờ chúng em đến săn sóc. Nhìn sự đạo mạo và ôn nhu của người chúng em tin là người không giở trò xảo trá, hơn nữa người lại xưng là sư phụ của anh nên chúng em đi theo. Người chỉ đưa chúng em đến hậu đường và bảo hãy vào bên trong, còn người bảo đi tìm phụ thân của anh. Sau khi người đi rồi, bọn chúng em mới vào trong nhìn thấy một thiếu nữ tuy đang bị trọng bệnh nhưng nét đẹp vẫn còn phảng phất. Sau đó chúng em đến hỏi thăm và được biết nàng tên là Linh Lan. Chúng em giới thiệu chúng em là ai và quan hệ như thế nào với anh, Linh Lan buồn bã tâm sự từ ngày đầu gặp gỡ anh cho đến lúc anh đi Bằng Sơn để truy tìm Cửu Long chân kinh. Bốn ngày ấy chúng em sống với nhau như tình thân ruột thịt.

Nàng không thốt tiếp được thành tiếng, nghẹn ngào quay mặt đi như cố giấu những giọt lệ đang ứa trào ra khóe mắt.

Bất thần lúc ấy một tràng cười khanh khách nổi lên...

Thù Thiếu Phong và ba nàng đưa mắt đón dắc nhìn quanh bốn hướng.

Vài giây sau khi đã ổn định tinh thần, Thù Thiếu Phong sang sảng cất lời :

- Cao nhân phương nào xin lộ diện, hà cớ gì núp lén như phường đạo tặc.

Thù Thiếu Phong vừa dứt lời liền nghe vọng lại một giọng nói vo ve như tiếng muỗi bên tai :

- Bốn nhóc con nên tự xử, khỏi mất công lão phu chương mặt ra tay.

Thù Thiếu Phong lạnh lùng cất tiếng :

- Xin hãy hiện thân chóe khua môi múa mép, Thù Thiếu Phong này không phải kẻ ai cũng dễ bắt nạt đâu.

Đáp lại lời chàng là một chuỗi cười lạnh lạnh, giọng cười chưa dứt, từ không trung xẹt xuống mười bóng người như làn điện chớp, thoáng mắt đã đến cách bọn Thù Thiếu Phong lối hơn chục bước.

Thù Thiếu Phong định thần nhìn kỹ, hai người đứng đầu là Lâm Kiếm Hùng và Tống Ngược Sinh Bảo chủ Kiếm bảo. Tám người đứng sau họ là những đại hán mặt mày bặm trợn, thân hình vạm vỡ, trên tay cầm sẵn những loại vũ khí khác nhau. Cả mười người tia mắt đều ngời ngời ánh lạnh.

Sau cơn thẳng thốt, Thù Thiếu Phong trầm giọng quát lên :

- Lâm Kiếm Hùng, không ngờ mi tự dẫn xác đến đây, khỏi nhọc công ta phải đến Hỏa Long bảo tìm mi.

Tống Ngược Sinh cười sắc lạnh :

- Tên dâm tặc, hãy trả lại cánh tay cho ta!

Y dứt lời, định nhắc động thân ảnh tiến lên, gã đại hán đứng mút về phía tả tiến lên vòng tay cung kính :

- Bẩm Bảo chủ, với tên oắt con này, tại hạ xin thay mặt Bảo chủ lấy mạng nó.

Tống Ngược Sinh ngược mắt nhìn rõ là Cái Chuyên, một trong bốn Đàn chủ, liền cười khê gật đầu :

- Tốt lắm! Nhưng Cái đàn chủ phải thận trọng, gã rất lợi hại đấy!

Cái Chuyên cung kính gật đầu :

- Tại hạ đã nghe danh.

Dứt lời gã lăm lăm oai phong xà đến cạnh Thù Thiếu Phong, lên giọng hách dịch hỏi :

- Ranh con, mi có biết ta là ai chẳng?

Thù Thiếu Phong nhếch môi cười lạnh :

- Chỉ là một Đàn chủ tầm thường, có chi mà phách lối huênh hoang đến thế.

Bị đối phương khinh miệt mà lại trước mặt ba nàng xinh đẹp, Cái Chuyên dễ nào chịu nhẫn nhịn quát to :

- Ranh con, Cái mỗ cho mi biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn!

Vừa dứt lời thốt, đôi cánh tay gã liền phát ra hai luồng kinh lực cuộn cuộn như thác trút ngược, hướng thẳng về hướng đối thủ.

Thù Thiếu Phong cười khinh miệt, lắc mình sang cạnh ba bước, vừa vận luồng tụ phong của Cái Chuyên lướt vào ngang vai.

Không đánh trúng được đối thủ, Cái Chuyên không khỏi giật mình :

- Khinh công của đối phương không phải hạng xoàng, tiếng đồn không ngoa về gã.

Cái Chuyên rút nhanh thanh huyết đao đeo trên vai lia mạnh, một luồng ngân quang theo đó lóe lên như một đường chớp xẹt, kẹp theo một đạo đao khí ùn ùn như núi, chụp phủ xuống đỉnh đầu Thù Thiếu Phong.

Thốt lên một tiếng trợ uy, tay phải nắm chặt thành quyền, Thù Thiếu Phong đẩy mạnh về phía trước.

Huych!...

Một âm thanh khô khốc vừa thoát ra ánh thép vụt tắt mất, Cái Chuyên hoảng kinh la hoảng :

- Quyền Trần chưởng!

Kẹp với tiếng quát, gã phát mạnh ống tay áo trái, hai chiếc phi đao gắn sẵn trong cánh tay xé gió lao vù ra như đường đạn đao.

Thù Thiếu Phong khê nghiêng người, hữu thủ tổng mạnh ra một chưởng.

Nhìn thấy đôi phi đao không ám toán được đối phương, Cái Chuyên chưa hết hãi phục đã thấy chưởng kinh đối phương ào ào lao đến như nước tràn đê. Gã hỏa tốc nhấc cao tả thủ, hứng thẳng lấy ngọn chưởng của chàng trai.

Bình một tiếng nặng nề, Cái Chuyên trôi về sau năm sáu bước, giật mình thâm khiếp :

- Công lực của gã quả thật là quá phi phàm, ta không mau chạy...

Gã trầm nghĩ đến đây định quay người rời cuộc đấu, nhưng đã trễ...

Gã chưa kịp nhích động, thân hình đã rú lên một tiếng, người bắn văng lên cao hơn trượng rồi rơi bịch xuống đất một tiếng rõ to.

Cái Chuyên rơi nên cạnh Đàm Thới Trung, họ Đàm vội thò tay vào túi lấy ra một hoàn thuốc trị thương nhét ngay vào miệng Cái đàn chủ.

Vừa làm xong việc ấy, ánh quỷ đầu đao đã cùng theo thân ảnh Đàm đàn chủ xẹt thẳng vào đỉnh đầu Thù Thiếu Phong.

Động tác gã đã nhanh mà chiêu số cũng cực kỳ hung mãnh, thanh quỷ đầu đao xé gió rít vù lên một tiếng rợn người, mũi quỷ đầu đao đã như một đường sao xẹt từ trên cao bổ xuống...

Thù Thiếu Phong sắc diện vẫn ung dung, khê xoay người chờ ánh quỷ đầu đao đối phương chém trượt xuống, lập tức chàng vồ ra một chưởng phản công...

Bóng chàng vừa chớp động, một tiếng rú thảm thiết liền vang lên, kẹp theo một khối thịt đồ rũ xuống.

Tổng Ngược Sinh không sao dằn được tức giận trước việc một bị chết và một bị thương của thuộc hạ, y tay phải lăm lăm cây thiết côn, hăm hừ từng bước tiến lên :

- Tên dâm tặc, mi đã hạ thủ hai Đàn chủ của ta thật tàn độc, nay mi khó mà thoát được như lần trước tại Bằng Sơn đầu.

Thù Thiếu Phong cười lạnh lạt :

- Tổng bảo chủ, ta vị tình con gái của ngươi nên đã tha cho lần trước, hôm nay không còn có cơ hội ấy nữa đâu, nếu từ nay chẳng giúp cạp thêm nanh, họa hoàn mạng sống người mới giữ được lâu bền.

Tổng Ngược Sinh hừm lên một tiếng, tiến tới gần giọng :

- Nhóc con chó tự thị, hôm nay là ngày cuối của mi...

Cây thiết côn trong tay động mạnh xuống đất rồi nhanh như cắt hất ngang một đường trầm mãnh.

Một luồng côn kinh như cơn bão trốt rít gió ào ào chụp đến ngực chàng trai trẻ.

Thù Thiếu Phong hít một hơi chân khí, tả thủ một chiêu Phong Sa chưởng, hữu thủ tiếp nối một chiêu Địa Hỏa Càn Khôn chưởng hồi công.

Đôi luồng chưởng phong với tốc độ đường sóng lũ chụp lấy côn kinh của đối thủ.

Bình... Bằng...

Hai tiếng nổ liên tiếp dội rung sơn nhạc, giữa làn cát đá ấy, hai bóng người như cánh hạc bắn nhanh lên cao rồi sáp vào nhau, lại tách rời nhau, khoảnh khắc sau hai đối thủ trao đổi nhau năm hiệp trên không trung.

Song phương cùng đáp xuống đất được một thời gian, vừa kịp vững bộ, Thù Thiếu Phong vội vận công vào đôi tay quất mạnh trở ra với một đòn công chớp nhoáng...

Sau một tiếng thét to, ngọn thiết côn trên tay Tổng Ngược Sinh đã cuốn thẳng vào đối phương với một tốc độ ngoài ý tưởng.

Hai luồng côn kinh và chưởng phong đập mạnh vào nhau, tạo thành một tiếng nổ ầm rung rinh cả ngọn núi Kiềm Sơn.

Thù Thiếu Phong thân hình vững tựa như cội cổ thụ, trái lại thân hình Tổng Ngược Sinh lắc lư mấy lượt mới ngừng.

Thù Thiếu Phong quát lên một tiếng hào hùng, một ngọn Huyết Sát Lệnh theo đà tay dốc ngược trở ra đường sóng dữ đại dương.

Tổng Ngược Sinh hừ lên một tiếng tự sấm động, sấn lên và hỏa tốc quét một ngọn thiết côn theo thức tuyệt kỹ Đinh Thượng Lưu Vân trong mười hai pho côn pháp của Tổng gia.

Đùng...

Ngọn thiết côn chuyển hướng góc lên rồi trùng trùng chụp xuống.

Thù Thiếu Phong trước lối phản công huyền diệu của địch nhân, vội vàng nhấc người lên cao hơn ba trượng.

Tổng Ngược Sinh rống lên như thú dữ tranh mồi :

- Ranh con chạy đâu...

Y nhún người phi vút theo Thù Thiếu Phong như bóng đuổi hình, đồng thời thiết côn lại bủa theo một đòn chớp giật.

Thù Thiếu Phong vội lảng người sang bên mé hữu, chân trái tung mạnh một cước.

Tổng Ngược Sinh hồ khẩu tay tê chồn, đành buông rơi ngọn thiết côn.

Đôi đối thủ lại nhẹ nhàng đáp xuống đất cùng một lúc.

Thù Thiếu Phong thét lên lanh lảnh :

- Ráng mà đỡ ngọn chưởng này.

Cùng theo tiếng quát, tay phải xòe ra, một luồng tụ phong thoát khỏi lòng bàn tay chàng vèo vèo xé gió lao đi.

Tổng Ngược Sinh cả kinh, lăn tròn ba vòng trên mặt đất.

Thù Thiếu Phong sát cơ trần ngập đỉnh óc, thân ảnh cùng cước ảnh bắn đi tựa gió trút.

Vừa chỗi người đứng lên, Tổng Ngược Sinh định lướt mình vụt tránh, nhưng vừa chớp động thân hình, ngọn cước của đối phương đã lao ào ào tới.

Y hự lên một tiếng nặng nề, lão đảo thân hình...

Thù Thiếu Phong thừa thắng tổng bồi một chưởng, nhưng kinh lực của chàng vừa thoát khỏi nửa đường đã bị một luồng chưởng phong khổng lồ ập tới đánh lệch khỏi mục tiêu đã định.

Chàng vội xoay nhanh người, vừa đoán ra kẻ cứu trợ cho Tổng Ngựơc Sinh chẳng ai khác ngoài Lâm Kiếm Hùng.

Chàng hỏa tốc vung chưởng tập kích địch nhân, song chàng vừa giơ tay lên, những cuộn chỉ ngũ sắc như lần chớp lóe từ mười hai cánh tay của sáu gã đại hán còn lại chụp lấy thân hình chàng.

Thù Thiếu Phong cảm thấy đôi tay mình không sao nhích động được.

Nhu Thục, Mỹ Thoa và Mục Tuyền trước hành động quái lạ của đối phương, không sao ra tay giúp chàng được.

Khi thấy chàng không sao vùng vẫy được, Nhu Thục liền hét to :

- Hai em hãy lui mau!

Tiếng quát vừa dứt, Mỹ Thoa và Mục Tuyền phi thân ra khỏi trận cuộc Nhu Thục liền móc viên Thiên Hỏa đạn trong người và ném mạnh ra.

Trận diện bỗng dưng bùng lên một luồng khói đen...

Giữa làn khói đen ấy, một bóng trắng kẹp một bóng xanh vào vách lao bắn đi giữa âm ba đi đùng của Thiên Hỏa đạn.

28. Chương 28: Hy Sinh Trinh Tiết Cứu Người Yêu

Một ngày một đêm sau Thù Thiếu Phong mới tỉnh lại, vừa chớp mắt mở ra đã thấy Nhu Thục ngồi bên cạnh, định chỗi tay ngồi dậy nhưng tứ chi bị trói cứng chẳng thể giở lên.

Nhu Thục buồn bã khẽ giọng :

- Phong huynh, anh đã bị trúng Độc Tơ Ngũ Sắc của Ma Vương pháp sư.

Thù Thiếu Phong nghe xong toàn thân như bị phải vạn mũi nhọn chích vào người, vì chàng đã từng nghe sư phụ nói rõ Độc Tơ Ngũ Sắc là một loại tơ kịch độc, được chế tạo từ nọc độc của bạch xà ngàn năm luyện thành, ai bị trúng phải toàn thân chẳng những nhích động không được mà công lực từ từ sẽ tiêu tán trong vòng mười tám ngày. Chất độc này hiện vô địch thiên hạ, chưa một ai trừ khử được, ngoại trừ một người, đó là chủ nhân của nó Ma Vương pháp sư ở đất Hồi Cương.

Chàng trầm nghĩ: “Trong người ta đang mặc Băng Lân y thể mà cũng vẫn...”

Nhu Thục lên tiếng cắt đứt luồng suy nghĩ của chàng :

- Phong huynh, anh đã nghĩ ra cách nào chưa?

Thù Thiếu Phong chật lưỡi :

- Chỉ còn một cách sang Hồi Cương nhờ lão cứu chữa mà thôi.

Nhu Thục lắc đầu chán nản :

- Nhưng muội sợ thời gian sang đó không kịp lúc.

Thù Thiếu Phong thở dài :

- Chứ biết làm sao hơn! Họa phúc hai đằng khó tránh, nếu là họa không rước nó cũng đến. Hay là muội đưa huynh qua đất Hồi Cương tìm Pháp sư tiên bói được chăng?

Nhu Thục nghĩ ngợi hồi lâu mới đáp :

- Muội nghe thiên hạ đồn rằng lão ta là một ác ma, e khó bề thuyết phục.

- Còn nước còn tát, chẳng lẽ nằm đây chịu chết hay sao.

Nhu Thục lại trầm tư giây lát, khẽ khàng :

- Em sẽ đưa anh đi!

Tại sao nàng lại do dự như thế khi tình cảnh của chàng thập phần nguy kịch?

Dường như nàng có một linh tính báo cho rằng, trong chuyến đi Hồi Cương này sẽ xảy ra một chuyện thương tâm. Trong hai người chưa biết là ai?

Nếu người bạc số là nàng thì nàng đành cam chịu, song le là chàng thì nàng sẽ sống ra sao khi chuỗi ngày còn lại vắng bóng chàng?

Cỗ xe do tứ mã kéo được Nhu Thục mua tại thị trấn Hoàn Dương giục vó chạy như bay, nhắm hướng tây trực chỉ.

Lòng như lửa đốt lo lắng cho số phận Thù Thiếu Phong, Nhu Thục đêm ngày chẳng dừng vó ngựa, bốn ba mắt mười ngày liền mới đặt bước tới địa phận đất Hồi Cương.

Thêm hai ngày nữa rong duỗi hời hợt nơi chốn của Ma Vương pháp sư, Nhu Thục mới đưa được Thù Thiếu Phong đến tịnh cốc của lão.

Tịnh cốc của Ma Vương pháp sư nằm sâu trong dãy Hoàn Phong Vỹ, suốt năm âm u cảnh sắc tiêu điều hoang vắng.

Dừng trước cửa cốc, Nhu Thục ẵm chàng trên đôi tay chậm rãi chui vào cốc.

Lòng hang tuy chật hẹp, song nàng vẫn cố gắng mang chàng đi.

Chui qua một tòa cửa đá, cảnh tượng bên trong thật hoành tráng, song cũng thật ghê rợn vì chung quanh vách động treo toàn sọ người, nơi góc thạch thất trên chiếc giường bằng đá là một lão già với bộ mặt góm ghềnh, nửa người nửa ngợm như quỷ âm ti hiện thế. Đôi mắt lão ánh ngời hung khí, miệng rộng toang hoác tận mang tai, chiếc mũi vừa to lại vừa nhọn quặp như mỏ két. Trông là biết ngay một ác ma hiểm hung, Nhu Thục thầm nghĩ trong bụng: “Lão già này chắc là Ma Vương pháp sư đây”.

Nàng đặt nhẹ Thù Thiếu Phong xuống đất, đoạn cung kính vái chào :

- Xin hỏi lão tiên bối, có phải tiên bối là Nhữ pháp sư danh chấn vùng Hồi Cương, khiến người người tôn kính là một thần y chăng?

Lão già nọ mở lớn đôi mắt nhìn từ trên xuống dưới người Nhu Thục, nuốt nước bọt đánh ực một tiếng như thềm muốn. Lão cười khề khề, hai tay xoa vào nhau :

- Không sai! Cô em tìm lão phu có việc gì?

Nghe âm thanh hòa dịu của đối phương, Nhu Thục bớt phần nào lo lắng, bởi trên đường đi qua, những lời mà những người được nàng hỏi đều cho rằng lão là một tay hảo sắc và dữ dằn vô tưởng. Nàng thầm nhủ: “Chắc bề ngoài của lão làm người ta đã đánh giá sai lạc chăng?”

Nàng vừa thoáng nghĩ như thế thì chợt thấy đôi mắt của lão dán chặt lên đôi ngực của mình, bất giác nàng rung động cả bản thân. Nỗi lo đã trào dâng trong tâm tư nàng, song vì sự sống của người yêu, Nhu Thục đành ngậm đắng nuốt cay vòng tay nhỏ giọng :

- Xin lão tiên bối ra ân cứu mạng Thiếu Phong, tiện nữ này kết cỏ ngậm vành ơn lão tiên bối đến lúc nhắm mắt.

Tia mắt nhục dục quét khắp người nàng, Ma Vương pháp sư khẽ chau mày :

- Gã tiểu tử kia là gì của cô bé?

Nhu Thục bạo gan đáp :

- Là hôn phu!

Thù Thiếu Phong nằm dưới đất nghe nàng nói như thế, lòng không khỏi cảm kích sự ân cần và lo lắng của nàng cho mình.

Ma Vương pháp sư lại tỏ vẻ khó chịu sau lời đáp của Nhu Thục, bèn xua tay như xô đuổi một con chó ghẻ :

- Không được, không được!

Nhu Thục như ngầm hiểu ý của đối phương, liền nó :

- Lão tiền bối, nhưng tiện nữ và chàng chưa làm lễ thành hôn.

Gương mặt Ma Vương pháp sư bỗng thay đổi hẳn, lão thốt :

- Cô bé nói thật chứ?

- Trăm ngàn lần tiện nữ không dám dối gạt lão tiền bối.

Ma Vương pháp sư vội hỏi :

- Cô bé đã ăn nằm gì với tiểu tử kia chưa?

Nghe hỏi vậy, Nhu Thục đỏ bừng đôi má ấp úng thưa :

- Bẩm lão tiền bối, tiện nữ... tiện nữ chưa một lần... hai người chưa chung đụng xác thịt.

Bật lên một tràng cười đắc ý, lão Ma Vương pháp sư thốt ngay :

- Tiểu tử kia bị trúng độc gì?

- Độc Tơ Ngũ Sắc!

Ma Vương pháp sư nghe xong biết ngay thủ phạm không ai khác ngoài Lâm Kiếm Hùng, bỗng đứng lão tưởng tượng cảm giác ngất ngây cùng ba nàng thiếu nữ mà Lâm Kiếm Hùng đưa dâng cho lão để đổi lấy Độc Tơ Ngũ Sắc. Đoạn lão thầm suy tính: “Ta cần một trinh nữ nữa mới luyện thành Huyết Trinh Kỳ Kinh, đây là món hàng quý tự đứng dâng đến, hơn nữa nàng như một tiên nữ, ta há bỏ qua cơ hội quý thuận tiện này”.

Lão bật thành tiếng :

- Nhưng phải có điều kiện!

Nhu Thục chẳng cần suy nghĩ đáp ngay :

- Điều kiện chi, thưa lão tiền bối?

Lão đằng hắng lên một tiếng như thể muốn tăng phần trọng của lời sắp thốt :

- Lão phu đang luyện môn công Huyết Trinh Kỳ Kinh, cần phải có máu đồng trinh của thiếu nữ và hiện tại chỉ thiếu một người. Đó là điều kiện của lão phu, nếu cô bé không đồng ý thì có thể rời đi được rồi.

Nhu Thục nghe xong tối tăm mặt mày muốn ngã, Thù Thiếu Phong lại càng rung động tâm thần, chàng gọi lớn :

- Nhu Thục, chúng ta đi thôi. Ngụ huynh thà chịu chết chứ không để muội như thế được.

Ma Vương pháp sư không dẫn được cơn giận thét to :

- Hai nhóc con ra khỏi nơi đây mau!

Tuy nói thế, song Ma Vương pháp sư không khỏi đưa cặp mắt dục tình lướt nhanh lên người Nhu Thục, lão muốn nhảy xô đến lột hết quần áo trên người nàng mà nhai ngấu nhai nghiền cho hạ bớt cơn thèm khát đang trào dâng trong máu huyết nội thể.

Nhu Thục sau phút định thần, khẽ giọng :

- Lão tiền bối, xin tiền bối bớt giận, tiện nữ có điều xin thưa.

Lão mừng rơn ra mặt :

- Cô bé nói nhanh, nếu không lão phu đổi ý là tiểu tử kia trước sau gì cũng về châu diêm phủ.

Nhu Thục đau đớn nói :

- Lão tiên bối cho tiện nữ suy nghĩ được chăng?

Nhìn sắc diện của Thù Thiếu Phong, Ma Vương pháp sư đoán ra ngay chàng đã bị trúng phải Độc Tơ Ngũ Sắc trên mười ngày rồi. Lão hỏi :

- Thời gian cấp bách lắm rồi, cô bé còn chần chừ là không kịp nữa đâu.

Thù Thiếu Phong vội xen lời :

- Thục muội, chớ vì ngu huynh mà em hy sinh trinh tiết của mình một cách phi lý như thế. Ngu huynh vạn lần mong em đưa ngu huynh ly khai gấp nơi này.

Nhu Thục đau khổ nói qua màn lệ :

- Nhưng anh chỉ còn thời hạn có hai ngày nữa thôi...

Ma Vương pháp sư liền cướp lời :

- Không sao, cô bé cứ suy nghĩ đi hai ngày nữa sẽ trả lời cho lão phu cũng được!

Dứt lời lão thoăn thoắt bước vào trong, tuy lão đã mất dạng song thanh âm của giọng cười lão vẫn còn vọng lại, khiến Nhu Thục nghe như từng ngàn nhất búa đập mạnh lên tâm khảm.

Thù Thiếu Phong ôn tồn nói :

- Thục muội, em đã hy sinh vì anh quá nhiều rồi, anh không muốn thảm cảnh trên xảy ra. Thà em giết chết anh đi còn hơn...

Nhu Thục bật khóc thành tiếng, nàng nước nở ngắt ngang lời chàng :

- Anh Phong, dù thân xác này có ra sao đi nữa mà bảo toàn được sinh mạng anh, em đã an ủi lắm rồi!

Không sao khuyên nhủ được nàng, Thù Thiếu Phong chép miệng thở dài chán nản :

- Nếu em hy sinh trinh tiết cho lão ma dâm kia, mà khi anh giải tỏa được Độc Tơ Ngũ Sắc, người đáng giết không phải là lão ta mà là em.

Nhu Thục nhếch môi thành nụ cười chua chát :

- Em chết dưới tay Thù Thiếu Phong là mãn nguyện trong đời em.

Thù Thiếu Phong cười trong đau đớn :

- Không thể như thế được... không... không... không...

Chàng lịm dần đi trong nỗi căm phẫn vô biên...

Nhu Thục đi đi lại lại trong tòa thạch cốc, suốt bị thương đã âm thầm rả rích trong lòng, nàng mím môi lẩm bẩm :

- Số kiếp của ta thôi đành chịu vậy, chứ biết làm sao hơn!

Nàng nước nở nghẹn ngào ngồi xuống cạnh Thù Thiếu Phong, bất giác nàng cúi xuống hôn nhanh lên đôi môi lạnh giá của chàng.

Những giọt nước mắt nàng vô tình rơi xuống đôi mắt Thù Thiếu Phong, khiến chàng bừng tỉnh nói như trong mơ :

- Nhu Thục, em đấy ư?

Đôi dòng lệ thấm cứ mãi tuôn rơi nơi khóe mắt, Nhu Thục gục đầu nhìn chàng thì thầm trong tiếng nấc nào nùng :

- Anh Phong, kiếp này thôi lỡ hẹn, xin gặp lại kiếp sau...

Thù Thiếu Phong nghe từng lời thốt của nàng như từng ngọn giáo xuyên thủng trái tim, chàng sững sờ đến lặng người :

- Tại sao em lại nói như vậy chứ?

- Vì em yêu anh...

Thù Thiếu Phong tức giận :

- Không còn cách nào khác hơn nữa sao?

Nhu Thục lắc đầu vô vọng :

- Anh Phong, chẳng còn cách nào hơn. Anh mang nhiều trọng trách trên đôi vai, anh còn những việc đại sự cần phải làm trong tương lai. Anh phải sống... Còn phần em, em như những người con gái bình thường khác, không có em mặt trời vẫn mọc, không có em hoa lá vẫn xanh tươi.

Một ngày trong thạch cốc qua đi một cách nặng nề chậm chạp, những tiếng côn trùng nỉ non réo gọi bên ngoài vọng vào trong, khiến hai trái tim nằm kề bên nhau muốn bay thoát ra ngoài lồng ngực, để hòa nhịp lẫn nhau gõ lên khúc nhạc yêu đương say đắm.

Họ nằm bên nhau nhưng trong tâm tư mỗi người lại trái ngược hẳn nhau, một bên quyết hy sinh sự trinh tiết của mình để cứu sống người yêu, một đằng không chấp nhận sự hy sinh đó, sẵn sàng nhận lãnh số phận đã an bài cho mình.

Khi bên ngoài tiếng vạc ăn sương vắng vắng vọng đến, Thù Thiếu Phong bừng tỉnh, liếc mắt không thấy Nhu Thục, lòng vừa sợ hãi vừa hờn giận nàng, chợt chàng nghe tiếng khóc nỉ non của một người con gái xen lẫn tiếng rên ư ử và giọng cười khả ố của một lão già.

Chàng nhận ra ngay tiếng khóc đau đớn ấy là của Nhu Thục, còn tiếng cười dâm dục và giọng rên khoái lạc kia chẳng ai khác ngoài Ma Vương pháp sư. Chàng cảm hờn hét to như rồng :

- Nhu Thục em... Anh đã hại em rồi!

Chàng thét xong lại chìm vào cơn mê trầm trầm...

Trong cơn mê ấy, chàng loáng thoáng cảm nhận được có một bàn tay khê cạy miệng mình ra, nhét hoàn được vào.

Khi chàng vừa tỉnh lại thì thoáng thấy bóng áo trắng vừa đi vừa chạy ra khỏi tòa thạch thất, lòng với tiếng khóc ai oán nào nùng.

Chàng thất thanh gọi :

- Thục em... hãy trở lại!

Nhưng nàng hình như không muốn nghe lời kêu gọi của Thù Thiếu Phong cứ thế hấp tấp chạy đi, thoáng chốc mất hút sau cánh cửa thạch thất.

Hoàn thuốc sau khi được nhét vào miệng Thù Thiếu Phong từ từ tan biến rồi lan thấm khắp cơ thể chàng, vài phút sau những sợi tơ ngũ sắc trên mình Thù Thiếu Phong cũng dần dần tan biến...

Thù Thiếu Phong bỗng dưng cảm thấy trên người mát lạnh, tứ chi liền nhẹ nhàng và cử động tự do.

Chàng lập tức ưỡn người ngồi dậy, phóng ra cửa thạch thất đuổi theo Nhu Thục.

- Nhu Thục... Thục muội... em Thục.

Nhưng tiếng kêu của chàng chỉ đập vào vách động rồi dội bắn trở ra, chứ nào có lời đáp trả của nàng.

Chàng chạy ra đến cửa cốc, đảo mắt nhìn quanh chẳng thấy bóng dáng nàng liền hừ lên một tiếng, rút phẳng thanh bảo kiếm cấp tốc xoay người trở lại tiến nhanh vào lòng cốc.

Vừa bước đến ngưỡng cửa thạch thất, Thù Thiếu Phong thoáng thấy Ma Vương pháp sư từ bên trong đi ra với nụ cười thỏa nguyện :

- Ha... ha... ha... Chỉ một thoáng nữa thôi ta sẽ luyện thành Huyết Trinh Kỳ Kinh, mộng xưng bá võ lâm của ta mấy chục năm nay sẽ thành hiện thực...

Thù Thiếu Phong cảm hận nạt ngang :

- Lão già khốn khiếp im miệng ngay!

Trố chuối cười quái tợn, Ma Vương pháp sư nhếch mép :

- Lỗi con, mi chưa rời khỏi nơi đây à?

Thù Thiếu Phong hừm sắc lạnh :

- Hừm! Cái đầu ngươi còn dính trên thân hình, ta nào bỏ đi được!

Ma Vương pháp sư bắn hung quang về phía chàng :

- Ôn con, mi dám phụ ơn cứu tử của ta thế sao?

Thù Thiếu Phong dần từng tiếng một :

- Ta thà chết còn hơn mi cứu tử. Sống làm chi khi nàng hy sinh cả trinh tiết để cứu mạng ta. Ha ha... ha ha, Ma Vương pháp sư đã cứu mạng của ta để đổi lấy sự trinh tiết của nàng rồi, ta chẳng mang nợ gì với mi cả. Thù Thiếu Phong hận mi như hận kẻ thù. Ta trở lại đây trước là lấy cánh tay trái mi trả lại trinh tiết nàng, tiếp đến là chặt đứt tay phải mi để loại bỏ một mầm mống bại hoại cho võ lâm. Mi đừng mơ luyện thành Huyết Trinh Kỳ Kinh, nếu hôm nay bỏ qua cho mi thì tương lai võ lâm như thế nào, chắc là đến hồi mặt kiếp.

Ma Vương pháp sư cười ngạo mạn :

- Ranh con, mi đứng trước Thái Sơn mà không nháy mắt, chắc chắn đây tuyệt kỹ, ranh con ráng đỡ một chỉ này của lão phu!

Lời vừa thốt dứt, ngón tay trở lão xia thẳng tới hướng Thù Thiếu Phong.

Chỉ phong vù ra nhanh như đường sao xẹt, ào ào vạch xô không khí, nhắm ngay vào huyệt trên ngực chàng lao tới.

Thù Thiếu Phong mặt chẳng đổi sắc, đứng im chờ luồng chỉ kinh đến giữa đường, lập tức co tay lại thành quyền tổng ra một chiêu Quyền Trấn chuông.

Chỉ kinh và quyền phong tông mạnh tạo một tiếng nổ rung rinh cả tòa thạch thất.

Trước thần uy của chàng, Ma Vương pháp sư cũng âm thầm khựng khiếp: “Bản lãnh tên ranh này quả đáng nể!”

Lão thò lò đôi mắt bật thành tiếng :

- Mi là chi của lão trọc thúi Pháp Tĩnh Thiền Sư?

Lão vừa dứt lời vừa chồm bước tiến lên, Thù Thiếu Phong đã hét to lên vì giận dữ :

- Hạng vô biên như lão già khốn khiếp mi không được vô lễ với bậc hào kiệt nhất nhì Trung Nguyên.

Ma Vương pháp sư nhếch môi cười sắc lạnh :

- Nếu ta vô lễ thì sao?

Tay lão đã quần thành vuốt quỷ chụp thẳng vào ngực chàng trai.

Tuy cách xa Thù Thiếu Phong hơn mười bước, nhưng trảo kinh tủa đến vô cùng hùng hậu, mường tượng như từng đợt sóng to, lớp sau đùa lớp trước.

Thù Thiếu Phong vụt bùng sát cơ, hữu thủ một chiêu kiếm, tả thủ một ngọn chuông đồng thời phát xuất cùng một lượt.

Phằng... Phằng...

Sau hai tiếng nổ xé toang không khí, song phương đều trôi về phía hậu ba bước, như vậy qua hai chiêu giao tay, đôi đối thủ đồng tài ngang sức.

Lòng đồ kỵ bỗng trào dâng, sát cơ theo đó ngút cháy cân não, Ma Vương pháp sư nghĩ thầm :

- Mộng san bằng vô lâm Trung Nguyên trước mắt bị cản trở ắt hẳn là gã ranh này, ta quyết phải chôn sống hẳn tại đây.

Lão lập tức quát to một tiếng, song chưởng nhất tề đẩy mạnh về phía chàng.

Trông thấy kinh phong của đối thủ ùn ùn ụp tới như mấy đỉnh sơn nhạc, Thù Thiếu Phong thoáng nghĩ nhanh mình vừa mới phục hồi công lực, nếu đón thẳng chưởng kinh của đối phương e thảm bại, chàng liền ứng biến thật nhanh, dùng ngay môn công tuyệt luân Tiết Tiết Cao Thăng lắc mình như biến.

Hai luồng kinh phong kinh mãnh dị thường của Ma Vương pháp sư nhập lại thành một, ập đến chẳng trúng mục tiêu đã định của chủ nhân, cứ thế lao đi tống thẳng vào vách động vang sầm một tiếng khùng khiếp.

Từng mảnh đá vụn bị luồng chưởng kinh dữ tợn kia khoáy sâu mấy tấc, bay tung tóe khắp thạch thất.

Giữa làn cát đá mù mịt ấy, bỗng hiện ra một bóng xanh và tiếp theo đấy là một tiếng rú thất thanh, đồng thời cánh tay trái cùng một mảng vai lìa khỏi thân hình.

Ma Vương pháp sư tay phải ôm lấy vết thương đang phun trào máu như vòi, thụt lùi, thụt lùi tìm bóng dáng đối thủ.

Song lão chưa kịp định thần đã nghe tiếng nói :

- Lão ma tặc, đây là món nợ phải trả cho nàng, còn đây là món nợ của vô lâm mà lão phải tạm ứng trước.

Lời vừa thốt dứt, ánh thép lạnh loang loáng nhoáng lên, lại một tiếng thét não nùng phát ra từ cửa miệng của Ma Vương pháp sư.

Cánh tay phải cùng bờ vai bị tìen lìa khỏi thân thể, Ma Vương pháp sư loạng choạng bước lui, khi định thần lại đã thấy Thù Thiếu Phong sừng sững trước mặt. Lão vội quỳ xuống, nước mắt trào ra van xin :

- Mong thiếu hiệp nể tình lão phu đã giải tỏa Độc Tơ Ngũ Sắc mà tha mạng.

Thù Thiếu Phong quát lớn :

- Vì còn nghĩ tình ấy mà ta không nỡ giết mi!

Thuận chân chàng đá một cước vào ngực lão rồi xoay lưng bỏ đi.

Chàng thất thủ rời tịnh cốc của Ma Vương pháp sư với những bước chân nặng nề, lạng lẽ...

Màn đêm âm thầm nuốt dần tấm thân cô lẻ của chàng.

Đâu đây vọng tới tiếng thét gầm của chúa sơn lâm...

Thù Thiếu Phong ngửa mặt hú lên một tràng bi thương lẫn phần nộ...

Sau khi rời khỏi dãy Hoành Phong Vỹ, Thù Thiếu Phong ngày đêm bươn bả trên lộ trình từ Hồi Cương trở về Trung Nguyên để tìm Hoài Nhu Thực.

Nhìn thấy lá vàng lác đác rải khắp lối đường, chàng không khỏi bùi ngùi xúc cảm khê ngâm:

Người ơi gặp gỡ làm chi,

Trăm năm hỏi có duyên gì hay không?

29. Chương 29: Tái Xuất Trung Nguyên

Sau khi vào đất Trung Nguyên, Thù Thiếu Phong rẽ đường phóng về hướng nam, dần dần đến phạm vi Lôi Thành.

Tòa Lôi Thành hùng vĩ chơ vơ hiện trước tầm mắt, càng khiến chàng thêm bàng khuâng cảm khái.

Đứng trên bờ tường của Lôi Thành, Thù Thiếu Phong phóng mắt nhìn ra xa, nhà cửa núi đồi, đồng bằng, cây cỏ chỉ chít dưới chân chàng và tít tắp tận chân trời...

Trước cảnh vật bao la ấy, một cảm giác phấn khởi len sâu vào huyết mạch tâm tư chàng trai trẻ. Bao tháng nay lặn lội khắp sơn khê tìm kiếm Hoài Nhu Thục không được, lòng chàng trĩu nặng u buồn, bỗng dưng giờ đây như được quét sạch, chàng vụt ngửa cổ hú lên một tràng dài lạnh lạnh. Thanh âm trầm hùng như hổ rống rùng rầm, rền dội khắp thành quách núi đồi. Chùng như đã phát tiết được phần nào những u uẩn của nội tâm, chàng xoay người nhảy xuống khỏi bờ thành, tìm một tửu quán uống bữa rượu cho vui đi tâm tình còn đang bấn loạn.

Trong lúc đang uống rượu, Thù Thiếu Phong lắng nghe các bàn khác đang bàn tán một nhân vật vừa xuất hiện giang hồ, kỳ tích và hành tung như xuất quỷ nhập thần, gây bao rối loạn và lo âu cho toàn dân trong Lôi Thành.

Chàng lắng nghe lòng rung động, sau khi thấu thập một vài tin tức chính xác, chàng kêu tiểu nhị tính tiền, đoạn cầm vò rượu trên tay rời khỏi tửu quán về hướng bắc, đến cạnh bờ hồ, chàng ngồi xuống đoạn ngửa cổ tu một hơi dài.

Bỗng từ xa vọng lại một giọng ca ảo não.

Thù Thiếu Phong nghe xong trầm nghĩ: “Tâm sự người này không khác chi ta, trên đời đâu lại có kẻ đồng bệnh tương lân như thế này!”

Chàng phóng mắt về hướng phát ra âm thanh, té ra đây là một thanh niên vận áo vàng đang đi ngắt ngư ngắt ngưỡng, trên tay cũng cầm vò rượu như chàng.

Khi người thanh niên nọ đến gần, Thù Thiếu Phong nhìn đối phương tuổi trạc suýt soát mình.

Người này diện mạo khôi ngô, khí sắc tỏa ra vẻ hiền từ nhân hậu, đang ngồi trên một tảng đá yên lặng nhìn xuống dòng nước đang trôi lững lờ, như đang theo đuổi một ý nghĩ buồn chán, lâu lâu ngửa cổ uống một hớp rượu rồi bật cười chán nản.

Thù Thiếu Phong thấy lạ, đoạn đến làm quen với chàng thanh niên nọ, khi hay mọi sự do chàng thanh niên tên Hoàng Quốc thuật lại, Thù Thiếu Phong liền cùng Hoàng Quốc đến Hoàng gia trang.

Con đường từ bờ sông dẫn chạy về phía Hoàng gia trang dài xa hun hút, thoạt ẩn thoạt hiện trong những vùng đồi núi đá hoang vu cách xa làng mạc.

Hai bên lối đi đã dựng lờm chớm, cây xiêu núi lở còn đang động lại chập trùng.

Về đến Hoàng gia trang, Hoàng Quốc giới thiệu cha mình với Thù Thiếu Phong.

Sau đó họ bàn bạc kế hoạch để đêm nay thi hành bắt tặc nhân.

Đêm xuống dần, cảnh vật im lặng dưới bầu trời sao thưa lác đác, ánh trăng mờ mịt mà màng sương vẫn như màn khói lam nhạt mờ màng!

Thù Thiếu Phong cùng Hoàng trang chủ đặt chân xuống hoa viên, chỉ vào chiếc lồng đèn treo dọc theo dãy hành lang, vừa đi hai người vừa trò chuyện.

Hoàng trang chủ hỏi :

- Theo lời dặn của Thù thiếu hiệp, vào giữa canh hai lão phu đã cho Ái Nguyệt vào nằm trong căn phòng bí mật đóng kín cửa, cất đặt người canh gác ở loan phòng Ái Nguyệt, ngoài hoa viên hiện chỉ có chiếc gối đôi phủ tấm chăn hoa mà thôi. Lão phu đã cho gia nhân phủ phục khắp nơi, lúc nào thiếu hiệp chỉ cần hét lớn là họ sẽ tiếp ứng ngay.

Hoàng trang chủ dừng chân, chỉ dãy nhà xinh xinh giữa hoa viên tiếp lời :

- Nơi ấy là khuê phòng của con gái lão phu.

Nói xong ông quay lại trở về đại sảnh ngồi chờ cùng Hoàng Quốc.

Thù Thiếu Phong nhún mình bay lên trên mái ngói căn nhà đang đứng im lặng giữa hoa viên. Chàng lách mình qua cửa sổ chui vào một căn phòng, nơi ấy chính là khuê phòng của Ái Nguyệt, ái nữ của Hoàng trang chủ.

Bên trong trang trí thật lộng lẫy, mùi nước hoa thơm phưng phức.

Thù Thiếu Phong nhanh nhẹn bước ra phía sau tấm màn đỏ có thêu hình chim loan xòe hai cánh tung bay giữa bầu trời, chàng nhìn thấy hình thù một thiếu nữ đang nằm trên giường quần chăn kín mít.

Thù Thiếu Phong yên chí đó chỉ là chiếc gối để làm kẻ lừa bịp nhân, nên chàng không ngần ngại bước đến bên tấm chăn để chính chàng sẽ vào nằm thay cho chiếc gối.

Không ngờ khi bàn tay chàng vừa chạm đến, vật tròn dài ấy đã vùng dậy cuộn tròn vào mình chàng, chàng vội vận lực hai tay toan đẩy mạnh ra, nhưng vật quái dị nằm bên trong tấm chăn đã bật tiếng cười rúc rích và lời nói như hăm dọa :

- Đang đêm mò mẫm vào phòng đàn bà, ắt hẳn toan làm điều ô nhục xấu xa.

Thù Thiếu Phong nghe nói cứng miệng, chẳng biết phải chạy tội bằng cách nào, thật là tình ngay lý gian, làm ơn mắc oán.

Thiếu nữ bịt mắt càng bám chặt vào lưng chàng, vừa lên tiếng tiếp :

- Người lên vào toan hãm hiếp ta, giờ đã lọt vào tay, sao lại đứng thù người ra như thế?

Thù Thiếu Phong biết mình bị mắc mưu, nhưng nhất thời chưa phân biệt đối phương là người như thế nào đành hòa hoãn cất giọng :

- Chỉ cần cô nương chịu buông tay hiện thân rõ ràng, tại hạ sẽ giải thích mọi việc.

Thiếu nữ bịt mắt vẫn trằm trím kín trong tấm chăn vang lên tiếng cười trêu ghẹo :

- Người tưởng ta là con nít lên ba, toan lường gạt ta chẳng?

Thù Thiếu Phong cố trầm tĩnh gằn giọng :

- Nếu cô nương không chịu buông tay, tôi sẽ lao mạnh vào vách tường, như vậy cả hai cùng chết, tại hạ không đến nỗi ô danh oan uổng.

Thiếu nữ bịt mắt nói như ra lệnh :

- Nếu muốn an toàn, người hãy mau mang bốn cô nương đi khỏi đây ngay.

Thế buộc, Thù Thiếu Phong bỗng thiếu nữ nọ chậm chạp tiến ra cửa và chỉ nhún nhảy thêm mấy cái đã rời khỏi Hoàng gia trang, chàng chạy về phía cửa bắc của Lôi Thành, vừa định dừng bước đã nghe thiếu nữ giục tiếp :

- Chưa đến nơi, người hãy chạy khỏi Lôi Thành, vào sâu trong dãy núi phía bắc.

Thù Thiếu Phong nghĩ rằng người con gái đang thực hiện mưu đồ của một nhân vật nào đó, nàng chỉ là một công cụ để thi hành quỷ kế của người ấy để bắt Hoàng Ái Nguyệt, chàng khẽ lắc mình phóng vút luôn qua bên trên cổng thành và đi sâu vào núi.

Chừng nửa giờ sau hai người đã có mặt tại một vùng núi rừng u tĩnh, Thù Thiếu Phong dừng bước trên đỉnh đồi cỏ non xanh mơn.

Thiếu nữ bịt mắt liền thốt :

- Sao dừng lại đây, không chạy nữa?

Nàng nói xong bật cười khanh khách, Thù Thiếu Phong tuy không thể chịu đựng được giọng cười ấy, song trong lòng thâm suy tính :

- Phải đi theo ả ta mới hiểu được người đang điều khiển ả là ai?

Đồng thời gian ấy, sau lưng Thù Thiếu Phong bỗng vang lên tiếng động khẽ và giọng một lão bà cất lên :

- Đúng, hắn là Thù Thiếu Phong!

Thù Thiếu Phong quay phắt lại thấy một bà lão tuổi trạc thất tuần, đầu tóc bạc trắng đang lia đôi mắt dữ dội nhìn chàng. Nơi giữa giao điểm của đôi chân mày có một dấu lạ ngời ngời ánh biếc, tựa như con mắt thứ ba, lưng nhỏ chân to, thân hình mập thấp, ngũ quan cũng như tứ chi không một điểm nào gọi là cân xứng nhau.

Lão bà trầm giọng nạt :

- Nhài con, đúng là ngày tận số của mi!

Thiếu nữ bịt mặt la lớn :

- Sư phụ, hắn đang bắt cóc đệ tử đó.

Lão bà giận dữ cười lạnh :

- Mi dám đụng đến đồ đệ của ta hả?

Thù Thiếu Phong khẽ chau mày, thì ra người đứng đằng sau ta là đệ tử của cụ già này, đêm nay ta quyết điều tra cho rõ mọi việc.

Lão bà nọ liền quơ cây gậy trong tay, chỉ vào mặt chàng nạt lên :

- Sao mi còn chưa chịu buông đệ tử ta ra?

Thù Thiếu Phong nhếch môi cười lạt :

- Bà hãy hạ lệnh cho cô ta buông tại hạ ra trước.

Lão bà ngửa mặt cười ngặt nghẽo :

- Té ra mi định đổ tội cho đệ tử ta ư?

Lão bà bỗng đổi giọng trợn mắt quát :

- Dung nhi, con bỗng hấn đến đây hay hấn bỗng con đến đây?

Thiếu nữ cất giọng cười nũng nịu :

- Sư phụ, nếu con không không chế hấn, hấn đã làm nhục con rồi.

Lão bà cười khẩy một tiếng :

- Mi đã nghe chưa? Đệ tử của ta hoàn toàn vô tội, mi mới chính là kẻ thủ phạm.

Dứt lời, lão bà phóng đầu gậy đến trước mặt Thù Thiếu Phong, chàng vì đã có kế hoạch từ trước, muốn vào sâu sào huyết đối phương để tìm hiểu mục đích chúng muốn bắt cóc Hoàng Ái Nguyệt làm gì, chàng cũng xoay mình như muốn định tránh né đoạn vờ bủn rủn tay chân như muốn đứng không vững.

Lão bà thấy thân hình Thù Thiếu Phong thoát nhiên bị chao đảo run rẩy không khỏi ngạc nhiên cười nhạt :

- Té ra tiếng đồn thiên hạ quá ư thêu dệt, mới trúng một gậy của ta đã...

Bà chưa nói dứt câu, Thù Thiếu Phong đã từ từ té quay xuống.

Bà cười đắc ý :

- Thì ra chỉ là một tên vô danh tiểu tốt.

Lúc ấy thiếu nữ gỡ chiếc khăn che mặt ra, Thù Thiếu Phong kinh ngạc trở mắt nhìn :

- Hoàn Dung, thì ra chính là cô nương!

Thiếu nữ ấy chẳng ai khác chính là Tống Hoàn Dung, con gái của Tống Ngược Sinh, Bảo chủ Kiếm bảo. Nàng bật cười lạnh lạnh :

- Thù Thiếu Phong, mối thù của cha ta hôm nay mi phải trả.

Nàng sẵn tới toan vùng chưởng bổ xuống, nhưng sư phụ nàng là lão bà nọ vội lướt người tới nắm chặt tay nàng quát lớn :

- Dung nhi, con hãy mang hấn về phục lệnh Lâm chưởng môn.

Thù Thiếu Phong nghe đến đây vội bật người đứng dậy.

Lão bà cùng Tổng Hoàn Dung vô cùng kinh ngạc, nhất là lão bà nọ vì vừa rồi bà đã dùng gậy điểm mạnh lên huyết trên ngực chàng, nhưng chàng chẳng có chi là bị điểm huyết cả, bà đâu ngờ rằng trên người chàng đang mặc Băng Lâm y.

Lúc ấy trời đã sáng dần, sương mù bay lất phất chân đồi, vạn vật hiện ra như một bức tranh thủy mặc, trên cành chim chóc đã bắt đầu vươn cánh lú lo.

Thù Thiếu Phong quát lớn :

- Bà là ai?

Lão bà dần rõ từng tiếng một :

- Ngọc Châu Thần Bà!

Thù Thiếu Phong vẫn thường nghe sư phụ nhắc đến chuyện Ngọc Châu Thần Bà danh chấn giang hồ hai mươi năm về trước, lòng không khỏi xao động. Chàng cười nhẹ :

- Tiền bối đã mai danh ẩn tích từ lâu, sao còn háo danh tranh lợi giúp cạp làm hung?

Chiếc miệng nhăn nheo móm xòm của Ngọc Châu Thần Bà toát ra một giọng nói cực kỳ lạnh lẽo âm u :

- Đã biết rõ ngoại danh của ta, sao mi chưa cúi đầu chịu trói, đừng để ta phải nhọc tay.

Thù Thiếu Phong vốn tánh ghét ác như thù, lòng dạ lại can đảm, thà chết chứ chẳng thềm sống nhục. Hơn nữa đối phương lại muốn bắt sống mình giao nộp cho Lâm Kiếm Hùng, chàng dễ đâu nhẫn nhục, đồng dặc lên tiếng :

- Ngọc Châu tiền bối, chớ khinh thường hậu sanh mà lắm to. Tại hạ xin tiếp thử vài chiêu để mở rộng kiến thức.

Trước thái độ uy vũ cùng tiếng nói sang sảng như chuông đồng của chàng trai trẻ tuổi, Ngọc Châu Thần Bà hừ lên một tiếng giận dữ, giơ cao chiếc gậy phóng thẳng về phía chàng quát to :

- Ranh con, mi thật là tên ngông cuồng quá đáng, hãy ráng mà mở rộng tầm mắt nè.

Gậy ảnh cùng thân ảnh như đường sao xẹt ào ào, xé vạch không khí nhắm ngay vào huyết trên ngực của đối phương xô tới.

Mặt chẳng đổi sắc, Thù Thiếu Phong đứng im chờ cho ngọn gậy đến gần lập tức nghiêng người, đồng thời bàn tay như sóng đao từ trên cao chém xuống nhanh dường điện lóe...

Liền theo đó một tiếng rắc khê, chiếc gậy trên tay Ngọc Châu Thần Bà gãy thành đôi đoạn.

Ngọc Châu Thần Bà thần trí thoáng rung động, bắn người lùi về phía sau mấy bước.

Thù Thiếu Phong rướn người nhanh tới, đồng thời hữu thủ bủa ra một ngọn Huyết Sát Lệnh.

Trước khí thế hung mãnh ấy, Ngọc Châu Thần Bà, một mục ma đầu tuyệt thế, phải khiếp hãi thối lui ba bước.

Thù Thiếu Phong thừa oai thế, lại quát lên một tiếng tựa sét vang, tả thủ cấp tốc tung ra một chiêu Luân Tinh thần công.

Ngọc Châu Thần Bà không ngờ đối phương xuất thủ lạnh lẽo đến thế, tay trái vội đưa lên che mặt trước luồng ánh sáng xanh ngời như mặt trời, tay phải đồng thời gạt nhanh ra một chưởng.

Thù Thiếu Phong dùng phương pháp đánh mạnh và mau để đối phó cùng mục, nên khi chưởng phong của kẻ địch phóng tới, chàng vội trở thuật khinh công Tiết Tiết Cao Thăng xông ra khỏi vùng chưởng lực.

Ngọc Châu Thần Bà cướp ngay thể thượng phong, lập tức tung mình, bám sát theo chàng với ý định không cho đối thủ kịp tay phản kích lại.

Ngờ đâu, Thù Thiếu Phong vừa thấy đối phương tung mình lên, chàng lập tức bủa nhanh ra ba chưởng.

Đang từ thể chủ công, bỗng thấy đối phương ứng biến quá nhanh, xoay tay ba chưởng tung ra, Ngọc Châu Thần Bà thoáng giây kinh hãi, giữa không trung sau một tiếng thét trợ uy, song chưởng phân ra đôi phía, cùng lúc tung ra hai chiêu.

Ào... Ào...

Đùng! Đùng!

Trước đôi chân tuyệt hảo cùng công lực phi phàm cái thể của Ngọc Châu Thần Bà, Thù Thiếu Phong hồi hải hồi bộ tháo lui, thoáng nghĩ nhanh trong đầu óc: “Cứ mỗi lần phát chưởng mục đều dụng tay bịt kín vật ngời ngời xanh biếc nơi giữa giao điểm của đôi chân mày, nếu chỗ ấy chẳng phải là điểm yếu của mục thì hẳn là nơi tàng chứa chất độc. Nếu ta cứ nhắm ngay điểm ấy mà tấn công, tất giết mục như trở bàn tay”.

Ý tưởng trong đầu vừa dứt, Ngọc Châu Thần Bà buông lên một giọng cười âm trầm, điểm xanh nơi giữa chân mày lại lần nữa sáng quắc, tay phải giơ lên, lập tức từ lòng bàn tay khắng khiu thoát ra một luồng tụ phong, đồng thời phát ra tiếng reo ầm ầm như cuồng phong bão lộng ập tới mình chàng.

Thù Thiếu Phong nhắc cao thân ảnh, và từ trên giữa không ấy lao vút xuống như đường tên bật nỏ, đồng thời ngón kiếm đã cầm tay réo lên một tiếng xé gió ập đến diện môn.

Ngọc Châu Thần Bà chưa kịp đặc ý chiêu xuất kỳ, định lẩn mình tránh đi nhưng đã chậm mất rồi, trong tiếng rú hãi hùng mục ngã vật xuống đất giữa vật xanh biếc nằm trên giao điểm của hai chân mày, ngón kiếm cắm sâu vô gần một tấc.

Thù Thiếu Phong nhẹ buông mình đến cạnh, rút nhẹ thanh bảo kiếm ra, chợt nghe tiếng quát lạnh lạnh của Tống Hoàn Dung :

- Sư phụ, con sẽ thay mặt sư phụ mà báo thù!

Lời còn đọng trên bờ môi mọng đỏ, Tống Hoàn Dung hỏa tốc quạt chéo ra một chưởng trầm mãnh như trời giáng.

Thù Thiếu Phong chẳng kịp suy nghĩ, tả thủ quát ngược về phía sau đối kháng.

Bình...

Sau tiếng nổ bình ấy là tiếng hự nặng nề phát ra từ cửa miệng của Tống Hoàn Dung. Nàng loạng choạng ngã nhào xuống đất, từ hai khốe miệng rỉ trào ra hai dòng máu tươi...

Thù Thiếu Phong phi thân lướt tới, giơ cao ngón kiếm toan thọc mạnh vào ngực nàng, bỗng những lời nói của Tống Hoàn Dung tại Băng Sơn ngày nào vọng lại tai chàng: “Tôi đã mang thai với anh”.

Chàng từ từ hạ thanh kiếm xuống rồi xoay người bước đi.

Từ sau lưng chàng vẳng tới giọng hần học của Tống Hoàn Dung :

- Thù Thiếu Phong, một chưởng này ta sẽ thanh toán mười năm sau.

Thù Thiếu Phong chẳng buồn quay lại, phóng nhanh về hướng Phong Sơn, nơi Tống đàn của Hỏa Long phải...

30. Chương 30: Trận Ác Đấu Cuối Cùng

Mùng tám tháng tám, võ lâm huyết sử đánh dấu thêm một ngày đẫm máu.

Tại khoảnh sân rộng trước sảnh đường của Hỏa Long bảo, Thù Thiếu Phong ngạo nghễ đứng trước bày hổ dữ, hét vang :

- Lâm Kiếm Hùng, hãy mau đến đây cùng ta một trận sống còn.

Lâm Kiếm Hùng giận dữ hét to :

- Ranh con, nơi đây không phải là nơi nhóc con mi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Y day qua bên cạnh tiếp lời :

- Dương đại hiệp, đây là cơ hội để đại hiệp hiển lộ oai danh.

Dương Nhạn là một trong năm người mới đầu phục Hỏa Long phái, vốn là tay đại ma đầu ở chốn biên thùy phía nam, một nhân vật khá thượng thặng trong giới hắc đạo, ngoại hiệu Vạn Thủ Ma Tiên, có thời gian ngang dọc giang hồ hai mươi năm hơn, y không hề từ bỏ một tội ác nào, võ công thuộc hàng thần kinh quỷ kiếp.

Y vòng tay cung kính :

- Được Lâm chưởng môn cho mời khai đao, thật vinh hạnh, vinh hạnh!

Dứt lời, Vạn Thủ Ma Tiên Dương Nhạn lăm lè tiến tới, bước chân rào rào trên sỏi đá như tiếng nghiền răng của tử thần!

Thù Thiếu Phong thần sắc vẫn ung dung, nhìn đối phương hăm hè đi đến với bộ mặt dữ tợn.

Y dừng lại cách Thù Thiếu Phong độ sáu bảy bước, lạnh lùng buông lời :

- Ranh con, thấy Vạn Thủ Ma Tiên sao còn chưa cúi đầu chịu trói, định chờ ta động thủ à?

Thù Thiếu Phong đứng uy nghi giữa trận, chẳng xem Vạn Thủ Ma Tiên là gì cả, cười khẩy :

- Các hạ cùng tại hạ có mối thù chi?

Vạn Thủ Ma Tiên đứng dừng quét mắt nhìn đối thủ trùng trùng như muốn ăn tươi nuốt sống trong khoảnh khắc, lớn giọng thốt :

- Trước mắt Vạn Thủ Ma Tiên, oán thù hay không chẳng cần biết, mi nên biết ai chống lại ta thì sẽ thành quỷ không đầu.

Thù Thiếu Phong bỗng trầm ngay nét mặt :

- Chắc các hạ võ công siêu tưởng, tại hạ cần kiến thức một chuyến!

Vạn Thủ Ma Tiên không để chàng hết lời, đã quát to một tiếng, thanh đại đao cầm sẵn nơi tay, đao thế vụt chuyển rất nhanh, đao quang ánh xanh tua tủa tiếp nối chia hướng vào người Thù Thiếu Phong.

Chàng khê nghiêng người né tránh đường đao hiểm ác ấy, đồng thời hữu thủ bủa ra một trảo hung mãnh, trảo kinh rít gió vụt vù lao thẳng đến địch nhân.

Thế công vừa trượt mục tiêu, Vạn Thủ Ma Tiên liền vận dụng chân ngưng, đưa cánh tay tả ra, đẩy gấp một chưởng chặn năm ngón tay của đối thủ.

Sự phản công của Vạn Thủ Ma Tiên nhanh vô cùng, Thù Thiếu Phong chưa kịp rút tay về đã thấy kinh đao của đối phương lao vút tới, vội nhắc người bay vọt vào không trung hơn bốn trượng cao.

Nhìn thấy thuật khinh công của đối thủ tuyệt luân như thế, Vạn Thủ Ma Tiên vội đề mạnh chân khí, bủa người đuổi theo.

Chợt nghe sau lưng có một luồng kinh phong ào ào ập tới, Thù Thiếu Phong xoay nhanh người lại, tay phải bủa ra một đòn công sấm sét.

Không xoay trở kịp, Vạn Thủ Ma Tiên lãnh trọng kinh đao, thân hình bị bật tung người lại hơn bảy bước.

Sắc mặt Vạn Thủ Ma Tiên trắng bệch, ánh mắt thất thần, hiển nhiên y bị thương khá nặng.

Thù Thiếu Phong bật cười khanh khách :

- Vạn Thủ Ma Tiên, bây giờ ai là người trở thành quỷ không đầu đây?

Đang lúc đó, Vạn Thủ Ma Tiên nhắm mắt lại định thần nghe thương thể nặng nhẹ thế nào, bỗng nghe Thù Thiếu Phong thốt lên như thể liên nổi giận, bồng vọt mở to đôi mắt bước tới chém ba đao, đồng thời bồi tiếp ba chưởng.

Thù Thiếu Phong trong làn gió chưởng và đao kích của Vạn Thủ Ma Tiên Dương Nhận, chàng tung hoành đảo lộn, phút chốc đã thoát ra ngoài vòng áp lực dễ dàng.

Chàng bật tràng cười đắc thắng :

- Thì ra tuyệt học của Vạn Thủ Ma Tiên chỉ được thi triển có bấy nhiêu thôi sao? Rõ thật uổng mang chút hư danh với giang hồ lâu nay.

Sử đến tuyệt kỹ mà không làm gì được đối thủ, Vạn Thủ Ma Tiên không khỏi bối rối tâm thần.

Đang lúc y hoang mang không biết tiến thoái cách nào, đột nhiên Thù Thiếu Phong biến mất, y toan xoay người trở lại thì từ phía sau lưng y vang lên một tràng cười.

- Vạn Thủ Ma Tiên, ngươi nên ẩn tích mai danh là vừa.

Tiếng nói có cái âm hưởng vang rền đập vào tai y như tiếng sấm.

Y còn đang âm thầm chưa biết chàng ta đâu, đã hự lên một tiếng nặng nề, bắn văng ra xa hơn trượng.

Mọi người hiện diện xa gần đều kinh khiếp cực cùng.

Lâm Kiếm Hùng trước diễn biến ấy, vừa giận lại vừa tức, quay ra sau hét lên :

- Hộ pháp đâu?

Ba gã Hộ pháp cùng tiến lên phía trước, đồng thanh cung kính.

- Bắt đứa con hoang ấy cho bổn Chưởng môn lột da dầu hăn để tể vong hồn đại thiếu gia.

Ba gã Hộ pháp đồng rập mình, nhắc người đáp nhẹ xuống sân, chia ra ba hướng với thế bao vây, chậm chậm xiết chặt dần vào trung tâm, sắc mặt người nào cũng nghiêm trầm, mỗi người đều khí giới sẵn sàng trên tay, chuẩn bị đồng thời liên tay xuất kích.

Thù Thiếu Phong đứng lăm liệt giữa trận, thần sắc tự nhiên như vị tướng trước hàng quân.

Ba gã Hộ pháp khê xiết dần vòng vây, còn cách Thù Thiếu Phong độ tám bước, không hẹn đều dừng cả lại.

Triệu Cán, thủ lĩnh trong ba Hộ pháp lạnh lùng cất tiếng :

- Thiếu Phong, thấy Tam đại hộ pháp của Hỏa Long phái...

Thù Thiếu Phong nhếch môi cười lạnh lạt ngắt lời :

- Chư vị cùng Thiếu Phong ân oán từ hồi nào đến giờ chẳng có, nay bỗng đứng lại muốn động thủ ư?

Vốn Thù Thiếu Phong ở trong Hỏa Long bảo mười mấy năm trời, ai mà không biết, hơn nữa lúc đó chàng là nhị thiếu gia, bọn Hộ pháp cũng có phần nể nang, nay nghe câu hỏi đột ngột, ba gã Hộ pháp đều ghen hòng nhìn nhau.

Triệu Cán liền đỡ lời :

- Ba anh em tại hạ phụng lệnh mà hành động, dù rằng cùng người chẳng oán thù chi nhưng không thể vì hội phá lệnh.

Thù Thiếu Phong nghiêm hăn sắc mặt :

- Các ngươi nhất định động thủ à?

Triệu Cán gật đầu :

- Nếu ngươi chịu cùng theo ba anh em chúng tôi đến phục lệnh Lâm chưởng môn, niệm hòa khí đôi bên sẽ chẳng mất.

Thù Thiếu Phong cười lạnh lạt :

- Võ công của ba vị tự tin có thể hơn Kim Cương bảo chủ, Kiếm bảo Bảo chủ và Đông Môn bảo chủ chẳng? Triệu Cán đã từng nghe Lâm Kiếm Hùng thuật lại cuộc ác đấu tại Băng Sơn đạo nọ và Tổng đường Liên bảo ở Kiềng Sơn, hơi biến sắc áp ứng :

- So với ba người ấy tất nhiên là... là chẳng bằng...

- Ba người nếu chẳng bằng họ mau rút lui là hơn, Thiếu Phong này không bao giờ hại người biết phục tâm, hướng thiện.

Triệu Cán sầm nét mặt :

- Mi chớ ngạo cuồng!

Vốn là một tay đại tặc, sau khi được Lâm Kiếm Hùng thu phục cách đây mười năm, Triệu Cán với thanh đơn đao trên tay độc bá một cõi giang hồ. Kỳ dư hai người kia đều là những tay trợ sức đắc lực mà lúc xưa gã còn vùng vẫy trong chốn hắc đạo, công lực ba gã có thể nói đều ngang bằng nhau.

Thù Thiếu Phong nhú mày hăm dọa :

- Các vị nếu cố chấp, đến lúc máu đổ chó hôi hận.

Triệu Cán lừ mắt ra dấu cùng hai đồng bọn, đoạn quát to :

- Xông lên!

Thù Thiếu Phong khó dần được giận :

- Các người quả muốn về chầu diêm phủ trước khi Thiên Tào giữ sổ.

Thù Thiếu Phong quát lên một tiếng, định cung tay phóng chưởng, chợt nghe sau lưng mình có một luồng gió lạ, chàng hừ một tiếng xoay gấp người lại, ánh kiếm trên tay đồng thời rải ra như một màn lưới.

Loong coong... Loong coong...

Một loạt phi đao của Nhạc Quần vừa đột kích phóng ra đều rơi lả tả xuống đất sau cái gạt từ thanh bảo kiếm của Thù Thiếu Phong.

Chàng giận dữ thét vang :

- Nhạc Quần, mi đúng là phường khốn khiếp, tiểu nhân dùng ám khí hại người.

Nghẹn bảo kiếm trên tay chàng đã lỏng theo câu nói, như điện tủa xỉa nhanh tới.

Nhạc Quần vội phóng ra hai chưởng, Triệu Cán và Trịnh Như Thần cùng trường kiếm và bảo đao đồng thời vùng lên liên kích.

- Á...

Cùng với tiếng rú hãi hùng và xé ruột ấy, Nhạc Quần nơi hướng đông cả đầu lẫn một mảng vai đã bị xả rơi xuống đất.

Hai người còn lại đều rụng rời hồn vía, hấp tấp tháo lui.

Thù Thiếu Phong quát to như sấm động, chưởng phong từ lòng bàn tay trái chàng cấp tốc tủa ra như thác đổ.

Triệu Cán chưa kịp phản ứng gì đã bị kinh lực ấy đánh vào ngực nghe bịch một tiếng rõ to, thân hình gã không sao gượng được, trôi về phía sau mấy bước liền rồi ngã nhào tắt thở tại chỗ.

Trịnh Như Thần hoảng quá vội lao người bỏ chạy. Thù Thiếu Phong dễ đâu chịu buông tha, vội phóng mình đuổi theo, kiếm ảnh lại vương lên như một đường cầu vồng, thân hình của Trịnh Như Thần bị xẻ làm đôi mảnh.

Lâm Kiếm Hùng không kém phần kinh ngạc, nhìn Thù Thiếu Phong đang ngạo nghễ chống kiếm, mắt trừng trừng nhìn mình.

Trước thái độ khiêu khích của Thù Thiếu Phong, Lâm Kiếm Hùng khó nổi chế dằn, giận dữ hét lớn định phi thân đến cùng chàng một mất một còn.

Thủy Thượng Thọ, thân phận như Vạn Thủ Ma Tiên Dương Nhạn là một trong sáu người vừa phụng mệnh cho Hỏa Long phái, tiến lên cung kính vòng tay :

- Lâm chưởng môn, đối phó với tên ranh miệng còn hôi sữa ấy, phải nhọc chi đến long thể của Chưởng môn nhân.

Lâm Kiếm Hùng liếc nhanh ánh mắt, nhận ra ngay là Thủy Thượng Thọ, một tay đại gian đại ác khét tiếng toàn cõi Quan Ngoại, tội ác của hắn còn trên cả Vạn Thủ Ma Tiên Dương Nhạn, hắn có ngoại hiệu Diện Lãnh Tâm Lang, nhẹ nhẹ gật đầu :

- Thủy đại hiệp cố sức bắt tên ngang ngành kia cho tại hạ, ngàn lạng bạc trọng thưởng.

Diện Lãnh Tâm Lang Thủy Thượng Thọ bật lên chuỗi cười khanh khách thay câu đáp, lướt người như gió đến trước mặt Thù Thiếu Phong.

Chàng nhìn thấy y vận bộ y phục ngấn màu đen, râu quai nón như râu rồng, đầu không có cọng tóc, hai đôi mắt to như hai hột lục lạc thò ra ngoài, dáng dấp to lớn, tướng tá thật dữ tợn.

Diện Lãnh Tâm Lang vụt dứt ngang giọng cười, dẫn giọng :

- Lão phu khuyên mi sớm qui thuận đầu hàng, may ra Lâm chưởng môn có thể mở rộng...

Thù Thiếu Phong giận dữ nạt to :

- Câm miệng thôi của ngươi lại. Nếu Thù Thiếu Phong này tham sinh úy tử tất chẳng đến đây. Ác đồ mau tiếp chiêu.

Lời chàng vừa thốt dứt, một thế kiếm đã chém vào theo tay như sét tủa.

Diện Lãnh Tâm Lang trước khí thế cuồng mãnh của chàng vội lách mình né sang một bên, đồng thời hữu thủ bủa liên một chuỗi trầm mãnh.

Thù Thiếu Phong vội rút kiếm về, tả thủ quật ra một chiêu đón đỡ.

Bằng!...

Sau một tiếng nổ dữ dội chuyển rung mặt đất, Thù Thiếu Phong thối lui một bước dài, nhìn đối phương vững như trụ thạch.

Chàng trụ mình chặn đứng thế lui, mím môi dồn thêm sức mạnh vào đôi tay, quát lên một tiếng hào hùng, thế kiếm tay phải đã vung lên, tay trái đồng thời bồi thêm một chuỗi.

Thế chuỗi cùng kiếm kinh hợp lại thành một luồng dư lực bùng nổ như sấm sét ngàn cân ấy tiến vào người kẻ địch.

Diện Lãnh Tâm Lang nhìn thấy thân thủ linh hoạt của Thù Thiếu Phong, giật bắn mình kinh hãi, vội trở ngay độc môn công phu, đem Truy Độc trảo ra chụp đùa.

Song le ngọn bảo kiếm trên tay chàng trong khoảnh khắc đã vèo đến, lia nhanh vào năm ngón tay đang mở ra chụp vào như vuốt quỷ của Diện Lãnh Tâm Lang Thủy Thượng Thọ.

Qua tiếng hét thê thảm rống lên rung chuyển cả núi rừng, năm ngón tay hữu của Thủy Thượng Thọ bị ngọn kiếm hót phăng đến cùi tay, máu tươi bắn rải ra như vòi, tay trái bị lấy tay phải rên rỉ chẳng dứt miệng vọt đi.

Máu cầm thù bỗng chốc dâng cao, tay trái nắm lại thành quyền tống ra một ngọn Quyền Trấn chưởng, kinh phong như thác đổ cuốn thẳng về phía đối thủ...

Bình...

Thủy Thượng Thọ hự lên một tiếng nặng nề, té nhủi tới trước không cự quây.

Thù Thiếu Phong quay người lại đủ thấy năm môn nhân của Hỏa Long phái ào ào chạy tới với trường kiếm sẵn trong tay.

Chàng tung liền một hồi năm kiếm khiến cả bọn phải liên tiếp thụt lùi mấy bước.

Cùng thời gian ấy Thù Thiếu Phong không một phút giây chậm trễ, dùng ngay thuật Tiết Tiết Cao Thăng lắc mình biến mất...

Năm môn nhân Hỏa Long phái bỗng đứng thấy đối thủ biến đi như có thuật tàng hình, càng hãi hùng sững sốt đảo mắt nhìn quanh tìm tòi...

Đột nhiên...

Như một bóng ma, Thù Thiếu Phong nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng gã đứng nơi phía trái.

Lâm Kiếm Hùng đứng bên ngoài lược trận, nhìn thấy trước tiên vội thét lớn :

- Trần Đại coi chừng phía sau!

Gã Trần Đại đứng nơi mé tả nghe Lâm Kiếm Hùng gọi khẽ, cấp tốc xoay người nhưng đã muộn, gã chỉ kịp thét lên một tiếng hãi hùng, thân hình văng bắn ra xa hết thể cực cự.

Bốn gã còn lại qua phút giây kinh mang, mỗi người vội tổng ra một chưởng.

Thân ảnh Thù Thiếu Phong cực kỳ nhanh nhạy, tung người lên cao tránh né luồng hợp lực chưởng ấy của địch nhân.

Bốn gã nọ tung người theo truy kích, Thù Thiếu Phong người đang giữa vơi, vụt trút ngược thể kiếm cùng tổng bởi một ngọn Quan Âm Thiết Diện chưởng.

Chàng trên cao, bốn gã nọ lại ở dưới không nói ra cũng biết thế lợi về phía nào, bốn gã bị chưởng kinh và kiếm khí của Thù Thiếu Phong đẩy té trở xuống.

Chân vừa chấm đất, tuyệt chưởng Huyết Sát Lệnh tổng bởi hai lượt.

Tiếng thét liên tiếp cất lên từ cửa miệng của bốn gã môn nhân Hỏa Long phái, thi thể bọn chúng thi nhau ngã lịch phịch xuống sân.

Ngọn bảo kiếm trên tay chàng loáng lên một vòng, bốn chiếc thủ cấp lia khỏi thân hình, máu loang ướn cả một khoảnh đất rộng.

Thù Thiếu Phong đảo mắt trừng trừng nhìn Lâm Kiếm Hùng, quát lớn :

- Lâm Kiếm Hùng, nếu là hảo hán mau cùng ta đối phó một trận, hà tất để cho kẻ khác chết vô lối.

Dễ đâu chịu được thái độ miệt thị của Thù Thiếu Phong, Lâm Kiếm Hùng giận đến mặt tái xanh, định phi thân đến cùng Thù Thiếu Phong giao đấu, chợt thấy hai anh em Hồ Gia và Hồ Giới tiến lên cung tay kính bái :

- Hai anh em tại hạ vừa ra mắt Lâm chưởng môn nhưng chưa có dịp trở tài, xin Lâm chưởng môn chuẩn y cho anh em tại hạ được thử sức với ranh con kia một trận.

Thì ra Hồ Gia và Hồ Giới là hai người vừa phục mệnh cho Hỏa Long phái, trong số năm người như đã nói ở trên. Hai anh em họ Hồ danh tiếng cũng khá lẫy lừng, được giang hồ đặt cho cái tên Song Hồ Quái Kiệt, chính tà khó phân biệt, lúc thế này lúc thế khác, tuy nhiên Song Hồ Quái Kiệt như hai kẻ giết mướn, ai có thù lao cao là hai gã chẳng bao giờ từ chối, bất chấp việc đó nguy hiểm đến cỡ nào.

Võ công hai gã khó lường được!

Lâm Kiếm Hùng lắc đầu chẳng khứng :

- Nhị vị đại hiệp đều không phải là địch thủ của hãn, các người dù có tận lực cũng vô ích.

Thật sự trong lòng y muốn lắm, nhưng y thốt như thế nhằm kích động hai anh em họ Hồ.

Hồ Gia là anh vội năn nỉ :

- Dù cho tên nhóc ấy võ công tuyệt cao, song anh em tại hạ nào làm ngơ trước sự bất an của bản phái.

Như đạt được ý nguyện, Lâm Kiếm Hùng vờ trầm ngâm một lúc, mới gật đầu thốt :

- Nhị vị phải tiểu tâm!

- Đa tạ lời cảnh giác của Chương môn!

Song Hồ Quái Kiệt cùng cung tay một lượt, đoạn phóng mình đến cuộc trận.

Thù Thiếu Phong giơ tay chỉ vào hai người, lạnh lùng hỏi :

- Hai người đến đây để tự vận hay định giở thói cần càn?

Hồ Gia bật cười ngạo nghễ :

- Lỗi con, bọn ta đã mục kích thấy mi võ công cũng khá đấy. Hôm nay hai anh em ta lượng sức cùng mi một trận xem sao?

Thù Thiếu Phong ngửa cổ buông chuỗi cười lồng lộng :

- Hoan nghênh! Hoan nghênh! Hai người cứ tiến lên một lượt tốt hơn.

Song Hồ Quái Kiệt nét mặt rần lạnh như băng sương, ánh mắt ngời ngời sát khí, soạt một tiếng, cả hai song rút phăng khí giới bên người ra.

Hồ Gia dùng cây gậy long đầu, Hồ Giới tay lăm lăm ngọn roi thần, cả hai cùng đem tất cả thượng thặng võ công của mình ra sử dụng, phân thành đôi phía tiến lên tấn công Thù Thiếu Phong.

Trong thoáng mắt, Song Hồ Quái Kiệt đã liên tiếp tấn công ra ba chiêu, nhắm vào những yếu huyệt trên người Thù Thiếu Phong làm đích.

Mỗi chiêu thế của hai người đều xuất ra vô cùng hiểm ác, kinh phong từ bốn phía ào ào rít gió đập thẳng đến đối phương.

Thù Thiếu Phong tuy tin tưởng tài nghệ của mình, song cũng không khỏi chột dạ hãi thâm: “Võ công của hai gã này lợi hại thật!”

Chàng không dám khinh thường đối thủ, vội giở thuật khinh công tuyệt nghệ tránh né khỏi ba chiêu lợi hại của Song Hồ Quái Kiệt.

Hồ Giới thấy ba chiêu tuyệt học của mình rơi vào khoảng trống, gã càng kinh khiếp cho tài nghệ tuyệt đẳng của đối phương.

Ngọn roi vàng trên tay gã thúc động liên hồi theo từng thức một trong Cửu Thức Cầm Ca, thế roi vun vút như sóng cuộn trường giang, thân hình của Thù Thiếu Phong cơ hồ ngập chìm trong bóng roi vàng lịm, ánh vàng của ngọn roi thấp thoáng giăng giăng.

Hồ Gia với chiếc gậy đầu rồng trên tay cũng chẳng kém chi người em, vũ lộng như thoi đưa xé vù không khí.

Long Phụng Du Thủy mười hai thức nổi tiếng trong bóng gậy như tháo nước trôi dèo, càng lúc càng nhanh, dường tượng một màn lưới gậy chụp xuống đầu chàng trai họ Thù.

Thân hình Thù Thiếu Phong như giao long vờn thủy, thoăn thoắt xoay luôn giữa binh khí của Song Hồ Quái Kiệt...

Mười ba hiệp trôi qua, ba bóng người dính xoắn vào nhau càng lúc càng nhanh, cuối cùng chỉ còn là một khối lơ mơ mòng mòng quay cuồng.

Hồ Gia giận dữ hét to :

- Ranh con, đã đến giờ tử thần réo gọi!

Lông trong tiếng hét, thanh gậy đầu rồng đã bay ra đột ngột, quét thốc vào lưng Thù Thiếu Phong. Thế gậy ấy Hồ Gia đã trút theo mười thành công lực, định trong một chiêu sấm sét đánh gục đối phương, chiêu

thế đã thần tốc đôi bên lại cách nhau rất gần, nên đạo gậy vừa vung lên đã nện thẳng lên người Thù Thiếu Phong, không một mảy may sai lệch.

Thế nhưng, sau một tiếng bịch nặng nề, đầu cây gậy trên tay Hổ Gia bị một sức phản dội kỳ lạ trên thân hình Thù Thiếu Phong đẩy trở lại, khiến chiếc gậy đầu rồng trên tay gã suýt chút nữa vượt sút khỏi tay.

Hổ Gia ngẩn cả người, thầm nghĩ: “Trên người tên này đã luyện được một loại cương khí hộ thân!”

Thù Thiếu Phong thấy thần sắc sững sờ của Hổ Gia liền bật cười khiêu khích :

- Không ngờ mi lại biết cả đánh lén!

Miệng nói, năm ngón tay trái chàng tủa ra lao vút vào người Hổ Gia.

Hổ Giới kinh hãi thét to, chiếc roi vàng liền vung ra đón đỡ luồng kinh phong của Thù Thiếu Phong.

Rắc lên một tiếng! Ngọn roi vàng trên tay của Hổ Giới đứt phăng làm hai đoạn, ngọn chưởng phong bị chiếc roi cản trở lực đạo đã giảm đi phần nào, nhưng vẫn đủ sức đẩy lui Hổ Gia ra sau hai bước.

Hổ Giới nhìn ngọn roi gãy đôi đứng sững như trời trồng, ngọn roi vàng được luyện dưa bằng thuần gan, chém sắt như chém bùn kia lại không chịu nổi làn kinh lực của đối phương, điều đó đủ thấy võ công của đối phương lợi hại đến bậc nào?

Hổ Gia cũng không kém chi người em, đầy sững sờ kinh ngạc!

Thù Thiếu Phong cười lạnh lạt :

- Bao nhiêu ấy cũng chưa gọi chi là lạ, ta bằng lòng đứng yên chịu cho hai người đánh lên mình ba chưởng mà không hề trả đũa.

Hổ Giới giận gầm lên :

- Ác đồ quá ư ngông cuồng, ngọn Cường Lực chưởng của Hổ mỗ sức mạnh đánh đầu dưới ngàn cân, đừng nói đến thân hình bằng thịt kia, mà cho đến cơ thể bằng thép ròng đi nữa cũng khó mà chịu nổi luôn ba chưởng của Hổ mỗ.

Thù Thiếu Phong nhếch mép cười khinh thị :

- Nếu không tin cứ động thủ!

Hổ Giới gầm gọng :

- Được, nhóc con ráng mà chịu đựng.

Lâm Kiếm Hùng vụt quay ngay qua Linh Đạm Tri - là kẻ thứ năm vừa phục mệnh Hỏa Long phái, y bảo khẽ :

- Tên kia muốn chết chắc?

Linh Đạm Tri gật đầu thốt tiếp :

- Gã làm sao mà chịu đựng nổi một chưởng Cường Lực chưởng của Hổ Giới, huống hồ là ba chưởng?

Y vừa nói đến đó đã nghe ba tiếng bình bình bình nối tiếp, liền nhìn vào trận cuộc, thấy Thù Thiếu Phong vẫn đứng vững như thiên thần.

Y không ngớt kinh mang táng đờm.

Hổ Giới sau khi tổng mạnh ba chưởng vào ngực Thù Thiếu Phong, thấy chàng chẳng hề hấn gì, tức điên lên được, quát to một tiếng, chập đôi song chưởng tổng mạnh trở ra.

Thù Thiếu Phong lẹ làng nghiêng mình và quật lại một chiêu nhanh hơn đường điện xẹt.

Trong thoáng chốc, hai người bỗng dính lại rồi phân rã ra.

Hổ Giới lại lùi luôn ba bước rống lên một tiếng đau đớn, tay lợm lấy hai con mắt máu tươi chảy dài trên mấy kẽ tay.

Trông thấy em mình bị móc mắt, Hồ Gia gầm lên một tiếng như thú điên, từ lòng bàn tay thoát ra một luồng chưởng phong ồ ạt như sóng cuốn ba đào.

Thù Thiếu Phong kiểm trao nhanh qua tay trái, hữu thủ vừa nhấc lên, Hồ Gia rú lên một tiếng đau đớn và rũ người nằm im trên mặt đất, lồng ngực nát bấy máu chảy chan hòa.

Tất cả mọi người có mặt sững sờ kinh hãi, đầu trường bông chốc im lặng như tờ. Mùi tử khí thoảng chốc ngập đầy trận cuộc!

Thù Thiếu Phong phá tan bầu không khí chết chóc ấy bằng một giọng cười rung chuyển cả Phong Sơn hùng vĩ.

Người người đều ớn lạnh cả da lưng...

Bất thần từ chỗ cạnh Lâm Kiếm Hùng, một bóng người vạch thành một đường dài loang loáng xé toang không khí, lao tới hướng Thù Thiếu Phong với một tốc độ vượt ngoài ý tưởng của mọi người hiện diện.

Thù Thiếu Phong hỏa tốc nhấc người lên năm thước cao, tay phải quấu vào lưng đối thủ, đồng thời đẩy mạnh vào cội cổ thụ ở cuối sân.

Chiếc thủ cấp của người nọ phóng thẳng vào cội cây cổ thụ, máu óc bay văng.

Lâm Kiếm Hùng than thầm: “Lãnh Đạm Tri chết thật thê thảm!”

Hóa ra người vừa liêu lĩnh tấn công chớp nhoáng là Lãnh Đạm Tri, định trong cơn bắt phòng của Thù Thiếu Phong lao tới, định quyết một chiêu sấm sét để hạ thủ chàng nhưng ngờ đâu chàng ứng biến quá nhanh!

Lâm Kiếm Hùng quát lên một tiếng căm hờn, cuồng phong theo đà tay y sầm sập thốc ào ra, cơ hồ có thể lở núi nghiêng non, đá cát bốc khỏi mặt đất vèo vèo bay trong không khí.

Thù Thiếu Phong thấp thoáng như bay biển, thân pháp cực kỳ tinh xảo lạ lùng, thoát tránh khỏi luồng chưởng lực của Lâm Kiếm Hùng vừa công đến.

Chàng chưa kịp vững bộ, phát chưởng thứ hai có tên Vong Hồn Sa Mạc chưởng của Lâm Kiếm Hùng uy lực cường liệt khó bì, ụp đến với tốc độ vô cùng khủng khiếp.

Lần này Thù Thiếu Phong chẳng thềm né tránh, quật ra một ngọn Huyết Sát Lệnh đối công.

Sầm một tiếng như trời long đất lở, đôi đối thủ lại xáp vào rồi tách ra, khoảnh khắc đã mười chiêu qua tay.

Lâm Kiếm Hùng dần giọng :

- Nhóc con, ráng mà đỡ đây!

Lồng trong tiếng quát cực kỳ rùng rợn, luồng chưởng phong như sóng triều lớp lớp nhắm vào Thù Thiếu Phong quét đến.

Thù Thiếu Phong cũng thét lên một tiếng trợ uy, bàn tay phải nắm lại thành quyền tống nhào ra một ngọn Quyền Trấn chưởng.

Đùng...

Sau tiếng nổ dội rung sơn cốc, song phương đều bị dư kinh đẩy trôi về phía sau ba bước.

Đấu chưởng không hạ được Thù Thiếu Phong, Lâm Kiếm Hùng liền rút ra từ bên hông năm vật sáng óng ánh cong tựa lưỡi liềm, hai đầu nhọn hoắt, mỏng như tờ giấy.

Tay phải y đồng thời nhấc lên, vật sáng cong nọ liền lao bắn vào không khí và tự động xoay chung quanh xé gió vụt vù.

Thù Thiếu Phong hoảng kinh hụp người xuống, vật sáng cong ấy lướt qua đầu hớt một chùm tóc bay vào không trung.

Lâm Kiếm Hùng lại như như loại vũ khí kỳ lạ nửa muốn ném, nửa muốn không, y chờ cho Thù Thiếu Phong vừa chớp mắt liền bắn mạnh ra khỏi tay.

Vật sáng cong nọ lao đi với một tốc độ lạ thường...

Thù Thiếu Phong vội vàng đề khí, nhắc cao thân ảnh, vừa vặn cho vật sáng nọ lướt vào dưới đế giày.

Ngờ đâu chân chàng vừa dính đất, vật nọ lại quay ngược trở lại vút vào yết hầu chàng nhanh tựa sét giật.

Thù Thiếu Phong thâm kinh mang, hơi nghiêng người về một phía, ngọn kiếm loang nhanh...

Keng...

Vật sáng nọ bị tiện lia làm đôi rơi xuống đất.

Thù Thiếu Phong chưa kịp vui mừng đã nghe Lâm Kiếm Hùng trở lên một chuỗi cười quái tợn, thanh âm lạnh lạnh chấn động của núi rừng...

Đột nhiên y dứt ngang giọng cười, đôi mắt bắn ra hai tia nhìn oán độc pha lẫn ghê rợn :

- Oắt con, giỏi tránh được một, chứ hai cùng một lúc thì sớm về châu diêm chúa con ạ!

Lời vừa thốt dứt, hai tay đồng thời vung mạnh ra trước, hai vật sáng cong như lưỡi liềm ấy lập tức réo ầm ầm như cuồng phong bão lộng, kẹp theo những lượng kinh phong tựa sóng biển cuộn cuộn từ hai nơi ập tới mình chàng. Một bắn thẳng vào hông trái, một tập kích vào ngực tả, cả hai vật nọ đều với tốc độ nhanh hơn cả đường sét chớp.

Thù Thiếu Phong vung mạnh thanh bảo kiếm nơi tay trái, gạt bắn vật ấy nơi hông trái, tay phải đồng thời dốc hết tất cả công lực còn lại tống ra một ngọn Huyết Sát Lệnh để chống lại vật cong sáng kia đang ập tới ngực.

Hai vật công ấy, một bị bảo kiếm chém rơi xuống đất, một bị ngọn chưởng như sơn nhạc của chàng đẩy bay về sau, bắn vào người cổ chủ.

Lâm Kiếm Hùng kinh hãi nhảy sang trái một bước né tránh thứ khí giới của mình vừa tung ra.

Thù Thiếu Phong dốc trọn tất cả công lực lên thanh bảo kiếm, thân hình bất thần lao tới như làn tên được bật nỏ.

Lâm Kiếm Hùng vừa thoát nạn vũ khí mình gây ông đập lưng ông, chưa hết kinh mang, y không thể ngờ Thù Thiếu Phong lại xuất kỳ tung ra một đòn liễu lĩnh đến thế...

Y vừa muốn xuất thủ chặn ngăn, song đã thấy thân hình của đối phương đã vọt cạnh mình với khoảng cách không đầy năm tấc, thanh bảo kiếm trên tay chàng đồng thời réo lên... Y định lắc mình né tránh nhưng đã muộn, ngọn bảo kiếm đã cắm sâu vào lồng ngực ngay chỗ trái tim.

Thù Thiếu Phong nhẹ buông mình đến, rút nhanh thanh bảo kiếm ra cắt lấy đầu của Lâm Kiếm Hùng, cột bên lưng và quỳ xuống lẩm bẩm :

- Cha, con đã rửa hận cho cha rồi!

Bỗng hai bóng người xẹt đến bên cạnh chàng, Thù Thiếu Phong định thần nhận ra là sư phụ mình cùng một vị trung niên mặc y phục màu xám tro có dáng dấp oai nghiêm, gương mặt đoan chánh.

Chàng sụp lạy sư phụ một cái đoạn thốt :

- Thưa sư phụ, mọi việc con đã thành toàn xong, xin vãn an sư phụ!

Tiên Hạc Thần Kỳ đỡ chàng đứng lên, giọng ôn nhu :

- Thiếu Phong, vị này là phụ thân của con!

Từ bé cho đến lớn chưa hề gặp cha, giờ phút này chàng vô cùng xúc động, vội quỳ xuống nghẹn ngào, thân thiết gọi :

- Cha...

Tiếng cha thốt ra với tất cả yêu thương, tất cả tủi nhục mà hơn năm trời nay chàng ủ kín trong lòng.

Tiếng cha tuy ngắn ngủi, nghẹn ngào nhưng chứa muôn vạn ý tình triu mến xót xa.

Thù Thiên Hận rưng rưng hai dòng lệ nóng, giọng đầy cảm xúc :

- Con... Thù Thiếu Phong... đấy à...

Thù Thiếu Phong ngẩng đầu lên, nước mắt đã đầm đìa trên khuôn mặt tinh anh, chàng nhẹ nhàng gạt đầu :

- Phải, chính là con đây!

Thù Thiên Hận mỉm cười sung sướng, hòa lẫn nước mắt hạnh phúc :

- Thiếu Phong! Phụ thân đã được nghe sự phụ con nói mọi sự cho cha nghe cả rồi!

Tiên Hạc Thần Kỳ vỗ nhẹ vào vai chàng :

- Phong nhi! Luật trời bao giờ cũng công bằng, cha con đã đoàn tụ... Cơ đồ Hỏa Long phái rất xứng đáng giao cho con kế nhiệm.

Chợt lúc đó có bốn nàng thiếu nữ xinh như mộng tiến đến đứng sau lưng Thù Thiếu Phong, một trong bốn nàng hỏi khẽ :

- Phong huynh, vị ấy là phụ thân của anh ư? Thế thì tiểu muội xưng hô như thế nào đây?

Thù Thiếu Phong vội quay đầu nhìn lại, bỗng thấy Hạ Lan (người vừa thoát), Nhu Thục, Mỹ Thoa và Mục Tuyền đang gọi sang mình những tia mắt nồng ấm.

Tiên Hạc Thần Kỳ liếc nhanh sắc diện chàng :

- Tuy con đã mất đi một người mẹ, nhưng trên đời vẫn còn bao niềm yêu thương chân thật đang chờ con, con chớ phụ lòng họ, Thiếu Phong!

Ông cười lớn tiếp lời :

- Còn các cô nương đây muốn gọi Thiên Hận là gì ư? Chỉ có hai tiếng công công là đầy ý nghĩa nhất.

Bốn nàng chưa hiểu hai tiếng công công là cha chồng, đồng thanh cung kính gọi :

- Công công...

Một niềm hạnh phúc chợt dâng lên, môi chàng thoáng nở nụ cười đáp lại những tâm tình thấm thiết của bốn kẻ yêu chàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-thu-sat-lenh>